SIERAH · NEDERLANDSE VERTALING

De gids naar de rechte weg

Mohammed ﷺ. Nederlandse vertaling van Hidayet Rehberi Hz. Muhammed, boek voor categorie 3 en 4 van de Sierah-wedstrijd 2027

Vertaald door Seyhan Demirel

Vertaald uit het Turkse origineel, volledig
Bron: Hidayet Rehberi Hz. Muhammed – Suat Çetin, uitgave Siyer Yarışması 2027
Versiedatum: 14-11-2026

Inhoud

Voorwoord

Inleiding

- De voortreffelijkheid van de Profeet ﷺ
- De openbaring en haar soorten
- De eigenschappen van de profeten
- De wijsheid van de school van het profeetschap
- De noodzaak om het leven van de Profeet ﷺ te leren kennen
- Arabië
- De eerste afgod in het heilige land
- Hanief
- De voorouders van de Profeet ﷺ
- Hashim
- Abd al-Muttalib ibn Hashim
- Zamzam, de verloren schat
- Abdullah
- De mensen van de olifant
- De Ka'ba heeft een Eigenaar: Allah
- Het Licht wordt in de wereld geboren (20 april 571)
- De andere namen van de Profeet ﷺ
- De zoogmoeders
- Halima
- Het openen van de borst van de Profeet ﷺ
- Het overlijden van Amina
- Abu Talib
- De Profeet ﷺ begint met handel
- Goddelijke bescherming
- De Fijar-oorlogen
- Hilf al-Fudul
- De betrouwbaarste partner in de handel
- Het huwelijk van de Profeet
- De herbouw van de Ka'ba
- Een gevaarlijk meningsverschil
- De eerste lentewarmte van de juiste leiding
- Ware dromen
- De eerste openbaring (610)
- Een beweging voor onderwijs
- De eerste moslims
- Ali
- Zayd
- Abu Bakr
- De invloed van de edele Koran op de oproep
- Het opschrijven van de edele Koran
- De geheime oproep
- Het huis van al-Arqam
- Alle verwanten bijeen
- De openlijke oproep
- De oproep breidt zich uit
- De martelingen
- Stamtrots die blind maakt
- Een vermaning
- Al gaven zij mij de zon in mijn rechterhand
- De onzin van de polytheïsten
- Waarom waren de Mekkaanse polytheïsten zo koppig?
- Opvallende voorstellen
- Een val die averechts werkte
- Een vuile oorlog
- Abtar
- Ammar ibn Yasir
- Khabbab ibn al-Aratt
- Bilal
- De eerste hijra naar Abessinië (615)
- Gharaniq
- De tweede hijra naar Abessinië (616)
- Twee bekeringen
- Hamza
- Umar
- Een nieuwe maatregel van de polytheïsten
- Een wonder
- Het Jaar van het Verdriet
- Nieuwe huwelijken
- Ta'if
- Een bekering
- Het licht van het geloof in Medina
- De eerste ontmoeting met de stam Khazraj
- De tweede ontmoeting bij al-Aqaba

De Isra en de Mi'raj
De derde ontmoeting bij al-Aqaba
De hijra naar Medina (622)
De gezegende hijra
De vader van de onwetendheid
Een wonder
Medina
De Moskee van de Profeet
De mensen van de Suffa
Een ander soort leider
Yathrib werd Medina
De eerste adhan weerklinkt in de hemel van Medina
Het verbond van broederschap
Het Handvest van Medina
De hypocrieten
De verplichting van de jihad
Oorlogsmoraal en de eerste legereenheden
De eenheid van Hamza
De eenheid van Ubayda ibn al-Harith
De eenheid van Sa'd ibn Abi Waqqas
De veldtocht naar al-Abwa
De veldtocht naar Buwat
De veldtocht naar Safawan
De veldtocht naar Dhul-Ushayra
De eenheid van Abdullah ibn Jahsh
De verandering van de qibla (623)
Het vasten in de ramadan wordt verplicht
De Slag bij Badr (624)
Overleg met de metgezellen
De keuze van de kampplaats
Een gids in trouw
Een strijd tussen verwanten
Het einde van de leiders van het ongeloof
Het overlijden van Ruqayya
De dood van Abu Lahab
De hijra van Zaynab
De strijd met de Banu Qaynuqa (624)
Een strijd om eerbaarheid
Het uitschakelen van twee onruststokers
De veldtocht van Sawiq (624)
Het huwelijk van Fatima
De Slag bij Uhud (625)
Een sterk inlichtingennetwerk
Overleg
De loop van de strijd verandert
De speer die de Profeet ﷺ wierp
De haat van de polytheïsten
De martelaar die aan zijn vingers werd herkend
De martelaar die leraar was
De beste van de joden
Quzman
Het einde van het misbruik
Een goddelijke waarschuwing
De liefde van de metgezellen voor de Profeet
Lichamen die niet vergaan
De veldtocht naar Hamra al-Asad (625)
De ramp van ar-Raji' (626)
De martelaar die door bijen werd beschermd
Een heel bijzondere generatie
Bi'r Ma'una
De veldtocht tegen de Banu an-Nadir (625)
Alcohol wordt verboden
Het huwelijk met Zaynab en de hijab
De veldtocht tegen de Banu al-Mustaliq (626)
Weer de hypocrieten
De laster (al-Ifk)
De Slag bij de Gracht (627)
De Profeet van de Barmhartigheid graaft een gracht
Het goede nieuws van de veroveringen
De polytheïsten staan versteld van de gracht
Een moslim maakt een moslim niet bang
De houding die men van de joden kon verwachten: verraad
Oorlog is list
Een laatste verkenning
De bestraffing van de joden van de Banu Qurayza
De veldtocht tegen de Banu Lihyan
De eenheid naar Najd
De veldtocht naar Dhu Qarad

Na de Slag bij de Gracht
Hudaybiya
Op weg naar een verdrag
De artikelen van het verdrag
Trouw aan het verdrag
De grootste overwinning
Een sfeer van vrede en de oproep
Abu Basir
Moslimvrouwen die uitweken
Hij die het vuur van de oorlog aanwakkert
Brieven met de uitnodiging aan koningen
Heraclius
Parviz, de zoon van Hormizd
Al-Muqawqis
De Negus
De Slag bij Khaybar (628)
De herder al-Aswad
De veroveraar van Khaybar
Het vergiftigde schaap
Ja'far ibn Abi Talib en de uitgewekenen
De joden van Wadi al-Qura (628)
De inhaal-umrah (629)
Het laatste huwelijk van de Profeet ﷺ
Sayfullah, het Zwaard van Allah
Een grote fout
De Slag bij Mu'ta (629)
Een van de zwaarden van Allah
Dhat as-Salasil (629)
Van wie houd je het meest?
De verovering van Mekka (630)
Voorbereidingen voor de tocht
Hatib ibn Abi Balta'a
De Profeet van de Barmhartigheid
De intocht in Mekka
Het bevel om niet te vechten
Het afkondigen van de veiligheid
Het neerhalen van de afgoden!
Algemene amnestie
De tederheid van de Profeet van de Barmhartigheid
De eed van trouw van Hind
De afgoden rond Mekka
Elk werk zo mooi mogelijk doen
De Slag bij Hunayn (630)
De onverschrokken Profeet
Het beleg van Ta'if (630)
Iets nieuws in het islamitische leger
Een droom
Het verdelen van de buit
De Slag bij Tabuk (630)
Het leger van de moeilijkheid
Aanmoediging om te geven
Strijders die huilden
Ali wil met het leger mee
Drie oprechte moslims
Aankomst in Tabuk
Een aanslag
De Masjid ad-Dirar
De openbaring waarschuwt
Het einde van de hypocrieten
Zij die achterbleven bij Tabuk
Het overlijden van Umm Kulthum
De laatste resten van de jahiliyya verdwijnen
De komst van de delegatie uit Ta'if
Het jaar van de delegaties
De Ila
De afscheidsbedevaart (632)
Musaylima
Al-Aswad al-Ansi
Het leger van Usama
Voortekenen van het overlijden
De fijngevoeligheid van de Profeet
Breng mij pen en papier!
De laatste adviezen
Het overlijden (27 mei 632)
De ontsteltenis van de metgezellen
De wassing en de begrafenis
Het verdriet van Fatima
De keuze van de eerste kalief

Slotwoord

Bronnen

Voorwoord

Alle lof komt toe aan Allah, de Machtige en Verhevene, die als enige de mooiste namen en alle volmaakte eigenschappen bezit. Vrede en zegeningen zijn met onze geliefde Profeet ﷺ, de edelste van alle schepselen, en met zijn familie en metgezellen.

De mens is een ingewikkeld wezen met vele kanten. Vanaf het moment dat hij op aarde werd geplaatst, is hij nooit helemaal gelukkig en tevreden geweest. Geen enkel technologisch niveau, geen zielloze filosofie die de openbaring ontkent en geen andere denkrichting of school heeft hem werkelijk kunnen verzadigen of de onrust en stormen in zijn ziel tot rust kunnen brengen. Onder invloed van de onstilbare honger en ontevredenheid in hun ziel hebben mensen zich vaak gericht op het bevredigen van hun lage driften; via deze vluchtige genoegens probeerden zij de "pijn van het bestaan" te vergeten die hun duistere en zinloze wereld voortbracht.

De verheven Allah, die de werelden uit het niets heeft geschapen, heeft Zijn zwakke en sterfelijke dienaren zo geschapen dat zij niet door de genoegens van deze vergankelijke wereld, maar door de gunsten van het eeuwige Paradijs werkelijk voldaan raken. Daarom hebben alleen de profeten die door Allah zijn gezonden, met de openbaring de geestelijke honger van de mensen kunnen stillen; zij hebben hun duistere wereld verlicht met het licht van het geloof en hun hart rust gegeven.

Het menselijk lichaam is, totdat het deze wereld verlaat, als een slagveld waar goed en kwaad met elkaar strijden. Veel lichamen waarin het kwaad won, zijn gevangenen geworden van hun ego en van de duivel. Zij sloten hun ogen en hart voor de openbaring die gezonden was om hen uit de duisternis van deze wereld naar het licht te brengen, keerden haar de rug toe en verraadden zo hun eigen 'wezen'. Soms maakten zij de openbaring, die hun gids voor het leven had moeten zijn, zelfs tot een middel voor lage en zelfzuchtige driften zoals machtshonger, lust en heerszucht.

In de hele geschiedenis van de mensheid was de grootste vijandschap van de duivels onder de mensen en de djinn gericht tegen de openbaring; hun ernstigste inspanning bestond uit het vervalsen ervan.

Van deze strijd van vervalsing en deze vijandschap tegen de openbaring is alleen de edele Koran, de laatste oproep aan de mensheid, gevrijwaard gebleven, omdat hij onder goddelijke bescherming werd geplaatst. Hij is in zijn oorspronkelijke vorm tot op heden bewaard gebleven. Zoals de Koran tot vandaag onvervalst tot ons is gekomen, zo zal deze bescherming ook tot de Dag des Oordeels voortduren.

De openbaring is het middel waarmee de mens zijn eigen wezen kan vinden en leren kennen. Daarom moeten wij eerst de edele Koran kennen en daarna de soenna, die een andere vorm van openbaring is. Want wij moeten ook de Profeet ﷺ leren kennen: zijn familie, zijn veldslagen, zijn vredesverdragen, zijn handelsmoraal en zijn omgang met buren en verwanten. Dit alles is voor de mens even noodzakelijk als brood, water en lucht, zodat hij materiële en geestelijke rust vindt, het vergankelijke leven op aarde omzet in eeuwig geluk en het evenwicht bereikt tussen het geluk van beide werelden.

Wij moeten de Profeet ﷺ op de meest juiste manier leren kennen. Geen enkele moslim twijfelt eraan of maakt bezwaar tegen het feit dat de Profeet ﷺ een voorbeeldpersoon is die gevolgd moet worden. Toch kunnen sommige moslims tot allerlei fouten vervallen, omdat zij de Profeet niet voldoende en niet op de juiste manier kennen. Daarom moeten wij in de eerste plaats de Profeet van de Barmhartigheid goed en als één geheel leren kennen. En hem werkelijk kennen kan alleen door hem te kennen zoals de verheven Allah, de Machtige en Verhevene, hem aan ons heeft voorgesteld.

In de edele Koran staan veel verzen over de persoonlijkheid van onze Profeet. Alleen als wij deze verzen als één geheel bekijken, kunnen wij de Voorbeeldige Profeet leren kennen. Een van onze grootste problemen als moslims vandaag is dat wij de Profeet ﷺ niet als geheel, maar slechts een deel van zijn leven als voorbeeld proberen te nemen. Het is even onvolledig om de Profeet, die als barmhartigheid en gids voor de werelden is gezonden, alleen te zien als "de Profeet van het goede karakter", als om hem alleen te zien als "de Profeet van de jihad en de strijd". Het leven van de Profeet vormt één geheel met zijn karakter, zijn jihad, zijn politiek en zijn eigen beginselen over bestuur. Doordat deze onderwerpen los van elkaar werden behandeld, zijn er veel verschillende en onvolledige beelden van de Profeet ontstaan. De toestand van de verscheurde islamitische oemmah laat zien tot welke ramp deze verkeerde en uiteenlopende beelden hebben geleid.

De Profeet liefhebben geeft rust; hem werkelijk kennen geeft geluk. Als dit kennen ook leidt tot het volgen van hem, dan zal het geluk in deze wereld en in het Hiernamaals bereikt worden, insha'Allah.

Met het gebed en de wens dat dit werk een middel mag zijn om de Profeet ﷺ te leren kennen en zijn zuivere weg te volgen.

Suat Çetin

Inleiding

Zonder twijfel is een van de meest noodzakelijke zaken voor iedere moslim om het leven van de Profeet ﷺ, die als barmhartigheid voor de werelden werd gezonden, goed te leren uit betrouwbare bronnen. Om de wijsheid en het nut van deze noodzaak beter te begrijpen, moeten we eerst kijken naar het profeetschap, naar de reden waarom profeten werden gezonden en naar het wezen van de openbaring.

Het woord 'peygamber' (profeet) betekent: iemand die op verschillende bijzondere manieren berichten van Allah brengt. Dit Perzische woord komt overeen met zowel 'rasoel' (boodschapper) als 'nabi' (profeet). Vanaf het moment dat Allah, de Verhevene, de mensen voor de beproeving naar de aarde zond, heeft Hij bepaalde uitverkoren mensen de openbaring laten ontvangen, zowel voor de verbetering, rust en orde van de mensen als voor hun geluk in deze wereld en in het Hiernamaals. De profeten die openbaring van Allah ontvangen, zijn Allahs gezanten op aarde. Iedere profeet is een bemiddelaar tussen Allah en de mensen, een wegwijzer, iemand die naar het goede leidt, die waarschuwt tegen het kwade, en die de mensen met straf waarschuwt en met beloning verblijdt.

Volgens veel verzen in de edele Koran en volgens de geloofsartikelen is het voor iedere moslim verplicht om in alle profeten te geloven. Men moet geloven in alle profeten die door Allah, de Machtige en Verhevene, zijn gezonden om de mensen de juiste weg te wijzen, zonder onderscheid tussen hen te maken.

De profeten zijn goddelijke gezanten die Allah, de Verhevene, heeft gestuurd om de mensen te leiden. Zij brengen de geboden die aan hen zijn geopenbaard niet alleen over, maar passen ze eerst zelf toe en laten ons door hun eigen leven zien hoe wij ze moeten uitvoeren. Profeten zijn volmaakte en voorbeeldige mensen met een hoog karakter, die door alle mensen gevolgd kunnen worden en door goddelijke bescherming tegen elk kwaad behoed zijn. De verbetering van de mensen en hun terugkeer naar de juiste weg kan alleen plaatsvinden onder leiding van profeten die vrij zijn van zonden. Daarom stelt de edele Koran niet de engelen, die vrij zijn van fouten en gebreken, als voorbeeld, maar de profeten: mensen die honger krijgen, het koud hebben en verdriet voelen, kortom, die mens zijn. In de edele Koran staat:

"Alle profeten die Wij vóór jou hebben gezonden, aten ook voedsel en liepen door de markten...

Als er op aarde engelen hadden rondgelopen die er in rust leefden, dan hadden Wij zeker een engel uit de hemel als profeet naar hen gezonden."

Allah, de Machtige en Verhevene, die de werelden uit het niets heeft geschapen, heeft ieder volk zonder onderscheid talloze materiële gunsten en allerlei levensonderhoud gegeven, en daarnaast ook de gunst van het profeetschap als geeste-

lijk en innerlijk voedsel geschonken. Zo bekeken is het profeetschap de grootste barmhartigheid van Allah, de Machtige en Verhevene, voor de mensheid, en een goddelijk geschenk dat Hij zonder onderscheid aan alle volkeren van de wereld heeft gegeven. Dat dit grote geschenk zonder onderscheid aan alle mensen is gegeven, staat in de edele Koran:

"Voorwaar, Wij hebben jou met de waarheid gezonden als brenger van goed nieuws en als waarschuwer. Er is geen enkele gemeenschap geweest waar niet een waarschuwer is langsgekomen."

"Ieder volk heeft een profeet."

De waarheid van de tawhied (de eenheid van Allah) benadrukt, in tegenstelling tot het jodendom en christendom waarvan de kern vervalst is, dat alle profeten uitverkoren mensen waren die deze verheven taak volledig konden vervullen en het goddelijke toevertrouwde goed aan hun volk konden overbrengen. Daarom beveelt zij het geloof in alle profeten.

"Zeg: Wij geloven in Allah en in wat aan ons is neergezonden; ook in wat is neergezonden aan Ibrahim, Ismail, Ishaq, Yaqub en hun nakomelingen; in wat aan Musa en Isa is gegeven en in wat alle profeten van hun Heer hebben ontvangen. Wij maken geen onderscheid tussen hen en wij hebben ons aan Hem overgegeven."

De voortreffelijkheid van de Profeet ﷺ

Zoals Allah, de Machtige en Verhevene, de mensen in verschillende rangen ten opzichte van elkaar heeft geschapen, zo heeft Hij ook de profeten onderling in verschillende rangen verheven.

In de edele Koran staat hierover: "Dat zijn de boodschappers; Wij hebben sommigen van hen boven anderen verheven. Onder hen zijn er met wie Allah heeft gesproken, en sommigen heeft Hij in rangen verhoogd."

In de edele Koran wordt veel verteld over de profeten. In het licht van deze informatie is de Profeet ﷺ de enige profeet die met een universele boodschap werd gezonden. De boodschappen van de andere profeten bleven meestal beperkt tot hun eigen volk en stam. Hierover staat in de edele Koran:

"Wij hebben jou slechts gezonden voor alle mensen, als brenger van goed nieuws en als waarschuwer."

"Zeg: O mensen! Ik ben werkelijk de boodschapper van Allah naar jullie allen, van Hem aan Wie de hemelen en de aarde toebehoren."

De Profeet ﷺ is de laatste van de profeten die vanaf de eerste profeet Adam naar verschillende volkeren zijn gezonden. Over het feit dat hij de laatste profeet is,

staat in de edele Koran:

"Mohammed is niet de vader van een van jullie mannen. Maar hij is de Boodschapper van Allah en het zegel van de profeten."

Ook de Profeet ﷺ zelf heeft verklaard dat hij als profeet voor de hele mensheid werd gezonden, met deze woorden:

"Ik ben gezonden naar de roden en de zwarten... Ik ben de boodschapper van de mensen onder wie ik leef en van hen die na mij geboren zullen worden."

De openbaring en haar soorten

De verheven Allah, de Machtige en Verhevene, heeft Zijn geboden en verboden aan de profeten neergezonden via een bijzondere vorm van communicatie die openbaring (wahy) heet. Het woord 'wahy' betekent in het Arabisch 'een teken geven'. Het betekent ook iets in iemands hart ingeven, een zaak in het geheim uitleggen of een boodschap overbrengen. De letterlijke betekenis is: een snel teken of een verborgen teken.

De openbaring wordt meestal gezien als "een bijzondere communicatie tussen Allah, de Machtige en Verhevene, en Zijn profeten".

Maar de edele Koran laat ons weten dat deze bijzondere communicatie niet alleen voor profeten is: "En jouw Heer gaf de honingbij in: Maak je huizen in de bergen, in de bomen en in wat de mensen bouwen." In feite wordt aan alle levende wezens op aarde, en zelfs aan de zon en de sterren die wij als levenloos beschouwen, op een manier die wij niet kunnen kennen iets ingegeven; ook dat valt onder een vorm van openbaring. Zo geeft de zon warmte en licht door wat haar is ingegeven, en is zij een middel waardoor het leven op onze wereld kan voortbestaan. Toch is de openbaring die aan de profeten werd neergezonden veel bijzonderder en veel omvattender.

De openbaring kwam op verschillende manieren tot de profeten. Dromen die in de slaap worden gezien en precies zo uitkomen, zijn een vorm van openbaring. In de eerste periode van het profeetschap van onze Profeet ﷺ kwam de openbaring ongeveer zes maanden lang op deze manier. In die tijd liet de verheven Allah hem de eenzaamheid liefhebben, en hij begon zich, soms dagenlang, af te zonderen in de grot Hira om na te denken. Ware dromen waren een van de manieren waarop de openbaring kwam. Daarom zei de Boodschapper van Allah ﷺ dat ware dromen "één van de zesenveertig delen van het profeetschap" zijn. De reden is dat het eerste halfjaar van de openbaring in de drieëntwintig jaar van het profeetschap in de vorm van ware dromen kwam.

Ook na het begin van het profeetschap kwam er openbaring in dromen, net als daarvoor. Zo werd de soera al-Kawthar tijdens de slaap aan de Profeet geopen-

baard. Uit de edele Koran leren we dat ook aan andere profeten openbaring via dromen werd neergezonden. Over het offeren van zijn zoon door de profeet Ibrahim (vrede zij met hem) staat: "Toen zijn zoon de leeftijd bereikte waarop hij met hem mee kon lopen, zei hij: 'O mijn zoon! Ik zie in mijn droom dat ik jou offer. Kijk dus wat je ervan denkt.' Het kind zei: 'Mijn lieve vader, doe wat je bevolen wordt. Je zult mij, insha'Allah, onder de geduldigen vinden.'"

Jibril (vrede zij met hem) bracht de openbaring soms in de gedaante van een mens. Hij kwam soms in de gedaante van de metgezel Dihya al-Kalbi, en soms in de gedaante van een totaal onbekende man. Zo was de onbekende man die, terwijl de Profeet ﷺ tussen zijn metgezellen zat, vroeg: "Wat is iman, wat is islam?", Jibril (vrede zij met hem), die in de vorm van een vreemdeling was gekomen.

Soms kwam de Engel van de openbaring ook in zijn ware gedaante. De Profeet ﷺ heeft Jibril (vrede zij met hem) twee keer in zijn oorspronkelijke gedaante gezien: één keer aan het begin van de openbaring in de grot Hira, en één keer tijdens de Mi'raj bij de Sidrat al-Muntaha. In de edele Koran staat:

"Voorwaar, hij heeft hem (Jibril) ook bij een andere neerdaling (in zijn ware gedaante) gezien. Bij de Sidrat al-Muntaha..."

De Profeet ﷺ ontving de openbaring soms via Jibril (vrede zij met hem) en soms rechtstreeks, dus zonder tussenpersoon, van Allah, de Machtige en Verhevene. Deze vorm van openbaring wordt genoemd in de hadith over de Mi'raj: zo werden het vijfmaal daagse gebed verplicht gesteld en de laatste twee verzen van de soera al-Baqara geopenbaard.

De eigenschappen van de profeten

Alle profeten ontvingen openbaring en riepen de mensen allemaal op tot dezelfde goddelijke waarheden. Want hoewel samenlevingen verschillende culturele kenmerken hebben, verandert de waarheid van de tawhied nooit. Op grond hiervan kunnen we zeggen: de godsdienst die alle profeten verkondigden, was de islam.

Profeten zijn geliefde dienaren van Allah: waarheidsgetrouw, oprecht, betrouwbaar, verstandig, met een sterk karakter, een waakzaam hart en een hoog karakter, geëerd in deze wereld en in het Hiernamaals en het dichtst bij Allah.

Profeten hebben gemeenschappelijke eigenschappen die hen onderscheiden van andere mensen. Door deze eigenschappen zijn zij waardig om gezant te zijn tussen de verheven Schepper en Zijn dienaren. De eigenschappen die alle profeten gemeen hebben, kunnen we samenvatten in vijf punten: amaana (betrouwbaarheid), sidq (oprechtheid), fataana (scherpzinnigheid), 'isma (zondeloosheid) en tabligh (overbrengen).

Amaana betekent vertrouwen, zeker zijn, niet bang zijn en betrouwbaar zijn. Alle profeten zijn uiterst betrouwbare, eerlijke en uitverkoren persoonlijkheden. Van hen komt nooit enig verraad.

Sidq betekent waarheidsgetrouwheid. Profeten zijn oprecht in hun woorden en in hun daden. Zij liegen nooit. Juist vanwege deze oprechtheid is geen enkele profeet door zijn volk van liegen beschuldigd, ook al was dat volk hem vijandig gezind.

Fataana betekent helderheid van geest en iets snel en goed begrijpen. Alle profeten hebben een uitzonderlijk verstand en intelligentie, een sterk geheugen en een groot overtuigingsvermogen. Want om de taak van het profeetschap volledig en volmaakt te kunnen uitvoeren, moeten zij zulke hoge eigenschappen en talenten bezitten. Anders zouden zij de volkeren naar wie zij werden gezonden niet kunnen overtuigen om zich tot de waarheid te wenden en zich eraan over te geven.

'Isma betekent onschuld en reinheid. Als eigenschap van een profeet betekent het: vrij zijn van elke zonde, verborgen of openlijk, en van elke daad die niet past bij de eer van het profeetschap.

Tabligh betekent bekendmaken, overbrengen, de godsdienst volledig en op een mooie manier aan iemand voorleggen en uitleggen. Profeten zijn verplicht om wat aan hen is neergezonden volledig over te brengen.

In de loop van de geschiedenis van de mensheid zijn er meer dan honderdduizend profeten gezonden, maar de edele Koran noemt geen precies aantal. Hij geeft alleen gedeeltelijke informatie over een deel van hen, zodat de mensen hen als voorbeeld kunnen nemen. Onze Heer zegt:

"Over sommige boodschappers hebben Wij jou al eerder verteld, en over anderen hebben Wij jou niet verteld."

In de edele Koran worden de namen van slechts 25 profeten genoemd. Dat zijn: Adam, Idris, Nuh, Hud, Salih, Lut, Ibrahim, Ismail, Ishaq, Yaqub, Yusuf, Shu'ayb, Musa, Harun, Dawud, Sulayman, Ayyub, Dhul-Kifl, Yunus, Ilyas, Al-Yasa, Zakariyya, Yahya, Isa en Mohammed ﷺ.

Daarnaast worden in de edele Koran nog drie namen genoemd van wie niet duidelijk en zeker vaststaat of zij profeten waren. Dat zijn Uzayr, Luqman en Dhul-Qarnayn.

De wijsheid van de school van het profeetschap

De goddelijke wijsheid achter het zenden van profeten is het verwezenlijken van het relatieve goede waarmee in het bestuur van de wereld rekening wordt gehouden. Zoals mensen een ziel nodig hebben om te kunnen leven, zo hebben samenlevingen een ziel nodig die hen overeind houdt en leven geeft. De ziel van een sa-

menleving is de openbaring, dat wil zeggen de grondslagen van geloof en overtuiging. Zoals mensen niet zonder ziel kunnen leven, zo kunnen samenlevingen niet zonder geloof en overtuiging leven. De profeten werden gezonden om, met toestemming van Allah, deze ziel aan mensen en samenlevingen te geven.

Veel deugden in het maatschappelijk leven van de mensen werden alleen via de profeten geleerd en in praktijk gebracht. Opofferingsgezindheid, rechtvaardigheid, toewijding, een ander boven zichzelf verkiezen, een goed karakter, liefde, respect, broederschap en elke gedachte die de mensheid tot eer strekt, zijn een werk en een vrucht van de openbaring en van het profeetschap.

Het profeetschap is nodig, omdat de mens alleen met zijn verstand de juiste leiding en het geluk in deze wereld en het Hiernamaals niet kan bereiken. Het profeetschap is als het licht, het menselijk verstand als het oog. Zij vullen elkaar aan en zijn onmisbaar voor elkaar.

De edele Koran vertelt dat volken die materieel vooruitgang boekten maar de waarheid van de openbaring de rug toekeerden, een rampzalig einde kregen. Die volken hadden enorme bergen uitgehouwen om prachtige huizen te bouwen, of reusachtige piramides gebouwd om te laten zien hoeveel waarde zij aan hun doden hechtten. Maar wereldse welvaart en succes zonder openbaring hebben hun nooit rust en vrede gegeven. In de edele Koran staat:

"Zullen jullie hier in veiligheid gelaten worden? Tussen tuinen en bronnen... Tussen akkers en dadelpalmen met rijpe vruchten... En jullie houwen met vakmanschap huizen uit de bergen. Vrees dus Allah en gehoorzaam mij. En volg niet het bevel van hen die alle grenzen overschrijden!"

Met de beperkte vermogens en talenten die hem zijn gegeven, blijft de mens, door duivelse ingevingen en de verlangens van zijn ego, ver van het geluk in deze wereld en het Hiernamaals. Om hem dat geluk te laten bereiken, heeft Allah de openbaring en het profeetschap geschonken. Daarom gaf Hij Adam (vrede zij met hem), die Hij als eerste mens schiep, ook de taak van het profeetschap, zodat hij de komende generaties de weg zou wijzen en hen zou leiden. Allah, de Machtige en Verhevene, benadrukt in verschillende verzen van de edele Koran dat Hij, als uiting van Zijn barmhartigheid, naar ieder volk profeten heeft gezonden die de weg wijzen en naar de waarheid leiden:

"Voorwaar, Wij hebben naar iedere gemeenschap een boodschapper gezonden met de woorden: 'Aanbid Allah en blijf weg van de afgoden.'"

"Daarna zonden Wij na hem vele boodschappers naar hun volken."

"Voorwaar, Wij hebben ook uit hun midden waarschuwende boodschappers naar hen gezonden."

Allah, de Verhevene, heeft de mens op een heel bijzondere en unieke manier geschapen. Door deze bijzondere schepping wordt de mens geboren met een zuivere natuur (fitra) die neigt naar het goede en het mooie, en die geschikt is om later een goed karakter te verwerven (en dat is de fitra van de islam). De profeten werden gezonden om deze verandering en groei in de natuur van de mensen te verwezenlijken, zoals de verheven Allah dat wil.

De openbaring en het profeetschap hebben de mensen een voorbeeld voor het leven gegeven. Welke plaats de mens tegenover zijn verheven Schepper moet innemen, werd door iedere gezonden profeet steeds opnieuw in herinnering gebracht. Want de openbaring is neergezonden om het leven van de mens op aarde te regelen en om naar te leven.

Als de mens, die geschapen is om in gemeenschap te leven, zich niet aan bepaalde regels hoeft te houden, blijven er op aarde rechtvaardigheid noch rust over. Want de mens kan, als gevangene van zijn hartstochten, zijn ego tot god maken. En wie zijn ego vergoddelijkt, overschrijdt zijn grenzen, onderdrukt de zwakken en hulpelozen, wordt hebzuchtig naar bezit en wereldse zaken en vergrijpt zich aan de rechten van anderen. Elk soort onrecht leidt tot vijandschap en onrust tussen mensen, en dat is een onrecht dat de goddelijke rechtvaardigheid niet aanvaardt.

Als eerste stap om deze chaos te voorkomen, roept de openbaring de samenleving op om te geloven in het Hiernamaals en in het bestaan van straf en beloning. Als tweede stap roept zij op tot rechtvaardigheid en billijkheid. Maar de maatstaven van die rechtvaardigheid werden niet overgelaten aan het oordeel van de mens; als grondslag werden 'goddelijke en universele' maatstaven genomen.

De noodzaak om het leven van de Profeet ﷺ te leren kennen

Het nemen van de Profeet ﷺ als voorbeeld behoort voor moslims tot de grondslagen van het geloof. Daarom is het lezen en leren van zijn leven geen zaak die aan onze eigen keuze is overgelaten, maar een vereiste van het geloof. De edele Koran wijst er in verschillende verzen op dat zijn karakter het mooiste voorbeeld is, dat zijn levenswandel het meest volmaakte model is en dat hij als voorbeeld genomen en gevolgd moet worden:

"Als jullie Allah liefhebben, volg mij dan, dan zal Allah jullie liefhebben!"

"O jullie die geloven! Gehoorzaam Allah, gehoorzaam de Boodschapper en hen onder jullie die met gezag bekleed zijn."

Zoals de Profeet ﷺ boven alle mensen werd verheven, zo werd hij door vijf eigenschappen ook boven de andere profeten verheven. Over deze eigenschappen zei de Profeet:

"Mij zijn vijf dingen gegeven die aan geen enkele profeet vóór mij zijn gegeven:

Iedere profeet werd alleen naar zijn eigen volk gezonden. Ik ben echter ook naar de roden (de niet-Arabieren) en de zwarten (de Arabieren) gezonden.

Oorlogsbuit is voor mij toegestaan gemaakt, terwijl die voor niemand vóór mij toegestaan was.

De aarde is voor mij rein, zuiver en een plaats van gebed gemaakt. Wie de tijd van het gebed bereikt, waar hij ook is, die verricht zijn gebed.

Ik ben geholpen met een angst die in het hart van mijn vijand valt, ook al is hij een maand reizen van mij verwijderd.

Mij is de voorspraak (shafa'a) gegeven."

Allah heeft vanaf Adam vele profeten gezonden om de mensen naar de juiste weg te leiden. Maar na de dood van hun profeten volgden de mensen de duivel en veranderden zij de openbaring en de Boeken zoals het hun ego beviel. Vanwege deze vervalsing zond Allah, de Machtige en Verhevene, nieuwe gezanten om de vervalste zaken te laten herstellen. Dit ging zo door totdat de laatste profeet, Mohammed Mustafa ﷺ, werd gezonden. Daarna beloofde Allah, de Machtige en Verhevene, met het volgende vers dat Hij de edele Koran, de hoofdbron van de leer van de laatste godsdienst, zelf onder Zijn bescherming zou nemen:

"Voorwaar, Wij hebben de Vermaning (de Koran) neergezonden en Wij zullen hem zeker beschermen."

Zo werden ook het leven en de woorden van de Profeet ﷺ vanaf de vroegste tijd bewaard doordat ze werden opgeschreven. Vanwege haar onvervalste bronnen is de islam dus de godsdienst die het meest verdient gevolgd te worden, en Mohammed ﷺ de profeet die het meest verdient gevolgd te worden.

In de edele Koran worden verschillende eigenschappen gebruikt voor onze geliefde Profeet. Boodschapper, profeet, ongeletterde, getuige, brenger van goed nieuws en waarschuwer, oproeper tot Allah, een licht verspreidende lamp, liefdevol, barmhartig en vermaner zijn er enkele van. Door deze uitzonderlijke eigenschappen werd de Profeet getoond als de mens die het meest verdient als voorbeeld genomen te worden, en werd hij een gids van barmhartigheid, gunst en juiste leiding gemaakt. Over de voorbeeldige persoonlijkheid van de Profeet en het volgen van hem staat in de edele Koran:

"Voorwaar, in de Boodschapper van Allah hebben jullie een mooi voorbeeld, voor wie hoopt Allah en de Laatste Dag te ontmoeten en Allah veel gedenkt."

Van geen enkele mens in de geschiedenis is het leven zo gedetailleerd vastgelegd als het leven van de Profeet ﷺ. Over de stamboom en familie van de Gids van de Juiste Leiding is met grote zorg en nauwkeurigheid zeer uitgebreide en betrouwbare informatie verzameld, zodat zijn afstamming, familie, omgeving en verwan-

ten zeer goed bekend zijn. Van veel mensen die nog maar honderd jaar geleden leefden en de wereldgeschiedenis in zekere mate veranderden, kent men de stamboom maar tot één of twee voorouders terug. Dat van een mens die veertien eeuwen geleden leefde de voorouders tot twintig generaties terug bekend zijn, is alleen mogelijk door goddelijke bescherming. Alle details van het leven van de Profeet ﷺ zijn bekend: van de heldenmoed die hij in de veldslagen toonde tot zijn intieme omgang met zijn vrouwen, van zijn handelsmoraal tot zijn omgang met buren, van de gerechten waar hij van hield tot de manier waarop hij zat, opstond en liep. De details van zijn leven zijn zelfs zo nauwkeurig vastgelegd dat bekend is hoeveel witte haren er in zijn gezegende baard zaten toen hij overleed.

Zonder het leven van de Profeet ﷺ volledig te kennen, kan ook de islam niet volledig worden begrepen. Want in de edele Koran worden bij sommige onderwerpen alleen de hoofdlijnen gegeven; de details, en hoe en in welke mate iets gedaan moet worden, worden niet vermeld. Zo leren wij bijvoorbeeld het aantal rak'a's van het gebed, de manier van bidden en wat erin gereciteerd moet worden, door de uitleg die de Profeet ﷺ ons heeft gegeven.

Voor ons geluk in deze wereld en in het Hiernamaals moeten wij de Boodschapper van Allah ﷺ liefhebben en hem volgen. Want hij is zo'n gids dat ons leven alleen door hem te volgen uit de duisternis naar het licht komt, onze zaken op orde komen en er orde en discipline in ons leven komt. Om al deze redenen is er voor moslims geen andere gids en leider dan hij, en mag die er ook niet zijn.

Arabië

Mekka, de geboorteplaats van de Profeet ﷺ, ligt op het Arabisch Schiereiland. Het Arabisch Schiereiland wordt in het noorden begrensd door Palestina en Syrië, in het noordoosten door Irak en Iran, in het oosten door de Perzische Golf, in het zuiden door de Arabische Zee en de Golf van Aden, en in het westen door de Rode Zee en het Afrikaanse continent.

Toen de Profeet ﷺ ter wereld kwam, werd het Arabisch Schiereiland bedreigd door het Byzantijnse Rijk in het noordwesten en het Sassanidische Rijk in het noordoosten. Onder de Arabieren, die grotendeels in stammen en als nomaden leefden, was er geen eenheid, en zij voerden vaak oorlog met elkaar. Daarom waren bloedwraakvetes onder hen heel gewoon.

De Quraysh waren de hoogste en edelste stam van de Arabieren en gold als hun leider. Deze voorrang bestond al sinds de tijd van de profeet Ibrahim (vrede zij met hem). Daarom hadden alle Arabische stammen bijzondere waardering voor de stam Quraysh.

Hoewel de meeste Arabieren polytheïsten en afgodendienaars waren, geloofden zij ook in een grote, verheven God. Afgoderij was onder hen wijdverbreid. Zij de-

den hun uiterste best om hun tradities, die door shirk (het toekennen van deelgenoten aan Allah) besmet waren, te volgen. De afgoden die zij aanbaden, zagen zij als bemiddelaars tussen Allah en henzelf.

Het gebied van Arabië was in die tijd achtergebleven vergeleken met veel andere landen. De belangrijkste reden was dat het aan alle kanten bedekt was met grote, gloeiend hete zandwoestijnen. Niet iedereen durfde de maandenlange reizen op de rug van kamelen met handelskaravanen aan. Door deze geografische hindernissen had het weinig contact met andere landen.

In die tijd konden maar weinig mensen in de wereld lezen en schrijven. Onder de Arabieren was dat nog sterker het geval: het aantal mensen dat kon lezen en schrijven was beperkt. Wel hadden zij een zeer sterke mondelinge traditie en een sterke traditie van uit het hoofd leren.

In een gebied waar zulke primitieve omstandigheden heersten, kon men ook niet spreken van orde en recht. Iedere stam bestuurde zichzelf. Onder deze omstandigheden telden alleen aantallen en kracht. Wie tot een grotere stam behoorde, gold als sterker. En die kracht werd gezien als een recht om de zwakken elk onrecht aan te doen. Onder de Arabieren werd het doden van mensen als iets heel normaals gezien. Voor een Arabische bedoeïen was er niets natuurlijkers dan iemand te doden die niet tot zijn stam behoorde en zijn bezit te roven.

Zij hadden geen algemeen idee van moraal. Overspel, gokken, alcohol, roof, moord en bloedwraak kwamen veel voor. Naakt over straat lopen werd als gewoon beschouwd. Meisjes levend begraven en na de dood van hun vader met hun stiefmoeder trouwen, behoorden tot hun meest verbreide gewoonten. Hun besef van reinheid was zo zwak dat het bijna niet bestond; zij zagen er geen enkel bezwaar in om hun behoefte in het openbaar te doen.

Wat hun geloof betreft: afgoderij en de aanbidding van geesten en sterren waren wijdverbreid. Er waren mensen die de engelen aanbaden en geloofden dat zij de dochters van Allah waren. De edele Koran zegt over hen:

"De nacht, de dag, de zon en de maan behoren tot Zijn tekenen. Kniel niet neer voor de zon en de maan..."

"Wij aanbidden hen alleen maar opdat zij ons dichter bij Allah brengen."

Het geloof en denken van een deel van de Arabieren was volledig gebaseerd op ontkenning. Zij werden de "Dahriyyun" genoemd: zij ontkenden Allah en vergoddelijkten het begrip tijd. De edele Koran zegt over hen:

"En de polytheïsten zeiden: Er is alleen ons leven in deze wereld. Wij sterven en wij leven. Alleen de tijd die voorbijgaat, vernietigt ons. Maar zij hebben hierover geen enkele kennis."

In de Arabische samenleving van de jahiliyya (de tijd van onwetendheid) bestond wel het geloof in Allah, maar dit geloof was vermengd met afgoderij, en het ontkennen van de Dag des Oordeels en het Hiernamaals was wijdverbreid. Het grootste deel van de mensen die de Profeet aan het begin van de islamitische oproep veel moeilijkheden bezorgden, dacht er ook zo over. Want als zij het bestaan van het Hiernamaals zouden aanvaarden, zouden zij rekenschap moeten afleggen van alles wat zij op aarde deden, en dat was wat hen werkelijk zorgen baarde. In de edele Koran staat over mensen met deze opvatting:

"Zeg: Hij die hen de eerste keer heeft geschapen, zal hen weer tot leven brengen."

De Arabieren hadden ook de wet die de profeet Ibrahim (vrede zij met hem) had gebracht vervalst, zodat die hun ego beviel en hun handel voordeel bracht. Omdat de stam Quraysh zich op alle gebieden beter vond dan andere stammen en mensen, en daar trots op was, legden zij de mensen tijdens de bedevaartsdagen bepaalde gebruiken op. Ook in de jahiliyya bestond de aanbidding van het omgaan rond de Ka'ba (tawaf), en mensen uit de omliggende streken kwamen om haar te bezoeken. Maar tijdens dit bezoek mochten de pelgrims die van ver kwamen alleen het voedsel eten dat de Quraysh hadden klaargemaakt, en alleen de speciale kleding voor de tawaf dragen die de Quraysh hadden vastgesteld. Wie rond de Ka'ba wilde gaan, moest de tawafkleding dragen die gemaakt was door mensen van de stammen Quraysh, Kinana en Khuza'a. Een man of vrouw die de kleding van deze stammen niet kon krijgen, was verplicht om naakt rond de Ka'ba te lopen. En als iemand in zijn eigen kleding de tawaf deed, moest hij die na de tawaf uittrekken en weggooien, en niemand mocht daarna die weggegooide kleding gebruiken. De Quraysh stelden zichzelf bovendien vrij van het gaan naar Arafat tijdens de bedevaartsdagen.

De eerste afgod in het heilige land

Amr ibn Luhayy, de leider van de stam Khuza'a, kwam tijdens een reis naar Damascus in een plaats genaamd Ma'ab, waar de stam van de Amalekieten woonde. Daar zag hij dat zij afgoden aanbaden. De Amalekieten vertelden dat deze afgoden hun geluk brachten, regen lieten vallen en dat zij dankzij hen in oorlogen overwonnen. Toen vroeg Amr hun om een afgod die hij mee naar zijn land kon nemen. Daarna nam hij de afgod Hubal mee naar Mekka, zette hem vlak naast de Ka'ba neer en vroeg de mensen hem te aanbidden. Ook vertelde hij over de 'voordelen' (!) van de afgoden die hij van de Amalekieten had gehoord, en zo overtuigde hij de Arabieren om afgoden te aanbidden.

Precies in deze periode was de heilige en eervolle taak van het onderhoud van de Ka'ba in handen van de Khuza'a, de stam waarvan Amr ibn Luhayy de leider was.

Dit vergrootte hun invloed op het volk en hun vermogen om het te sturen. Zo verspreidde de afgoderij zich snel, ook door de aanmoediging van hun leiders.

Omdat de Ka'ba sinds de profeet Ibrahim (vrede zij met hem) als heilig werd beschouwd en daarom een centrum was dat de Arabieren voortdurend bezochten, werden ook de bezoekers beïnvloed en keerden zij met een afgodische denkwijze naar hun eigen land terug. Door deze invloed verspreidde het idee van afgoderij zich onder de Arabieren zonder veel tegenspraak. Zo kwamen afgoden en afgodendienst voor het eerst dit heilige land binnen.

Amr ibn Luhayy liet niet alleen de afgod Hubal, maar ook andere afgoden naar dit heilige land brengen. Hij ging naar Djedda, groef daar vijf beelden op die waren overgebleven van de zondvloed van de profeet Nuh (vrede zij met hem), en bracht ze naar Mekka. Ook was het Amr die Isaf, Na'ila, al-Lat en Manat tot afgoden maakte.

Na deze periode werd het aanbidden van afgoden onder de Arabieren zo gewoon, dat wie geen voorwerp vond om te aanbidden, soms een handvol aarde neerlegde en daar dan omheen liep. Soms maakte iemand een figuur van zijn halva (zoetigheid), die hij later bij honger zou opeten, aanbad die, en als zijn honger erg groot werd, at hij zijn afgod op.

Over deze inconsequentie en tegenstrijdigheid in de aanbidding onder de Arabieren vertelde Umar, als hij over de tijd van de jahiliyya sprak, dat hij om de ene zaak moest lachen en om de andere moest huilen als hij eraan terugdacht. Hij huilde om de wreedheid van het levend begraven van onschuldige meisjes. Hij lachte om het feit dat zij de afgoden van halva, die zij bij het vertrek op reis meenamen om geluk en voorspoed te brengen, opaten zodra zij honger kregen.

De afgoderij bij de Arabieren bereikte na verloop van tijd zo'n punt, dat zij de afgoden niet meer alleen op bepaalde plaatsen en in tempels aanbaden, maar ze op de ereplaats in ieder huis zetten en daar aanbaden.

Vanwege deze slechte weg die Amr ibn Luhayy onder de Arabieren had ingeslagen, zei de Profeet ﷺ:

"Ik zag Amr ibn Luhayy al-Khuza'i in de Hel, terwijl hij zijn ingewanden achter zich aan sleepte."

Zo sprak de Profeet over hem.

Hanief

Hoewel de Arabieren verdronken in shirk, waren zij het geloof in Allah, dat zij hadden geërfd van hun voorvader Ibrahim (vrede zij met hem), niet helemaal kwijtgeraakt, en er waren nog steeds mensen die zeiden dat zij de hanief-godsdienst volgden.

Hanief betekent onder meer: iemand die standvastig is in wat juist is en zich afkeert van wat verkeerd is. In de edele Koran wordt het woord hanief gebruikt voor de profeet Ibrahim (vrede zij met hem). De haniefen leidden in de Arabische samenleving van de jahiliyya een rein leven. Zij bleven ver van de wijdverbreide slechte daden zoals overspel, alcohol, roof, diefstal en moord, en probeerden op hun eigen manier mensen tegen te houden die hun dochters levend wilden begraven, wat in die tijd een veelvoorkomende gewoonte was.

Tot kort voor de geboorte van de Profeet ﷺ waren er mensen die onder deze naam bekend stonden. Onder hen waren Quss ibn Sa'ida, Waraqa ibn Nawfal, Umayya ibn Abi as-Salt, Amr ibn Jundub, Uthman ibn al-Huwayrith en Ubaydullah ibn Jahsh.

Onder de Arabieren en in de Arabische gebieden waren er ook joden, christenen en zoroastriërs. Maar van deze drie groepen waren de joden in aantal het grootst. Vooral in Medina en omgeving hadden zij een zeer grote bevolking.

De voorouders van de Profeet ﷺ

De Quraysh, die als de hoogste en edelste stam van de Arabieren werden beschouwd, stammen af van de profeet Ismail (vrede zij met hem). De voorouders van de Profeet ﷺ zijn: Adnan, Ma'add, Nizar, Mudar, Ilyas, Mudrika, Khuzayma, Kinana, an-Nadr, Malik, Fihr, Ghalib, Lu'ayy, Ka'b, Murra, Kilab, Qusayy, Abd Manaf, Hashim, Abd al-Muttalib, Abdullah en Mohammed ﷺ. De namen tot hier zijn met zekerheid bekend; de deskundigen in stamboomkunde zijn het hierover eens en er bestaat geen enkel meningsverschil over.

Over de namen ná Adnan bestaan wel meningsverschillen, maar over het feit dat Adnan afstamt van Ismail (vrede zij met hem), zijn de stamboomdeskundigen het eens.

De namen van Adnan tot de profeet Ibrahim (vrede zij met hem) zijn: Adnan, Udad, al-Muqawwim, Sarih, Yashjub, Ya'rub, Thabit, Ismail en Ibrahim (vrede zij met hem).

Allah, de Machtige en Verhevene, koos Zijn laatste profeet met zorg uit en liet hem uit een zuivere afstamming voortkomen. De Boodschapper van Allah ﷺ heeft met de volgende hadith verklaard dat hij wat afstamming betreft op bijzondere wijze en met zorg uit de mensen is gekozen:

"Voorwaar, Allah heeft uit de kinderen van Ismail Kinana gekozen. Uit Kinana heeft Hij de Quraysh gekozen. Uit de Quraysh heeft Hij de Banu Hashim gekozen. En mij heeft Hij uit de Banu Hashim gekozen."

Hashim

Hashim is de vader van Abd al-Muttalib, de grootvader van de Profeet ﷺ. Hashim, wiens echte naam Amr was, hielp de hongerige bevolking op verschillende manieren tijdens een zware droogte en hongersnood in Mekka. Een van die vormen van hulp was een gerecht dat hij maakte door vlees en brood in stukken te breken en te pletten; in het Arabisch heet dit 'tharid' of 'hashm'. Omdat hij het brood in stukken brak en de kruimels door het eten mengde, kreeg hij daarna de bijnaam 'Hashim'. In deze periode kreeg hij ook de meest eervolle taken van die tijd, zoals het voeden van de pelgrims en hen te drinken geven. Door deze gastvrijheid en vrijgevigheid verspreidde zijn roem zich over heel Arabië en werd hij een man die door iedereen geliefd en gerespecteerd was.

Een andere eigenschap van Hashim is dat hij de eerste was die begon met de handel die in de soera Quraysh als een barmhartigheid en gunst van Allah wordt genoemd. Hashim sloot ook een verdrag met de keizer, zodat er gemakkelijk handel kon worden gedreven met de omliggende landen. Van een reis die hij hiervoor naar Palestina maakte, keerde hij niet levend terug. Toen hij in Gaza aankwam, werd hij ziek en daar overleed hij.

Abd al-Muttalib ibn Hashim

Zijn vader was Hashim, en zijn moeder was Salma bint Amr van de familie Banu Najjar, die tot de stam Khazraj behoorde. Omdat hij al bij zijn geboorte wit haar had, noemden zij hem 'Shayba' (grijsaard). Maar hij werd vooral bekend onder zijn bijnaam Abd al-Muttalib.

Omdat zijn vader in Gaza was overleden, bleef hij tot zijn achtste samen met zijn moeder in Medina. Daarna nam zijn oom al-Muttalib zijn neef mee naar Mekka. Toen de Quraysh een jongen die zij helemaal niet kenden samen met al-Muttalib zagen, zeiden zij: 'Dit is Abd al-Muttalib (de slaaf van al-Muttalib).' Vanaf dat moment werd deze bijnaam zo gewoon dat zijn echte naam op de achtergrond raakte.

Zijn oom voedde Abd al-Muttalib op en vormde hem. Kort voor zijn dood droeg hij de leiding van de stam over aan zijn neef met de woorden: "Jij bent de plaats van je vader waardig." Korte tijd later vertrok hij voor handel richting Jemen. Maar tijdens deze reis werd hij ziek, en kort nadat hij in Jemen was aangekomen, overleed hij daar.

Na de dood van zijn oom nam Abd al-Muttalib de leiding van zijn stam over. Binnen korte tijd nam hij met succes alle taken van zijn oom over, werd zijn opvolger en begon zelf de pelgrims te dienen. Door zijn grote succes in deze dienst werd hij onder de Arabieren zeer beroemd. Ook zijn vrijgevigheid, hulpvaardigheid en vele

andere mooie eigenschappen droegen ertoe bij dat hij onder zijn volk werd gerespecteerd.

Abd al-Muttalib had ook een indrukwekkend uiterlijk. Hij was lang, knap, en had een mooi gezicht dat bewondering wekte bij wie hem voor het eerst zag.

Zamzam, de verloren schat

De profeet Ibrahim (vrede zij met hem), een van de voorouders van de Boodschapper van Allah ﷺ, bracht zijn vrouw Hajar en zijn kleine zoon Ismail naar een verlaten en droge vallei en liet hen daar wonen. Deze verlaten vallei groeide na verloop van tijd uit tot een woonplaats en kreeg de naam Mekka. Het water van Zamzam was voor dit droge land werkelijk een bron van barmhartigheid geworden. Vanwege dit heerlijke water dat in de verlaten woestijn opborrelde, kwamen na een tijd de Jurhum en vroegen Hajar toestemming om zich daar te vestigen. Hajar gaf hun toestemming, op voorwaarde dat het recht op het gebruik van het Zamzamwater bij haar bleef.

De Jurhum werden na verloop van tijd talrijker. Na de dood van Ismail verlieten zij de weg van Ibrahim en Ismail, begonnen zij oneerbiedig te zijn tegenover het Huis van Allah en behandelden zij mensen die van buiten naar de stad kwamen slecht. In de strijd met de Khuza'a en de Banu Kinana, die de Khuza'a steunden, werden de Jurhum verslagen. Daarop haalden zij de Zwarte Steen (al-Hajar al-Aswad) van zijn plaats en begroeven hem ergens; daarna gooiden zij kostbare voorwerpen in de Zamzambron, dichtten die en maakten de plaats onherkenbaar. Vervolgens trokken zij weg richting Jemen. Vanaf die tijd vond niemand tot de tijd van Abd al-Muttalib nog een spoor van deze waardevolle schat.

Allah, de Verhevene, wilde de eer van Abd al-Muttalib onder zijn volk nog verder verhogen. In een gebied als Arabië, waar water schaars en zeer waardevol is, wilde Hij dat Abd al-Muttalib een waterbron als Zamzam zou vinden en die opnieuw ten dienste van het volk zou stellen. Daarom werd aan Abd al-Muttalib in een droom de plaats getoond van de beroemde bron, waarvan jaren eerder zelfs het spoor verloren was gegaan. In die tijd had Abd al-Muttalib maar één zoon, al-Harith. Abd al-Muttalib nam zijn zoon mee naar de plaats die hem in de droom was getoond en begon daar te graven. De Quraysh namen zijn inspanning eerst niet serieus en wilden zijn pogingen om Zamzam te vinden ondermijnen. Maar toen kort daarna tekenen van water zichtbaar werden, begonnen zij problemen te maken door te zeggen dat ook zij daar rechten op hadden. De ruzie werd steeds groter.

Toen de Quraysh van deze kwestie een machtsvertoon maakten, werd het probleem nog uitzichtlozer. Uiteindelijk kwam er uit Medina een eenheid ruiters om

Abd al-Muttalib te verdedigen, en zij grepen in. Na dit ingrijpen deden de Quraysh een stap terug en werd het probleem opgelost.

Tijdens het conflict over de Zamzambron had Abd al-Muttalib maar één zoon en was hij tegenover de Quraysh in de minderheid. Daarom deed hij een smeekbede tot Allah en zwoer dat hij, als hij tien zonen zou krijgen, een van hen voor Allah zou offeren. Allah, de Machtige en Verhevene, verhoorde na een tijd zijn smeekbede en schonk hem tien zonen: al-Harith, az-Zubayr, Hajl, Dirar, al-Muqawwim, Abd al-Uzza (Abu Lahab), al-Abbas, Hamza, Abu Talib en Abdullah.

Lange tijd na de problemen rond het graven van de Zamzambron riep Abd al-Muttalib op een dag al zijn zonen bij elkaar. Hij vertelde hun over de problemen die hij jaren eerder door de Zamzambron had gehad, over de eed die hij had gezworen voor het geval het probleem zou worden opgelost, en over zijn offergelofte. Maar zelf koos hij niet welke zoon hij zou offeren. Hij wilde deze zaak oplossen door loten te trekken met waarzegpijlen, wat in de samenleving van die tijd heel gebruikelijk was. De pijlen die hij hiervoor trok, wezen Abdullah aan: zijn meest geliefde zoon en de latere vader van de Profeet ﷺ. Abd al-Muttalib was bedroefd, maar hij kon het ook niet over zijn hart verkrijgen om zijn woord te breken. Meteen pakte hij een mes, nam Abdullah bij de hand en nam hem mee om hem te offeren.

Toen de Quraysh zagen dat het Abd al-Muttalib zeer ernstig was met het offeren van zijn zoon, wilden zij hem tegenhouden. Want zij waren bang dat het offeren van kinderen na zo'n gebeurtenis een wijdverbreide gewoonte onder de Arabieren zou worden. Daarom stelden zij Abd al-Muttalib voor om naar een wijze bemiddelaar te gaan om dit probleem op te lossen. Na het aandringen van zijn volk stemde Abd al-Muttalib ermee in om een verstandig persoon met de gewenste eigenschappen te zoeken. Korte tijd later werd die persoon gevonden. De wijze man vroeg hun hoe hoog bij hun volk het bloedgeld voor een mens was. Zij antwoordden: tien kamelen. De wijze man zei:

"Ga dan heen en trek loten met de vraag: 'Moet Abdullah worden geofferd of tien kamelen?' Als uit het lot blijkt dat het kind moet worden geofferd, verdubbel dan het aantal kamelen en trek opnieuw. Blijf het aantal kamelen verhogen totdat het lot op de kamelen valt. Dat betekent dat de waarde van het kind gelijk is aan dat aantal kamelen."

Dat was zijn advies.

Op advies van de man tot wie zij zich hadden gewend, deden de Quraysh en Abd al-Muttalib wat hun was gezegd en begonnen zij loten te trekken. Bij de loting, die begon met tien kamelen, wees de pijl elke keer Abdullah aan. Maar toen het aantal honderd bereikte, viel het lot op de kamelen. Om helemaal zeker te zijn, liet Abd al-Muttalib nog drie keer loten. Ook de laatste drie keer wees het lot de ka-

melen aan. Daarop slachtte Abd al-Muttalib honderd kamelen en liet het vlees onder iedereen verdelen. Vanaf die tijd werd in dat land honderd kamelen als het bloedgeld voor een mens aanvaard.

Abdullah

Abdullah, de vader van de Profeet ﷺ, was de meest geliefde zoon van Abd al-Muttalib. Abdullah was in alles anders dan zijn broers. Ook zijn vader zag dit verschil en hield daarom meer van hem. De schoonheid van het gezicht die bij alle voorouders van de Profeet ﷺ te zien was, had ook Abdullah.

Toen Abd al-Muttalib zag dat zijn zoon de huwbare leeftijd had bereikt, vond hij Amina bint Wahb van de Banu Zuhra een geschikte bruid voor hem. De leidende positie van Abd al-Muttalib en het zuivere en voorbeeldige karakter van Abdullah waren bij iedereen bekend. Ook de familie van het meisje was erg blij met dit mooie aanzoek.

Abdullah hield zich bezig met handel, de algemene bron van inkomsten in Mekka. Een paar maanden na zijn huwelijk ging Abdullah met een handelskaravaan naar de stad Gaza in Palestina. Na zijn handel te hebben gedreven, ging hij op weg terug naar Mekka. Toen hij in Medina aankwam, dat op de terugweg lag, werd hij ziek. Abdullah wilde eerst een tijdje blijven bij zijn ooms van moederskant, de Banu Adiyy ibn an-Najjar, die in Medina woonden, en pas na zijn herstel naar huis gaan. Toen de mensen van de karavaan in Mekka terugkwamen, vertelden zij Abd al-Muttalib wat er was gebeurd. Abd al-Muttalib kon het gemis van zijn zoon niet verdragen en stuurde meteen zijn andere zoon al-Harith naar Medina om hem op te halen. Maar toen al-Harith in Medina aankwam, zag hij dat zijn jongere broer was overleden. Zij begroeven hem daar. De Profeet ﷺ was op dat moment nog niet geboren. Abdullah was 25 jaar oud toen hij overleed.

De mensen van de olifant

Kort voor de geboorte van de Profeet ﷺ waren er in Jemen, een land dat aan Arabië grensde, onrusten over het bestuur van het land. Na een tijd nam een christen uit Abessinië, Abraha genaamd, met geweld het bestuur van Jemen in handen.

Toen Abraha Jemen beheerste, liet hij in de stad Sana'a een reusachtige kerk bouwen, die hij al-Qullays noemde. Direct daarna schreef hij de volgende brief aan de koning van Abessinië:

"Ik heb voor jou een kerk gebouwd waarvan de weerga nog nooit is gezien. Ik zal niet rusten voordat ik de Arabische pelgrims ernaartoe heb gekeerd."

Zijn doel met de bouw van deze kerk was, zoals hij in zijn brief gedeeltelijk liet doorschemeren, er een alternatief voor de Ka'ba van te maken en de Arabieren,

vooral de christelijke Arabieren, ertoe te brengen haar te bezoeken. Maar zolang de Ka'ba er stond, toonden de Arabieren geen belangstelling voor deze kerk. Want vanaf de dag dat de Ka'ba was gebouwd, werd zij door de bewoners van die streken als heilig beschouwd. Ook in de jahiliyya behield de bedevaart haar belang.

Nadat Abraha de bouw had voltooid, riep hij iedereen in die omgeving, vooral de Abessijnen en de Arabieren, met druk en bedreigingen op om de bedevaart naar de kerk al-Qullays te maken.

Toen de intimidatie en druk van Abraha om de mensen met dwang rond zijn kerk te laten lopen toenamen, ging een man van de stam Kinana, Nawfal genaamd, midden in de nacht naar al-Qullays. Hij bevuilde de binnenkant met zijn uitwerpselen, gooide er ook enkele kadavers van dieren in en vluchtte terug naar zijn land. Voor Abraha, die op een kans loerde om de Ka'ba schade toe te brengen, was dit het moment waarop hij had gewacht. Zodra Abraha van deze gebeurtenis hoorde, gaf hij meteen bevel om de oorlog voor te bereiden. Korte tijd later trok hij met een leger van 60.000 man, gesteund door olifanten, richting Mekka om de Ka'ba te verwoesten. Toen de bevolking van Mekka hoorde dat Abraha naar hun land oprukte, raakte zij in paniek. Maar zij wilden dit heilige gebied ook niet aan zijn lot overlaten. Daarom waren er mensen die, hoe zwak ook, bepaalde maatregelen probeerden te nemen.

Terwijl Abraha richting de Ka'ba trok, vielen de legers die de Arabieren met hun schaarse middelen hadden opgebouwd uiteen tegenover de olifanten, zonder veel weerstand te kunnen bieden. Geen enkele macht kon standhouden tegenover de reusachtige olifanten. Telkens waren er mensen die zich opnieuw wilden verzamelen om het olifantenleger te weerstaan, maar ook zij vielen in korte tijd weer uiteen.

De stam Thaqif, die in Ta'if woonde, 88 kilometer ten oosten van Mekka, lag in onmin met de Quraysh. Toen het olifantenleger hun land bereikte, sloten zij een akkoord met Abraha. Volgens dit akkoord zou Abraha hun beroemde afgod al-Lat geen schade toebrengen, en zij zouden hem helpen bij de verwoesting van de Ka'ba door hem een gids te geven. Toen het akkoord was aanvaard, trok Abraha verder met een gids genaamd Abu Righal. Maar Abu Righal stierf toen zij nog maar een korte afstand van Mekka verwijderd waren. Terwijl het leger daar stopte voor een korte rustpauze, stuurde Abraha een groep ruiters de omgeving in. Deze ruiters van Abraha namen elke kudde dieren die zij zagen in beslag voor de behoeften van het leger. De plunderende soldaten namen ook 200 kamelen van Abd al-Muttalib in beslag en brachten ze naar Abraha.

Toen Abraha Mekka naderde, riepen de Quraysh en de naburige stammen met een laatste hoop dringend een oorlogsraad bijeen. Maar ook uit deze bijeenkomst kwam niets anders voort dan wanhoop en machteloosheid. Iedereen was het er-

over eens dat het een zinloze poging zou zijn om dit leger, dat al tot vlak bij de grens van Mekka was gekomen, te weerstaan.

De Ka'ba heeft een Eigenaar: Allah

Hoe meer Abraha zag hoe machteloos de Mekkanen waren die hij met zijn reusachtige leger had omsingeld, hoe meer hij ervan genoot. Hij nam de bezittingen van het volk in beslag en joeg de leiders angst aan. Ondertussen gaf Abraha zijn mannen opdracht de leider van de Quraysh bij hem te brengen. De soldaten haalden Abd al-Muttalib op en brachten hem voor Abraha.

Abd al-Muttalib had een indrukwekkend voorkomen en een mooi gezicht. Toen Abraha hem zag, voelde hij respect voor hem en zei hij dat hij een eventueel verzoek van hem zou inwilligen. Abd al-Muttalib vroeg om de 200 kamelen die van hem waren geroofd terug te krijgen. De tiran Abraha vond dit verzoek maar klein. Hij zei dat hij, nu hij gekomen was om de Ka'ba te verwoesten, van hem als leider een grotere en andere houding had verwacht. Abd al-Muttalib trok zich niets aan van de spottende toon van Abraha en antwoordde:

"Ik ben de eigenaar van mijn kamelen. Ook de Ka'ba heeft een Eigenaar en Beschermer, en Hij zal haar zeker beschermen!"

Na deze woorden werd Abraha nog bozer en zei hij dat hij de Ka'ba zou verwoesten en dat niemand haar tegen hem zou kunnen beschermen. Daarna beval hij zijn soldaten om Abd al-Muttalib zijn geroofde kamelen terug te geven. Toen Abd al-Muttalib zijn kamelen terug had, merkte hij ze als offerdieren voor Allah en liet hij ze vrij. Daarna ging hij naar de Quraysh en vertelde hun dat Abraha vastbesloten bleef in zijn verwoesting en overmoed. Vervolgens ging Abd al-Muttalib met een groep van de Quraysh naar de Ka'ba. Daar smeekte hij Allah om hen te helpen tegen het leger van Abraha en dit heilige huis te beschermen:

"O Allah, ieder verdedigt zijn eigen rechtmatige bezit; bescherm Jij ook wat van Jou is! Help vandaag Jouw eigen mensen tegen hen die achter het kruis staan en het aanbidden. Laat hun kruis en hun macht, die alle grenzen overschrijden, niet zegevieren over Jouw macht. Als Je onze Ka'ba aan hun genade overlaat, dan is dat aan Jou; Jij weet het het best. O Heer, tegen hen heb ik op niemand anders hoop dan op Jou. O Heer, bescherm en verdedig Jij dit heilige gebied van Jou tegen hen."

Toen de bevolking van Mekka zag hoe vastbesloten Abraha was om de Ka'ba te verwoesten, verliet zij de stad en vluchtte de bergen in.

Op de 17e van de maand Muharram in het jaar 571 zette het leger van de verwoesting zich in beweging naar de Ka'ba. Abraha en zijn bevelhebbers wilden de grootste olifant, Mahmud genaamd, die voor het leger uit liep, richting de Ka'ba

drijven. Maar de olifant, die hun tot dan toe nooit problemen had bezorgd, bleef als vastgenageld staan en liep niet. Als ze de olifant een andere kant op stuurden, bewoog hij wel, maar als ze hem naar de Ka'ba keerden, bewoog hij niet en ging hij op de plek waar hij stond liggen. De soldaten prikten hem met speren en pijlen, tot hij vol wonden zat. Toch kregen ze hem op geen enkele manier in de richting van de Ka'ba. In plaats van terug te keren na deze goddelijke waarschuwing, bleven ze koppig hetzelfde doen en probeerden ze de olifant toch richting de Ka'ba te krijgen.

Terwijl de soldaten met de olifant bezig waren, zagen ze iets donkers als een wolk op zich afkomen. Eerst dachten ze dat het regenwolken waren. Toen het donkere dichterbij kwam, begrepen ze dat het geen wolk was, maar een zwerm vogels. Toen de zwerm, die bestond uit vogels die Ababil heten, boven hen was, begonnen de vogels stenen ter grootte van een kikkererwt of een linzenkorrel op het leger te gooien.

Alles was tot in de kleinste details berekend; elke vogel en elke steen had een eigen bevel gekregen. Volgens dit goddelijke bevel stond op elke steen zelfs geschreven wie hij zou raken. Het lichaam van de soldaten die door de piepkleine steentjes werden geraakt, begon meteen te rotten en uiteen te vallen. Sommigen stierven op slag, anderen voelden de goddelijke straf langzaam tot in hun cellen en stierven zo. De wolken waarvan men regen verwachtte, lieten stenen op hen neerregenen. Wie niet door een steen werd geraakt, sloeg op de vlucht. Dit was geen droom: er regende overduidelijk een straf uit de hemel.

Toen de stenenregen begon, vluchtten de soldaten van het leger van onrecht weg zonder om te kijken. De piepkleine Ababilvogels sloegen het leger dat als onoverwinnelijk gold in korte tijd volledig uiteen. Niemand had nog de moed om tegen deze kleine vogels stand te houden. Een van de vluchtenden was Abraha. Van de bevelhebber die kort daarvoor nog trots en brutaal tegen Abd al-Muttalib had gesproken, was niets meer over. Net als de andere soldaten vluchtte ook hij, buiten zichzelf van angst. Terwijl hij gewond van het slagveld vluchtte, leek het alsof hij zijn leven had gered. Maar dit was een straf waaraan niemand kon ontsnappen. Door de stenen die hem hadden geraakt, viel zijn lichaam onderweg steeds verder uiteen, maar hij stierf niet meteen. Men bracht hem naar Sana'a. Na nog ongeveer een maand te hebben geworsteld met de hevige pijn van zijn wonden, stierf hij in grote pijn.

Over de gebeurtenis van de olifant, die de Arabieren later als begin van hun jaartelling zouden nemen, staat in de edele Koran:

"Heb je niet gezien wat jouw Heer met de mensen van de olifant heeft gedaan?

Heeft Hij hun list niet laten mislukken?

Hij zond zwermen vogels op hen af,

die hen bekogelden met stenen van gebakken klei.

En Hij maakte hen als afgevreten halmen."

Het Licht wordt in de wereld geboren (20 april 571)

Na de goddelijke straf die op wonderbaarlijke wijze over het olifantenleger kwam, werden de liefde en verbondenheid van de Arabieren met de Ka'ba nog groter. Tweeënvijftig dagen na deze gebeurtenis werd de bijzondere mens geboren door wie de mensheid voor de laatste keer met de gunst van het profeetschap zou worden geëerd. De Profeet ﷺ werd geboren op maandag de 12e van de maand Rabi' al-Awwal, wat overeenkomt met 20 april 571, tegen de ochtend.

Amina, de moeder van de Profeet ﷺ, maakte tijdens haar zwangerschap veel bijzondere dingen mee. Soms zag zij in haar droom een licht uit haar lichaam komen dat alles om haar heen verlichtte, en soms werd haar gezegd dat het kind dat zij zou baren een profeet zou worden en dat zij hem de naam "Mohammed" moest geven. Ook bij de bevalling had zij geen enkele moeite. Amina voelde dat zij een mens ter wereld bracht die in alle opzichten anders en heel bijzonder was.

Bij de bevalling van Amina waren Shifa, de moeder van Abd ar-Rahman ibn Awf, en Fatima, de moeder van Uthman ibn Abi al-As, als vroedvrouw aanwezig.

De Profeet ﷺ werd geboren met een al doorgesneden navelstreng en al besneden. Tussen de twee schouders van de Boodschapper van Allah ﷺ, aan de brede kant van het linkerschouderblad, zat het 'Zegel van het Profeetschap': een moedervlek ter grootte van een duivenei, met kleine wratjes erop.

Abd al-Muttalib, die kort daarvoor bedroefd was geweest over het overlijden van zijn geliefde zoon Abdullah, was heel blij toen hij hoorde dat zijn kleinzoon was geboren. Hij nam hem meteen mee de Ka'ba in. Daar deed hij een tijdlang smeekbeden tot Allah. Hij was heel gelukkig met dit kostbare toevertrouwde goed dat zijn zoon Abdullah hem had nagelaten, en hij dankte Allah voor deze gunst.

Een week na deze gezegende geboorte gaf Abd al-Muttalib een feestmaal voor de Quraysh. Na het eten wendde hij zich tot de Quraysh en vertelde dat hij zijn kleinzoon de naam "Mohammed" had gegeven, en dat hij deze naam had gekozen zodat hij zowel op aarde als in de hemel geprezen zou worden.

Doordat de joden in die omgeving erover hadden verteld, was onder de Arabieren bekend dat de naam van de verwachte laatste profeet Mohammed zou zijn. Daarom hadden ook vier kinderen die kort voor de komst van de Profeet waren geboren, de naam Mohammed gekregen.

De andere namen van de Profeet ﷺ

In de edele Koran wordt de naam van de Profeet ﷺ op vier plaatsen als 'Mohammed' en op één plaats als 'Ahmad' genoemd. Mohammed betekent 'de veelgeprezene', Ahmad betekent 'hij die Allah het meest prijst'.

Naast de namen die in de edele Koran worden genoemd, heeft de Profeet ﷺ nog andere namen. De Boodschapper van Allah ﷺ zei over deze namen en hun betekenis:

"Ik heb vijf namen: ik ben Mohammed, ik ben Ahmad, ik ben al-Mahi, door wie Allah het ongeloof zal uitwissen. Ik ben al-Hashir: de mensen zullen na mij worden verzameld. Ik ben al-Aqib: na mij komt er geen profeet meer."

In een andere hadith noemt de Profeet ﷺ ook de naam 'al-Muqaffi', die hetzelfde betekent als al-Aqib. Verderop in dezelfde hadith worden nog twee namen genoemd: 'de Profeet van het Berouw' en 'de Profeet van de Barmhartigheid'.

De zoogmoeders

Onder de Arabieren was het een wijdverbreide gewoonte om pasgeboren baby's aan een zoogmoeder te geven. De Profeet ﷺ werd eerst ongeveer drie of zeven dagen door zijn moeder Amina gezoogd. Daarna zoogde Thuwayba, een slavin van Abu Lahab, hem. Na Thuwayba werd hij gezoogd door Halima as-Sa'diyya.

In die tijd was het de gewoonte dat de vooraanstaande families van de stad hun zuigelingen naar de stadjes en dorpen in de omgeving stuurden. De reden was dat de kinderen, door te leven tussen de woestijnarabieren, wier taal zuiverder en vloeiender was gebleven, goed leerden spreken en de zuivere Arabische eigenschappen behielden. Het klimaat in Mekka was heet en benauwd. In de woestijn buiten de stad was de lucht daarentegen fris en het water schoon en zoet. Daarom groeiden de kinderen daar gezonder op.

Om deze redenen hadden de vooraanstaanden van de Quraysh er een gewoonte van gemaakt hun kinderen tegen betaling toe te vertrouwen aan vrouwen van stammen die buiten Mekka op het platteland woonden, om hen te zogen. Een kind bleef twee tot drie jaar, en soms nog langer, bij zijn zoogmoeder.

Veel stammen die op de hooglanden woonden, kwamen naar Mekka om als zoogmoeder te werken en daar wat aan te verdienen.

Onder de stammen rond Mekka had de stam Sa'd ibn Bakr veel goede eigenschappen. Daarom gaven de vooraanstaanden van de Quraysh hun kinderen het liefst aan vrouwen van deze stam.

Halima

De vrouwen van de stammen die wisten dat de Mekkanen er veel aan hechtten hun kinderen goed op te voeden, kwamen twee keer per jaar, in de zomer en in de herfst, samen naar Mekka. Zij wilden vooral de pasgeboren kinderen van de vooraanstaande families meenemen.

Kort na de geboorte van de Profeet ﷺ kwamen met dit doel enkele vrouwen van de Banu Sa'd, een tak van de stam Hawazin, naar Mekka. Onder hen was ook Halima bint Abi Dhu'ayb, die de eer zou krijgen de zoogmoeder van de laatste profeet te worden. De Banu Sa'd stonden in die omgeving bekend om veel goede gewoonten, en vooral omdat zij het zuiverste Arabisch spraken. Daarom gaven de Mekkanen hun kinderen graag aan de vrouwen van deze stam.

Nadat de Profeet ﷺ het profeetschap had gekregen, zei hij over zijn welbespraakte Arabisch:

"Ik ben de welbespraaktste van jullie. Ik ben van de Quraysh en mijn taal is de taal van de Banu Sa'd ibn Bakr."

Daarmee wees hij op de invloed die het land van de Banu Sa'd, waar hij zijn kindertijd had doorgebracht, op zijn manier van spreken had gehad.

In het jaar waarin de Profeet ﷺ werd geboren, heerste er in Arabië een algemene droogte, en als gevolg daarvan een hongersnood. De vrouwen uit het land van de Banu Sa'd, die door deze hongersnood waren getroffen, gingen op weg naar Mekka, vooral om de baby van een welgestelde familie mee te nemen. Ook Halima zat in die groep. Maar door haar zwakke en magere ezel raakte zij achter op haar reisgenoten en kwam zij pas na hen in Mekka aan. Toen zij in Mekka aankwam, zag zij dat alle kinderen al waren meegenomen, behalve één wees. Zij wilde ook niet met lege handen terugkeren. Toch maakte zij zich zorgen of zij er financieel iets aan zou hebben, want deze wees had niemand behalve zijn oude grootvader. Uiteindelijk nam zij een besluit en ging zij dat weeskind halen.

Al bij de eerste rustplaats op de terugweg naar hun land stond Halima versteld van hoeveel melk zij had. Want door de hongersnood die in haar land, het gebied van de Banu Sa'd, aanhield, was ook haar melk afgenomen, en door het gehuil van haar eigen baby Abdullah, die zij had meegenomen, was de heenreis nog zwaarder geweest. Maar nu had zij zoveel melk dat zij zowel haar eigen baby als het weeskind dat zij net had meegenomen volop kon voeden. De zegen van de Profeet van de Barmhartigheid was al zichtbaar geworden. Dat merkten zij meteen.

Ook toen Halima in haar droge land terugkwam, bleven deze overvloed en zegen. In een tijd waarin door de droogte overal alles stierf en verdorde, kwamen hun dieren 's avonds thuis met uiers vol melk, en dat maakte hen nog blijer en gelukkiger.

Halima en haar familie begrepen dat al dit moois en al deze zegen kwamen van het kind dat zij hadden meegenomen. Daarom kwamen zij, toen de tijd gekomen was om hem aan zijn moeder terug te geven, met allerlei redenen om hem nog wat langer bij zich te houden. Zij overtuigden de familie van de Profeet ervan dat het klimaat in Mekka niet goed voor hem was en dat het kind voor zijn gezondheid nog een tijd bij hen moest blijven. Omdat er in die dagen in Mekka een pestepidemie heerste, nam de familie van de Boodschapper van Allah ﷺ dit voorstel graag aan.

Het openen van de borst van de Profeet ﷺ

Halima nam de Profeet blij weer mee naar haar dorp. Maar kort na deze terugkeer gebeurden er enkele vreemde dingen, waardoor Halima en haar man ongerust en bang werden. Zij voelden zich verplicht de Profeet van de Barmhartigheid terug te brengen naar zijn familie. De gebeurtenis van het openen van zijn borst vond plaats toen de Profeet ﷺ vier jaar oud was en bij deze stam woonde. Halima schrok hier zo van dat zij de Profeet meteen naar zijn familie bracht. Abd al-Muttalib, die zijn kleinzoon gezond terugkreeg, gaf een feestmaal voor de Mekkanen en overlaadde Halima met geschenken, zodat zij heel tevreden was.

De Profeet ﷺ had zoogbroers en -zussen via verschillende zoogmoeders. Dat zijn:

Abu Salama, Hamza en Abdullah ibn Jahsh, die Thuwayba samen met haar zoon Masruh zoogde.

Ook de eigen kinderen van Halima, Abdullah, Unaysa en Hudhafa, beter bekend als Shayma, zijn zoogbroer en zoogzussen van de Profeet ﷺ.

Ook Abu Sufyan ibn al-Harith ibn Abd al-Muttalib is een zoogbroer van de Profeet.

Het overlijden van Amina

Toen de Profeet ﷺ zes jaar werd, ging hij samen met zijn moeder Amina en zijn oppas Umm Ayman naar Medina om de Banu Adiyy ibn an-Najjar te bezoeken, de ooms van moederskant van zijn vader. Met dit bezoek wilde Amina zowel het graf van haar overleden man bezoeken als de Profeet op jonge leeftijd kennis laten maken met zijn familie. De Boodschapper van Allah ﷺ bleef daar een maand. Tijdens dit bezoek kon hij het graf van zijn vader bezoeken en leerde hij ook zwemmen.

Nadat Amina een maand in Medina was gebleven, nam zij de Profeet mee terug naar Mekka, maar onderweg overleed zij op een plaats die al-Abwa heet. Zo werd de Boodschapper van Allah als kind van zes jaar zowel zijn moeder als zijn vader kwijt. Al-Abwa lag tussen Mekka en Medina, maar dichter bij Medina. Umm Ayman nam de Profeet ﷺ mee terug naar Mekka en vertrouwde hem toe aan zijn grootvader.

Toen Amina op zo jonge leeftijd overleed, ging de bescherming en verzorging van de profeet van de laatste tijden over naar zijn oude grootvader. Abd al-Muttalib nam de opvoeding van de Profeet ﷺ op zich. Omdat hij een toevertrouwd goed was van zijn geliefde zoon Abdullah en omdat hij op zo jonge leeftijd ook zijn moeder had verloren, hield hij heel veel van dit heilige toevertrouwde goed en waakte hij voortdurend over hem. Hij wilde hem altijd in zijn buurt hebben en liet hem nooit van zijn zijde gaan. In elke bijeenkomst waar hij zat, vertelde hij de mensen om zich heen dat zijn kleinzoon een grote toekomst zou hebben. Hoewel zijn volk en zijn kinderen ontzag voor hem hadden vanwege zijn gezaghebbende persoonlijkheid, ging de Profeet ﷺ naar hem toe wanneer hij maar wilde. Op het kleed en kussen waarop niemand anders durfde te zitten, ging hij zitten wanneer hij wilde. Als men de Profeet wilde verhinderen op dat kussen te gaan zitten, zei Abd al-Muttalib:

"Laat mijn zoon met rust! Ik zweer bij Allah dat hij een heel bijzondere plaats heeft."

Zo vroeg hij hun hem niet te verhinderen op zijn kussen te gaan zitten. Abd al-Muttalib at niet zolang zijn kleinzoon niet at, en soms nam hij hem tijdens het eten op schoot en at hij zo.

De Profeet ﷺ bleef ongeveer twee jaar onder de bescherming van zijn oude grootvader. Maar toen hij net acht jaar was geworden, verloor hij ook zijn grootvader. Abd al-Muttalib was tweeëntachtig jaar oud toen hij overleed.

Abd al-Muttalib had tien zonen uit verschillende huwelijken. Van hen hadden Abdullah, de vader van de Profeet, en Abu Talib dezelfde moeder. Daarom vertrouwde Abd al-Muttalib vlak voor zijn dood de Profeet ﷺ toe aan Abu Talib, de volle broer van zijn vader.

Abu Talib

Abd al-Muttalib had drie redenen om zijn kleinzoon aan zijn zoon Abu Talib toe te vertrouwen. Ten eerste was Abu Talib, met zijn vrijgevige, bezonnen en waardige persoonlijkheid, na Abd al-Muttalib de meest geschikte kandidaat om leider te worden. Bovendien genoot hij veel aanzien en had hij een hoge positie bij de Quraysh. Ten tweede zag hij hem onder zijn zonen als degene die hem het meest nabij stond en het trouwst was aan zijn woord. Ten derde was Abu Talib de volle oom van de Profeet ﷺ.

Ook Abu Talib hield heel veel van de Profeet ﷺ. Zijn eigenlijke naam was Abd Manaf, maar vanwege zijn zoon Talib kreeg hij de bijnaam Abu Talib (vader van Talib), en deze bijnaam werd bekender dan zijn echte naam. Abu Talib zorgde goed voor dit kostbare toevertrouwde goed dat hij had geërfd. Net als Abd al-Muttalib nam ook hij de Profeet ﷺ overal mee naartoe.

Abu Talib was buitengewoon vrijgevig. Omdat hij ook nog weinig geld had, moest hij vaak geld lenen. Al op jonge leeftijd begon het de Profeet ﷺ dwars te zitten dat zijn oom worstelde met geldzorgen en problemen. Toen hij ongeveer tien tot twaalf jaar oud was, begon hij de schapen van de Mekkanen te hoeden, om op zijn manier bij te dragen aan het levensonderhoud van zijn oom.

Herder zijn is een beroep van de profeten. Over het feit dat alle profeten dit werk hebben gedaan, zei de Profeet ﷺ:

"Allah heeft geen enkele profeet gezonden die geen schapen heeft gehoed."

De metgezellen vroegen: "Jij ook?" Daarop zei de Profeet ﷺ:

"Ja, ook ik heb voor een paar zilverstukken de schapen van de Mekkanen gehoed."

De Profeet ﷺ begint met handel

In Mekka hield niemand zich bezig met landbouw, want het klimaat en de grond waren daar niet geschikt voor. Daarom was Mekka al vanaf de eerste tijd dat het bewoond werd beroemd om zijn handel. Vooral sinds Hashim, een van de voorouders van de Profeet ﷺ, dreef de bevolking van Mekka handel. Omdat de roem van de handel van de stam Quraysh ook in de omliggende landen bekend was, werden er speciale handelsreizen naartoe georganiseerd.

Ook het feit dat zo'n heilige plaats als de Ka'ba daar lag, bracht de handel tot leven. Pelgrims kwamen van heinde en verre om haar te bezoeken. Daarom werden er in het bedevaartseizoen, naast het verrichten van de aanbidding, ook markten gehouden en werd er handel gedreven. Omdat deze drukte de markt flink deed opleven, keek het volk er reikhalzend naar uit.

Toen de Profeet ﷺ opgroeide, richtte hij zich vanzelfsprekend ook op de handel. Hij wilde dit werk samen met zijn oom Abu Talib doen. Maar uit liefde en bezorgdheid voor zijn neef wees Abu Talib dit verzoek in het begin af, want de reizen waren lang en zwaar. Maar omdat de Profeet ﷺ bleef aandringen, ging hij er uiteindelijk mee akkoord.

Goddelijke bescherming

De Profeet ﷺ stond al vanaf jonge leeftijd onder goddelijke bescherming. Want wanneer hij met de taak van het profeetschap zou beginnen, mocht hij met geen enkel kwaad besmet zijn waarvoor men hem zou kunnen verwijten of veroordelen. In zijn kindertijd en aan het begin van zijn jeugd maakte de Profeet ﷺ een paar dingen mee. Maar elke keer beschermde Allah, de Machtige en Verhevene, Zijn Geliefde hiertegen. Twee van die gebeurtenissen vertelde hij zelf als volgt:

"Ik heb maar twee keer overwogen iets te doen van wat de mensen van de jahiliyya deden. Beide keren kwam Allah tussen mij en wat ik wilde doen (en hield Hij

mij tegen).

Op een dag zei ik tegen een jongen van de Quraysh: Let jij op mijn schapen, dan ga ik naar Mekka om me wat te vermaken en te luisteren, zoals de jongeren zich vermaken.

Ik ging op weg naar Mekka. Toen ik bij de eerste huizen kwam, hoorde ik het geluid van een feest (een bruiloft). Ik vroeg: 'Wat is dit?' Ze zeiden: 'Dat is de bruiloft van die en die.'

Ik dacht: laat ik gaan zitten en kijken. Toen sloot Allah mijn oren en viel ik in slaap. Pas de hitte van de zon maakte mij wakker.

Daarna ging ik terug naar mijn vriend. Hij vroeg wat ik had gedaan, en ik vertelde het hem.

Op een andere avond wilde ik weer hetzelfde doen; ook toen gebeurde precies hetzelfde (viel ik in slaap en werd ik tegengehouden).

Ik zweer bij Allah dat ik daarna nooit meer iets slechts heb gedaan van wat zij deden. Totdat Allah mij met het profeetschap eerde."

Op dezelfde manier: hoewel naaktheid bij de Arabieren niet erg werd afgekeurd, kon het voor iemand die later profeet zou worden een smet zijn. Allah, de Machtige en Verhevene, verhinderde dat het lichaam van Zijn Geliefde, al was het maar per ongeluk, naakt door anderen werd gezien. Deze goddelijke bescherming vond plaats tijdens de herbouw van de Ka'ba.

Toen de Profeet ﷺ vijfendertig jaar oud was, wilden de Quraysh de Ka'ba afbreken en opnieuw opbouwen. Tijdens de bouw hielpen de Profeet ﷺ en zijn oom al-Abbas door stenen te dragen. De Quraysh droegen de stenen op hun schouders. Om hun schouders niet te beschadigen, verzamelden zij eerst hun kleding, legden die op hun schouders en zetten de steen daarop. Zo bleef een deel van hun lichaam onbedekt. Op advies van zijn oom al-Abbas wilde ook de Boodschapper van Allah ﷺ dat doen. Maar zodra hij dat deed, viel hij flauw. Toen hij bijkwam, riep hij meteen: "Mijn izar (onderkleed)! Mijn izar!" en vroeg hij om zijn kleed weer om zich heen te slaan. Na deze goddelijke waarschuwing deed de Profeet zoiets nooit meer.

De Fijar-oorlogen

Vóór de islam bestond er in de Arabische samenleving geen vast rechtssysteem. Dat leidde tot veel onrecht en lokte bloedwraak uit. Toch gold al vanaf de vroegste tijd, zelfs onder de Arabieren van de jahiliyya, dat vechten en bloed vergieten verboden was in de zogenaamde heilige maanden: Dhul-Qa'da, Dhul-Hidjdja, Muharram en Radjab. De Fijar-oorlogen danken hun naam aan het Arabische woord 'fijar', dat 'het schenden van het heilige' betekent, omdat ze in de heilige maanden

werden gevoerd. Toen de eerste van deze oorlogen begon, was de Profeet ﷺ ongeveer tien jaar oud.

De Fijar-oorlogen besloegen een periode van negen jaar en bestonden uit vier afzonderlijke oorlogen. De eerste was tussen de Kinana en de Hawazin, de tweede tussen de Quraysh en de Hawazin, de derde tussen de Kinana en de Hawazin, en de laatste tussen de Quraysh en de Banu Kinana aan de ene kant en de stammen van Qays Aylan aan de andere kant.

De Profeet ﷺ nam samen met zijn ooms deel aan de laatste van de Fijar-oorlogen. Hij was toen ongeveer twintig jaar oud en vocht niet zelf mee in de gevechten; hij hielp zijn strijdende verwanten alleen door de pijlen te verzamelen die in het rond waren gevallen.

Na de laatste Fijar-oorlog begonnen de Arabieren te praten over de verwoesting en schade van deze oorlogen, die al zo lang in dit land duurden. Na enige tijd van onderhandelen kwam men tot een gezamenlijk besluit waar iedereen tevreden mee was. Volgens dit besluit werden de Fijar-oorlogen beëindigd, op voorwaarde dat aan de benadeelde partij bloedgeld werd betaald. Zo keerde na ongeveer tien jaar de vrede in dit land terug.

Hilf al-Fudul

Toen de Profeet ﷺ ongeveer twintig jaar oud was, sloten enkele stammen van de Quraysh onderling een verbond, genaamd "Hilf al-Fudul", om onrecht en onderdrukking in de samenleving te voorkomen. Al eerder had de stam Jurhum een verbond met deze naam gesloten. Dit verbond was ook onder de Arabieren bekend. In de tijd van de Jurhum waren drie stamhoofden, al-Fadl ibn al-Harith, al-Fudayl ibn Wada'a en al-Mufaddal ibn Fadala, met hun stammen samengekomen en hadden zij gezworen dat zij zich zouden verzetten tegen onrecht en onderdrukking. Zij zwoeren het volgende:

"Elke onderdrukte die zij in Mekka tegenkomen, of hij nu uit de plaatselijke bevolking komt of een vreemdeling is, zullen zij zeker bijstaan, en zij zullen aan zijn kant blijven totdat hij zijn recht terugkrijgt."

Volgens dit verbond zou men alle onderdrukten en zwakken bijstaan en helpen, zonder onderscheid naar afkomst of godsdienst. Dat vergrootte de sympathie en steun voor de Hilf al-Fudul enorm.

Lange tijd later was het onrecht dat een handelaar uit Jemen werd aangedaan de aanleiding om het verbond Hilf al-Fudul voor de tweede keer te sluiten. Mekka was al vanaf de vroegste tijd een handelsstad. Kort na het einde van de Fijar-oorlogen kwam een man uit Jemen naar Mekka om handel te drijven. Al-As ibn Wa'il, een van de vooraanstaanden van Mekka, kocht zijn goederen van de handelaar.

Vertrouwend op zijn grote stam begon hij de man onrecht aan te doen en weigerde hij de goederen die hij had gekocht te betalen. De man uit Jemen stond er alleen voor en kon niets doen. Wanhopig vroeg hij enkele Mekkanen om ervoor te zorgen dat hij zijn geld kreeg. Maar niemand was bereid hem te helpen en zijn recht op te eisen bij al-As ibn Wa'il. De man, die geen enkele manier meer zag om zijn geld te krijgen, klom op de heuvel Abu Qubays en riep om hulp. Op de hulproep van deze onderdrukte vreemdeling snelde az-Zubayr ibn Abd al-Muttalib toe, een oom van de Boodschapper van Allah ﷺ. Toen hij van de man hoorde wat er aan de hand was, kalmeerde hij hem en zei dat hij zou proberen de zaak op te lossen.

Als eerste bracht az-Zubayr van de stammen van de Quraysh de families Hashim ibn Abd Manaf, al-Muttalib ibn Abd Manaf, Zuhra ibn Kilab, Taym ibn Murra en al-Harith ibn Fihr bijeen in het huis van Abdullah ibn Jud'an. Zij overlegden wat zij moesten doen tegen dit openlijke onrecht. Aan het einde van het overleg werd besloten het verbond Hilf al-Fudul opnieuw en krachtig in te voeren, om onrecht in dit land te voorkomen. De aanwezigen zwoeren onder elkaar:

"Wij beloven voor altijd aan de kant van de onderdrukte te staan, totdat hij zijn recht krijgt."

Daarnaast voegden zij aan het verbond toe dat zij, zonder voor wie dan ook terug te deinzen, zouden strijden totdat het recht van de onderdrukten op de onderdrukker was teruggenomen, of de onderdrukte nu een inwoner van Mekka was of een vreemdeling.

Net als het verbond uit de tijd van de Jurhum gaven de Quraysh ook deze nieuwe beweging tegen onrecht de naam "Hilf al-Fudul", wat "de eed van de mannen die Fadl heetten" betekent.

Direct nadat dit verbond was gesloten, gingen de leden van de Hilf al-Fudul meteen naar het huis van al-As ibn Wa'il. Toen al-As ibn Wa'il onverwachts een grote groep aan zijn deur zag staan, durfde hij niet eens bezwaar te maken en moest hij de handelaar uit Jemen betalen.

Kort na deze gebeurtenis kwam een man van de stam Khath'am naar Mekka om de umrah of de hadj te verrichten. Zijn jonge dochter was bij hem. Een man genaamd Nubayh ibn al-Hadjdjadj nam het meisje met geweld van de man uit Khath'am af. De man, wiens dochter hem in het openbaar was afgenomen, wist eerst niet wat hij moest doen. Na een tijdje riep hij luid om hulp. De helden van de Hilf al-Fudul snelden meteen op de hulproep van de arme man af. Toen zij hoorden wat er was gebeurd, gordden zij hun wapens om, gingen voor de deur van Nubayh staan en eisten de dochter van de man uit Khath'am terug. Nubayh durfde niets in te brengen en gaf het meisje aan hen. Zo werd de dochter van de vreemdeling gered en aan haar vader teruggegeven.

Het bestaan van een groep als de Hilf al-Fudul in het heilige land gaf de onderdrukte mensen in die streek vertrouwen en rust. Want het meeste onrecht in dit gebied werd gepleegd tegen mensen van wie de stam zwak was, of tegen vreemdelingen die niemand hadden.

De Profeet ﷺ was zowel in zijn jeugd als tot het einde van zijn leven heel blij met deze goede beweging. Het was zo'n goede beweging dat hij zelfs tijdens zijn profeetschap zei dat hij bereid was gehoor te geven als hij voor zo'n verbond zou worden uitgenodigd:

"Ik was samen met mijn ooms in het huis van Abdullah ibn Jud'an getuige van een verbond dat ik nog niet zou ruilen voor de kostbaarste rode kamelen. Als ik ook na de komst van de islam zou worden opgeroepen om aan dit verbond te voldoen, zou ik daar zeker gehoor aan geven."

Toen het verbond Hilf al-Fudul voor het eerst werd aangenomen, liet het naast de aanwezigen geen nieuwe leden meer toe. Daarom werd hun aantal na verloop van tijd kleiner. In de eerste periode van het bestuur van de Omajjaden overleed het laatste lid van de Hilf al-Fudul, en daarmee kwam ook een einde aan deze zeer waardevolle organisatie.

De betrouwbaarste partner in de handel

Zoals de meeste Mekkanen was ook de Profeet ﷺ begonnen handel te drijven. Door zijn eerlijke karakter en betrouwbare persoonlijkheid werd hij in korte tijd onder alle handelaars in die omgeving een zeer gerespecteerd en gewaardeerd man.

Nadat de Profeet ﷺ in de handel was begonnen, werd hij door zijn mooie karakter en eerlijke handel een partner naar wie iedereen op zoek was. Vóór het profeetschap had de Profeet partnerschappen met Abdullah ibn Abi al-Hamsa en met Qays ibn as-Sa'ib van de stam Makhzum. Toen deze twee later moslim werden, vertelden zij vol lof over de voorbeeldige handelsmoraal van de Profeet.

Tijdens hun handelscontacten gebeurde er het volgende tussen de Profeet ﷺ en Ibn Abi al-Hamsa:

Ibn Abi al-Hamsa moest de Profeet ﷺ nog een bedrag betalen. Zij spraken af elkaar op een bepaalde plek te ontmoeten zodat hij het kon betalen. Maar Ibn Abi al-Hamsa vergat het en kwam drie dagen lang niet op de afgesproken plek. Op de derde dag herinnerde hij zich zijn belofte, en toen hij naar de plek ging waar hij de Profeet zou ontmoeten, zag hij dat de Profeet van de Barmhartigheid daar nog steeds op hem wachtte. Toen de Profeet hem zag, zei hij:

"Jongeman, je hebt het me moeilijk gemaakt!"

"Ik wacht hier al drie dagen op je", zei hij.

Ook Khadija dreef handel en werd gerekend tot de grote handelaars van die tijd. Onze moeder, een weduwe van 40 jaar, was ook beroemd om haar reine en kuise persoonlijkheid. Daarom werd zij in die omgeving "at-Tahira", de reine vrouw, genoemd. Zij dreef haar handel via mannen die zij tegen betaling inhuurde, of door een partnerschap aan te gaan. Omdat zij haar grote handel niet alleen kon runnen, had zij medewerkers, schrijvers en slaven die haar hielpen.

Khadija was via haar afstamming familie van de Profeet ﷺ. Hun stambomen komen samen bij Qusayy, een van de voorouders van de Profeet.

Toen de Profeet ﷺ ongeveer 25 jaar oud was, wilde Khadija een handelskaravaan naar Damascus sturen. Daarvoor zocht zij een betrouwbaar iemand aan wie zij haar karavaan met een gerust hart kon toevertrouwen. In die tijd was de faam van de Profeet ﷺ, die voortkwam uit zijn betrouwbare persoonlijkheid ('al-Amin'), Khadija ook ter ore gekomen.

Toen Abu Talib hoorde dat Khadija iemand zocht om haar handel te drijven, ging hij naar haar toe en vroeg haar de Profeet hiervoor aan te stellen. Khadija zei:

"Als je dit had gevraagd voor iemand die geen vriend is en ver van ons af staat, had ik het niet gedaan. Maar je vraagt het voor iemand die ons nabij en dierbaar is, dus ik ga akkoord."

Daarna vertrouwde zij de handelskaravaan toe aan de Profeet ﷺ.

Op deze handelsreis werd twee keer zoveel winst gemaakt als op de vorige reizen. Khadija betaalde de Profeet ﷺ daarom ook het dubbele loon.

Het huwelijk van de Profeet

Tijdens deze handelscontacten kreeg Khadija de kans de Profeet ﷺ beter te leren kennen. Via haar slaaf Maysara liet zij in het geheim navraag doen naar de Profeet en probeerde zij hem beter te leren kennen.

Omdat Khadija handel dreef, had zij tot dan toe veel mensen leren kennen die waren opgegroeid in het moeras van de Mekkaanse samenleving van de jahiliyya; zij was als het ware een echte mensenkenner geworden. Daarom ging zij de Profeet ﷺ steeds meer waarderen naarmate zij hem beter leerde kennen. Want alles wat men over hem vertelde, ging alleen over goedheid, schoonheid en deugd.

Khadija had waarschijnlijk al eerder positieve dingen over de Profeet ﷺ gehoord. Maar de nieuwe informatie die haar meest nabije en betrouwbare mensen haar brachten, veranderde haar vertrouwen in de Profeet in bewondering.

Op grond van haar levenservaring nam Khadija geen genoegen met de berichten van haar werknemers en slaven, en zij nam een nieuw besluit: zij wilde de Bood-

schapper van Allah ﷺ zelf van dichterbij zien en leren kennen. Daarom liet zij een maaltijd klaarmaken en nodigde zij de Profeet ﷺ uit. Door haar eigen onderzoek zag zij dat zelfs de lovende woorden die Maysara, die zij eerder had aangesteld, over de Profeet ﷺ had gesproken, tekortschoten. Hoe beter Khadija de Profeet leerde kennen, hoe meer zij onder de indruk raakte van de schaamte, de goede manieren, het zuivere karakter, de eerlijkheid in de handel en de warme omgang met mensen van haar toekomstige man. Deze bewondering werd na een tijd genegenheid en liefde. Uiteindelijk besloot Khadija, kort nadat zij de Profeet ﷺ had leren kennen, met hem te trouwen. Zij liet dit besluit, dat een middel zou worden voor geluk in deze wereld en het Hiernamaals, via Nafisa bint Munya aan de Profeet weten. Ook de Boodschapper van Allah ﷺ nam dit aanzoek aan.

Het huis dat met deze instemming zou ontstaan, was het bescheiden huis waar de openbaring zou neerdalen die de geschiedenis van de mensheid een nieuwe richting zou geven en zou veranderen. Het zou het begin zijn van een omwenteling die kort daarna vanuit Arabië over de hele wereld zou uitwaaieren: een omwenteling met ingrijpende veranderingen, waarin rechtvaardigheid werkelijk zou worden gevestigd, onschuldige meisjes zouden worden gered van het levend begraven worden, en afpersing, rente, struikroverij en ontucht met wortel en tak zouden worden uitgeroeid.

Dit huwelijk vond plaats in het jaar 595 van de gewone jaartelling, 15 jaar vóór het profeetschap van de Profeet ﷺ. Op dat moment was de Profeet 25 ﷺ jaar oud en onze moeder Khadija 40.

Tussen het jonge paar was een leeftijdsverschil van 15 jaar. Maar dat was nooit een probleem. De liefde tussen hen was zelfs zo groot, dat men zelfs nog na het overlijden van onze moeder Khadija jaloers op haar kon zijn. Onze moeder Khadija was een heel bijzondere vrouw. Over haar uitzonderlijke persoonlijkheid zei de Profeet:

"Zij is een van de beste vrouwen van het Hiernamaals, een van de zeldzame vrouwen die volmaaktheid hebben bereikt."

Uit dit huwelijk kreeg de Profeet ﷺ zes kinderen: twee zonen en vier dochters. Bij de geboorte van al zijn kinderen was Salma, een slavin van zijn tante Safiyya, de vroedvrouw. Zijn kinderen, in volgorde van geboorte, zijn: Qasim, Zaynab, Ruqayya, Umm Kulthum, Fatima en Abdullah. Alle zonen van de Profeet stierven op jonge leeftijd. Zijn dochters maakten het profeetschap mee en werden samen met hun moeder moslim.

De herbouw van de Ka'ba

De Ka'ba, de eerste moskee die op aarde werd gebouwd, werd vanaf de dag dat zij werd gebouwd door iedereen in de omgeving gezien als een heilige plaats met

grote waarde, en mensen kwamen van ver om haar te bezoeken. Ook al hadden de Arabieren van de jahiliyya haar met afgoden gevuld, het bezoek aan de Ka'ba en haar waarde bleven altijd belangrijk.

Ongeveer vijf jaar voordat de eerste openbaring aan de Profeet ﷺ werd neergezonden, namen de Mekkanen een nieuw besluit over dit heilige gebouw. Het gebouw was erg versleten door de vele overstromingen en wateroverlast, doordat de muren van de Ka'ba laag waren, doordat er geen dak was, en doordat er bij de bouw niet veel aandacht was besteed aan de stevigheid van de muren. Tot slot was het kleed van de Ka'ba in brand gevlogen en volledig verbrand, toen een vrouw uit Mekka aloëhout wilde branden om de Ka'ba te parfumeren en er een vonk uit het wierookvat sprong. Daardoor zag de Ka'ba er heel slecht uit. Na deze laatste gebeurtenis besloten de Quraysh de Ka'ba af te breken, haar steviger op te bouwen en er ook een dak op te zetten. De Profeet ﷺ was toen 35 jaar oud.

Toen de Quraysh besloten de Ka'ba te herstellen, was er een handelsschip dat bij de haven van Djedda tegen de kust was geslagen en in stukken was gebroken. Toen de Quraysh dit hoorden, gaven zij meteen al-Walid ibn al-Mughira de opdracht om erop af te gaan. Al-Walid ging op weg om de planken die van het gezonken schip heel waren gebleven te kopen, zodat ze bij de bouw van de Ka'ba konden worden gebruikt. Nadat al-Walid daar was aangekomen en het materiaal had gekocht, ontmoette hij een Byzantijnse bouwmeester genaamd Baqum. Hij kwam met Baqum overeen dat hij hen zou helpen bij de herbouw van de Ka'ba, en nam hem mee naar Mekka.

Bij het verzamelen van het bouwmateriaal letten de Quraysh er bovendien heel goed op dat zij alleen rechtmatig verkregen inkomsten gebruikten. Daarom besloten zij voor de bouw geen geld en goederen te gebruiken die waren verkregen door ontucht, rente, diefstal of roof. Omdat zij hier zo nauwkeurig in waren, gaven zij het volk dat wilde bijdragen allerlei waarschuwingen.

Er waren precies 35 jaar verstreken sinds de gebeurtenis van de olifant, die onder de Arabieren heel bekend was geworden. Wat Abraha en zijn leger, die gekomen waren om de Ka'ba te verwoesten, was overkomen, was nog niet vergeten. Sterker nog, de meeste ooggetuigen van die verschrikkelijke gebeurtenis leefden nog. Daarom waren de Quraysh bang om de Ka'ba af te breken, ook al was het om haar te herstellen. Uit de verzamelde menigte raapte al-Walid ibn al-Mughira al zijn moed bijeen, nam de houweel in zijn hand en zei:

"Wij willen niets anders dan het goede."

Daarna gaf hij een slag met de houweel om het eerste deel van de Ka'ba af te breken. Maar hij ging niet verder. Want na deze eerste slag zouden de Quraysh allemaal samen een dag wachten. Als al-Walid ibn al-Mughira tot de volgende dag een ramp zou overkomen, zouden zij met het afbreken stoppen, het afgebroken deel

herstellen en de Ka'ba in haar oude staat terugbrengen. Maar als al-Walid niets zou overkomen, zouden zij volgens hun eerste besluit de Ka'ba afbreken en opnieuw opbouwen.

De Quraysh, die de volgende dag in grote spanning afwachtten, zagen 's ochtends dat al-Walid niets was overkomen. Vol vreugde werd het werk meteen verdeeld en begon men met het afbreken van de Ka'ba. Uit eerbied voor deze heilige plaats bleef geen enkele stam van Mekka achter bij deze belangrijke dienst. Alle stammen begonnen samen aan de bouw te werken door stenen, aarde en puin te dragen. De muren van de Ka'ba werden afgebroken tot aan het fundament dat de profeet Ibrahim (vrede zij met hem) had gelegd.

Een gevaarlijk meningsverschil

De Ka'ba werd afgebroken en opnieuw opgebouwd. Toen de muren van de Ka'ba de hoogte bereikten waar de Zwarte Steen (al-Hajar al-Aswad) moest worden geplaatst, ontstond er tussen de stammen van de Quraysh een groot en gevaarlijk probleem. Het terugplaatsen van de Zwarte Steen was een grote eer. Daarom wilde ieder, uit stamtrots, dat deze eer aan zijn eigen stam toekwam. Vooral de Banu Abd ad-Dar voerden aan dat zij het onderhoud en de dienst van de Ka'ba vroeger van hun voorvader Qusayy hadden geërfd, en dat het daarom het beste besluit zou zijn als ook deze taak door hen werd uitgevoerd. Maar ondanks lange discussies kwamen zij niet tot een gezamenlijk besluit. Het meningsverschil over het terugplaatsen van de Zwarte Steen werd steeds groter, zo groot dat er een kans ontstond op een groot gevecht tussen de Arabieren. De bouw werd stilgelegd, en vier à vijf dagen lang probeerde men dit meningsverschil op te lossen.

Onder de Arabieren bestond een gewoonte die bijna wet was geworden: wanneer iemand zwoer zijn leven te geven, werd er een schaal vol bloed neergezet en doopten de partijen hun vingers erin. Ook bij dit meningsverschil over de Zwarte Steen werd een schaal vol bloed neergezet, en de partijen doopten hun handen erin om te laten zien hoe vastbesloten zij waren. Toen de zaak uitzichtloos werd, deed Abu Umayya, de oudste van de aanwezigen, het volgende voorstel:

"O mensen van de Quraysh, er is een manier om jullie meningsverschil op te lossen. Als jullie het allemaal eens zijn, laat dan de eerste persoon die door de poort van deze heilige plaats van aanbidding binnenkomt onze scheidsrechter zijn. Wat hij hierover zegt, wordt aanvaard."

Het voorstel was heel redelijk. Omdat niemand bezwaar maakte, werd het meteen aangenomen, en men begon in grote spanning te wachten op de eerste persoon die door de poort van de Ka'ba zou binnenkomen.

Na dit voorstel, dat een grote oorlog tussen de Arabieren kon voorkomen, wachtten zij af wie de bijzondere persoon zou zijn die in één keer een einde zou maken

aan de discussie die al dagen hevig woedde.

Terwijl de Quraysh vol spanning wachtten wie als eerste door de poort van de Ka'ba zou binnenkomen en welk besluit hij zou nemen, zagen zij opeens de Profeet ﷺ voor zich staan. Iedereen was in één klap opgelucht. Iedereen die de Profeet zag, was blij, omdat de dreiging van onrecht en geweld nu voorbij was, en zij zeiden: "Dit is al-Amin (de Betrouwbare); wij gaan akkoord." Want niemand had hem ooit onrecht zien doen.

Op een moment dat de spanning hoog was opgelopen en er schalen vol bloed en zwaarden in het rond gingen, loste de Profeet ﷺ het probleem van de Zwarte Steen met het grootste gemak op. Toen de Profeet binnenkwam, werd hem het probleem uitgelegd. De Boodschapper van Allah ﷺ vroeg om een kleed. Hij vroeg alle stammen die beweerden dat deze eer hun toekwam, om elk een vertegenwoordiger aan te wijzen. Daarna spreidde hij het kleed op de grond uit en legde hij de Zwarte Steen erop. Hij vroeg de vertegenwoordiger van elke stam om een hoek van het kleed vast te pakken en het op te tillen. Toen zij het kleed hoog genoeg van de grond hadden getild, pakte de Profeet met zijn gezegende hand de Zwarte Steen en zette hem op zijn plaats. Daarna werd de bouw voortgezet waar men was gebleven. Met deze oplossing van de Boodschapper van Allah ﷺ werd een hevige burgeroorlog tussen de stammen van de Quraysh voorkomen. Stammen die zelfs bij een kleine kwestie meteen naar hun zwaard grepen, waren dankzij het inzicht en de scherpzinnigheid van de Profeet ternauwernood aan een groot gevaar ontsnapt.

De eerste lentewarmte van de juiste leiding

De eerste lentewarmte, die het mensdom, bevroren in de zwarte winter van de onwetendheid, als een warme adem nieuw leven zou inblazen en de komst van de lente zou aankondigen, stond op het punt te komen. In een van de donkerste periodes uit de geschiedenis van de mensheid was de tijd gekomen dat de laatste goddelijke boodschap zou worden neergezonden, die de mensen op aarde als de zon zou verwarmen en verlichten en een barmhartigheid voor hen zou zijn.

De tijd was gekomen dat elke vorm van racisme, discriminatie op grond van huidskleur en taal, stamtrots en nationalisme met voeten zou worden getreden door de universele boodschap van de profeet die als Gids voor de werelden werd gezonden; de tijd dat men zou weten dat de enige maatstaf voor voortreffelijkheid bij Allah 'taqwa' (godsbewustzijn) is.

De tijd was gekomen dat onschuldige kinderen, weduwen, de zwakken en onderdrukten, wezen en slaven zouden worden bevrijd van martelingen, en dat hun harten, die bevend en koud waren onder de zwepen van het onrecht, warm zouden worden.

De tijd was gekomen dat er een einde zou komen aan bloedbaden en onrechtvaardige moorden; aan alcohol en rente, de moeder van alle kwaad; aan overspel, ontucht en naaktheid, die de ondergang van samenlevingen versnellen; aan uitbuiting van arbeid en diefstal, die de tegenstellingen in de samenleving vergroten.

De tijd was gekomen dat niet langer het gesmeek en geschreeuw van meisjes die in de hete woestijnen van Arabië levend werden begraven, maar hun lieve lachjes, als het gekwetter van vogels, in de hemel zouden weerklinken.

De tijd was gekomen dat men zou weten dat alle mensen van Adam afstammen en dat Adam uit aarde is geschapen, en dat daarom een Arabier niet beter is dan een niet-Arabier en een niet-Arabier niet beter dan een Arabier; de tijd dat elke vorm van racisme met voeten zou worden getreden.

De tijd was gekomen van rustige en veilige dagen, waarin mensen in landen waar door diefstal, struikroverij, roof en bloedbaden geen spoor van rust en veiligheid meer was, zonder enige zorg en zonder angst van Sana'a tot Hadramawt zouden kunnen reizen.

De tijd was gekomen van 'de Profeet van barmhartigheid en rechtvaardigheid', door wie deze wereld en het Hiernamaals samen zouden worden opgebouwd en tot leven gebracht, zonder werelds te worden zoals de joden en zonder af te dwalen naar een verkeerd begrip van kloosterleven zoals de christenen.

De tijd was gekomen dat de mens, wiens natuur (fitra) door shirk, afgoden en allerlei zonden was bevuild en bedekt,

met de beginselen 'Ieder kind wordt geboren op de fitra van de islam' en 'Ieder mens draagt alleen wat hij zelf heeft gedaan en legt daarover rekenschap af',

zich weer op weg zou begeven naar zijn natuur en naar zijn ware wezen.

Deze lentewarmte van de juiste leiding was anders en veel omvattender dan alle eerdere. Want het was een heel bijzondere warmte, die niet alleen het gebied van Arabië, maar het geweten, het verstand en de ziel van de hele mensheid zou verwarmen, haar geluk in deze wereld en het Hiernamaals zou brengen en de mensheid als het ware een nieuwe ziel zou inblazen. Deze ziel was het goede nieuws van redding voor de hele mensheid, en zou de duistere wereld verlichten met de universele boodschap van de islam.

Ware dromen

Toen de Profeet ﷺ veertig jaar oud werd, was de laatste profeet van Allah, de Machtige en Verhevene, klaar voor zijn heilige taak. De openbaring kwam eerst in de vorm van ware dromen: de dromen die de Profeet ﷺ zag, kwamen uit zo helder als het ochtendlicht. De periode van de ware dromen duurde zes maanden.

In de periode van de ware dromen liet Allah de Profeet ﷺ de eenzaamheid liefhebben. Zo bereidde de verheven Allah Zijn Geliefde voor op het gewicht en de verantwoordelijkheid van de grote taak die 23 jaar zou duren. Omdat de Profeet de eenzaamheid lief was geworden, bracht hij het grootste deel van zijn tijd door in de grot Hira, ongeveer 5 km van Mekka. Soms nam hij eten mee en bleef hij er een paar nachten. Als de Profeet in de grot Hira was, bracht hij zijn tijd door met nadenken en met aanbidding op de manier die Allah, de Machtige en Verhevene, hem in het hart gaf.

De eerste openbaring (610)

Ook in eerdere ramadanmaanden kwam de Profeet ﷺ naar de grot Hira en bleef hij daar. In de ramadan van het jaar 610, toen hij zich weer in de grot Hira had teruggetrokken, kwam in de Nacht van de Bestemming (Laylat al-Qadr) de eerste openbaring duidelijk en onmiskenbaar tot hem. Maar dit keer zag hij ook de engel van de openbaring, en het was geen droom.

De engel van de openbaring zei tegen hem: 'Lees!' Hij ﷺ zei: 'Ik kan niet lezen.' Daarop pakte de engel hem vast en drukte hem tegen zich aan tot hij geen kracht meer had, liet hem toen los en zei opnieuw: "Lees!" Hij zei weer: "Ik kan niet lezen."

De engel pakte hem een tweede keer vast en drukte hem tegen zich aan tot hij geen kracht meer had, liet hem toen los en zei opnieuw: "Lees!" Hij zei weer:

"Ik kan niet lezen."

Toen pakte de engel hem voor de derde keer vast, drukte hem tegen zich aan tot hij geen kracht meer had, liet hem los en zei: "Lees!" Toen de Profeet ﷺ dit keer zei: "Wat moet ik lezen?", zei de engel van de openbaring:

"Lees in de naam van jouw Heer, Die heeft geschapen. Hij heeft de mens geschapen uit een bloedklonter. Lees! Jouw Heer is de Meest Edelmoedige. Hij Die met de pen heeft onderwezen. Hij heeft de mens onderwezen wat hij niet wist."

Een beweging voor onderwijs

De eerste verzen die tot de "ongeletterde Profeet" van een samenleving zonder lezen en schrijven kwamen, weerklonken eerst tegen de wanden van de grot Hira. Daarna verspreidden zij zich golf na golf over de aarde, als een lichtbundel die de hele wereld zou verlichten.

De Profeet ﷺ was ongeletterd. Maar zijn ongeletterdheid was, Allah behoede ons, geen tekortkoming. Integendeel, het was een teken dat zijn zaak goddelijk was, en dat bevestigde het ook. Want de verzen van een wonderbaarlijk woord als de edele Koran bevatten zowel schoonheid en samenhang van taal als vele wonderen

die over de toekomst vertellen. Daardoor maakten zij overduidelijk dat zij niet het werk van een "ongeletterde" konden zijn, maar geopenbaard waren door de verheven Schepper, wiens kennis oneindig is.

Het is opvallend dat deze eerste boodschap van vijf verzen spreekt over 'schrijven', 'de pen', 'lezen' en 'onderwijzen': de meest fundamentele middelen en methoden van kennisoverdracht, die de Arabische samenleving nauwelijks kende. Dat betekende tegelijk dat er in dit land een beweging voor onderwijs en scholing zou beginnen zoals men die nooit eerder had gezien.

Deze beweging voor kennis werd in de Mekkaanse periode, met de beperkte mogelijkheden van die zware omstandigheden, enigszins in praktijk gebracht op plaatsen als Dar al-Arqam. Maar met het begin van de Medinaanse periode zou zij serieus en gedisciplineerd worden uitgevoerd.

Na de eerste openbaring keerde de Profeet ﷺ onrustig en angstig naar huis terug. Onze moeder Khadija voelde dat er iets vreemds was met haar man. De Profeet ging liggen om wat tot rust te komen en vroeg om hem toe te dekken. Toen zijn onrust voorbij was, vertelde hij onze moeder Khadija wat hij in de grot had gezien, en over de stenen en bomen die hem onderweg hadden gegroet. Onze moeder Khadija troostte hem en zei:

"Er is geen enkele reden om bang of bezorgd te zijn. Wees helemaal niet verdrietig, want jij zorgt voor je verwanten, je spreekt altijd de waarheid, je helpt anderen hun last te dragen en je helpt de armen aan een inkomen. Je ontvangt gasten gastvrij en je helpt wie door een ramp is getroffen."

Daarna gingen Khadija en de Profeet samen naar Waraqa ibn Nawfal, die hun over deze zaak een beter antwoord zou kunnen geven. Waraqa was in de tijd van de jahiliyya christen geworden. Hij kende de godsdienst en de openbaring goed, en hij kende zowel het Evangelie als de Thora.

Omdat Waraqa een afkeer had van het aanbidden van afgoden, was hij naar Syrië gegaan om de ware godsdienst te zoeken. Hij kon lezen en schrijven. Hij had de Thora bestudeerd en die met Hebreeuwse letters in het Arabisch vertaald. Zodra hem werd verteld wat de Profeet had meegemaakt, zei hij:

"De engel die tot jou is neergedaald, is Namus al-Akbar (Jibril), die ook tot Musa neerdaalde."

Daarna vertelde hij dat zijn volk hem uit zijn land zou verdrijven, en dat elke profeet die met zo'n boodschap werd gezonden, door zijn volk met felle vijandschap was ontvangen. Want de openbaring en het profeetschap waren er om het verval en het kwaad in de samenleving te herstellen. Maar in elke samenleving zouden er mensen zijn die van dit kwaad leefden, het probeerden te verspreiden en er voordeel uit haalden. Om hun systeem van uitbuiting te laten voortbestaan, zou-

den zij zich tegen de profeten verzetten, hen soms doden en hen soms uit hun land verdrijven. Deze strijd was geen nieuwe strijd. Het was een strijd die al gaande was sinds de eerste mens naar de aarde werd gezonden, en die zou doorgaan tot de Dag des Oordeels.

De eerste moslims

Direct nadat de Profeet ﷺ deze zware en heilige taak had gekregen, nodigde hij zijn trouwe vrouw uit tot de eeuwige redding. Khadija gaf meteen gehoor aan zijn oproep, aanvaardde het profeetschap van haar man en werd zo de eerste die geloofde.

Direct na de eerste openbaring leerde Jibril (vrede zij met hem) de Profeet hoe het gebed (salah) moest worden verricht. Toen ook onze moeder Khadija de islam aanvaardde, leerde onze Gids ﷺ haar eveneens bidden. Zo baden de eerste moslims samen.

In de eerste periode werd het gebed twee keer per dag verricht, 's ochtends en 's avonds, telkens met twee rak'a's. Dit bleef zo tot de gebeurtenis van de Mi'raj. Tijdens het wonder van de Mi'raj werd het aantal gebedstijden verhoogd tot vijf en werd ook het aantal rak'a's uitgebreid.

Ali

Een van de andere eerste moslims was Ali. Ali woonde in het huis van de Profeet ﷺ, en de Profeet ﷺ zorgde zelf voor zijn verzorging en opvoeding. De reden daarvoor was deze:

Abu Talib, de oom van de Profeet ﷺ, had het financieel niet goed en had een groot gezin. De Profeet, het voorbeeld van trouw, ging naar zijn andere oom al-Abbas en deed hem dit voorstel:

"Abbas, het gezin van je broer Abu Talib is groot, en zoals je ziet zitten de mensen in een crisis. Laten we naar hem toe gaan en zijn gezinslast wat lichter maken. Ik neem een van zijn zonen bij mij en jij neemt er ook een. Zo verlichten we zijn last."

Al-Abbas, een van de rijke mannen van Mekka, vond dit een goed voorstel. Abu Talib reageerde positief op het voorstel en zei dat zij, behalve zijn zoon Aqil, mochten nemen wie zij wilden. Daarom nam al-Abbas zijn neef Ja'far mee naar huis, en de Profeet ﷺ nam Ali mee.

Toen de Boodschapper van Allah ﷺ met het profeetschap ook begon met het gebed, zag Ali hem en onze moeder Khadija bidden. Ali, die zoiets voor het eerst zag, vroeg verbaasd wat zij aan het doen waren. De Profeet ﷺ zei:

"Dit is de godsdienst die Allah voor Zichzelf heeft gekozen en waarmee Hij Zijn profeten heeft gezonden. Ik nodig je uit tot Allah, de Ene, Die geen deelgenoot heeft: om Hem te aanbidden, en om al-Lat en al-Uzza te verwerpen en achter je te laten."

Ali zei dat hij zoiets nog nooit had gehoord en daarom zijn vader om raad wilde vragen. Maar de periode van de openlijke oproep was nog niet begonnen, en de Profeet ﷺ wilde dat deze oproep voorlopig geheim bleef. Daarom vroeg hij Ali om, als hij de oproep niet zou aanvaarden, het als een geheim te bewaren en er niet met zijn vader over te praten. Toen Ali 's avonds ging slapen, legde Allah, de Machtige en Verhevene, de liefde voor de islam in zijn hart. Toen het ochtend werd, ging hij naar de Profeet en zei dat hij zijn uitnodiging aanvaardde. Ali was toen nog een jonge jongen.

Zayd

Een andere van de eersten die in de Profeet ﷺ geloofden, was Zayd ibn Haritha. Zayd kwam van de stam Banu Kalb. In de jahiliyya kwamen plundertochten voortdurend voor, en een van die overvallen was gericht op zijn stam. Tijdens deze overval werd hij door de plunderaars ontvoerd en tot slaaf gemaakt. Hakim ibn Hizam, een neef van Khadija, kocht hem en gaf hem aan Khadija. Toen Khadija met de Profeet trouwde, schonk zij hem aan de Profeet ﷺ.

De Profeet hield heel veel van hem, voedde hem in zijn huis op als zijn eigen kind en maakte nooit onderscheid tussen hem en zijn andere kinderen. Zayd vond in dit gezin een liefde en aandacht die hij nooit eerder in zijn leven had gekend.

Na lang zoeken ontdekten de vader en oom van Zayd dat hij in Mekka was. Zij gingen naar de Profeet ﷺ om hun kind vrij te kopen en zeiden:

"O zoon van Abd al-Muttalib! O zoon van Hashim! O zoon van de heer van zijn volk! Jullie zijn de bewoners van het heilige gebied van Allah en Zijn buren. Jullie maken de boeien van gevangenen los en geven hun te eten. Wij zijn gekomen voor onze zoon die bij jou is. Doe ons een plezier en wees mild in het losgeld dat je vraagt om hem vrij te laten."

Daarop zei de Boodschapper van Allah ﷺ:

"Is er geen andere oplossing? Ik roep jullie zoon en laat hem vrij om te kiezen. Als hij voor jullie kiest, is hij van jullie. En als hij voor mij kiest, bij Allah, dan verkies ik niemand boven iemand die mij heeft verkozen."

De vader en oom van Zayd gingen met een gerust hart akkoord met dit redelijke voorstel. Direct daarna riep de Profeet ﷺ Zayd en vroeg: "Ken je deze mannen?" Hij antwoordde: "Ja." De Boodschapper van Allah ﷺ liet hem vrij om te kiezen en zei:

"Ik ben iemand die je kent, die je hebt gezien en van wie je weet hoe ik je vriendschap heb gegeven. Kies wie je wilt: mij of hen."

Zayd antwoordde: "Ik zal nooit iemand boven jou verkiezen. Jij bent voor mij als een vader en een oom."

Daarop zeiden zijn vader en oom:

"Wee je, Zayd! Verkies je de slavernij boven de vrijheid, boven je vader, je oom en je familie?"

Zayd antwoordde: "Ja. Ik heb van deze man iets gezien waardoor ik nooit iemand boven hem zal verkiezen." Zo bleef hij uit vrije wil in het huis waar hij als slaaf was gekomen. Toen de Profeet ﷺ deze liefde van hem zag, nam hij Zayd mee naar de Hijr, de plek naast de Ka'ba, en zei:

"Wees getuigen: Zayd is mijn zoon. Hij is mijn erfgenaam en ik ben zijn erfgenaam!"

Daarna liet hij hem vrij. Daarom werd hij 'Zayd ibn Mohammed' genoemd en zo stond hij bekend, totdat het vers werd geopenbaard:

"Noem hen (de aangenomen kinderen) naar hun vaders. Dat is rechtvaardiger bij Allah." Zayd groeide dus op in zo'n huis, waar hij nooit anders werd behandeld dan de eigen kinderen. Daarom gaf hij, toen hij werd uitgenodigd tot de islam, meteen gehoor, en kreeg hij de eer om een van de eerste moslims te zijn.

Abu Bakr

Een andere van de eerste moslims was Abu Bakr ibn Abi Quhafa, een van de beste vrienden van de Profeet. Abu Bakr kwam uit de tak Banu Taym van de stam Quraysh. Net als de Profeet dreef hij handel. Onder de Quraysh was hij een geliefd man die veel aanzien genoot vanwege zijn eerlijkheid en goede karakter. Hij was deskundig in stamboomkunde, en men kwam bij hem om advies hierover.

Ook in de jahiliyya probeerde Abu Bakr ver te blijven van de afgoden en de andere slechte dingen van de samenleving van de jahiliyya. Zoals iedere zuivere natuur die niet door het kwaad is bevuild, was hij op zoek naar de waarheid. Daarom gaf hij zich meteen over zodra hij hoorde over het profeetschap van zijn goede vriend, de Profeet ﷺ. Hij was toen 38 jaar oud.

Abu Bakr ging naar de Profeet ﷺ en vroeg:

"Mohammed, is het waar wat de Quraysh zeggen: dat je onze goden hebt verlaten, dat je ons van dwaasheid beschuldigt en onze voorouders tot ongelovigen verklaart?"

De Profeet ﷺ bevestigde het en zei:

"Ja, zonder twijfel ben ik de Boodschapper en gezant van Allah. Abu Bakr! Ik roep je op tot Allah, de Ene, Die geen deelgenoot heeft: om niemand anders dan Hem te aanbidden en Hem alleen te blijven gehoorzamen."

Hij vertelde dat hij de gezant van Allah was en reciteerde verzen uit de edele Koran. Abu Bakr aanvaardde meteen het profeetschap van zijn goede vriend en werd moslim. De Profeet ﷺ was heel blij dat Abu Bakr moslim werd. Over het feit dat hij geen enkele twijfel toonde bij het aanvaarden van de verheven zaak van de islam, zei hij:

"Iedereen die ik tot de islam heb uitgenodigd, aarzelde even, keek en twijfelde, behalve Abu Bakr ibn Abi Quhafa. Toen ik het hem vertelde, aarzelde hij niet en twijfelde hij niet."

Nadat Abu Bakr de islam had aanvaard, bracht hij zijn hele leven, tot zijn laatste adem, door in dienst van de ware zaak. Hij deed nooit concessies aan de zaak van het geloof en hoorde altijd bij de mensen die het dichtst bij de Profeet stonden.

Abu Bakr was iemand die heel goed kon spreken en mensen goed kon overtuigen. Daardoor vonden veel belangrijke en gerespecteerde mensen in Mekka via hem de juiste weg, vooral Uthman ibn Affan, Abd ar-Rahman ibn Awf, Sa'd ibn Abi Waqqas, az-Zubayr ibn al-Awwam en Talha ibn Ubaydullah.

De islam is de godsdienst van de fitra (de oorspronkelijke natuur). Overeenkomstig die natuur waren de eersten die op de oproep van de islam afkwamen niet mensen die droomden van leiderschap, een deel van de oorlogsbuit of andere voordelen, maar mensen van wie de kern niet bedorven was in het moeras van de jahiliyya, met een zuiver innerlijk en zonder eigenbelang. Sterker nog, wie deze zaak in de eerste periode aanvaardde, kwam in de wetenschap dat hij zijn bezit, zijn leven en zijn positie zou moeten opofferen. Want in deze periode betekende dicht bij Mohammed ﷺ staan, zijn vriend zijn en zijn oproep aanvaarden: alles kunnen verliezen, ook je leven, en door de polytheïsten aan allerlei martelingen en sancties worden blootgesteld.

Daarom kom je de zieke groep die 'hypocrieten' (munafiqun) wordt genoemd, nooit tegen in de Mekkaanse periode. Die groep ontstond pas in de Medinaanse periode, toen de moslims een staat vormden, en kwam af op de buit en de wereldse voordelen die macht met zich meebrengt.

De invloed van de edele Koran op de oproep

Bij de aanvaarding van de islam speelden niet alleen de zuivere persoonlijkheid en het mooie karakter van de Profeet ﷺ een rol; ook de indrukwekkende stijl van de edele Koran was een zeer belangrijke factor. Hoewel de Arabieren een ongeletterde samenleving waren, waren zij dol op poëzie en literatuur, en golden zij

daarin als deskundigen. Vanwege deze liefde voor poëzie werden er op bepaalde momenten in het jaar verschillende wedstrijden gehouden. Omdat hun oren zo gewend waren aan literaire werken, konden de Arabieren in de verzen die aan de Profeet ﷺ werden geopenbaard duidelijk een geweldige klankharmonie en samenhang van betekenis horen.

Wie de Profeet ﷺ al vóór het profeetschap kende, was er vaak getuige van geweest hoe briljant hij was en hoe hij praktische oplossingen voor problemen vond. Maar zij zagen ook dat er een groot verschil was tussen de schoonheid van taal en samenhang van betekenis in de geopenbaarde verzen en zijn gewone manier van spreken. Want elke zin van de geopenbaarde openbaring was zo beknopt en vol wijsheid, dat men er urenlang over kon praten. Bovendien bevatten de verzen kennis die de Arabieren nog nooit hadden gehoord. Soms werd er verteld wat volken overkwam die eeuwen eerder hadden geleefd, en soms over gebeurtenissen die in de toekomst zouden plaatsvinden.

De geopenbaarde verzen hadden zo'n sterke uitwerking, dat polytheïsten die een deel van een vers hoorden, soms heel nieuwsgierig probeerden ook de rest te horen.

In de edele Koran kwamen veel verschillende onderwerpen aan bod. Voorop stonden een zuivere geloofsleer van tawhied zonder shirk, de moraal van een gelovige, het evenwicht tussen aanbidding en jihad, de verhalen van de profeten, en recht en rechtvaardigheid.

In de edele Koran werden een stijl en taal gebruikt die pasten bij de situatie waarin de moslims zich bevonden. Daarom werd in de verzen uit de Mekkaanse periode een andere stijl gebruikt dan in Medina, de periode van de staatsvorming. De eerste verzen uit de Mekkaanse periode waren meestal kort en hadden een opvallende stijl. Inhoudelijk stonden onderwerpen als de geloofsleer van tawhied, het afwenden van het kwaad van de samenleving van de jahiliyya, karakter, goede manieren, geduld en reinheid op de voorgrond. In een heel zuivere, heldere en lieflijke taal werden onderwerpen behandeld die de Arabische cultuur kende. Zo werd er bijvoorbeeld gesproken over kamelen en dadels, en over het levend begraven van meisjes. Een van de goddelijke wijsheden hierachter was dat het Arabische volk deze oproep en dit onderricht gemakkelijk zou begrijpen en aanvaarden. In Medina, de periode van de staatsvorming, werden vooral verzen met wetten en voorschriften geopenbaard.

De polytheïstische Arabieren kenden poëzie en literatuur goed. Toen de Profeet ﷺ hun de verzen voorlas, konden veel polytheïsten, ook al geloofden zij niet, hun bewondering voor deze geweldige klankharmonie en taalschoonheid niet verbergen. Sommige polytheïsten stopten zelfs hun oren dicht om zich te beschermen tegen de indrukwekkende kracht van de verzen van de edele Koran.

De geweldige kracht waarmee de edele Koran mensen raakte, was voor iedereen duidelijk. Daarom smeedden de polytheïsten nieuwe plannen om de invloed van de edele Koran op de mensen tegen te houden. Een van die plannen was: wanneer de edele Koran werd gereciteerd, zouden zij hardop gedichten opzeggen, fluiten en in hun handen klappen om lawaai te maken, en de mensen zo afhouden van het luisteren. Onze verheven Heer zegt over deze plannen van de polytheïsten:

"En de ongelovigen zeiden: 'Luister niet naar deze Koran en maak lawaai als hij wordt voorgedragen; misschien zullen jullie zo de overhand krijgen.'"

Het opschrijven van de edele Koran

Al vanaf het begin werd de edele Koran opgeschreven en zo vastgelegd. De Profeet ﷺ vond het niet genoeg om de edele Koran alleen te bewaren door het uit het hoofd te leren, ook al had de ongeletterde Arabische samenleving een sterk geheugen; hij wilde dat hij ook werd opgeschreven. Daarom nam hij schrijvers aan die de openbaring foutloos konden opschrijven, en als er een vers aan hem werd geopenbaard, liet hij het meteen door deze schrijvers opschrijven. De Boodschapper van Allah ﷺ was zo zorgvuldig bij het opschrijven van de openbaring, dat hij het niet alleen liet opschrijven. Als het opschrijven klaar was, vroeg hij hun ook om de geschreven tekst nog een keer aan hem voor te lezen, om elke kans op een schrijffout uit te sluiten.

In de tijd dat de edele Koran werd geopenbaard, werd papier nog weinig gebruikt. Daarom werd er meestal geschreven op perkament en stukken gelooide huid, houten plankjes, schouderbladen van kamelen, zachte witte stenen, de middennerven van dadelpalmbladeren, stukjes aardewerk en andere materialen.

Naast al deze menselijke maatregelen nam Allah, de Machtige en Verhevene, Zelf de bescherming van de laatste openbaring op Zich en zei:

"Voorwaar, Wij hebben de Vermaning (de Koran) neergezonden, en Wij zijn er werkelijk de beschermers van."

Samen met de edele Koran leerde de Profeet ﷺ ook de verschillende leeswijzen, 'qira'at' genoemd. Door deze verschillende leeswijzen zouden er verschillende interpretaties (idjtihad) ontstaan, en die zouden een rijkdom en flexibiliteit opleveren die op heel verschillende tijden en in heel verschillende samenlevingen altijd een antwoord zou geven op ieders behoeften.

Zolang de Profeet ﷺ leefde, werd de edele Koran niet tot één boek (mushaf) gebundeld. Dat was ook niet mogelijk, omdat de openbaring bleef neerdalen. Daarom werd de edele Koran pas na het overlijden van de Profeet, in de tijd van Abu Bakr, tot een boek gebundeld. In de tijd van Uthman werd hij, vanwege enkele meningsverschillen die bij het reciteren waren ontstaan, in zeven exemplaren

vermenigvuldigd en over de islamitische gebieden verdeeld. Er werd bevolen dat bij problemen door verschillen in leeswijze deze hoofdexemplaren als maatstaf moesten gelden.

Het opschrijven van de edele Koran was voor de Profeet ﷺ een zeer belangrijke zaak. Daarom vormde hij een team van openbaringsschrijvers, want de laatste openbaring moest op de meest betrouwbare manier worden vastgelegd. De bekendste schrijvers waren Abdullah ibn Sa'd in Mekka en Ubayy ibn Ka'b in Medina. Daarnaast behoorden ook Abu Bakr, Umar ibn al-Khattab, Uthman ibn Affan, Ali ibn Abi Talib, az-Zubayr ibn al-Awwam, Zayd ibn Thabit, Mu'awiya ibn Abi Sufyan, Mohammed ibn Maslama en Aban ibn Sa'id tot de metgezellen die als openbaringsschrijver voor de Profeet werkten.

De geheime oproep

In de eerste periode, toen er nog maar heel weinig moslims waren, werden de mensen ongeveer drie jaar lang in het geheim tot de islam uitgenodigd. In deze periode koos men vooral mensen die zouden beseffen dat het om een geheim ging en die het zouden bewaren. Ook vermeed men om openlijk te aanbidden waar de polytheïsten het konden zien. Als de moslims gingen bidden, kozen zij afgelegen plekken uit.

Ondanks de adviezen van de Profeet ﷺ en alle voorzorgsmaatregelen van de moslims, gebeurde het toch dat zij tijdens het gebed oog in oog kwamen te staan met de polytheïsten. Eens waren de moslims de stad uit gegaan om op een verborgen plek te bidden. Een groep, waaronder polytheïsten als Abu Sufyan ibn Harb en al-Akhnas ibn Shariq, zag de moslims bidden en begon hen, zoals zij altijd deden bij zo'n tafereel, uit te lachen. Maar dit keer kregen de polytheïsten een reactie die zij niet hadden verwacht. Sa'd ibn Abi Waqqas, een van de moslims, sloeg Abdullah ibn Khatal, een van de spottende polytheïsten, met een kamelenbot op zijn hoofd en verwondde hem. Maar zonder dat het incident veel groter werd, gingen de partijen uiteen. In dit kleine gevecht, waarin de moslims tegenover de polytheïsten kwamen te staan, werd in de islamitische geschiedenis voor het eerst bloed vergoten voor de islam.

Het huis van al-Arqam

Uit angst dat de polytheïsten nieuwe uitspattingen zouden plegen, nam de Profeet direct na deze gebeurtenis enkele nieuwe maatregelen. Een daarvan was het kiezen van een nieuwe plek waar de moslims lange tijd zouden samenkomen om samen te aanbidden, te overleggen, en die zij als basis zouden gebruiken.

Al-Arqam ibn Abi al-Arqam was een heel jonge man die net moslim was geworden. De polytheïsten van Mekka wisten niet dat hij moslim was. Het huis van al-Arqam

lag vlak bij de heuvel Safa en was strategisch gezien heel geschikt om als basis te gebruiken.

Bovendien kon men daar gemakkelijk vreemdelingen ontmoeten die van elders voor de hadj of umrah naar Mekka kwamen. Om al deze redenen werd deze plek als centrum gekozen. De moslims verrichtten hier hun aanbidding, en ook wie net de islam had aanvaard, werd hierheen gebracht, bleef er een tijd en kreeg er verschillende lessen. De Profeet ﷺ verbleef er meestal, en de moslims kwamen naar hem toe om over allerlei onderwerpen met hem van gedachten te wisselen. Het huis van al-Arqam bleef een belangrijke basis tot de beroemde boycot tegen de moslims, die zou worden uitgevoerd in de wijk van Abu Talib.

Alle verwanten bijeen

Een paar dagen na de algemene oproep op de heuvel Safa liet de Profeet ﷺ een maaltijd klaarmaken waarvoor hij al zijn verwanten uitnodigde. Bij deze maaltijd zou hij voor het eerst al zijn verwanten over de islam vertellen en hen vragen moslim te worden.

Ongeveer 45 verwanten gaven gehoor aan de uitnodiging van de Profeet ﷺ. Vanwege enkele zegeningen en wonderen die tijdens de maaltijd te zien waren, zei Abu Lahab, om de bijeenkomst te saboteren: "Mohammed heeft jullie betoverd", en beweerde hij dat er tovenarij op hen was toegepast. Meteen daarna, zonder de Profeet zelfs maar de kans te geven om te spreken, hitste hij de menigte op en joeg hij hen uiteen.

De Profeet ﷺ liet een tweede keer een maaltijd klaarmaken om zijn verwanten bijeen te brengen en hen op te roepen tot de ware zaak. De gasten werden goed onthaald en aten. Direct na het eten stond de Profeet ﷺ op en zei:

"Kinderen van Abd al-Muttalib, ik zweer bij Allah dat ik geen enkele jonge Arabier ken die zijn volk iets waardevollers heeft gebracht dan wat ik jullie heb gebracht. Ik heb jullie het goede van deze wereld en van het Hiernamaals gebracht. En de verheven Allah heeft mij bevolen jullie tot dit goede op te roepen. Wie van jullie helpt mij in deze zaak, om mijn broeder, mijn vertrouweling en mijn opvolger te zijn?"

Zo nodigde hij hen uit tot de islam. Omdat zij zijn naaste verwanten waren, vroeg hij hun hem te helpen, zodat hij deze zaak aan de hele wereld kon overbrengen en deze zware last op de beste manier kon dragen. Maar op deze oproep viel er een stilte over de menigte die daar bijeen was. Want zoiets aanvaarden betekende alle Arabieren tegen zich krijgen en veel rampen over zich afroepen. De aanwezigen gaven geen gehoor aan de oproep van de Profeet; sterker nog, zij gingen spottend uiteen.

De Profeet ﷺ was bedroefd toen hij deze negatieve houding van zijn naaste verwanten zag. Maar hij verslapte geen moment in het overbrengen van de boodschap en het leiden van de mensen, en hij bleef met dezelfde vastberadenheid oproepen tot de waarheid.

Het probleem waarom zij de waarheid en werkelijkheid niet aanvaardden, lag niet bij deze zuivere zaak en niet bij degene die de oproep deed. Het probleem kwam voort uit harten die bevuild waren door de resten van de jahiliyya en vol zaten met shirk en opstandigheid, en uit afgestompte denkwijzen die blindelings de voorouders navolgden. Want dit was zo'n zuivere en verheven zaak, dat alleen zuivere harten haar konden aanvaarden.

De openlijke oproep

Tijdens de drie jaar van de geheime oproep was de Profeet ﷺ zeer voorzichtig. In die periode nodigde hij vooral mensen uit die hij vertrouwde, en hij raadde hun aan zowel de oproep als hun aanbidding geheim te houden. Wie hij aansprak, werd zorgvuldig gekozen; elke stap was precies gericht. Vooral mensen die zich weinig aantrokken van de tradities van de Mekkaanse samenleving van de jahiliyya, werden tot de islam uitgenodigd.

Aan het einde van deze drie jaar kwamen de goddelijke bevelen die opdroegen de oproep openlijk te doen:

"Verkondig dus openlijk wat jou bevolen wordt, en wend je af van de polytheïsten."

Daarna werd gezegd:

"En waarschuw (eerst) je naaste verwanten."

Direct nadat deze verzen waren geopenbaard die bevalen de oproep openlijk te doen, klom de Profeet ﷺ op de heuvel Safa en zei:

"Mensen van de Quraysh! Als ik jullie zou zeggen dat er achter die berg een leger is dat hierheen komt, zouden jullie mij dan zeker geloven?"

De menigte die was samengekomen, zei:

"Natuurlijk geloven wij jou. Jij staat bij ons niet onder verdenking; wij hebben jou nog nooit zien liegen."

De Profeet ﷺ zei:

"Kinderen van Abd al-Muttalib, kinderen van Abd Manaf, kinderen van Zuhra! Ik waarschuw jullie voor een zware straf. Allah heeft mij opgedragen mijn naaste verwanten te waarschuwen. Zolang jullie niet 'La ilaha illallah' (er is geen god dan

Allah) zeggen, kan ik jullie in deze wereld geen enkel voordeel en in het Hiernamaals geen enkel deel garanderen."

Maar deze openlijke oproep leverde geen positief resultaat op. Omdat de menigte de reden waarom zij was geroepen geen belangrijke zaak vond, ging zij boos uiteen.

Onder de aanwezigen was ook Abu Lahab. Hij wist van de zaak en de oproep van de Profeet. Maar ook hij had niet verwacht dat de Profeet zijn zaak zo openlijk bekend zou maken. Daarom viel hij, buiten zichzelf van woede, uit: "Wee je! Heb je ons hiervoor bij elkaar geroepen?" en hij beledigde de Profeet.

De oproep breidt zich uit

Dat de Ka'ba in Mekka stond, die ook door de polytheïsten als heilig werd beschouwd, was een zeer belangrijke kans voor de oproep. Bovendien werden er in deze omgeving op bepaalde tijden van het jaar verschillende markten gehouden, waar mensen van alle kanten samenkwamen om aan religieuze en handelsactiviteiten deel te nemen. De Profeet ﷺ en de moslims zagen deze menigten als een prachtige kans om de zaak van de islam ook naar verre streken te brengen. Met het begin van de openlijke oproep begon de Profeet ﷺ zich heel serieus bezig te houden met de mensen die daar samenkwamen, en hen uit te nodigen tot de stralende zon van de islam.

De Profeet van de Barmhartigheid ﷺ ging naar de plaatsen waar de Arabische stammen hun kamp hadden opgeslagen en zei:

"Kinderen van die en die! Ik ben de Boodschapper die Allah naar jullie heeft gezonden! Hij beveelt jullie Allah te aanbidden, Hem niets als deelgenoot toe te kennen en alles wat jullie naast Hem aanbidden weg te doen; in mij te geloven en mij te beschermen. En ik vraag jullie dat vol te houden totdat ik heb uitgelegd waarmee Allah mij heeft gezonden."

Direct daarna kwam Abu Lahab en zei:

"Kinderen van die en die! Deze man roept jullie alleen maar op om al-Lat en al-Uzza en jullie bondgenoten, de djinn van de Banu Malik ibn Uqaysh, van jullie af te schudden en de nieuwigheid en dwaling die hij heeft gebracht te aanvaarden. Gehoorzaam hem niet en luister niet naar hem. Hij is een leugenaar die van zijn godsdienst is afgevallen."

Zo probeerde hij de uitwerking van de oproep van de Profeet te breken.

Ook de polytheïsten zagen de vastberadenheid en inzet van de Profeet, die dag en nacht onophoudelijk doorging met zijn oproep. Zij zagen dat de zaak die zij aan het begin hadden geminacht en belachelijk hadden gemaakt, met de dag groeide en nieuwe aanhangers kreeg. Dat begon bij de polytheïsten zorgen en angst te

veroorzaken. De polytheïsten, die de zaak van de islam en de Profeet eerst hadden geminacht, gingen over tot nieuwe en ernstigere maatregelen. De maatregel van wie machteloos staat tegenover de waarheid was niets anders dan marteling.

De martelingen

De polytheïsten probeerden op allerlei manieren de zaak van de islam te vernietigen. Zij wilden haar zwartmaken met roddels, leugenachtige propaganda, laster en beschuldigingen. Zij probeerden twijfel en wantrouwen te zaaien over de Profeet en de moslims. Maar niets van wat zij deden kon verhinderen dat deze gezegende zaak met de dag groeide. Daarom grepen zij als nieuwe methode naar martelingen.

Eigenlijk waren martelingen al vanaf de eerste dag dat de zaak van de islam verscheen een methode van de polytheïsten. Vooral moslims van wie de stam zwak was of die slaaf waren, waren hun doelwit. Hoe meer de zaak van de islam groeide, hoe meer de polytheïsten vonden dat zij haar niet licht mochten opvatten en haar op de een of andere manier moesten tegenhouden, en daarom voerden zij de martelingen nog verder op. Toen de martelingen toenamen, gingen enkele metgezellen naar de Profeet en vroegen hem een smeekbede te doen, opdat er een einde zou komen aan de nachtmerrie die zij beleefden. Daarop zei de Profeet ﷺ:

"Onder de volken van vroeger werd een gelovige gevangengenomen en in een gegraven kuil gezet. Daarna werd hij met een zaag van zijn hoofd naar beneden in tweeën gezaagd, en werden zijn vlees en botten met ijzeren kammen opengehaald. Maar dat alles kon hem niet van zijn godsdienst afbrengen. Ik zweer dat Allah deze godsdienst zeker zal laten zegevieren, zodat een ruiter alleen van Sana'a tot Hadramawt in veiligheid zal reizen, zonder iets te vrezen behalve Allah en de wolf voor zijn kudde. Maar jullie zijn ongeduldig."

In een periode waarin de martelingen van de polytheïsten toenamen, bad de Profeet bij de Ka'ba. Dat de Boodschapper van Allah, als het ware uitdagend, openlijk bad, beviel Abu Jahl en enkele andere polytheïsten niet. Daarom spraken zij onderling af om kamelenmest op hem te gooien zodra hij in sudjud (neerknieling) zou gaan. Toen de Profeet ﷺ tijdens het gebed neerknielde, legden de polytheïsten, die op dit moment hadden gewacht, meteen kamelenmest op hem. Alsof zij iets groots hadden bereikt, begonnen zij op walgelijke wijze te juichen en te lachen. De Profeet ﷺ, die hier heel verdrietig over was, zei:

"O Allah! Ik laat Abu Jahl ibn Hisham, Utba ibn Rabi'a, Shayba ibn Rabi'a, al-Walid ibn Utba, Umayya ibn Khalaf en Uqba ibn Abi Mu'ayt aan Jou over!"

Allah, de Machtige en Verhevene, verhoorde de smeekbede van Zijn Geliefde. Alle polytheïsten tegen wie hij had gebeden, werden in de Slag bij Badr gedood, en hun stinkende lijken werden in de put van Badr gegooid.

Stamtrots die blind maakt

Onder de polytheïsten waren stamfanatisme en strijd om voorrang heel gewoon, en zelfs tussen families binnen dezelfde stam bestond geen gevoel van eenheid.

Ook tussen de clans van de stam Quraysh heerste al sinds lang afgunst en jaloezie. Toen de Profeet ﷺ uit de Banu Hashim als profeet werd gekozen, waren er mensen die zich zorgen maakten dat deze familie daardoor een verpletterende voorsprong op de andere families zou krijgen. Voorop stond Abu Jahl.

Vanaf de dag dat de Profeet ﷺ met zijn oproep begon, was die oproep het belangrijkste onderwerp van alle bijeenkomsten en gesprekken van de polytheïsten. Telkens als zij samenkwamen, spraken zij kwaad over de Profeet en hitsten zij elkaar op tegen de moslims. In een van die gesprekken spraken Abu Jahl en al-Walid ibn al-Mughira kwaad over de Profeet ﷺ. Tijdens dit gesprek gaf Abu Jahl toe dat de zaak die de Profeet van de Barmhartigheid had gebracht de waarheid was, en dat hij nooit had gelogen. Maar hij voegde eraan toe dat hij hem vanwege stamfanatisme, koppigheid en bepaalde ziekten van het hart niet zou volgen:

"Bij Allah, ik weet dat hij de waarheid spreekt. In zijn jeugd noemden wij hem betrouwbaar en eerlijk. Moeten wij hem nu hij volwassen is een leugenaar en een verrader noemen? Ik wil alleen niet dat de meisjes van de Quraysh over mij zeggen: 'Hij is voor een stuk brood achter de wees van Abu Talib aan gelopen.' Bij al-Lat en al-Uzza, ik zal hem nooit volgen."

Op een andere dag gaf Abu Jahl ook toe dat zijn vijandschap tegen de Profeet alleen voortkwam uit stamfanatisme:

"Wij en de kinderen van Abd Manaf hebben altijd met elkaar gewedijverd om eer en roem. Zij gaven de mensen te eten, wij gaven te eten. Zij bemiddelden en betaalden bloedgeld, wij bemiddelden en betaalden bloedgeld. Zij gaven giften aan de mensen, wij gaven giften. En toen wij als twee renpaarden nek aan nek lagen, zeiden zij: 'Kijk, uit ons midden is ook een profeet gekomen tot wie openbaring uit de hemel komt!' Waar moeten wij zoiets vandaan halen om hen te evenaren? Bij Allah, wij zullen nooit in hem geloven en hem nooit voor waar aannemen!"

Wanneer stamfanatisme de ogen verblindt, kan men deze wereld en het Hiernamaals opofferen. Het kennen van de waarheid was dus niet genoeg om haar te volgen en je eraan over te geven. Uit deze bekentenis begrijpen we dat ook Abu Jahl de waarheid kende, maar dat hij zich er niet aan wilde overgeven.

Een vermaning

De Boodschapper van Allah ﷺ ging met grote inzet door met het overbrengen van de boodschap. Hij wilde vooral dat enkele polytheïsten in leidende posities zouden

gaan geloven. Want dat zou het voor veel mensen die twijfelden of zij zouden geloven makkelijker maken om zonder angst voor het geloof te kiezen.

Op een dag nodigde de Profeet ﷺ al-Walid ibn al-Mughira, een van de leiders van de polytheïsten, uit tot de islam. Al-Walid reageerde niet negatief op deze uitnodiging. Daarom ging de Profeet door met zijn uitleg, in de hoop dat hij moslim zou worden. Precies op dat moment kwam een blinde man, Ibn Umm Maktum, naar hen toe en vroeg de Profeet hem te onderwijzen. Omdat Ibn Umm Maktum het gesprek zo onderbrak, raakte de Profeet ﷺ wat geërgerd. Hij bleef zich meer bezighouden met al-Walid ibn al-Mughira dan met het verzoek van Ibn Umm Maktum. Toen Ibn Umm Maktum bleef aandringen, ging de Profeet weg. Kort na deze gebeurtenis werd de Profeet door Allah met de volgende verzen vermaand vanwege de houding die hij tegenover Ibn Umm Maktum had aangenomen:

"Hij fronste en wendde zich af, omdat de blinde naar hem toe kwam. Maar hoe kun jij (o Profeet) weten? Misschien zou hij zich louteren. Of hij zou zich laten vermanen, en de vermaning zou hem baten. Maar wie zich in alles onafhankelijk waant, met hem houd jij je bezig. Jij bent er niet verantwoordelijk voor als hij zich niet loutert! En wie haastig naar jou toe komt, met vrees voor Allah in zijn hart, om hem bekommer jij je niet!"

Na de openbaring van deze verzen ging de Profeet van de Barmhartigheid ﷺ nog zorgvuldiger door met zijn oproep.

Al gaven zij mij de zon in mijn rechterhand

Na het vers dat in het vierde jaar van zijn profeetschap werd geopenbaard, "Verkondig dus openlijk wat jou bevolen wordt, en wend je af van de polytheïsten", begon de Profeet ﷺ zijn oproep openlijk te doen en ook zijn aanbidding openlijk bij de Ka'ba te verrichten. Hij reciteerde verzen uit de edele Koran voor de menigten die om hem heen samenkwamen en nodigde hen uit tot de islam. Deze openlijke oproep beviel sommige polytheïsten niet. Maar zij wilden met hun reactie ook niet de hele Banu Hashim tegen zich krijgen. Daarom gingen zij naar Abu Talib en vroegen hem zijn neef van zijn zaak af te brengen. Abu Talib wimpelde deze eerste poging af met kalmerende antwoorden. Toen de polytheïsten na het bezoek zagen dat er bij de Profeet ﷺ niets was veranderd en dat hij op dezelfde manier doorging met zijn boodschap, gingen zij opnieuw naar het huis van Abu Talib. Dit keer hielden zij een toespraak die Abu Talib vleide en zijn positie onder hen benadrukte. Daarna wezen zij erop dat de Profeet ﷺ hun afgoden bleef beledigen en hun voorouders bleef minachten. Zij herinnerden hem aan de vorige bijeenkomst, zeiden dat hij niet had gedaan wat zij hadden gevraagd, en vertrokken met de dreiging dat zij ook hem tot doelwit zouden maken als zijn neef Mohammed zo doorging.

Diep bedroefd liet Abu Talib zijn neef komen. Toen de Profeet ﷺ kwam, zei Abu Talib dat de polytheïsten hem hadden bedreigd en dat hij geen last op zich wilde nemen die hij niet kon dragen. De Profeet ﷺ was bedroefd over deze woorden van Abu Talib. Tegenover de toenemende druk van de Quraysh antwoordde de Profeet met de volgende woorden, zodat vriend en vijand goed zouden begrijpen dat hij even vastberaden in deze zaak zou volharden:

"Mijn lieve oom, al zouden zij de zon in mijn rechterhand en de maan in mijn linkerhand leggen om mij van deze zaak af te brengen, ik zal er zeker niet van afzien. Óf Allah laat deze godsdienst zegevieren, óf ik ga op deze weg ten onder."

Toen Abu Talib opnieuw getuige was van de vastberadenheid van zijn neef, zei hij hem te blijven doen wat hij wilde.

De onzin van de polytheïsten

Ondanks alle inspanningen en tegenwerking van de polytheïsten ging de Profeet ﷺ met dezelfde vastberadenheid en zonder enige toegeving verder op zijn weg. Korte tijd later gingen de Quraysh opnieuw naar Abu Talib. Dit keer kwamen zij bij hem met een heel absurd voorstel. Bij hen was Umara ibn al-Walid, een van de dapperste, dichterlijkste en knapste jonge mannen uit de omgeving. Zij zeiden tegen Abu Talib:

"Jij bent onze oudste en de meest waardevolle onder ons. Je ziet wat deze dwazen samen met de zoon van je broer doen. Zij hebben onze goden verlaten, zij beledigen ons en vinden ons dom."

Terwijl zij naar Umara ibn al-Walid wezen, die zij hadden meegebracht, zeiden zij:

"Wij hebben een mooie, knappe jongen van goede afkomst voor je meegebracht; die geven wij aan jou. Zijn hulp en zijn erfenis zullen van jou zijn, maar jij geeft ons de zoon van je broer; wij zullen hem doden. Zonder twijfel zal dit onze gemeenschap beter bij elkaar houden, en uiteindelijk is het beter zo."

Zo vroegen zij hem de Profeet ﷺ aan hen over te leveren. Abu Talib stond versteld van hun onzin en zei:

"Bij Allah, wat een slechte ruil stellen jullie voor! Ik zou jullie zoon voor jullie voeden, en mijn eigen zoon aan jullie overgeven zodat jullie hem kunnen doden? Bij Allah, dat zal nooit gebeuren."

Zoals altijd vertrokken de polytheïsten met lege handen.

Hoewel de Mekkaanse polytheïsten zagen dat Abu Talib geen enkel voorstel aanvaardde, aarzelden zij om de Profeet direct aan te vallen. Toch vonden zij het nodig dat deze beweging, die maar niet te stoppen was, op de een of andere manier werd tegengehouden en dat er maatregelen werden genomen. Want Mekka was

een trekpleister, en vooral in de tijd van de bedevaart kwamen mensen uit veel delen van Arabië hier in groten getale naartoe.

De Profeet ﷺ ging naar de mensen die hier samenkwamen en nodigde hen uit tot de islam. Ondertussen ging Abu Lahab, een van de leiders van de polytheïsten, naar de mensen met wie de Profeet sprak en zei:

"Kinderen van die en die! Deze man roept jullie op om al-Lat en al-Uzza te verlaten en de nieuwigheid en dwaling die hij heeft gebracht te aanvaarden. Gehoorzaam hem niet en luister niet naar wat hij zegt."

De Profeet ﷺ greep deze tijden, waarin mensen van alle kanten kwamen, aan als een kans om zijn oproep te verspreiden. Op dezelfde manier maakten de Mekkaanse polytheïsten plannen om dit te verhinderen. Zij vonden vooral dat er een barrière moest komen tussen de mensen die van ver kwamen en deze goddelijke oproep. Want de oproep tot deze nieuwe godsdienst, die niemand kende, kon het aanzien van de Quraysh schaden. Dat kon veel van hun belangen schaden, vooral hun handel. Daarvoor stelden zij speciale delegaties samen en begonnen zij vergaderingen te organiseren.

In de eerste periode vonden de polytheïsten het genoeg om de moslims te bespotten om hun geloof en aanbidding, in plaats van hen echt aan te vallen. Maar toen het aantal gelovigen met de dag toenam, raakten zij verontrust en grepen zij naar martelingen. Toen ook die maatregel de groei van de moslims niet kon tegenhouden, begonnen zij als nieuwe methode 'georganiseerde leugens' te gebruiken.

De polytheïsten begonnen speciale overleggen te houden over welke laster het meest effectief en overtuigend zou zijn om de Profeet ﷺ zwart te maken en de uitwerking van zijn oproep te breken. Op basis van de uitkomst zou iedereen met één mond spreken en met één enkele laster een lastercampagne voeren. Want zij berekenden dat allemaal verschillende leugens de uitwerking van deze propaganda zouden verzwakken. Sommigen vonden het gepast de Profeet ﷺ 'madjnun' (gek) te noemen. Anderen zeiden dat waarzegger, dichter of tovenaar beter zou passen. Zij konden maar niet kiezen welke benaming de Profeet ﷺ in de ogen van de mensen het meest zou kleineren. Want de woorden van de Profeet van de Barmhartigheid ﷺ waren de mooiste en indrukwekkendste woorden. Dichters merkten meteen hoe pover hun eigen woorden waren naast het woord dat hij reciteerde (de edele Koran). Ook tovenaars mompelden meestal onzinnige woorden, terwijl zulke woorden nooit van de Profeet kwamen.

Al-Walid ibn al-Mughira, een van de wijze mannen van de Quraysh die de Profeet ﷺ goed kende, zei dat geen van deze benamingen klopte, maar dat 'tovenaar' het meest geschikt zou zijn. Hij zei:

"Hij heeft woorden gebracht die tovenarij zijn: daarmee brengt hij verdeeldheid tussen een man en zijn vader, zijn broer en zijn vrouw, en tussen een man en zijn stam."

Want volgens hem waren de verzen die de Boodschapper van Allah ﷺ reciteerde even indrukwekkend als de woorden van een tovenaar. Door deze verzen was er immers in veel families onrust ontstaan, en stonden mensen tegenover hun stam en hun verwanten. Na dit duivelse idee van al-Walid besloten zij allemaal samen dit advies te volgen. De polytheïsten zouden op alle wegen naar Mekka hun eigen mannen neerzetten, die de vreemdelingen uit andere landen zouden waarschuwen en hun zouden inprenten om op hun hoede te zijn voor de Profeet.

Waarom waren de Mekkaanse polytheïsten zo koppig?

De vijandschap van de Mekkaanse polytheïsten tegen de islam had veel oorzaken. Maar in de kern lag dat zij in een handelssysteem waar eigenbelang en begeerten de doorslag gaven, niet wilden aanvaarden dat de menselijke verhoudingen werden geregeld door de geboden van Allah, Wiens barmhartigheid alles omvat.

Het ging dus in werkelijkheid om belangen en berekening. Dat zij een heilige plaats als de Ka'ba bezaten, was de grootste bron van hun rijkdom. Bovendien gaf de aanwezigheid van de Ka'ba in hun land hun een voorrecht, waardoor zij zich beter voelden dan alle andere Arabieren. Al deze factoren hadden hen zowel verwend als hoogmoedig gemaakt tegenover de waarheid. Want zowel verwendheid als hoogmoed behoren tot de belangrijke ziekten die het oog van het hart verblinden en mensen verhinderen de waarheid te zien.

De polytheïsten waren bang dat de Ka'ba, die zij voor hun wereldse belangen gebruikten en die hun grootste bron van inkomsten was, haar betekenis zou verliezen als zij zouden gaan geloven.

Een andere reden was ongetwijfeld een van de meest fundamentele beginselen van de islam: dat voortreffelijkheid alleen in 'taqwa' (godsbewustzijn) ligt. In een samenleving waar slaven, vrouwen en kinderen niet eens als volwaardige mensen werden gezien, werd zo'n opvatting niet aanvaard. Zo kwam Abu Lahab, een van de felste vijanden van de islam, op een dag naar de Profeet ﷺ en vroeg:

"Mohammed! Als ik in jou geloof en moslim word, wat krijg ik dan?"

De Profeet ﷺ zei: "Wat de moslims krijgen, krijg jij ook!" Abu Lahab vroeg: "Krijg ik dan geen voorrang boven hen?" De Profeet ﷺ zei: "Wat wil je nog meer?" Daarop zei Abu Lahab:

"Weg met deze godsdienst, waarin ik gelijk word gesteld met deze gewone mensen!"

Zo liet hij zijn duivelse hoogmoed zien.

Een andere reden waarom de Mekkaanse polytheïsten de islam niet aanvaardden, was stamnationalisme. Tussen de families van de Quraysh bestonden al vanaf de vroegste tijd afgunst en strijd om voorrang. Dat de Profeet ﷺ uit de Banu Hashim als profeet werd gekozen, vergrootte het stamfanatisme dat al lang tussen hen bestond nog meer, en maakte hen blind voor de waarheid.

Opvallende voorstellen

Vanaf de dag dat de zaak van de islam begon, was de Profeet ﷺ het gesprek van de dag waar de vooraanstaanden van Mekka ook samenkwamen. Weer eens hadden enkele stamhoofden die in de Masdjid al-Haram bijeen waren een raad gevormd om een oplossing te zoeken. Utba ibn Rabi'a kreeg een nieuw idee. Hij hoopte dat zijn opvallende voorstel zou worden aanvaard. In deze bijeenkomst, waar de meeste stamhoofden van de Quraysh aanwezig waren, zei hij dat hij naar de Profeet wilde gaan en hem enkele voorstellen wilde doen om hem van zijn werk af te brengen. De polytheïsten stemden in met zijn voorstel.

Utba ging met zijn nieuwe duivelse plan naar de Profeet ﷺ. Eerst prees hij de Profeet met lovende woorden. Hij voegde eraan toe dat hij van afkomst de zuiverste en beste van de Arabieren was. Maar net als in eerdere gesprekken bracht hij het onderwerp weer op de verdeeldheid onder de Arabieren en het beledigen van hun afgoden. Anders dan in eerdere gesprekken uitte hij dit keer geen bedreigingen. Hij wist ook dat dat niets zou opleveren. Daarom zei hij tegen de Profeet ﷺ:

• Als hij bezit en rijkdom wilde, zouden zij voor hem geld en goederen verzamelen totdat hij de rijkste van hen was;

• Als hij leiderschap en macht wilde, zouden zij hem tot hun leider maken;

• Als hij wilde trouwen, zouden zij de mooiste vrouwen uit de omgeving voor hem zoeken;

• En als hem buiten dit alles een djinn kwelde, of een ziekte hem deze dingen liet doen, waren zij bereid al hun bezit tot het laatste toe aan zijn genezing te besteden en alles te doen wat in hun macht lag.

De Profeet ﷺ luisterde naar Utba zonder hem te onderbreken. Toen Utba klaar was met zijn toespraak en zijn voorstellen, vroeg de Profeet ﷺ hem nu naar hem te luisteren. Hij sprak de basmala uit (Bismillahi r-Rahmani r-Rahim) en begon de soera Fussilat te reciteren:

"Ha Mim. Dit is een neerzending van de Barmhartige, de Genadevolle. Een Boek waarvan de verzen duidelijk zijn uitgelegd, een Arabische Koran, voor mensen die weten. Als brenger van goed nieuws en als waarschuwer. Maar de meesten van hen wenden zich af, zodat zij niet horen."

De Profeet ﷺ reciteerde de soera tot aan het vers van de neerknieling, en knielde toen neer. Terwijl Utba naar de edele Koran luisterde, raakte hij als het ware buiten zichzelf. Toen hij terugkeerde naar zijn vrienden, stond hij nog steeds onder de indruk van de verzen die waren gereciteerd. De polytheïsten vroegen met welk nieuws hij terugkwam. Utba zei dat hij in zijn hele leven nooit zulke woorden had gehoord, en dat het geen poëzie, geen tovenarij en geen waarzeggerij was. Daarna deed hij de Quraysh het volgende voorstel:

"Bij Allah, ik heb iets gehoord zoals ik nog nooit heb gehoord. Bij Allah, het is geen poëzie, geen tovenarij en geen waarzeggerij. Mensen van de Quraysh! Luister naar mij en laat deze zaak mij ter wille los; laat deze man met rust! Blijf bij hem uit de buurt en raak hem niet aan! Ik zweer dat de woorden die ik van hem heb gehoord groot nieuws zijn. Jullie doen er beter aan hem over te laten aan de andere Arabische stammen buiten jullie. Zij zullen hem tegenhouden. En als hij de Arabieren overwint, dan is zijn macht jullie macht en zijn eer jullie eer. Dankzij hem zullen jullie de gelukkigste en meest gezegende mensen worden."

De Quraysh ergerden zich aan deze woorden van Utba, keurden hem minachtend af en zeiden dat ook hij betoverd was. Toen Utba zag dat hij werd vernederd en bespot door deze bende, met verduisterde zielen, dode gewetens en onmachtig om de waarheid te zien, ging hij bij hen weg.

Een val die averechts werkte

Alle maatregelen die de leiders van de polytheïsten namen om de zaak van de islam tegen te houden, liepen op niets uit. De vallen die zij zetten en de kwaadaardige propaganda die zij voerden, werkten averechts: zo hoorden ook mensen die er nog niets van wisten over deze zaak. Door de ongegronde laster en zwarte propaganda van de polytheïsten werden veel mensen nieuwsgierig en kwamen zij de Profeet ﷺ bekijken; en zij gingen bij hem weg als gelovigen. Abu Dharr en at-Tufayl ibn Amr behoorden tot hen die met dat doel naar Mekka kwamen en gingen geloven.

Abu Dharr verwierp ook al in de jahiliyya de afgoden en geloofde in Allah. Kort na het begin van het profeetschap ging Unays, de broer van Abu Dharr, naar Mekka. De polytheïsten die bij de ingang van de stad klaarstonden, waarschuwden hem voor de Profeet en drukten hem op het hart voorzichtig en alert te zijn. Toen Unays uit Mekka terugkwam, ging hij langs bij zijn broer Abu Dharr en vertelde hem dat hij nieuws bracht over iemand die, net als hij, in Allah geloofde, zei dat hij een profeet was, en door zijn volk werd uitgestoten. Op dit nieuws maakte Abu Dharr zich klaar en ging hij op weg naar Mekka. De polytheïsten die bij de ingang van Mekka klaarstonden, waarschuwden ook hem voor de bijzondere persoon die hij kwam bezoeken. Kort nadat Abu Dharr in Mekka was aangekomen, vond hij de

zon van de juiste leiding, die hij al jaren zocht maar niet had gevonden, en hij volgde haar.

At-Tufayl ibn Amr was het hoofd en een bekende vooraanstaande van de stam Daws. Ook Tufayl, die dichter was, kwam voor zijn werk naar Mekka. Bij de ingang van de stad werd hij door de polytheïsten voor de Profeet ﷺ gewaarschuwd. Zij zeiden:

"Tufayl, je bent naar ons land gekomen. Deze man onder ons heeft ons uitgeput, onze eenheid kapotgemaakt en onze zaken in de war gestuurd. Zijn woorden zijn als tovenarij: hij brengt verdeeldheid tussen een man en zijn vader, zijn broer en zijn vrouw. Wij zijn bang dat jou hetzelfde overkomt als ons; praat dus niet met hem en luister nergens naar wat hij zegt."

De polytheïsten maakten Tufayl zo bang, dat zij hem deden geloven dat hij niet eens naar de Profeet hoefde te luisteren: als er maar één woord van hem zijn oor bereikte, zou dat al genoeg zijn om betoverd te raken. Tufayl werd zo bang van hun leugens en laster dat hij uit voorzorg watten in zijn oren stopte voordat hij de stad binnenging. Hij zag de Profeet ﷺ bidden bij de Ka'ba. Hoewel de Profeet zachtjes de edele Koran reciteerde, kon Tufayl hem horen. Als dichter had hij veel gedichten voorgedragen en van anderen gehoord. Maar voor het eerst hoorde hij zulke mooie en indrukwekkende woorden. Op dat moment gingen zijn ogen open en zei hij:

"Bij Allah, ik ben een verstandig man; ik kan goed van kwaad onderscheiden. Wat zou er gebeuren als ik naar deze man luister? Als hij iets goeds zegt, aanvaard ik het, en als het slecht is, laat ik het."

Daarna ging hij naar de Profeet ﷺ en begon hij te luisteren naar het vervolg van deze mooie woorden. Ook stelde hij enkele vragen die hem bezighielden. Tufayl, die nooit eerder zulke mooie zinnen had gehoord, was zeer onder de indruk van de antwoorden van de Profeet en van de verzen die hij hoorde. Na dit gesprek ging hij meteen geloven en gaf hij zich over aan de waarheid.

Een vuile oorlog

De polytheïsten van de Quraysh begrepen dat zij de Profeet nooit van zijn zaak konden afbrengen, niet met bedreigingen en druk, en ook niet met woorden die inspeelden op stamtrots, zoals de oproep om de eenheid van de Arabieren niet te breken. Toen hun macht niet genoeg was tegen de gelovigen, grepen zij naar andere middelen. Zij wilden ook de onschuldige vrouwen en dochters van de moslims bij hun vuile oorlog betrekken. Ruqayya, een van de dochters van de Profeet ﷺ, was verloofd met Utba, de zoon van Abu Lahab. Umm Kulthum was getrouwd met Utayba, een andere zoon van Abu Lahab. Onder invloed van het opstoken en aandringen van de Quraysh en van hun vader Abu Lahab gingen Utba

en Utayba akkoord met het verstoten van de dochters van de Profeet. In ruil daarvoor zouden de polytheïsten hen laten trouwen met de mooiste vrouwen van de Quraysh. Utayba verstootte niet alleen zijn vrouw, maar beledigde ook de Profeet ﷺ. Toen Utayba hierin ver over de grens ging, sprak de Profeet ﷺ een vervloeking over hem uit:

"O Allah! Stuur een van Jouw honden op hem af!"

Een tijd na deze vervloeking van de Profeet vertrok Utayba met een handelskaravaan van de Quraysh. De karavaan stopte om uit te rusten op een plaats die az-Zarqa heet. Terwijl de reizigers 's nachts rustten, kwam er een leeuw die om hen heen begon te lopen. Ondanks alle voorzorgsmaatregelen liep de leeuw tussen de mensen van de karavaan door. Langzaam en snuffelend kwam hij bij Utayba aan en doodde hem op een gruwelijke manier.

Op dezelfde manier gingen de Quraysh naar Abu al-As, de andere schoonzoon van de Profeet ﷺ. Abu al-As, een neef van onze moeder Khadija, was getrouwd met Zaynab. Hoewel hij polytheïst was, was hij een eervol man met een zuivere natuur. Toen de polytheïsten hem voorstelden zijn vrouw te verstoten, weigerde hij dit walgelijke verzoek. Deze zuivere en edele persoonlijkheid bracht hem uiteindelijk ook tot het geloof. Enige tijd na de Slag bij Badr zag hij de waarheid en gaf hij zich eraan over.

Abtar

Bij de Arabieren werd iemand die geen zoon had "abtar" (afgesneden, zonder nageslacht) genoemd. Alle zonen van de Profeet ﷺ stierven als baby. De Mekkaanse polytheïsten waren hier heel blij om. Al-As ibn Wa'il, een van de polytheïsten die zich verheugde over het verdriet van de Profeet ﷺ om zijn kinderen, spuwde lachend zijn haat uit:

"Laat hem toch! Hij is abtar, een man zonder nageslacht! Als hij sterft, zal niemand hem nog gedenken! Dan zijn jullie eindelijk van hem af!"

Daarop zond de verheven Allah de soera al-Kawthar neer. Daarin gaf Hij enkele aanwijzingen over aanbidding, en vertelde Hij ook wie er werkelijk abtar is:

"Voorwaar, Wij hebben jou al-Kawthar gegeven. Bid dus tot jouw Heer en offer. Voorwaar, wie jou haat, die is werkelijk afgesneden."

Ondanks al hun maatregelen konden de Mekkaanse polytheïsten niet verhinderen dat de zon van de islam met de dag hoger kwam te staan. Daarom grepen zij naar nog afschrikwekkender middelen: wrede martelingen... Vooral slaven en mensen van een zwakke stam waren het doelwit. Voorop stonden Ammar ibn Yasir, Khabbab ibn al-Aratt en Bilal al-Habashi.

Ammar ibn Yasir

Zijn vader was Yasir, en zijn moeder was Sumayya, die door wrede martelingen werd vermoord en de eerste martelaar van de islam was. Van de familie Yasir leerde Ammar de islam als eerste kennen. Kort daarna vertelde hij zijn moeder en vader over de islam en werd hij een middel voor hun redding.

In deze eerste periode, toen de islam als een hemd van vuur was, maakte de familie Yasir samen heel zware dagen door. Dat de familie Yasir geen verwanten in Mekka had, maakte de martelaars onder de polytheïsten als het ware nog gretiger. Onder de brandende zon van Arabië, op de heetste uren van de dag, namen zij hen mee en begroeven zij hen in het verzengende zand van de woestijn. Om het hete zand nog sterker te laten voelen, legden zij zware rotsblokken op hen.

Op een dag kon Ammar de martelingen niet meer verdragen, en zei hij enkele woorden ten gunste van de afgoden al-Lat en al-Uzza, zoals de polytheïsten van hem eisten. Daarop lieten de polytheïsten hem gaan. Zodra Ammar aan de polytheïsten was ontsnapt, ging hij rechtstreeks naar de Profeet ﷺ en vertelde huilend wat hem was overkomen. Want de woorden die hij onder marteling had gezegd, waren woorden die iemand onder normale omstandigheden tot ongeloof zouden brengen. De Profeet ﷺ vroeg hem:

"Hoe was je hart toen je deze woorden zei?"

Hij zei: "Er veranderde niets, ook niet het kleinste beetje, aan het geloof in Allah in mijn hart." Op dit antwoord zei de Profeet:

"Ammar, als zij opnieuw hetzelfde doen, mag jij ook opnieuw hetzelfde zeggen."

Op een dag dat de martelingen in alle hevigheid doorgingen, zag de Profeet ﷺ hen weer zo en zei:

"Geduld, familie van Yasir! Jullie ontmoetingsplaats is zonder twijfel het Paradijs."

Zo bracht hij hun het goede nieuws van het Paradijs, als beloning voor hun geduld met de martelingen die zij ondergingen.

Khabbab ibn al-Aratt

Ook Khabbab was een van de moslims die niemand hadden en zwak waren. Oorspronkelijk kwam hij uit Irak. Hij was een smid die goede zwaarden maakte. Omdat hij niemand had, deed al-As ibn Wa'il, een van de polytheïsten van Mekka, hem onrecht aan en betaalde hij het geld dat hij hem schuldig was maar niet terug. Telkens als Khabbab zijn geld terugvroeg, zei hij:

"Zal ik na mijn dood echt weer tot leven worden gewekt? Kom dan bij mij als ik weer bij mijn bezit en mijn kinderen terug ben; dan betaal ik je wat ik je schuldig ben."

Zo ontkende hij het Hiernamaals, beledigde hij het islamitische geloof en weigerde hij ook nog zijn schuld te betalen. De verbeten polytheïsten betaalden niet alleen hun schulden niet, maar probeerden Khabbab en anderen zoals hij ook van hun godsdienst af te brengen door hen met vuur te martelen, zodat er brandwonden op hun lichaam achterbleven. Maar voorlopig was er tegen al het onrecht en de beledigingen van de polytheïsten niets te doen. Want deze fase van de zaak was de fase van het geduld.

Jaren later, toen de islam sterk was geworden, zou Umar op een dag de brandwonden op het lichaam van Khabbab zien. Maar inmiddels was de pijn van de martelingen verdwenen, en daarvoor in de plaats was de rust gekomen die de prijs en het lijden voor de zaak van de islam gaven. Toen Umar de brandwonden op zijn lichaam zag en vroeg wat het was, vertelde Khabbab dat de polytheïsten een vuur hadden aangestoken en hem erop hadden gegooid, en dat zij op hem waren gaan staan zodat hij het vuur goed zou voelen; ja, het vuur was zelfs gedoofd doordat het vet van zijn lichaam smolt.

Bilal

Ook Bilal behoorde tot de moslims die het zwaarst werden gemarteld voor de islam. Hij was de slaaf van Umayya ibn Khalaf, een van de leiders van de polytheïsten van Mekka. Ook hij werd op de wreedste manieren gemarteld, en men eiste dat hij Allah zou verloochenen. Maar uit zijn mond kwam maar één woord:

"Ahad! Ahad! Allah is Eén, Allah is de Enige!"

De polytheïsten begrepen niet dat de openbaring alle gebieden van het leven van de moslims omvatte en het fundament was dat hun gedrag bepaalde. Daarom begrepen zij ook niet waarom de moslims, ondanks de zware martelingen die zij ondergingen, niet met wapens terugsloegen.

De belangrijkste reden voor deze houding was echter dat het bevel tot jihad nog niet was gegeven. De polytheïsten, die dit niet beseften, voerden de martelingen nog verder op tegenover de nadruk op tawhied in Bilals woorden "Ahad! Ahad!".

Soms bonden tientallen polytheïsten de handen en armen van één enkele moslim vast en martelden hem. Ondertussen genoten zij enorm van het wanhopige geschreeuw van die moslim. Zij speelden de baas over weerloze mensen van wie handen, armen en voeten met touwen waren vastgebonden, en schaamteloos zagen zij dat als heldendom. De polytheïsten, die in de Medinaanse periode, toen de moslims het bevel tot jihad kregen, uit doodsangst zonder om te kijken zouden wegvluchten, speelden nu voorlopig de leeuw tegenover onderdrukten die bevolen waren geduld te hebben.

De martelingen van moslims die niemand hadden en van slaven, deden de andere moslims veel verdriet. Welgestelde moslims, zoals Abu Bakr, kochten naar hun vermogen gelovige slaven en lieten hen vrij, zodat zij van de martelingen werden verlost.

In deze periode was het de taak van de gelovigen alleen om geduldig stand te houden. Want ook geduld was een fase van de strijd, misschien wel de belangrijkste.

In een periode waarin de wreedheid steeds heviger werd, liet Allah, de Machtige en Verhevene, Zijn dienaren niet aan hun lot over. Hij had genade met hen en opende een nieuwe uitweg voor hen: Abessinië!

De eerste hijra naar Abessinië (615)

In het jaar 615 van de gewone jaartelling, het vijfde jaar van het profeetschap, konden sommige moslims door de toenemende druk en martelingen van de polytheïsten hun aanbidding niet meer in veiligheid verrichten. Onder deze omstandigheden wees de Profeet ﷺ naar Abessinië en zei:

"Als jullie naar het land Abessinië zouden gaan: daar is een koning bij wie niemand onrecht wordt aangedaan. Het is een goed land. Blijf daar totdat Allah jullie een uitweg geeft uit de situatie waarin jullie nu zitten."

Zo droeg hij de moslims op daarheen uit te wijken.

Na deze aanwijzing begonnen sommige moslims in het geheim met de voorbereidingen voor de hijra.

De eerste hijra naar Abessinië vond plaats in de maand Rajab van het vijfde jaar van het profeetschap. Deze karavaan was een groep van elf mannen en vijf vrouwen. Dat waren:

Uthman ibn Affan en zijn vrouw Ruqayya, Abu Hudhayfa ibn Utba en zijn vrouw Sahla, Abu Salama ibn Abd al-Asad en zijn vrouw Umm Salama, Amir ibn Rabi'a en zijn vrouw Layla, Abu Sabra ibn Abi Ruhm en zijn vrouw Umm Kulthum, Mus'ab ibn Umayr, Abd ar-Rahman ibn Awf, Uthman ibn Maz'un, Hatib ibn Amr, Suhayl ibn Bayda en Abdullah ibn Mas'ud.

Nadat de moslims op weg waren gegaan om naar Abessinië uit te wijken, stuurden de Quraysh meteen een groep achter hen aan om hen te pakken. Maar met de hulp van Allah, de Machtige en Verhevene, konden zij niemand pakken. De moslims hadden voorzorgsmaatregelen genomen: zij waren in afzonderlijke groepen uit Mekka vertrokken en hadden afgesproken elkaar aan de kust van de Rode Zee te ontmoeten. Nadat zij de polytheïsten te slim af waren geweest, kwamen de moslims daar samen en voeren zij met een gehuurd schip naar Abessinië.

Een van de opvallende gebeurtenissen tijdens deze hijra overkwam Amir ibn Rabi'a en zijn vrouw Layla, die bij de uitgewekenen (muhajirun) waren.

Tijdens de hijra naar Abessinië was Umar nog geen moslim. Hij was verbaasd, en leek bijna verdrietig, dat moslims hun huizen en hun land verlieten, alleen om hun geloof beter te kunnen beleven. Umar was verbaasd, want volgens de denkwijze van de jahiliyya, waartoe hij zelf ook behoorde, welk geloof kon zo waardevol zijn dat je er alles voor achterliet? Hoe groot de schat en waarde van dit geloof was, zou hij pas zien toen hij zelf ging geloven. Maar de Umar van dat moment was alleen wat verdrietig, met een verwarde gemoedstoestand. Toen hij zag dat Layla en haar man zich klaarmaakten voor de reis, liep hij naar hen toe en vroeg waar zij heen gingen. Layla zei:

"Wij gaan weg uit Allahs aarde (uit dit land). Jullie hebben ons zwaar gekweld en ons diep bedroefd. Misschien schenkt Allah ons een uitweg. Wij komen hier niet terug totdat Allah ons een weg naar redding heeft gegeven."

Zo zei zij dat zij naar een plek gingen waar zij geen onrecht zouden ondergaan omdat zij de islam hadden aanvaard. Met een bedroefde stem wenste Umar hun het beste: "Moge Allah met jullie zijn." Toen haar man kwam, vertelde Layla hem over de veranderingen die zij bij Umar had gezien, en zei zij dat zij hoopte dat ook hij moslim zou worden. Maar haar man Amir zei dat dat onmogelijk was, en voegde eraan toe:

"Bij Allah, de ezel van al-Khattab wordt nog eerder moslim dan hij."

Want hij had gezien dat Umar nooit iets toegaf op de waarden waarin hij geloofde. Uiteindelijk liet dezelfde Umar, nadat hij met de islam was geëerd, precies diezelfde onbuigzame persoonlijkheid zien, maar dit keer bij het verdedigen van de ware zaak.

Gharaniq

Slechts drie maanden nadat de moslims naar Abessinië waren uitgeweken, gebeurde er in Mekka iets opvallends. De Profeet ﷺ ging naar de Ka'ba, op een moment dat ook de leiders van de polytheïsten daar waren, en reciteerde de soera an-Najm. Aan het einde van de soera knielde hij neer. De verzen waren zo indrukwekkend, dat alle polytheïsten die daar waren samen met de Profeet ﷺ neerknielden. Na deze gebeurtenis verspreidde zich het bericht dat alle Mekkaanse polytheïsten waren gaan geloven, en dat bericht bereikte zelfs de uitgewekenen in Abessinië. De uitgewekenen waren hier heel blij om. Dat de Mekkanen allemaal samen gingen geloven, was werkelijk iets om blij om te zijn. Maar een deel van de uitgewekenen die terugkeerden, zag pas toen zij in Mekka terug waren dat het een vals bericht was: er was niets veranderd en de martelingen en beledigingen gingen gewoon door. Zij waren zwaar teleurgesteld.

Na een tijd begonnen de moslims met de voorbereidingen voor een tweede hijra. Dit keer zouden zij met een grotere groep naar Abessinië uitwijken.

De tweede hijra naar Abessinië (616)

In het jaar 616 week opnieuw een groep moslims naar Abessinië uit, onder leiding van Ja'far: in totaal honderdeen personen, van wie drieëntachtig mannen, elf vrouwen en zeven mensen zonder familie. Toen de polytheïsten van de Quraysh hoorden dat een nog grotere groep naar Abessinië zou uitwijken, wilden zij dat verhinderen. Uit voorzorg vertrokken de moslims ook nu in een paar verschillende groepen en vanaf verschillende punten, en zij kwamen samen aan de kust van de Rode Zee. Vandaar vertrokken zij met een gehuurd schip. Toen de polytheïsten daar aankwamen, zagen zij dat de uitgewekenen al lang vertrokken waren. Maar dit keer waren zij niet van plan de moslims met rust te laten, en ook zij gingen op weg naar Abessinië. Want dat de moslims het daar goed hadden, maakte hen woedend. Ook waren zij nog ergens anders bang voor: dat de islam zich naar andere landen zou verspreiden.

Direct nadat de moslims naar Abessinië waren uitgeweken, kwamen de Mekkaanse polytheïsten bijeen. Zij besloten twee mensen van wie zij dachten dat zij de Negus konden overtuigen, als gezanten naar Abessinië te sturen, om de moslims aan hen te laten teruggeven. Deze twee gezanten waren de polytheïsten Amr ibn al-As en Abdullah ibn Abi Rabi'a.

De gezanten van de polytheïsten gingen op weg met veel geschenken die zij als steekpenningen hadden klaargemaakt om de moslims terug te krijgen, maar toen zij bij de Negus kwamen, kregen zij niet wat zij hadden gehoopt. Daar probeerden zij met listen ook de religieuze gevoeligheid van de Negus te prikkelen. Zij zeiden dat de moslims die in dit land hun toevlucht hadden gezocht een nieuwe godsdienst hadden verzonnen, los van de godsdienst van de Quraysh en die van de Abessijnen, dat zij de godsdienst van hun voorouders minachtten, en nog meer. De Negus vroeg de moslims die bij hem bijeen waren gekomen vol nieuwsgierigheid wat deze nieuwe godsdienst was. Daarop nam Ja'far ibn Abi Talib, die de uitgewekenen vertegenwoordigde, het woord en zei:

"O koning, in de jahiliyya waren wij een volk dat afgoden aanbad, vlees van dode dieren at, allerlei kwaad deed, de banden met familie verbrak en de buren slecht behandelde; wie sterk was onder ons, vertrapte de zwakke. Zo leefden wij in deze slechte toestand, totdat Allah ons een Boodschapper uit ons midden zond, van wie wij de afkomst, de oprechtheid, de betrouwbaarheid, de kuisheid en de zuiverheid kenden. Deze profeet riep ons op de afgoden van steen, hout, goud en zilver te verlaten die wij en onze vaders naast Allah aanbaden, en te geloven in de eenheid van Allah en Hem alleen te aanbidden. Ook beval hij ons de waarheid te spreken, het toevertrouwde terug te geven aan de eigenaar, de rechten van familie te res-

pecteren, de buren goed te behandelen, ver te blijven van het verbodene en geen bloed te vergieten. Ook verbood hij ons alle lelijke en schandelijke woorden en daden, liegen, het opeten van het bezit van wezen, en het belasteren van kuise vrouwen. Hij beval ons Allah alleen te aanbidden, zonder Hem iets als gelijke of deelgenoot toe te kennen, het gebed te verrichten, de zakat te geven en te vasten... Wij geloofden hem en wij gingen in hem geloven, en wij brachten in praktijk wat hij van Allah had gebracht... Daarop werd ons volk onze vijand. Om ons van onze godsdienst af te brengen, om ons de aanbidding van de verheven Allah te laten opgeven en afgoden te laten aanbidden, en om ons weer het kwaad te laten doen dat wij vroeger toegestaan vonden en vrijuit deden, stelden zij ons bloot aan marteling na marteling. Toen zij ons overheersten en onderdrukten, tussen ons en onze godsdienst kwamen en de druk steeds verder opvoerden, moesten wij naar jouw land vertrekken en hier onze toevlucht zoeken... O koning! Wij hopen dat ons bij jou geen onrecht wordt aangedaan!"

De Negus vroeg om enkele van de verzen die aan de Profeet waren geopenbaard aan hem voor te lezen. Ja'far begon het begin van de soera Maryam te reciteren. De Negus was zo geraakt door de verzen dat hij zijn tranen niet kon bedwingen. Daarna wendde de Negus zich tot de gezanten van Mekka, zei dat hij de uitgewekenen die in zijn land hun toevlucht hadden gezocht niet aan hen zou overdragen, en stuurde hij hen weg.

Maar de gezanten van Mekka waren niet van plan de moslims met rust te laten. Daarom gingen zij de volgende dag opnieuw naar de Negus en zeiden dat de moslims harde woorden spraken over de profeet Isa (vrede zij met hem), om hem van een andere kant te beïnvloeden. Daarop liet de Negus hen opnieuw komen om hun hierover te vragen. De uitgewekenen kwamen wat ongerust bijeen, want zij hadden van de intriges van de gezanten gehoord. Maar zij besloten om, wat de uitkomst ook zou zijn, te zeggen wat de edele Koran en de Boodschapper van Allah ﷺ hierover hadden gezegd. Toen de uitgewekenen bij de Negus kwamen, vroeg hij:

"Zeg eens: wat zeggen jullie over Isa, de zoon van Maryam?"

Weer nam Ja'far ibn Abi Talib het woord en zei:

"Isa is de dienaar van Allah en Zijn geest, en Zijn woord dat Hij aan de maagdelijke en reine Maryam gaf."

Toen strekte de Negus zijn hand uit naar de grond, pakte er een strootje op en zei:

"Bij Allah, Isa, de zoon van Maryam, is niets anders dan wat jij zegt! Er is nog geen verschil zo groot als dit strootje!"

De Negus, die onder de indruk was van de mooie toespraak van Ja'far ibn Abi Talib, weigerde ook de geschenken die de Quraysh als steekpenningen hadden meegebracht, wees hen terecht en stuurde hen weg. Zo mislukte ook dit duivelse plan van de Quraysh, en moesten de wijze mannen op wie zij zo vertrouwden met lege handen terugkeren.

Zo bleven de moslims die naar Abessinië waren uitgeweken lange tijd in veiligheid daar. Een deel van hen kwam naar Medina toen de moslims naar Medina uitweken. Van de rest kwam een deel bij het Verdrag van Hudaybiya, en de laatste groep tijdens de verovering van Khaybar naar Medina.

Twee bekeringen

In deze moeilijke periode, waarin men door de martelingen en druk van de Mekkaanse polytheïsten moest uitwijken, werd de duidelijke hulp van Allah zichtbaar. Vooral enkele mensen voor wie Mekka ontzag had, aanvaardden in deze tijd de islam. Na deze nieuwe bekeringen namen de druk en martelingen van de Mekkaanse polytheïsten weliswaar toe, maar de moslims kregen ook nieuw enthousiasme en nieuwe moed. Vanaf dat moment boden de moslims met een hoog moreel nog meer weerstand tegen de druk van de polytheïsten.

In het zesde jaar van het profeetschap aanvaardden twee belangrijke mensen uit de polytheïstische samenleving van Mekka, met drie dagen ertussen, de islam. De polytheïsten stonden met de mond vol tanden. De eerste was Hamza ibn Abd al-Muttalib, die zowel oom als zoogbroer van de Profeet ﷺ was; de andere was Umar ibn al-Khattab.

Hamza

Hamza had zo'n indrukwekkende persoonlijkheid, dat iedereen in de omgeving ontzag en respect voor hem had. Hij stond bekend als leeuwenjager. Hij was twee jaar ouder dan de Profeet. Wanneer Allah, de Machtige en Verhevene, juiste leiding voor iemand wil, maakt Hij bepaalde dingen daartoe een middel.

Op een dag dat Hamza terugkwam van de jacht, hield een slavin hem staande en vertelde hem over enkele beledigingen die Abu Jahl de Profeet ﷺ had aangedaan:

"Abu Umara! Had je maar gezien wat Mohammed, de zoon van je broer, te verduren kreeg van Abu al-Hakam, de zoon van Hisham! Abu al-Hakam vloekte tegen je neef en beledigde hem op een kwetsende manier. Daarna liep hij weg. En Mohammed zei niets terug."

Daarop werd Hamza woedend. Hij ging meteen naar de bijeenkomst waar Abu Jahl zat, sloeg hem met zijn boog op zijn hoofd en verwondde hem. Daarna zei hij, doelend op de Profeet:

"Scheld jij hem uit? Ik ben ook van zijn godsdienst; ik zeg wat hij zegt. Breng mij er maar van af als je kunt."

Enkelen van de Banu Makhzum sprongen op om Abu Jahl te helpen. Maar Abu Jahl was bang dat Hamza nog bozer zou worden en echt moslim zou worden, en hij kalmeerde hen:

"Nee, laat Abu Umara met rust! Ik heb de zoon van zijn broer echt op een heel lelijke manier uitgescholden."

Zo gaf hij toe dat hij ongelijk had, en zorgde hij ervoor dat het incident bekoeld werd voordat het groter werd.

Direct na dit voorval ging Hamza naar de Profeet ﷺ, vertelde hem wat hij met Abu Jahl had gedaan en wilde hem blij maken. De Profeet ﷺ kon de gemoedstoestand van mensen heel goed doorgronden. Hij wist ook dat Hamza heel veel van hem hield. Dit was precies het beste moment voor zijn oom om te gaan geloven. Daarom wendde de Profeet ﷺ zich tot zijn oom en zei dat hij nog veel blijer zou zijn als hij zou gaan geloven. De leeuwenjager verklaarde meteen dat hij geloofde, en tot de dag dat hij in de Slag bij Uhud als martelaar zou sneuvelen, was hij de beschermer van de islam en de moslims.

Umar

Ook Umar behoorde tot de vooraanstaanden van Mekka. Meestal trad hij op als gezant, en bij meningsverschillen in de omgeving was hij vaak bemiddelaar. Hij was een van de weinigen in die streek die konden lezen en schrijven.

Toen Umar 33 jaar oud was, noemde de Profeet ﷺ twee namen van Mekkanen en deed hij een smeekbede tot Allah, de Machtige en Verhevene, opdat zij zouden gaan geloven:

"O Allah! Geef de islam kracht met degene van deze twee die Jou het liefst is: Umar ibn al-Khattab of Abu Jahl ibn Hisham."

Allah, de Machtige en Verhevene, verhoorde deze smeekbede van Zijn Geliefde en eerde Umar met de islam.

Fatima, de zus van Umar, en haar man Sa'id ibn Zayd waren moslim geworden, maar hielden dat voor Umar verborgen. Khabbab ibn al-Aratt kwam op bepaalde tijden langs bij dit echtpaar om hun de edele Koran te leren.

Op een dag dat de spanningen tussen de polytheïsten en de moslims voortduurden, ging Umar met zijn zwaard omgegord de deur uit om de Profeet ﷺ en enkele van zijn metgezellen aan te vallen. Onderweg kwam hij Nu'aym ibn Abdullah tegen, iemand van Umars eigen volk die zijn islam geheimhield. Toen Nu'aym vroeg waar hij heen wilde, zei hij:

"Ik ga naar Mohammed, die de zaken van de Quraysh in de war heeft gestuurd, hun verstand dwaasheid noemt, hun godsdienst bekritiseert, hun goden beledigt en de godsdienst van de voorouders heeft verlaten voor een nieuwe godsdienst. Ik ga hem doden!"

Nu'aym zei tegen hem:

"Bij Allah, Umar! Je ego heeft je bedrogen, je ego! Denk je dat de kinderen van Abd Manaf je nog over de aarde laten lopen als je Mohammed doodt? Waarom ga je niet naar je eigen familie om hun zaken eens te bekijken? Je zwager Sa'id ibn Zayd en je zus Fatima! Ik zweer bij Allah dat zij allebei moslim zijn geworden en de godsdienst van Mohammed volgen. Ga eerst naar hen!"

Verbijsterd en woedend ging Umar naar het huis van zijn zus. Op dat moment was ook de metgezel Khabbab ibn al-Aratt bij hen thuis om hun de edele Koran te leren. Toen zij zagen dat Umar aan de deur stond, verstopte Khabbab zich in een hoek van het huis. Ook Fatima verborg meteen het blad. Umar had, toen hij voor de deur stond, gehoord dat er uit de edele Koran werd gereciteerd. Toen hij binnenkwam, vroeg hij wat hij bij de deur had gehoord. Toen zijn zus en zwager zeiden dat zij niets hadden voorgelezen, werd Umar nog bozer en zei:

"Jawel! Bij Allah, ik heb gehoord dat jullie allebei Mohammed volgen en tot zijn godsdienst zijn toegetreden!"

Meteen greep hij zijn zwager Sa'id ibn Zayd bij de kraag. Terwijl Fatima probeerde hen uit elkaar te halen, gaf Umar haar een harde klap in het gezicht, zodat zij bloedde. Woedend door de klappen die zij hadden gekregen, schreeuwden zij Umar hun lang bewaarde geheim in het gezicht: dat zij moslim waren en dat zij niet bang voor hem waren.

Toen Umars woede wat was gezakt en hij ook het bloed zag dat over het gezicht van zijn zus liep, kreeg hij spijt van wat hij had gedaan. Nu vroeg hij Fatima met een vriendelijker stem om hem ook te laten zien wat zij net hadden gelezen. Maar zij zeiden dat alleen reine mensen die bladen mochten aanraken, en vroegen hem zich te wassen. Umar waste zich en kwam terug. Fatima gaf hem het blad waarop de soera Ta-Ha geschreven stond. Umar las de soera vanaf het begin tot het zestiende vers en sprak zijn bewondering uit voor de schoonheid en kracht van de verzen. Precies op dat moment kwam Khabbab ibn al-Aratt uit zijn schuilplaats en zei:

"Goed nieuws, Umar! Ik hoop dat de smeekbede die de Boodschapper van Allah donderdagnacht deed, 'O Allah! Geef de godsdienst van de islam kracht met Umar ibn al-Khattab of met Amr ibn Hisham', voor jou in vervulling gaat."

Umar zei tegen Khabbab dat hij moslim zou worden en vroeg hem hem naar de Profeet ﷺ te brengen. Toen Umar hoorde waar de moslims waren, stond hij met-

een op, gordde zijn zwaard om en ging erheen. De moslims aarzelden wat om de deur voor hem open te doen. Maar de Profeet ﷺ, die het nieuws van deze nieuwe bekering via de openbaring had gehoord, zei dat zij hem binnen moesten laten. Toen Umar binnenkwam, liep de Profeet ﷺ naar hem toe, pakte zijn kleding en zijn zwaardriem vast en zei:

"Umar! Ga je pas ophouden met je koppigheid als Allah jou dezelfde schande en vernedering laat treffen die Hij over al-Walid ibn al-Mughira heeft neergezonden? Kijk, dit is Umar! O Allah! Geef de islam kracht met Umar."

Zo herhaalde hij zijn eerdere smeekbede. Umar sprak meteen de geloofsgetuigenis (shahada) uit en verklaarde dat hij moslim was. De moslims die dit zagen, riepen allemaal samen "Allahu akbar".

Zo was er een van de stralende sterren aan de hemel van de islam geboren. De moslims waren heel blij, zowel om deze leiding als omdat de smeekbede van de Profeet ﷺ was verhoord. Umar ibn al-Khattab, tot die dag een van de meest onbuigzame mannen van het kamp van het ongeloof, zou vanaf nu met dezelfde vastberaden persoonlijkheid de vlag van de islam dragen, en tot zijn laatste adem, toen hij als martelaar stierf, zou hij die nooit laten vallen.

Umar voelde het geloof tot in al zijn cellen. Al in de eerste minuten van zijn geloof deed hij de Profeet ﷺ zijn eerste voorstel: openlijk bij de Ka'ba bidden. Voor het eerst in hun leven zouden de Mekkaanse polytheïsten getuige zijn van een gezamenlijke en openlijke actie van de moslims. Eigenlijk was dit initiatief een soort antwoord op de martelingen, druk en onderdrukking die de polytheïsten al jaren uitoefenden. Daarom werd het voorstel door alle moslims meteen met groot enthousiasme aangenomen.

Met de opwinding van de eerste gezamenlijke aanbidding bij de Ka'ba vulden de moslims de straten. De straten van Mekka, die al jaren naar shirk, alcohol en ontucht roken, lieten zij weergalmen van "Allahu akbar". Tegenover deze vastberadenheid van de moslims trokken de polytheïsten zich terug, en geen van hen vond de moed om zich te verzetten of bezwaar te maken. Met deze actie werd in de burchten van het ongeloof, die onneembaar leken, een bres geslagen die steeds groter zou worden.

Zo werd met de bekering van Umar voor het eerst openlijk bij de Ka'ba gebeden.

Een nieuwe maatregel van de polytheïsten

De Mekkaanse polytheïsten zagen dat de situatie zich met de dag tegen hen begon te keren. Nadat de moslims naar Abessinië waren uitgeweken, klonk de universele stem van de islam nu ook buiten Mekka. Kort na deze hijra hoorden enkele christenen uit Abessinië over de islam. Korte tijd later kwamen zij in delega-

ties naar Mekka en werden zij moslim. Ook verlieten in deze periode twee belangrijke persoonlijkheden, Hamza en Umar, de gelederen van het ongeloof en gingen zij geloven. De Mekkanen, die al deze ontwikkelingen op de voet volgden, zagen dat de omstandigheden in het voordeel van de moslims begonnen te keren. Sommige polytheïsten, die niet zagen hoe waar de zaak van de islam was en dat zij nooit tegen te houden was, gingen op hun manier over tot nieuwe maatregelen. Ondanks alle bedreigingen en martelingen in al die tijd hadden zij nog niet één moslim van zijn geloof kunnen afbrengen. Integendeel, elke dag gingen er mensen uit hun eigen midden geloven, en dan ook nog mensen van wie zij het helemaal niet hadden verwacht, en zij sloten zich aan bij de moslims. Vanwege de onstuitbare opmars van de islam kwamen alle stammen in de omgeving bijeen om nieuwe maatregelen te nemen. Uit het overleg van de polytheïsten kwam als nog afschrikwekkender maatregel een nieuw besluit: een boycot!

Volgens dit nieuwe besluit, genomen in het zevende jaar van het profeetschap, zouden de Banu Hashim en de Banu al-Muttalib, zolang zij de Profeet ﷺ niet aan hen overleverden om gedood te worden, aan de volgende sancties worden onderworpen:

"Geen medelijden met hen hebben, niet met hen trouwen en hun geen dochters ten huwelijk geven, geen handel met hen drijven, op geen enkele manier contact met hen hebben en geen rekening houden met familiebanden."

Zij lieten deze punten opschrijven door een polytheïst genaamd Mansur ibn Ikrima en hingen het document in de Ka'ba op.

Na deze overeenkomst dwongen de Quraysh alle moslims, en ook hun verwanten die niet geloofden maar wel goede banden met de moslims hadden, om te gaan wonen in een plaats die Shi'b Abi Talib (de vallei van Abu Talib) heette. In deze boycot, die drie jaar zou duren, kregen de moslims te maken met veel ellende, vooral honger en dorst. De volwassenen verdroegen het geduldig en waardig, met de kracht die het geloof gaf. Maar het gehuil van de kleine kinderen van honger en dorst hield maar niet op.

In deze periode gaven de Profeet ﷺ en zijn oom Abu Talib al hun bezit uit aan de moslims. Maar zelfs dat was niet genoeg. Daarom moesten de moslims die geboycot werden, soms bladeren van bomen en gras, en soms stukken verrot leer koken en opeten.

De Mekkanen hadden heel duivelse plannen gemaakt om de boycot vol te houden. Door deze plannen was zelfs het bezit van rijke moslims niet genoeg om eten te kopen en hun maag te vullen. Want de polytheïsten kochten de goederen van karavanen die van elders kwamen om handel te drijven tegen heel hoge prijzen. De handelaars verkochten hun waren, om meer winst te maken, aan de polytheïsten

die het meeste betaalden. Zo werd verhinderd dat de handelswaar de moslims bereikte.

De toestand van de moslims in de vallei van Abu Talib was heel slecht. Het was zo erg dat er zelfs redelijke polytheïsten waren, zoals Hakim ibn Hizam en Hisham ibn Amr, die dit trieste tafereel niet konden aanzien en in het geheim voedsel brachten. Maar de Quraysh hadden ook daar een maatregel tegen genomen: wie betrapt werd op het helpen van de moslims, zou heel zwaar worden gestraft.

In de drie jaar van de boycot werden de sancties alleen in de heilige maanden iets, al was het maar gedeeltelijk, versoepeld, zodat de moslims wat voedsel konden kopen.

Het boycotbesluit, dat de polytheïsten namen om de Profeet ﷺ te laten terugkrabbelen, bereikte nooit zijn doel. Ook in deze periode greep de Boodschapper van Allah ﷺ elke kans aan om de ware zaak uit te leggen. In het bedevaartseizoen hield hij de mensen uit andere streken in het oog, ging hij naar hun bijeenkomsten en nodigde hij hen uit tot de islam.

Een wonder

Terwijl de boycot in alle hevigheid doorging, gebeurde er een wonder. Toen het boycotbesluit werd genomen, waren de punten die de moslims werden opgelegd een voor een opgeschreven en vastgelegd. Na drie jaar werd het geschreven document door een mot opgegeten.

Opvallend genoeg had de mot het hele document opgegeten, behalve de plek waar de naam "Allah" in de tekst stond.

Dit werd via de openbaring aan de Profeet ﷺ bekendgemaakt. Toen de Profeet het aan de polytheïsten vertelde, gingen zij meteen kijken naar het document dat aan de binnenmuur van de Ka'ba hing, en zagen zij dat het door een mot was opgegeten, precies zoals hun was verteld.

Juist in deze periode begonnen sommige redelijke polytheïsten zich te storen aan de verwoesting en schade die de voortdurende boycot de moslims bracht, en zochten zij naar een manier om hem op te heffen. Hisham ibn Amr, een van de polytheïsten, nam het voortouw om de boycot te laten opheffen en begon enkele stappen te zetten. Vooral met mensen van wie hij dacht dat zij hem zouden steunen, had hij geheime gesprekken. Want als hij dit openlijk zou doen, zou hij door de polytheïstische samenleving worden uitgestoten, de hele elite van Mekka tegen zich krijgen en dezelfde slechte behandeling krijgen als de moslims. Niemand durfde dat risico te nemen. Hisham zette zijn geheime gesprekken voort en sprak eerst met Zuhayr ibn Abi Umayya, het hoofd van de stam Banu Makhzum, en zei tegen hem:

"Zuhayr, kun je ermee leven dat jij eet, kleren draagt en met vrouwen trouwt, terwijl je ooms van moederskant, zoals je weet, niets mogen verkopen en niemand iets van hen mag kopen, en niemand hun een dochter mag geven of van hen een dochter mag nemen? Ik zweer bij Allah: als het om de ooms van Abu al-Hakam ibn Hisham ging en jij hem voor zoiets had uitgenodigd, dan had hij jou nooit gehoor gegeven."

Zuhayr zei: "Ik ben maar één man, wat kan ik alleen doen? Als er nog iemand bij mij was, zou ik meteen opstaan om dat document te verscheuren." Hisham, die zichzelf bedoelde, zei: "Die man heb je gevonden." Daarna sprak Hisham een voor een met de vooraanstaanden van Mekka: al-Mut'im ibn Adiyy, Abu al-Bakhtari en Zam'a ibn al-Aswad. Zij gaven allemaal hetzelfde antwoord als Zuhayr: zij zeiden dat de boycot hun dwarszat, en voegden eraan toe dat zij bereid waren alles te doen om dit onrecht op te heffen. Maar ondanks al hun inzet vermeden zij toch elke handeling waardoor zij openlijk tegenover hun polytheïstische vrienden kwamen te staan, en zij waarschuwden elkaar daarvoor.

Nadat duidelijk was wie voor het opheffen van de boycot was, begonnen zij onderling te overleggen hoe dit zo soepel mogelijk kon. Na een tijd maakten zij een plan waarbij zij zelf niet al te veel schade zouden oplopen. Volgens dit plan zouden zij, in een bijeenkomst waar alle leiders van de Quraysh aanwezig waren, een voor een opstaan, alsof zij niets van elkaar wisten, en over de schade van de boycot spreken en zeggen dat zij wilden dat hij werd opgeheven.

Een dag nadat zij het in het geheim eens waren geworden, gingen zij naar de plek waar de Quraysh bijeenkwamen en voerden zij hun plan uit. Behalve Abu Jahl maakte niemand bezwaar. Abu Jahl merkte dat al deze toespraken volgens een plan verliepen en protesteerde: "Dit is een plan dat 's nachts is beraamd." Maar omdat hij alleen stond, haalden zijn bezwaren weinig uit. Zo ging de groep die dit plan had gemaakt gewapend naar de vallei van Abu Talib, om te laten weten dat de belegering van drie jaar voorbij was. Zij brachten de moslims het goede nieuws dat de drie jaar van onderdrukking voorbij waren en dat zij naar huis konden terugkeren. Geduld was bitter, maar de vrucht ervan was zoet. Na drie jaar geduld keerden de moslims naar huis terug, met de innerlijke rust, het geluk en het succes van wie geen haarbreed had toegegeven op zijn zaak.

Het Jaar van het Verdriet

Het leven van een moslim is tot zijn laatste adem een beproeving. De beproeving van de boycot was voorbij. Maar het leven ging door, en nieuwe beproevingen waren op komst. Ongeveer acht maanden na het einde van de boycot kwam er nieuws van twee sterfgevallen die de Profeet en alle moslims verdriet deden. Khadija, zijn trouwe vrouw, en Abu Talib, zijn oom die altijd aan zijn zijde stond, die de Profeet ﷺ allebei zo nabij waren en zo hadden gesteund, overleden kort na el-

kaar. In het tiende jaar van het profeetschap overleed eerst Abu Talib, en drie dagen later onze moeder Khadija, op 65-jarige leeftijd. Het verlies van twee zo nabije steunpilaren, en vooral van zijn trouwe vrouw, zijn levensgezellin van 25 jaar, die in de moeilijkste dagen nooit van zijn zijde week en alles zonder aarzelen voor de zaak van de islam opofferde, deed de Profeet ﷺ veel verdriet. Daarom werd dit jaar "het Jaar van het Verdriet" genoemd.

Toen Abu Talib op sterven lag, ging de Profeet ﷺ naar hem toe en zei:

"Spreek de woorden van tawhied uit (La ilaha illallah), dan zal ik op de Dag des Oordeels getuigen dat je ze hebt uitgesproken."

Abu Jahl, die daar ook was, kwam ertussen en hitste hem op: "Abu Talib! Ga je de godsdienst van Abd al-Muttalib verlaten?" Abu Talib zei:

"Als de Arabieren jullie hier niet om zouden verwijten en zouden zeggen dat ik het uit angst voor de dood heb gezegd, dan had ik de woorden gezegd die jij vraagt. Maar nee, ik wil blijven bij de godsdienst van de ouderen; ik volg de godsdienst van Abd al-Muttalib."

Zo sprak hij de woorden van tawhied, waar de Profeet van de Barmhartigheid ﷺ hem om vroeg, niet uit. Abu Talib was toen 80 jaar oud.

Nieuwe huwelijken

Hoe groot de problemen waarmee de Profeet ﷺ te maken kreeg ook waren, hij liet zijn taak om de boodschap over te brengen nooit verslappen. Voordat onze moeder Khadija overleed, waren het huis van de Profeet en zijn jonge kinderen in veilige handen. Maar nu moest hij naast zijn taak als profeet en verkondiger ook op zijn kinderen letten en voor hen zorgen. In deze moeilijke periode kwam Khawla bint Hakim, een van de vrouwelijke metgezellen, naar de Profeet ﷺ en raadde hem aan te trouwen met een vrouw die voor het huishouden en de kinderen zou zorgen. Daarna vertelde zij hem over twee mogelijke bruiden. De ene was Aisha, de andere Sawda bint Zam'a.

De Boodschapper van Allah ﷺ vond deze voorstellen goed en ging akkoord. Daarop ging Khawla naar Sawda, die toen een weduwe van 55 jaar was, en bracht haar het goede nieuws dat de Profeet ﷺ met haar wilde trouwen. Onze moeder Sawda nam het aanzoek aan. Dit huwelijk vond plaats in het tiende jaar van het profeetschap.

Daarna ging Khawla naar Abu Bakr en vroeg om de hand van zijn dochter Aisha. Abu Bakr zei met grote vreugde dat hij het aanzoek aannam, en zo werd de verloving gesloten; het huwelijk zelf zou in Medina plaatsvinden.

Daarna zocht de Profeet een nieuwe plek buiten Mekka om de boodschap te verkondigen en op te roepen. Want na de dood van Abu Talib voerden de Mekkaanse

polytheïsten hun martelingen en druk flink op. Daarom vond de Profeet het goed om zich, al was het voor een tijd, voor de oproep en verkondiging op een andere plek te richten en de zaak van de islam daarheen te brengen.

Ta'if

Ta'if ligt 88 km ten oosten van Mekka en stond bekend om zijn rijke waterbronnen en vruchtbare grond. In plaats van de dankbaarheid van de bevolking te vergroten, hadden deze mooie gunsten hun verwendheid vergroot.

In het tiende jaar van zijn profeetschap ging de Profeet ﷺ samen met zijn pleegzoon Zayd ibn Haritha, een van de eerste gelovigen, naar Ta'if, en begon hij een oproep die ongeveer tien dagen zou duren. Eerst sprak hij met de vooraanstaanden van Ta'if en nodigde hij hen uit tot de islam. Maar de mensen van Ta'if namen dezelfde houding aan als de Mekkaanse polytheïsten. Uit hun verroeste harten kwamen alleen woorden van ontkenning.

De stam Thaqif in Ta'if was ook de leider van de andere stammen daar. Daarom vond de Profeet ﷺ het beter om eerst de stam Thaqif te bezoeken. Op dat moment werd de stam Thaqif geleid door drie broers: Abd Yalil, Mas'ud en Habib. Net als de verwende en verwaande bevolking van Ta'if leden ook deze drie broers aan dezelfde ziekte, en in hun overmoed aanvaardden zij de islam niet. Daar lieten deze verwende broers het niet bij: zij spraken heel kwetsende woorden over de Profeet van de Barmhartigheid, die zich juist uitsloofde voor hun redding.

Een van hen zei: "Als Allah jou als profeet heeft gezonden, dan heb ik het kleed van de Ka'ba gestolen." Een ander zei: "Kon Allah niemand anders sturen dan jou?" En de derde zei: "Bij Allah, ik ga nooit met jou om de tafel zitten. Bij Allah, als jij echt de profeet van Allah bent, dan sta je te hoog in rang en eer om met mij te praten. En als je over Allah liegt, dan ben je te slecht om met mij te praten."

Zo zagen zij de goddelijke gunst en leiding niet, die tot aan hun voeten was gekomen, en waren zij ondankbaar.

De Profeet ﷺ was bedroefd over hun beledigingen en spot, en hij zag bij hen geen enkel teken dat zij zouden gaan geloven. Daarom wilde hij vertrekken. Maar de mensen van Ta'if waren niet van plan de Profeet ﷺ te laten gaan met alleen hun beledigingen. Toen de Profeet van de Barmhartigheid wilde vertrekken, stuurden de mensen van Ta'if meteen bericht naar een aantal domme mannen van hen en vroegen hun de Profeet te kwellen, met stenen te bekogelen en te beledigen. Op dit bevel verzamelden alle onruststokers en schurken van de stad zich en gingen zij aan beide kanten van de weg in rijen staan. Allemaal hadden zij stenen in hun handen. Toen de Profeet ﷺ over die weg kwam, begonnen zij hem eerst te beledigen en daarna met stenen te bekogelen. Door de stenen die tientallen mensen tegelijk van alle kanten gooiden, raakte de Profeet zwaar gewond. Tijdens deze

wreedheid lachte de wilde bende, en zij gaven vreemde kreten en gebrul als wilde dieren. Als de Profeet ﷺ door de stenen en de wonden op zijn lichaam niet meer kon lopen en ging zitten, pakten zij hem bij de arm en trokken hem omhoog. Als hij weer begon te lopen, bekogelden zij hem opnieuw met een regen van stenen, onder walgelijke geluiden en kreten. Terwijl zij de stenen gooiden, vloekten zij en klapten zij in hun handen om hem te bespotten. Ook Zayd, die tijdens dit bezoek bij de Profeet ﷺ was, raakte door de stenen gewond.

Een bekering

Terwijl de aanvallen doorgingen, vond de Profeet ﷺ eindelijk een tuin waar hij zich tegen de stenen kon beschermen, en hij zocht daar zijn toevlucht. Deze tuin was van Utba ibn Rabi'a. Utba, die deze wreedheid vanaf het begin van een afstand had bekeken, kreeg wat medelijden en stuurde zijn slaaf Addas met een tros druiven naar de Profeet. Toen de Profeet ﷺ de druiven die Addas hem gaf ging eten, zei hij "Bismillah". Dat ontging Addas niet, en hij zei: "Bij Allah, deze woorden zeggen de mensen hier niet." De Profeet ﷺ vroeg:

"Addas, waar kom je vandaan? Wat is je godsdienst?"

Hij zei: "Ik ben christen en kom uit Ninive." De Boodschapper van Allah ﷺ zei tegen hem:

"Uit de stad van de goede man Yunus ibn Matta."

Addas zei: "Wat weet jij over Yunus ibn Matta?" De Profeet ﷺ zei: "Hij is mijn broeder, en ik ben ook een profeet." Addas wierp zich meteen voor de Profeet neer en begon zijn hoofd, zijn handen en zijn voeten te kussen. Addas, die christen was, was zeer onder de indruk van dit korte gesprek. Geloof is een gunst: aan het einde van tien dagen inspanning zag een slaaf het licht dat de hoogmoedige overmoedigen niet konden zien, en hij ging geloven.

Nadat de Profeet ﷺ wat bij Addas had uitgerust, bad hij twee rak'a's en legde hij zijn toestand als volgt aan de verheven Allah voor:

"O Allah! Bij Jou klaag ik over de zwakte van mijn kracht, het tekort aan mijn middelen en hoe gering ik ben in de ogen van de mensen! O Barmhartigste van de barmhartigen! Jij bent de Heer van de zwakken! Jij bent mijn Heer! Aan wie laat Jij mij over? Aan mensen die ver van Jou staan en mij met een nors gezicht aankijken? Of aan een vijand die Jij macht over mij hebt gegeven? Als Jij niet boos op mij bent, dan maak ik mij nergens zorgen over! Maar Jouw vergeving en genade zijn voor mij ruimer dan Jouw toorn. Ik zoek mijn toevlucht bij het Licht van Jouw Gezicht, dat de duisternis verlicht en de zaken van deze wereld en het Hiernamaals op orde brengt, tegen het neerdalen van Jouw toorn over mij, of tegen Jouw ongenoegen dat op mij rust! Alles is voor Jouw tevredenheid, en alle macht en

kracht is bij Jou, in Jouw hand! Het is aan Jou om te vergeven totdat Je tevreden bent. Macht en kracht behoren alleen Jou toe."

Direct na deze smeekbede van de Profeet ﷺ zond Allah, de Machtige en Verhevene, de engel van de bergen naar hem, met het bevel om, als hij dat wilde, de twee grote bergen (Abu Qubays en al-Ahmar) op de bevolking van Mekka te laten neerkomen. Maar de Profeet van de Barmhartigheid zei:

"Nee! Ik wil dat zij mild worden behandeld en uitstel krijgen. Misschien zal Allah uit hun nakomelingen mensen laten voortkomen die Hem aanbidden en Hem niets als deelgenoot toekennen."

Zo vroeg hij om vergeving voor hen.

Toen de Profeet ﷺ uit Ta'if terugkwam, stuurde hij bericht naar al-Mut'im ibn Adiyy en vroeg om onder zijn bescherming Mekka binnen te gaan. Naast hun vele slechte gewoonten hadden de Arabieren ook mooie gewoonten van deze soort: de bescherming verlenen aan wie erom vroeg, en mensen in nood helpen. Vooral Arabieren met aanzien letten er heel goed op dat zij wie om hulp vroeg te hulp kwamen.

Om welke reden dan ook, al-Mut'im, een van de leiders van de polytheïsten, aanvaardde dit verzoek van de Boodschapper van Allah ﷺ meteen. Hij beval zijn zonen zich te bewapenen en ging de Profeet tegemoet. Daarna ging hij met de Profeet naar de Ka'ba en maakte hij deze bescherming aan iedereen bekend.

Hoewel al-Mut'im polytheïst was, hielp hij de Profeet ﷺ en de moslims veel, zowel bij het opheffen van het onrecht van de boycot als met deze bescherming. De Profeet ﷺ, het voorbeeld van trouw, gedacht hem daarom altijd met goede woorden. Over de polytheïstische gevangenen die in de Slag bij Badr waren gevangengenomen, zei hij:

"Als al-Mut'im nog had geleefd en mij had gevraagd deze verrotte mensen vrij te laten, dan had ik ze aan hem geschonken."

Zo liet hij zien dat hij het goede dat hem was gedaan nooit vergat.

Zelfs jaren na het onrecht in Ta'if vergat de Profeet ﷺ die zware dag nooit. Eens vroeg onze moeder Aisha de Boodschapper van Allah ﷺ of hij ooit iets zwaarders had meegemaakt dan het leed op de dag van Uhud. Want de pijn van de Slag bij Uhud was heel groot. Maar de Profeet van de Barmhartigheid zou zeggen dat het onrecht dat de overmoedigen van Ta'if hem die dag aandeden, hem zwaarder en moeilijker viel.

Het licht van het geloof in Medina

Kort nadat de Profeet ﷺ uit Ta'if was teruggekeerd, richtte hij zich opnieuw tot de menigten die voor de bedevaart naar deze streek kwamen. Vanaf het moment dat de periode van de openlijke oproep begon, zorgde de Profeet er elk jaar voor dat hij naar de menigten ging die hier geregeld bijeenkwamen voor allerlei activiteiten, en hij greep die kans aan om de goddelijke zaak te verspreiden.

Bij deze reizen, die elk jaar geregeld plaatsvonden, kwamen menigten uit verschillende streken samen; er waren veel activiteiten, er werden gedichten voorgedragen en er werd handel gedreven. Rond Mekka werden drie grote markten gehouden: Ukaz, Madjanna en Dhul-Madjaz.

In het elfde jaar van zijn profeetschap kreeg de Boodschapper van Allah ﷺ voor het eerst de kans om de ware zaak buiten Mekka te brengen en zo in andere streken bekend te maken.

Als de Profeet ﷺ deze markten afliep, wilde hij vooral dat zijn goede vriend Abu Bakr bij hem was. Want Abu Bakr kende de omliggende stammen en hun deugden en karakter heel goed, en hij hielp de Profeet door hem te vertellen welke stam de zaak van de islam zou kunnen aanvaarden.

De eerste ontmoeting met de stam Khazraj

In Medina woonden twee verwante stammen, de Aws en de Khazraj. Maar door het opstoken van de joden daar voerden zij vaak oorlog met elkaar. De laatste van deze gevechten, de oorlog van Bu'ath, had ongeveer 120 jaar geduurd en was vijf jaar vóór de hijra geëindigd.

Terwijl de Profeet ﷺ weer langs de menigten ging die voor de bedevaart bijeen waren, om hen tot de islam uit te nodigen, kwam hij bij een plaats die al-Aqaba heet zes mensen van de stam Khazraj uit Medina tegen. Na een tijd met hen te hebben gepraat, nodigde hij hen uit tot de islam en vroeg hij hun in zijn profeetschap te geloven. Deze zes waren: As'ad ibn Zurara, Rafi' ibn Malik, Awf ibn al-Harith, Qutba ibn Amir, Uqba ibn Amir en Jabir ibn Abdullah.

Telkens als de Khazraj vroeger ruzie of problemen hadden met de joden van Medina, kregen zij van hen deze dreiging te horen: "Binnenkort wordt er een profeet gezonden; zijn schaduw is al over ons gevallen. Samen met hem zullen wij jullie afslachten zoals de volken van Ad en Iram." Toen zij de zaak van de islam van de Profeet hoorden, zeiden zij tegen elkaar:

"Ons volk, jullie weten het: bij Allah, dit is de profeet met wie de joden jullie bedreigden. Laat hen jullie dus niet voor zijn!"

Zo aanvaardden zij meteen de zaak van de islam. Ook voegden zij eraan toe:

"Wij hebben ons volk achtergelaten. Er is op de wereld geen volk waarin zoveel kwaad en vijandschap heerst als bij hen. Wij hopen dat Allah hen door jou verenigt. Wij gaan naar hen toe, brengen hun jouw boodschap en leggen hun de geboden voor van deze godsdienst die wij hebben aanvaard. Als Allah hen verenigt, zal er geen man sterker zijn dan jij."

Nadat de Profeet ﷺ met deze nieuwe moslims had afgesproken hen volgend jaar op dezelfde plek weer te ontmoeten, vertrokken de Khazraj uit Mekka.

De tweede ontmoeting bij al-Aqaba

Een jaar later was het tijd voor de ontmoeting. Deze ontmoeting had veel doelen: elkaar weerzien, verslag doen van de oproep in Medina, en nieuwe moslims kennis laten maken met de Profeet.

Zoals beloofd gingen de moslims van de Khazraj precies een jaar later, toen het bedevaartseizoen kwam, op weg naar Mekka. Dit keer was er een groep bij die de Profeet voor het eerst zou zien. Zij kwamen naar de ontmoetingsplaats, spraken met de Boodschapper van Allah ﷺ, praatten met elkaar en lieten hun verlangen naar elkaar stillen.

De moslims die bij de tweede ontmoeting bij al-Aqaba waren, zijn: As'ad ibn Zurara, Awf ibn al-Harith, Mu'adh ibn al-Harith, Rafi' ibn Malik, Dhakwan ibn Qays, Ubada ibn as-Samit, Yazid ibn Tha'laba, al-Abbas ibn Ubada, Qutba ibn Amir, Uqba ibn Amir, Uwaym ibn Sa'ida en Abu al-Haytham Malik ibn at-Tayyihan.

Ook aan de moslims die hij net leerde kennen, toonde de Boodschapper van Allah ﷺ dezelfde liefde en genegenheid; hij gaf hun raad over de islam en vertelde hun er veel over.

Anders dan bij de vorige ontmoeting werd er dit keer bij de Profeet ﷺ op een aantal punten een eed van trouw (bay'a) afgelegd. Volgens deze punten zouden de moslims: Allah geen deelgenoten toekennen, niet stelen, hun kinderen niet doden, geen overspel plegen, wegblijven van leugens en laster, hun beloften nakomen en de Profeet in het goede altijd gehoorzamen. Nadat de Profeet ﷺ deze voorwaarden had genoemd, zei hij:

"Als jullie dit volledig nakomen, is voor jullie het Paradijs. En als jullie een van deze dingen begaan, dan is jullie zaak aan Allah, de Machtige en Verhevene: als Hij wil, straft Hij, en als Hij wil, vergeeft Hij."

In deze periode was de jihad tegen de polytheïsten nog niet verplicht gesteld, en daarom was er ook geen voorwaarde over de jihad.

Toen de moslims van Medina teruggingen, stuurde de Profeet ﷺ Mus'ab ibn Umayr met hen mee, die bekend stond om zijn kennis en zijn indrukwekkende manier van spreken. Mus'ab zou de moslims van Medina de edele Koran leren, hen

helpen hun godsdienst beter te leren kennen, en helpen de oproep tot de islam krachtiger te maken.

Zodra de mensen van Medina in hun land terug waren, begonnen zij met grote liefde de boodschap te verkondigen. Vooral door de krachtige verkondiging van Mus'ab waren er in Medina nog maar heel weinig huizen waar de islam niet was binnengekomen. Ook leidende figuren zoals Usayd ibn Hudayr en Sa'd ibn Mu'adh werden via Mus'ab moslim. De stammen die zagen dat hun leiders gingen geloven, aanvaardden ook massaal de islam. Zo groeide het aantal moslims in Medina in zeer korte tijd snel, en werden de moslims daar een macht waar men niet omheen kon.

De Isra en de Mi'raj

Isra betekent 'nachtelijke reis', en Mi'raj betekent 'middel om op te stijgen, ladder'. Dit wonder vond plaats in het elfde jaar van het profeetschap, ongeveer negentien maanden vóór de hijra naar Medina. De Isra en de Mi'raj gebeurden als een geschenk van de Heer, in een periode waarin de Profeet ﷺ twee van zijn naaste en meest geliefde verwanten en steunpilaren had verloren en het onrecht van Ta'if had ondergaan.

Het wonder van de Isra wordt ook in de edele Koran genoemd. De Isra is het wonder waarbij de Profeet ﷺ samen met Jibril (vrede zij met hem) op een rijdier genaamd Buraq van Mekka naar de al-Aqsa-moskee in Jeruzalem werd gebracht; de Mi'raj is het wonder waarbij hij vanuit Jeruzalem werd opgeheven naar de plaats die Sidrat al-Muntaha heet. Dit wonder gebeurde niet in een droom, maar terwijl hij wakker was, en met zijn lichaam.

Tijdens deze reis ontmoette de Profeet ﷺ veel profeten en zag hij de toestand van de bewoners van het Paradijs en van de Hel.

Tijdens deze reis kreeg de Profeet ﷺ ook verschillende blijde berichten. Het belangrijkste daarvan was dat wie Allah geen deelgenoten toekent, het Paradijs zal binnengaan. Ook werden tijdens dit wonder de laatste verzen van de soera al-Baqara geopenbaard. Bovendien werd het aantal verplichte gebeden, die eerder twee keer per dag ('s ochtends en 's avonds) werden verricht, verhoogd tot vijf gebedstijden.

Nadat de Profeet ﷺ van de Mi'raj was teruggekeerd, begon hij over dit wonder te vertellen. De polytheïsten van de Quraysh lieten zoals altijd spottend zien dat zij het niet geloofden. Maar dit keer gingen ook sommige moslims twijfelen bij dit wonder. Want onder de omstandigheden van die tijd vonden zij het onmogelijk dat iemand in één nacht zo'n lange afstand zou afleggen en meteen weer terug zou zijn.

De harten die dit wonder niet konden begrijpen, gingen nu, blij dat zij een goede troef in handen hadden, een voor een langs bij de moslims en probeerden zaadjes van twijfel in hun hart te planten. De polytheïsten gingen ook naar Abu Bakr, de beste vriend van de Profeet ﷺ, en spraken spottend over de Isra en de Mi'raj. Abu Bakr gaf het volgende antwoord, waardoor hij voortaan de bijnaam "as-Siddiq" (de waarachtige, die bevestigt) zou krijgen:

"Als hij dat gezegd heeft, dan is het zonder twijfel waar... Ik geloof hem in nog veel meer dan dit: ik geloof de berichten die hij 's ochtends en 's avonds uit de hemel brengt, dat wil zeggen zijn profeetschap."

Als bewijs voor deze reis gaf de Profeet ﷺ aan hen die hem niet geloofden heel gedetailleerde informatie over een karavaan die van Jeruzalem op weg was naar Mekka; informatie die alleen de mensen van die karavaan konden weten. Zo vertelde hij wanneer de karavaan, op het tempo van kamelen, in Mekka zou aankomen. Daarna gaf hij gedetailleerde informatie over de man die vooraan de karavaan liep en over zijn rijdier. De polytheïsten begonnen de weg van de karavaan in de gaten te houden, om te zien of wat de Profeet had verteld klopte. Toen de karavaan in Mekka aankwam, zagen zij dat het precies was zoals de Boodschapper van Allah ﷺ had verteld. Maar ook nu kozen zij zoals altijd de weg van laster en zwartmaken, en noemden zij de waarheid tovenarij en betovering.

De derde ontmoeting bij al-Aqaba

In Medina was er tussen de stammen Aws en Khazraj altijd rivaliteit en vijandschap, deels door het gestook van de joden en deels door hun eigen stamtrots. Dat deze stammen de islam aanvaardden, betekende ook dat er een einde kwam aan hun lange vijandschap en dat er betere dagen zouden komen. Als een gunst en genade van Allah, de Machtige en Verhevene, verspreidde de islam zich snel onder de moslims van Medina. Daardoor kwam er een einde aan de vijandschap tussen de Aws en de Khazraj. Vanaf dat moment begon een nieuwe periode, waarin liefde en rust heersten en die gebaseerd was op broederschap.

Zoals zij bij de tweede ontmoeting bij al-Aqaba hadden beloofd, kwamen de moslims van Medina een jaar later, toen het bedevaartseizoen kwam, opnieuw naar de plek waar zij de Profeet ﷺ zouden ontmoeten. Op aanwijzing van de Profeet hadden de moslims de nodige voorzorgsmaatregelen genomen, zodat de polytheïsten niets van deze bijeenkomst zouden merken.

De moslims van Medina, van wie het aantal sinds de vorige ontmoeting flink was gegroeid, waren met 75 personen, onder wie twee vrouwen. Mus'ab ibn Umayr, die na de tweede ontmoeting bij al-Aqaba was gestuurd om hun de islam te leren, ging hun voor.

Toen het nacht was, nam de Profeet ﷺ zijn oom al-Abbas mee en ging hij in het geheim naar de ontmoetingsplaats. Al-Abbas, de oom van de Profeet, wilde dat de groep uit Medina goed begreep hoe ernstig en zwaar deze zaak was. Daarom zei hij tegen de moslims van Medina:

"Mensen van de Aws en de Khazraj! Mohammed heeft, zoals jullie weten, een belangrijke plaats onder ons... Hij is een geëerd man onder zijn volk en wordt in zijn land beschermd. Als jullie zeker weten dat jullie je belofte aan hem nakomen en hem zullen beschermen, dan laat ik deze zaak aan jullie over. Maar als jullie hem aan anderen zullen overleveren, laat hem dan vanaf nu in de eer, het aanzien en de bescherming waarin hij nu leeft."

De moslims van Medina wilden echter dat de Profeet ﷺ zelf sprak. Daarom vroegen zij de Profeet wat hij van hen verlangde. De Profeet ﷺ praatte eerst een tijd met hen en reciteerde uit de edele Koran. Daarna zei hij tegen hen:

"Ik vraag jullie de eed van trouw dat jullie mij beschermen zoals jullie je vrouwen en kinderen beschermen."

Daarop pakte al-Bara' ibn Ma'rur, een van de Ansar, de hand van de Profeet en zei dat zij een strijdbaar volk waren, en dat zij hem zouden beschermen zoals zij hun families beschermden. Ook andere moslims van de Ansar zeiden iets dergelijks en legden de eed van trouw af.

Daarna droeg de Profeet ﷺ hun op twaalf vertegenwoordigers uit hun midden te kiezen. Zij kozen negen mensen van de stam Khazraj en drie van de stam Aws, allemaal mensen die in hun eigen stam een leidende positie hadden.

De hijra naar Medina (622)

Bij de derde ontmoeting bij al-Aqaba werden ook de algemene problemen van de moslims besproken, en werd besloten dat de moslims van Mekka naar Medina zouden uitwijken.

In het dertiende jaar van het profeetschap maakte de Profeet ﷺ aan alle moslims bekend dat Medina het land van de hijra was, en zei hij:

"Het land waarheen jullie zullen uitwijken, is mij getoond: een plaats met dadelpalmen, die niet bewerkt is, tussen twee zwarte lavavelden."

Al enige tijd vóór deze aanwijzing ging als eerste Abu Salama met zijn familie op weg om naar Medina uit te wijken. Maar de Banu al-Mughira kregen er lucht van en versperden hun de weg. Umm Salama was hun familie. Daarom zeiden zij dat zij haar, desnoods met geweld, niet zouden laten gaan. Ook de Banu Abd al-Asad, de familie van haar man Abu Salama, werden boos en namen het kleine kind van het gezin, Salama, in beslag. In één klap werd het gezin uit elkaar gerukt. Abu Salama, die niets kon doen, ging bedroefd en alleen op weg naar Medina.

Umm Salama werd ongeveer een jaar met geweld door haar familie in Mekka vastgehouden. Na een jaar kregen haar polytheïstische verwanten medelijden: eerst gaven zij haar haar zoon terug, en daarna lieten zij haar naar haar man in Medina uitwijken. Zo ging Umm Salama met haar zoontje naar Medina.

Na de algemene aanwijzing van de Profeet over de hijra begonnen de moslims in groepen uit te wijken. Alle moslims, behalve Umar, begonnen in kleine groepen in het geheim uit te wijken.

Umar daarentegen daagde alle polytheïsten van de Quraysh uit en maakte bekend dat hij zou uitwijken. Hij liet zelfs aan wie hem wilde tegenhouden zien welke route hij zou nemen en zei:

"Schande over jullie! Moge jullie neus in het stof gewreven worden! Wie zijn moeder wil laten huilen, zijn kind wees wil maken of zijn vrouw weduwe, die komt mij maar tegemoet achter dat dal."

Zo daagde hij hen uit om hem tegen te houden als zij de moed hadden. Tegenover deze openlijke uitdaging durfde geen enkele polytheïst hem te volgen.

Uit ontzag voor de openlijke uitdagingen van helden als Umar konden de polytheïsten niets doen. Maar tegenover onderdrukte moslims die zij wel aankonden, schuwden zij geen enkele moeilijkheid die zij hun konden bezorgen.

Dat de moslims in het geheim en volgens plan uitweken, gebeurde volgens een algemeen plan. Volgens dit plan lieten alle moslims hun bezittingen achter en weken zij in het geheim uit naar Medina.

De gezegende hijra

De meeste moslims waren naar Medina uitgeweken. Achtergebleven waren de Profeet ﷺ, Ali, Abu Bakr en hun families, en enkele moslims die gevangen werden gehouden. Ook Abu Bakr vroeg de Profeet een paar keer of hij mocht uitwijken. Maar de Boodschapper van Allah ﷺ zei tegen hem:

"Haast je niet; misschien geeft Allah je een reisgenoot."

De polytheïsten vermoedden dat ook deze achtergeblevenen binnenkort zouden uitwijken.

Volgens de berichten die de polytheïsten bereikten, die de moslims geregeld bespioneerden, nam het aantal gelovigen in Medina snel toe en werd de zaak van de islam met de dag sterker. Daardoor werd de onrust van de polytheïsten nog groter.

De polytheïsten kwamen bijeen in Dar an-Nadwa om over deze macht in Medina te praten en te beslissen wat zij konden doen. In deze raad van vijftien personen, bestaande uit vooraanstaanden van Mekka zoals Abu Sufyan, Abu Jahl, an-Nadr

ibn al-Harith en Umayya ibn Khalaf, werden ideeën naar voren gebracht zoals het gevangenzetten of verbannen van de Profeet ﷺ. Het idee om de Profeet gevangen te zetten werd meteen verworpen. Want noch de verwanten van de Profeet, noch de moslims, die in Medina een macht waren geworden, zouden zoiets aanvaarden. Daarom zag men meteen van dit idee af. Het idee van verbanning kon hun nog meer schade toebrengen. Want de kracht van de edele Koran om mensen te raken, en het mooie karakter en overtuigingsvermogen van de Profeet ﷺ, konden hem in zeer korte tijd op de plek waar hij was verbannen opnieuw tot een macht maken. Daarom zag men ook van dit idee af. Er werden nog andere ideeën geopperd. De discussies sleepten zich voort.

De vader van de onwetendheid

Op het moment dat de discussies in Dar an-Nadwa over wat er met de Profeet moest gebeuren plaatsmaakten voor wanhoop, kwam Abu Jahl met dit duivelse idee:

"Volgens mij moeten we uit elke stam een sterke en jonge man nemen. Dan geven we hun een scherp zwaard. Zij slaan hem tegelijk, als met de slag van één man. Zo wordt het bloed van Mohammed over de stammen verdeeld. Omdat de kinderen van Abd Manaf niet tegen alle stammen kunnen vechten, zullen zij genoegen nemen met het bloedgeld dat wij betalen; dan betalen wij het bloedgeld."

Volgens de polytheïsten zouden de verwanten van de Profeet in zo'n geval niet de moed hebben om alle stammen van Mekka tegen zich te krijgen; zij zouden een regeling treffen en het bloedgeld aanvaarden. Zij werden het eens over dit voorstel, maakten hun plan en legden de moordenaars en het tijdstip vast. Ook namen de polytheïsten extra maatregelen zodat dit geheim niet zou uitlekken.

Terwijl de polytheïsten hun plan voor de moordaanslag smeedden, stuurde Allah, de Machtige en Verhevene, Jibril (vrede zij met hem) om Zijn Geliefde van dit plan op de hoogte te brengen, en gaf Hij hem toestemming om naar Medina uit te wijken. De Profeet ﷺ ging meteen naar het huis van Abu Bakr, die zijn reisgenoot zou worden. Hij vertelde hem over het moordplan van de polytheïsten en droeg hem op met de voorbereidingen te beginnen om samen naar Medina uit te wijken. Abu Bakr, die deze reis al had voorzien en daarvoor twee kamelen had gekocht en klaarhield, was heel blij met dit nieuws en ging meteen aan de slag om de andere dingen voor de reis te regelen.

Terwijl de Profeet ﷺ de voorbereidingen voor de hijra trof, probeerde hij de polytheïsten niet te laten merken dat hij van hun moordplan wist. Daarom ging hij terug naar huis en bleef hij daar tot het donker werd.

Vanwege de betrouwbare persoonlijkheid van de Profeet ﷺ aarzelden zelfs de polytheïstische Mekkanen, ook al bleven zij vijandig tegen hem, niet om hun kost-

baarste bezittingen bij hem in bewaring te geven. Toen de Profeet naar Medina zou uitwijken, wilde hij dat deze spullen ongeschonden aan hun eigenaars werden teruggegeven. Daarom zei hij tegen Ali:

"Slaap in mijn bed en dek je toe met mijn groene mantel; slaap daarin. Zij zullen je niets doen."

Zo vroeg hij hem achter te blijven, en droeg hij hem op pas uit te wijken nadat hij de toevertrouwde spullen aan hun eigenaars had teruggegeven. Want nooit had iemand gezien dat de Betrouwbare Profeet een toevertrouwd goed verried, ook al was het van zijn vijand, en dat zou ook nooit gebeuren.

Een wonder

Toen het in de nacht van de hijra donker werd, begonnen de polytheïsten het huis van de Boodschapper van Allah ﷺ te omsingelen om hun duivelse plan uit te voeren. In de waan dat de duisternis van de nacht hen verborg, voelden zij zich op hun gemak; zij wisten niet dat de Profeet hen in de gaten hield.

Toen de moordenaars hun plaatsen voor de aanslag hadden ingenomen, nam de Profeet ﷺ een handvol aarde en wierp die in het gezicht van de moordenaars die met hun wapens rond het huis wachtten. Ondertussen reciteerde hij de eerste negen verzen van de soera Yasin en liep hij tussen hen door. De polytheïsten merkten hem niet op. Een tijd nadat de Profeet ﷺ was vertrokken, vielen de polytheïsten het huis binnen. Maar toen zij zagen dat Ali in het bed lag, ruwden zij hem wat ruw aan en vroegen waar de Profeet was. Ali antwoordde:

"Ben ik soms zijn bewaker? Jullie hebben hem weggejaagd, en hij is weggegaan."

Toen de moordenaars van Ali niets te weten kwamen, vielen zij meteen het huis van Abu Bakr binnen. Daar gaf Abu Jahl Asma een harde klap in haar gezicht en vroeg waar haar vader was. Maar ook daar bereikten zij niets. Daarop werden de polytheïsten razend. Zij lieten meteen bericht sturen aan betrouwbare, ervaren spoorzoekers dat zij zich moesten verzamelen, en beloofden hun grote beloningen als zij de Profeet ﷺ te pakken kregen.

Abu Bakr had voor deze gezegende reis van tevoren veel voorbereidingen getroffen. Een daarvan was een afspraak met een betrouwbare polytheïst, Abdullah ibn Urayqit, die hun onderweg de weg zou wijzen. Maar voordat zij Abdullah ibn Urayqit zouden ontmoeten, moesten zij eerst hun sporen uitwissen. Daarvoor gingen zij naar de grot Thawr, ongeveer 4 km van Mekka.

De Profeet ﷺ koos deze grot met opzet. Want hij wist dat de polytheïsten wisten dat zij naar Medina zouden uitwijken. Daarom koos hij bewust de grot Thawr, die precies in de tegenovergestelde richting van de weg naar Medina lag. Het was

een goede keuze, omdat het een geschikte schuilplaats was en een plek waar de polytheïsten hen niet snel zouden zoeken.

De Profeet en zijn reisgenoot verborgen zich hier ongeveer drie dagen. In die tijd kwamen Abdullah, de zoon van Abu Bakr, zijn dochter Asma en zijn herder Amir ibn Fuhayra voorzichtig langs om hen van eten te voorzien en hen te vertellen hoe het er in Mekka voor stond.

De Mekkaanse polytheïsten zochten overal, en kwamen zelfs tot vlak voor de grot Thawr. Abu Bakr, die vanuit de grot de polytheïsten gemakkelijk kon zien, werd wat ongerust. Toen de Profeet ﷺ zijn onrust zag, zei hij om zijn zorgen weg te nemen:

"Abu Bakr, wees niet bang! Allah is met ons... Wat denk je van twee mensen van wie Allah de derde is?"

Allah, de Machtige en Verhevene, Wiens macht alles omvat, liet Zijn Geliefde ﷺ niet alleen. Kort voordat de polytheïsten bij de grot Thawr aankwamen, kwamen er twee wilde duiven die daar een nest bouwden, en een spin weefde een web over de ingang van de grot. Toen de spoorzoekers van de polytheïsten tot vlak voor de grot kwamen en het nest van de wilde duiven en de met een web bedekte ingang zagen, besloten zij dat hier niemand kon zijn, en zij gingen weg zonder zelfs maar in de grot te kijken. Allah, de Machtige en Verhevene, beschermde Zijn Geliefde ﷺ met een spinnenweb, dat Hij Zelf 'het zwakste van alle huizen' noemt.

Over dat spannende moment toen de Quraysh tot vlak voor de grot kwamen, zegt onze verheven Heer:

"Toen de ongelovigen hem uit Mekka verdreven, terwijl hij een van twee was, toen zij beiden in de grot waren en hij tegen zijn metgezel zei: 'Wees niet bedroefd, want Allah is met ons.' Toen zond Allah Zijn rust en kracht over hem neer en steunde hem met legers die jullie niet zagen."

Na drie dagen verlieten de Profeet en Abu Bakr de grot en gingen zij op weg. Dat hij het land waar hij was geboren en opgegroeid moest verlaten, maakte de Profeet heel verdrietig. Daarom keerde hij zich, toen zij de grot verlieten en op weg naar Medina gingen, naar Mekka en zei:

"Wat ben je een heerlijke stad. Wat houd ik van je! Als mijn volk mij niet had gedwongen hier weg te gaan, zou ik nergens anders dan in jou hebben gewoond."

Op deze woorden vol heimwee bracht Allah, de Machtige en Verhevene, de Profeet ﷺ met de volgende verzen het goede nieuws dat hij daar zou terugkeren:

"Zeker, Allah, Die jou het verkondigen van de Koran heeft opgedragen, zal jou terugbrengen naar de plaats waarheen je zult terugkeren (Mekka)!"

Dit vers was een belofte van Allah dat de Profeet, nadat hij uit Mekka was uitgeweken, er zou terugkeren en het zou veroveren.

Met dit goede nieuws van de verheven Allah ging de Boodschapper van Allah ﷺ op weg. Maar de polytheïsten waren niet van plan hen met rust te laten, en het gevaar was nog niet geweken. Daarom reisden zij voorzichtig, en alleen 's nachts, verder richting Medina.

Ook de polytheïsten van de Quraysh zaten in deze tijd niet stil en zochten nieuwe manieren om de Profeet ﷺ te pakken. Een daarvan was de belofte van een beloning van honderd kamelen voor wie de Boodschapper van Allah ﷺ zou vangen. Voor de rovers van die tijd was dat een flink bedrag. Veel spoorzoekers die door deze beloning hebzuchtig werden, gingen meteen aan de slag. Een polytheïst genaamd Suraqa was een van hen die deze beloning wilden verdienen, en hij was ook een ervaren spoorzoeker. Zodra hij van de beloning hoorde, zette hij de achtervolging in, en na een tijd vond hij de sporen van deze gezegende groep uitgewekenen. Suraqa volgde de sporen met grote vaardigheid en kon hen nu van een afstand zien. Ook de Profeet zag hem. Toen Suraqa heel dicht bij hen was gekomen, zakten de benen van zijn paard weg in het zand; het struikelde en hij viel samen met zijn paard op de grond. Maar Suraqa, wiens ogen verblind waren door de hebzucht naar honderd vette kamelen, begreep niet dat dit struikelen een goddelijke waarschuwing was. Gretig klom hij weer op zijn paard en zette de achtervolging voort. Toen hij nog wat dichterbij kwam, struikelde zijn paard opnieuw en viel hij weer. Suraqa begreep dat dit struikelen en vallen geen toeval was, en hij gaf de achtervolging op. Toen vroeg hij de Profeet ﷺ om een vrijgeleide, en hij kreeg die. Op aanwijzing van de Profeet keerde hij terug om de spoorzoekers die achter hem kwamen op een dwaalspoor te brengen, en hij stuurde hen een andere kant op.

Toen de polytheïsten de Profeet ﷺ niet te pakken kregen, keerden zij terug naar Mekka. De Mekkanen, zwart van woede, namen de bezittingen en eigendommen in beslag die de Profeet ﷺ en de andere uitgewekenen hadden achtergelaten.

Ook de moslims van Medina hadden gehoord dat de Profeet ﷺ aan zijn hijra was begonnen. Maar zij wisten niet wanneer hij in Medina zou aankomen. Daarom gingen zij elke ochtend wachten op een plek die al-Harra heette om hem te verwelkomen; zij wachtten daar tot de brandende middagzon ondraaglijk werd, en gingen dan weer naar huis. Dit wachten ging dagenlang door, totdat de Profeet ﷺ in Medina aankwam.

Op de achtste dag van deze zware en gezegende reis kwam de Profeet ﷺ aan in Quba, ongeveer 3 km van Medina. Hier was hij te gast bij de Banu Amr ibn Awf, en hij verbleef een paar dagen in het huis van Kulthum ibn al-Hidm.

Terwijl de Profeet hier was, bleef Ali nog drie dagen in Mekka; nadat hij de toevertrouwde spullen aan hun eigenaars had teruggegeven, ging hij op weg en bereikte hij de Profeet in het dorp Quba.

Tijdens zijn verblijf in Quba liet de Profeet ﷺ de moskee van Quba bouwen, de eerste moskee in de islam, en hij werkte zelf mee aan de bouw.

Op vrijdag ging de Profeet ﷺ weer op weg. Toen hij aankwam in het gebied van de Banu Salim, dat op de weg naar Medina lag, brak de tijd van het vrijdaggebed aan. Zo leidde hij daar het eerste vrijdaggebed (djumu'a).

Medina

Medina ligt in het westen van het Arabisch Schiereiland, ongeveer 350 km ten noorden van Mekka. Na een zware reis van veertien dagen kwam de Profeet ﷺ eindelijk in Medina aan. De bijzondere gast op wie de moslims van de Ansar en de muhajirun al zo lang ongeduldig hadden gewacht, was nu in hun land. Nooit was de bevolking van Medina zo blij geweest als op deze dag. Toen zij hoorden dat de Profeet de stad binnenkwam, stroomden alle moslims, oud en jong, vrouwen en mannen, vol vreugde naar de ingang van de stad. De straten van Medina weergalmden van "Allahu akbar". Mensen waren op de daken van de huizen geklommen om de Boodschapper van Allah ﷺ van dichterbij te zien. De Profeet ﷺ, die heel eenvoudig gekleed was, werd eerst niet herkend. Toen de brandende hitte van de zon de Profeet uiteindelijk begon te hinderen, gaf Abu Bakr hem schaduw met zijn mantel. Pas toen begrepen degenen die de Profeet ﷺ niet kenden, wie de Profeet was op wie zij hadden gewacht.

Alle moslims waren heel gelukkig. Want hun Gids, die een middel zou zijn voor hun geluk in deze wereld en het Hiernamaals, was nu in hun land.

De meisjes van Medina zongen samen:

"Tala'a l-badru alayna min thaniyyati l-wada'

wadjaba sh-shukru alayna ma da'a lillahi da'"

("De volle maan is over ons opgegaan, vanaf de heuvels van al-Wada'. Dankbaarheid is onze plicht, zolang er iemand tot Allah roept.")

Na deze eerste ontmoeting steeg de Profeet ﷺ weer op zijn kameel en trok hij met de moslims verder Medina in. Intussen wilde een groot deel van de moslims dat de Profeet bij hen te gast zou zijn. Maar tegen wie hem dat vroeg, zei de Profeet ﷺ vriendelijk weigerend:

"Laat de kameel vrij. Haar is bevolen waar zij zal neerknielen."

De Moskee van de Profeet

Zoals in Quba wilde de Profeet ﷺ ook bij zijn aankomst in Medina als eerste een moskee bouwen, die een basis en commandocentrum zou zijn waar de moslims al hun activiteiten zouden coördineren. Om de plek te bepalen waar de moskee zou worden gebouwd, liet hij zijn kameel al-Qaswa vrij. Op de plek waar de kameel zou neerknielen, zou de Moskee van de Profeet (al-Masdjid an-Nabawi) worden gebouwd. Na een tijd rondgelopen te hebben, knielde al-Qaswa neer op een stuk grond dat van twee wezen was, Sahl en Suhayl. De wezen wilden de grond schenken, maar de Profeet ﷺ betaalde hun de prijs ervan. Daarna begon hij met de voorbereidingen voor de bouw van de moskee. Net als in het dorp Quba werkte de Profeet ook hier samen met zijn metgezellen aan de bouw van de moskee.

Terwijl de Profeet ﷺ met zijn metgezellen aan de bouw van de Moskee van de Profeet werkte, zag hij dat zij heel gelukkig waren. Hij deelde in hun geluk met de volgende versregels:

"O onze Heer! Deze last van ruwe leemstenen van modder die wij dragen, is beter en reiner dan de oogst van Khaybar. Zeker, het ware goede en voordeel is de beloning van het Hiernamaals. O Allah! Wees barmhartig voor de Ansar en de muhajirun."

De muren van de moskee werden van leemstenen gemaakt. Het dak werd met dadelpalmtakken bedekt. Deze moskee zag er uiterst bescheiden en eenvoudig uit.

De bouw van de Moskee van de Profeet duurde zeven maanden. In die tijd verbleef de Boodschapper van Allah ﷺ als gast in het huis van Abu Ayyub al-Ansari.

De mensen van de Suffa

Met de hijra van de moslims naar Medina verdween ook een groot deel van de hindernissen die in de weg stonden om het goddelijke bevel, dat begon met "Lees!", te laten uitgroeien tot een "beweging voor kennis". De Profeet ﷺ gaf aanwijzingen om het onderwijs, dat hij onder de zware omstandigheden van Mekka maar gedeeltelijk had kunnen laten geven, voortaan geregelder en georganiseerder te laten plaatsvinden. De eerste stap daarvan was de school die bekendstaat als de Suffa, gebouwd tegen de Moskee van de Profeet aan. Deze school was ook de eerste school van de nieuwe en jonge islamitische staat. In dit bijgebouw, de Suffa genaamd, verbleven meestal ongetrouwde uitgewekenen zonder familie, en hier studeerden de mensen van de Suffa (Ashab as-Suffa).

De mensen van de Suffa hebben de islam hier enorme diensten bewezen. De kennis die zij van de Profeet ﷺ zelf leerden, leerden zij aan andere moslims. De welgestelde metgezellen zorgden voor de behoeften van wie hier verbleef.

In latere tijden zou de behoefte aan leraren van de groeiende islamitische staat steeds hier worden vervuld, en naar stammen die net de islam hadden aanvaard, zouden leraren worden gestuurd die hier waren opgeleid.

Een ander soort leider

De Boodschapper van Allah ﷺ, op wie de moslims van Medina zo lang hadden gewacht, was nu onder hen. De Profeet ﷺ werkte bij alles samen met zijn metgezellen. Hij zag zichzelf op geen enkele manier als apart of anders dan zij, en hij leefde precies als een van hen. Hij ging naar hun bijeenkomsten, ging aan hun tafel zitten en at van wat zij aten. Hij liet op geen enkele manier toe dat er voor hem een uitzondering werd gemaakt, niet in de plek waar hij zat en niet in wat er gegeten werd. Deze natuurlijkheid en bescheidenheid van de Profeet maakten de metgezellen nog enthousiaster en gelukkiger. Want de Profeet leek op geen enkele leider die zij ooit hadden gezien. Alle leiders die zij tot dan toe hadden gezien, waren hoogmoedige types die altijd de mooiste kleren droegen, op de ereplaatsen en in luxe zetels zaten, en om zich heen alleen bevelen uitdeelden. Maar nu droeg de mens die zij als de edelste van alle schepselen zagen, samen met hen leemstenen, aarde en water, zat hij met hen aan dezelfde tafel en werkten zij allemaal samen.

Elk moment van het leven van de Profeet van de Barmhartigheid was heel eenvoudig. Ook toen er een huis voor hem werd gebouwd, liet hij nooit toe dat die eenvoud werd aangetast. De Profeet liet zijn huis tegen de moskee aan bouwen. Dit huis bestond uit twee kleine kamers. Later liet hij voor zijn nieuwe huwelijken in hetzelfde deel nieuwe kamers bijbouwen.

Iedereen die het huis van de leider van de islamitische staat in Medina zag, was verbaasd. Zo eenvoudig leven in zo'n positie kon niemand, behalve heel bijzondere mensen. Net als de Moskee van de Profeet, die hij kort daarvoor had laten bouwen, liet de Profeet ook zijn huis uiterst eenvoudig bouwen. In het midden van het huis van leemsteen plaatste hij stammen van dadelpalmen als steunpalen, en de daken werden met dadelpalmtakken bedekt. Het plafond van het huis was laag; zo laag dat iemand die opstond en zijn hand uitstak, het plafond raakte.

Zou dit eenvoudige leven hetzelfde blijven toen de islamitische staat in de periode van jihad en veroveringen rijk werd en groeide, en de staatskas vol raakte met buit? Ja! De islamitische staat breidde zich met de dag uit en groeide, de buit nam toe, en ook de welvaart en overvloed groeiden. Door deze verblindende rijkdom begonnen ook de vrouwen van de Profeet hem te vragen om meer te genieten van de gunsten van deze wereld. Maar de Profeet ﷺ bewaarde altijd zijn eenvoudige leven zoals op de eerste dag, en in die toestand blies hij ook zijn laatste adem uit.

De getuige van dit eenvoudige leven van de Profeet ﷺ is onze moeder Aisha, zijn vrouw, die het dichtst bij hem stond. Aisha zou vertellen dat zij en haar familie, tot de tijd dat de Profeet ﷺ overleed, nooit drie dagen achter elkaar hun buik hadden gevuld met tarwebrood, dat in die tijd als luxe gold, en dat er bij zijn overlijden als enig bezit maar een beetje gerst in hun huis was. Want de Profeet trok zich nooit iets aan van de goederen van deze wereld, en hij bewees dat met zijn voorbeeldige leven.

Toen de Boodschapper van Allah ﷺ uitweek, had hij zijn familie in Mekka achtergelaten. Nadat hij in Medina was aangekomen en zich had gevestigd, stuurde hij zijn metgezellen Zayd ibn Haritha en Abu Rafi' naar Mekka, met de opdracht zijn achtergebleven vrouw en kinderen te halen. Zayd kwam daar aan en keerde terug met onze moeder Sawda, en met Fatima en Umm Kulthum. Hij wilde ook Zaynab, een dochter van de Profeet, meenemen, maar haar man Abu al-As, die toen nog polytheïst was, stond dat niet toe.

Op dezelfde manier stuurde Abu Bakr zijn zoon Abdullah om zijn familie naar Medina te halen.

Yathrib werd Medina

De naam van de stad Medina was vóór de hijra Yathrib. Maar met de hijra van de Profeet ging men haar Medina noemen. Vanaf die tijd werd zij voor de vrienden van Allah en de onderdrukte moslims een toevluchtsoord en een sterke burcht, een land van barmhartigheid en juiste leiding.

Nadat de Profeet ﷺ zich in Medina had gevestigd, voerde hij een aantal nieuwe maatregelen in. Een daarvan was het vaststellen van de grenzen van de islamitische staat in Medina. Daarvoor gaf hij Ka'b ibn Malik de opdracht. Met de moskee als middelpunt werd een cirkel met een straal van twaalf mijl de grens van Medina. In dezelfde periode liet hij in Medina een volkstelling houden. Volgens deze telling waren er ongeveer 1500 moslims.

Enige tijd nadat de Profeet van de Barmhartigheid ﷺ naar Medina was uitgeweken, werden enkele metgezellen ziek. Want hun lichamen, die jarenlang gewend waren aan de droge lucht van Mekka, verdroegen het klimaat hier wat slecht. Bovendien kwam hier veel malaria voor. Daarom werden veel metgezellen ziek; zij begonnen te klagen over het klimaat en spraken hun heimwee naar Mekka uit. Door de ernst van de ziekte verrichtten veel moslims het gebed zittend. Toen de klachten van de moslims toenamen, deed de Profeet ﷺ de volgende smeekbede voor Medina:

"O Allah, laat ons Medina liefhebben zoals wij Mekka liefhebben, of nog meer. Zegen voor ons de sa' en de mudd (de maten) van Medina. Maak het voor ons tot een gezonde plek. En breng de malaria ervan over naar al-Djuhfa."

Toen het nieuws dat de moslims ziek waren de polytheïsten van de Quraysh bereikte, waren zij daar heel blij om. Maar na een tijd werden de moslims weer gezond, en werd de stad Medina hun net zo lief als Mekka.

De eerste adhan weerklinkt in de hemel van Medina

Met de Medinaanse periode kregen, net als veel andere zaken, ook de vormen van aanbidding een geregelder en gemeenschappelijker vorm. De Profeet ﷺ drukte zijn metgezellen voortdurend op het hart om het gebed in gemeenschap te verrichten, en hij hechtte er veel belang aan dat deze aanbidding in gemeenschap werd gedaan. Toen de Moskee van de Profeet klaar was, ontstond de behoefte om de gebedstijden aan te kondigen. Men kwam bij de Profeet met verschillende ideeën, zoals het luiden van een klok, het blazen op een hoorn of het aansteken van een vuur. Maar de Profeet ﷺ aanvaardde deze voorstellen niet, omdat ze leken op de kenmerken van andere godsdiensten, en hij wilde iets eigens, alleen voor de moslims.

Terwijl de Boodschapper van Allah ﷺ hierover met zijn metgezellen overlegde, toonde Allah, de Machtige en Verhevene, de woorden van de adhan (de oproep tot het gebed), die het kenteken van de islamitische oemmah zou worden, in een droom aan enkele metgezellen, vooral aan Abdullah ibn Zayd en Umar ibn al-Khattab. Met de goedkeuring van de Profeet ﷺ werden de woorden van de adhan aanvaard zoals de metgezellen ze in hun droom hadden gezien. De Profeet stuurde bericht naar Bilal en droeg hem op de eerste adhan te roepen. Want Bilal had een heel krachtige stem. Zo begon de eerste adhan te weerklinken in de hemel van Medina.

Het verbond van broederschap

De moslims uit Mekka, die voor hun godsdienst alles hadden achtergelaten en hun land hadden verlaten, werden "muhajirun" (uitgewekenen) genoemd; de moslims van Medina, die hen in hun land hadden uitgenodigd en in al hun behoeften voorzagen, werden "Ansar" (helpers) genoemd.

Toen de Profeet ﷺ in Medina kwam, voerde hij veel nieuwe dingen in. Een van de belangrijkste daarvan was het verbond van broederschap tussen de moslims van de Ansar en de muhajirun. De Ansar, die de broederschap tot in al hun cellen voelden, hielpen hun broeders met enorme opofferingen op alle gebieden.

Het Handvest van Medina

Nadat de Profeet ﷺ naar Medina was uitgeweken, werd hij door alle groepen die daar woonden als leider aanvaard. Direct na het verbond van broederschap dat hij onder de moslims had gesloten, wilde de Boodschapper van Allah ﷺ ook goede

betrekkingen opbouwen met de andere mensen met wie zij in dezelfde stad samenleefden. Want om van deze nieuwe macht in Medina een staat te maken, was het heel belangrijk dat alle groepen daar de Boodschapper van Allah als leider aanvaardden en steunden, en dat iedereen samen optrok. Want hier woonden niet alleen moslims, maar ook joden en andere stammen van Medina die nog geen moslim waren. Daarom werd er door de Profeet ﷺ een tekst opgesteld waarover alle groepen het eens konden worden.

Het was absoluut noodzakelijk om de verspreide gemeenschappen hier onder één dak te brengen, om de gevaren af te weren die konden komen van de omliggende stammen, en vooral van de Mekkaanse polytheïsten. Daarom werd eerst een gezamenlijke tekst van 52 artikelen opgesteld. De artikelen gingen over onderwerpen die iedereen kon aanvaarden, zoals wederzijdse hulp, solidariteit, rechtvaardigheid en vriendschap. Ook werd het bestaan van de staat beschermd met de bepaling:

"Alle groepen zullen samen optreden tegen elk gevaar dat het bestaan van de islamitische staat Medina bedreigt."

In de artikelen werd veel aandacht besteed aan "rechtvaardigheid". Daarom stond er geen enkel artikel in waarin aanhangers van een bepaald geloof boven anderen werden gesteld. Ook zouden alle geloofsgroepen elkaars geloof respecteren. Maar de leiding zou bij de Profeet ﷺ liggen. Deze positie van de Boodschapper van Allah ﷺ werd ook vastgelegd in artikel 23 van het handvest, en met de woorden:

"Alles waarover jullie van mening verschillen, wordt voorgelegd aan Allah en aan Mohammed."

werd zij door alle partijen aanvaard.

De hypocrieten

De periode na de hijra naar Medina was een periode met positieve ontwikkelingen, zoals de vorming van een staat en het worden van een macht, maar ook met negatieve ontwikkelingen, zoals het ontstaan van de zieke groep die 'hypocrieten' (munafiqun) wordt genoemd.

Onder de zware omstandigheden van de Mekkaanse periode, toen de moslims heel weinig in aantal en zwak waren, bracht geloven veel ellende, armoede, boycot, marteling en zelfs de dood met zich mee. Daarom waren de gelovigen moslims die dit allemaal voor lief namen en zich bij de gelederen van de zaak aansloten, met een oprecht geloof zonder voorbehoud. De moslims van deze periode hadden geen andere berekening dan het verwerven van het welbehagen van Allah.

Maar de macht en rijkdom die de vorming van een staat met zich meebracht, trokken veel mensen aan die op eigen voordeel uit waren. Bovendien waren er geen kwellingen en martelingen meer zoals in de Mekkaanse periode. Daarbij groeide de macht van de Profeet ﷺ met de dag, en kwamen de omliggende stammen naar hem toe om hun eed van trouw af te leggen. De ontwikkelingen leken met de dag gunstiger voor de moslims. Sommige mensen die mee wilden profiteren van de bestaande gunsten, wilden daarvan genieten door zich als moslim voor te doen, terwijl zij in hun hart niet geloofden. Zo ontstond de groep die 'hypocrieten' wordt genoemd: opportunisten, onruststokers, holle massa's, en hun aantal werd niet gering.

Aan het hoofd van deze zelfzuchtige en zieke bende stond Abdullah ibn Ubayy. Toen de Profeet ﷺ naar Medina uitweek, was men juist bezig voorbereidingen te treffen om Abdullah ibn Ubayy tot koning te kronen. Met deze gezegende hijra was de droom van de leider van de hypocrieten voorbij. In de ogen van Ibn Ubayy was de Profeet ﷺ iemand die op zijn koningstroon was gaan zitten en van alle voordelen van die positie genoot. Daarom kwam er tot zijn dood geen einde aan zijn haat en woede tegen de Profeet.

De Mekkaanse polytheïsten wisten van de hebzucht en eerzucht van Ibn Ubayy. Daarom aarzelden zij niet om hem tegen de Profeet ﷺ te gebruiken. Toen de Profeet ﷺ naar Medina uitweek, stuurden de Mekkaanse polytheïsten meteen bericht naar Ibn Ubayy dat hij de Profeet daar moest verdrijven, anders zouden zij ook hem als vijand beschouwen. Toen de Profeet ﷺ dit hoorde, ging hij naar Ibn Ubayy en wees hem erop dat een familieoorlog binnen Medina niemand iets zou opleveren. Na deze waarschuwing zag de leider van de hypocrieten ervan af om, al was het maar voor korte tijd, de hoofdrolspeler in deze onrust te zijn.

Ook de houding die de Profeet ﷺ tegenover de hypocrieten aannam, is zeer opmerkelijk. Ondanks alle pogingen tot onrust van de leider van de hypocrieten en zijn trawanten, greep de Profeet nooit met geweld tegen hen in; hij handelde met wijsheid en liet veel van hun spelletjes mislukken.

Verzoeken van de metgezellen om hen te doden, werden door de Profeet ﷺ niet aanvaard. Als reden noemde de Profeet ﷺ zijn zorg dat er een gerucht zou ontstaan als: "Mohammed laat zijn eigen metgezellen doden."

De verplichting van de jihad

Na de hijra kregen de moslims wat rust. Want nu konden zij zowel hun aanbidding als hun islamitische oproep zonder angst of zorgen verrichten.

Tot dan toe hadden de moslims alleen geduld gehad met wat de polytheïsten hun aandeden. Maar kort na de hijra werden de volgende verzen geopenbaard, die toestemming gaven om te strijden:

"Toestemming (om zich te verdedigen) is gegeven aan hen tegen wie oorlog wordt gevoerd, omdat hun onrecht is aangedaan. En voorwaar, Allah is zeker bij machte hen te laten zegevieren."

"Zij die zonder recht uit hun huizen zijn verdreven, alleen omdat zij zeiden: 'Onze Heer is Allah.' En als Allah de ene groep mensen niet door de andere had afgeweerd, dan waren kloosters, kerken, synagogen en moskeeën waarin de naam van Allah veel wordt gedacht, zeker verwoest. En Allah zal zeker helpen wie Hem (Zijn godsdienst) helpt. Voorwaar, Allah is Sterk, Machtig."

Oorlogsmoraal en de eerste legereenheden

Nadat Allah, de Machtige en Verhevene, toestemming had gegeven om te strijden, hield de Profeet ﷺ veel toespraken over het belang van jihad en martelaarschap, om zijn metgezellen hiertoe aan te moedigen. Direct daarna gaf hij opdracht de eerste legereenheden te vormen en begon hij ze rond Medina uit te sturen.

Tot die dag had de Arabische samenleving oorlog gezien als plunderen en roven, en men doodde iedereen die men in de vijandelijke rijen te pakken kreeg op wrede wijze, of het nu vrouwen, kinderen of ouderen waren. Maar met het bevel tot jihad van Allah, de Machtige en Verhevene, begon er in de Arabische landen een nieuwe periode, die een keerpunt zou zijn in het oorlogsrecht. Opdat zijn metgezellen in de oorlog niet dezelfde fouten zouden maken als de Arabieren van de jahiliyya, leerde de Profeet ﷺ hun het begrip 'oorlogsmoraal'. Volgens deze nieuwe opvatting zouden mensen die niet zelf tegen hen vochten, mensen die zich in gebedshuizen hadden teruggetrokken, ouderen, vrouwen en kinderen niet worden aangeraakt. De Profeet was hierin zo zorgvuldig, dat hij de soldaten van veel eenheden (sariyya) die hij uitstuurde hierop wilde wijzen, en hij zei dan:

"Trek uit in de naam van Allah, op de weg van Allah. Vecht tegen de ongelovigen die Allah verloochenen. Martel niet, pleeg geen onrecht en dood geen kinderen."

Ook verbood hij de gewoonte, die onder de Arabieren van de jahiliyya veel voorkwam, om bij doden de ogen uit te steken en oren en neuzen af te snijden (verminking), en door zijn eigen voorbeeld maakte hij een einde aan deze gewoonte uit de jahiliyya.

Het algemene doel van de eenheden tot aan de Slag bij Badr was: vooral met de stammen vlak bij Medina bondgenootschappen sluiten, zodat hun banden met de Mekkaanse polytheïsten werden verbroken en de meest nabije gevaren zo werden afgewend.

Een ander kenmerk van deze eerste eenheden was dat alle soldaten alleen uit de muhajirun werden gekozen.

Tot aan de beroemde Slag bij Badr werden er acht tochten gehouden: vier eenheden (sariyya) en vier veldtochten waaraan de Profeet zelf deelnam (ghazwa).

De eenheid van Hamza

Dit is de eerste eenheid die de Profeet ﷺ uitstuurde. Zij vond plaats aan het begin van de zevende maand na de hijra, in de maand ramadan, onder bevel van Hamza. De Profeet ﷺ stuurde dertig strijders, vooral gekozen uit de muhajirun, om een karavaan van de Quraysh tegen te houden waarbij driehonderd mensen waren, onder bevel van Abu Jahl. De eenheid kwam aan bij Sif al-Bahr in de omgeving van al-Is. De twee partijen ontmoetten elkaar en stelden zich in rijen op om te vechten. Majdi ibn Amr al-Juhani, die een bondgenoot was van beide groepen, voorkwam dat er gevochten werd. Daarom keerde de eenheid van Hamza naar Medina terug zonder dat het tot een gevecht kwam.

De eenheid van Ubayda ibn al-Harith

Een maand later, aan het begin van de achtste maand na de hijra, stuurde de Profeet ﷺ Ubayda ibn al-Harith naar het dal van Rabigh. De vlag van de eenheid werd gedragen door Mistah ibn Uthatha. Er waren ongeveer zestig strijders, en er was niemand van de Ansar bij. In het dal van Rabigh kwamen de strijders Abu Sufyan ibn Harb tegen, die het bevel had over tweehonderd man. Er kwam geen echt gevecht. Wel schoten zij pijlen en wierpen zij speren naar elkaar. Sa'd ibn Abi Waqqas, een van de moslims, was de eerste die een pijl schoot op de weg van Allah. Daarna gingen beide partijen uiteen en keerden zij terug naar waar zij woonden.

De eenheid van Sa'd ibn Abi Waqqas

Een maand later, aan het begin van de negende maand na de hijra, in de maand Dhul-Qa'da, stuurde de Profeet een eenheid onder bevel van Sa'd ibn Abi Waqqas naar al-Kharrar. De vaandeldrager was al-Miqdad ibn Amr. De eenheid bestond uit twintig man en was vertrokken om een karavaan van de Quraysh te onderscheppen. Overdag verborgen zij zich en 's nachts trokken zij verder. Maar toen zij bij al-Kharrar aankwamen, zagen zij dat de karavaan daar al voorbij was. Daarom keerden zij terug zonder dat het tot een gevecht kwam.

Met deze eerste eenheden werden verschillende overeenkomsten gesloten met de stammen rond Medina. De verdragsteksten uit deze periode bestaan meer uit artikelen gericht op overeenstemming dan uit opgelegde voorwaarden.

De veldtocht naar al-Abwa

Tot deze veldtocht hadden zowel de moslims als de polytheïsten de Boodschapper van Allah ﷺ alleen bezig gezien met leiding geven en het overbrengen van de boodschap. Met deze veldtocht gordde de Profeet ﷺ voor het eerst het zwaard om. Tot zijn dood zou hij zelf aan tientallen veldslagen deelnemen, en samen met zijn metgezellen zou hij jihad voeren om een einde te maken aan ongeloof, onderdrukking en elk onrecht, en om de aarde te verlichten met de zon van de rechtvaardigheid van de islam.

De veldtocht naar al-Abwa, de eerste waaraan de Profeet ﷺ zelf deelnam, vond plaats in de maand Safar van het tweede jaar na de hijra. De Profeet ﷺ liet Sa'd ibn Ubada van de Ansar als zijn plaatsvervanger achter, vertrok met zestig muhajirun uit Medina en ging richting al-Abwa. Hij sloot een overeenkomst met de stam Banu Damra, die in die streek woonde. Volgens deze overeenkomst zou de stam Banu Damra, zolang zij niet tegen de moslims vochten, veilig zijn wat hun leven en bezit betreft. Als de moslims hen om hulp riepen, zouden zij te hulp komen. En volgens de overeenkomst zouden ook de moslims hen helpen als zij door anderen werden aangevallen.

De veldtocht naar Buwat

De Profeet ﷺ kreeg bericht over een karavaan van de Quraysh met tweeduizend vijfhonderd lastkamelen, onder leiding van Umayya ibn Khalaf. Aan het begin van de dertiende maand na de hijra kwam de Profeet ﷺ met tweehonderd van zijn metgezellen aan bij een plaats die Buwat heet. Omdat de moslims niemand tegenkwamen, keerden zij terug zonder dat het tot een gevecht kwam.

De veldtocht naar Safawan

Deze veldtocht vond plaats om een polytheïst genaamd Kurz ibn Jabir al-Fihri te pakken, nadat hij grote dieren van de moslims, zoals kamelen en runderen, die vlak bij Medina graasden, had geroofd.

In de dertiende maand na de hijra zette de Profeet ﷺ de achtervolging van Kurz in. Hij zocht hem tot aan het dal Safawan in de omgeving van Badr. Maar hij vond hem niet, en de eenheid keerde terug naar Medina. Omdat men bij deze veldtocht tot dicht bij Badr was gekomen, wordt zij ook "de eerste Badr" genoemd.

De veldtocht naar Dhul-Ushayra

Zestien maanden na de hijra sloot de Profeet ﷺ, met tweehonderd muhajirun, een overeenkomst op dezelfde voorwaarden met de Banu Mudlij, bondgenoten van de stam Banu Damra. Dit heet de veldtocht naar Dhul-Ushayra.

De eenheid van Abdullah ibn Jahsh

Aan het begin van de maand Rajab van het tweede jaar na de hijra stuurde de Profeet ﷺ Abdullah ibn Jahsh met twaalf man naar een plaats die Batn Nakhla heet. Dit was een plek tussen Mekka en Ta'if. De Profeet ﷺ gaf Abdullah ibn Jahsh een gesloten brief, en zei dat hij moest vertrekken en de brief pas na twee dagen mocht openen. Abdullah vertrok en opende na twee dagen de brief. In zijn brief schreef de Profeet ﷺ:

"Als je mijn brief hebt gelezen, trek dan verder. Ga door tot je bij een dadelpalmbos tussen Mekka en Ta'if komt. Houd daar de Quraysh in de gaten. Zoek voor ons uit wat er over hen te weten valt."

Zo vroeg hij hem informatie te brengen over de laatste stand van zaken bij de Quraysh.

Terwijl Abdullah ibn Jahsh in de streek Nakhla was, kwam hij enkele mannen van de Quraysh tegen die met handelswaar uit Syrië kwamen. Het was de maand Rajab, en die maand behoorde tot de heilige maanden, waarin het onder alle Arabieren verboden was bloed te vergieten. Vechten in deze maanden werd zo sterk afgekeurd en veroordeeld, dat niemand het aandurfde zoiets te doen.

Toen de Profeet ﷺ Abdullah uitstuurde, had hij hem geen bevel gegeven om aan te vallen; hij had hem alleen gevraagd uit te zoeken hoe goed de karavanen van de polytheïsten werden beschermd. Daarom aarzelde Abdullah ibn Jahsh wat om hen aan te vallen. Ook de heiligheid van de heilige maanden was duidelijk. Maar na enig nadenken viel hij de polytheïsten aan en doodde hij een van hen, Amr ibn al-Hadrami. Samen met de goederen uit de handelskaravaan nam hij ook twee mannen gevangen en keerde hij terug naar Medina. Maar de Profeet ﷺ aanvaardde deze buit niet van hem, omdat hij iets had gedaan waarvoor hij geen toestemming had gegeven.

Deze reactie van de Profeet maakte Abdullah ongerust en vol spijt. Dit doden in de heilige maanden, die zelfs de polytheïsten respecteerden, werd ook door de metgezellen veroordeeld. Abdullah, die deze reacties niet had verwacht, was wat angstig en verbijsterd, omdat hij iets had gedaan wat de Profeet niet goedkeurde.

Hoewel er in deze eerste periode geen problemen tussen hen en de moslims waren, begonnen de joden ongepaste dingen over deze gebeurtenis te zeggen en verspreidden zij het praatje dat dit de Profeet een slechte naam zou bezorgen.

Net als de onruststokende joden lieten ook de Mekkaanse polytheïsten zo'n kans natuurlijk niet liggen. Ook zij begonnen overal propaganda te maken:

"Mohammed heeft de heiligheid van de heilige maanden geschonden."

Terwijl deze discussies onder de moslims, de joden en de polytheïsten in volle hevigheid doorgingen, zond Allah, de Machtige en Verhevene, Zijn bevelen neer die een einde aan deze discussies zouden maken:

"O Mohammed! Zij vragen jou naar de heilige maand en naar het vechten daarin. Zeg: Vechten in die maand is een grote zonde. Maar mensen afhouden van de weg van Allah, Hem verloochenen, mensen de toegang tot de Masjid al-Haram ontzeggen en de bewoners ervan verdrijven, is bij Allah een nog grotere zonde. En fitna (vervolging en onrust) is erger dan doden. Zij zullen nooit ophouden met tegen jullie te vechten om jullie van jullie godsdienst af te brengen, als zij dat kunnen. En wie van jullie zich van zijn godsdienst afkeert en als ongelovige sterft, van hem zijn alle daden in deze wereld en in het Hiernamaals tevergeefs. Zij zijn de bewoners van het Vuur. Daarin zullen zij eeuwig blijven."

Het vers bevestigde dat vechten in de heilige maanden verboden is. Maar tegelijk aanvaardde het wat Abdullah had gedaan als een uitzondering. Na de openbaring van dit vers aanvaardde de Profeet ﷺ een vijfde deel van de buit die Abdullah ibn Jahsh had meegebracht, om te gebruiken voor de algemene uitgaven van de gemeenschap.

Toen de Mekkaanse polytheïsten dit hoorden, werden zij razend. Want zowel de gedode als de gevangenen waren verwanten van leiders van de polytheïsten. Eigenlijk zouden zij ook als de gedode een gewoon iemand was geweest, dezelfde woede en reactie hebben getoond. Want zij grepen zelfs de kleinste aanleiding aan als een kans om de moslims aan te vallen. Daarom kwamen de polytheïsten na deze gebeurtenis bijeen en zwoeren zij wraak.

De verandering van de qibla (623)

Toen het gebed met de eerste openbaring voor de moslims verplicht werd, verrichtte men het met het gezicht naar de al-Aqsa-moskee in Jeruzalem. In de maand Rajab van het tweede jaar na de hijra werd deze regel opgeheven. Vanaf dat moment begonnen de moslims te bidden met het gezicht naar de Ka'ba.

Terwijl de Profeet ﷺ in het gebied van de Banu Salima het dhuhr-gebed (middaggebed) of het asr-gebed (namiddaggebed) leidde, kwam de openbaring. In het geopenbaarde vers beval onze verheven Heer de moslims om te bidden met het gezicht naar de Ka'ba: "Wij zagen hoe jij je gezicht telkens naar de hemel keerde. Nu zullen Wij je zeker keren naar een qibla waarmee je tevreden zult zijn. Keer je gezicht dus naar de Masjid al-Haram. En jullie, gelovigen, waar jullie ook zijn, keer je gezicht in die richting! Zij aan wie het Boek is gegeven, weten zeker dat dit bevel van hun Heer de waarheid is. En Allah is niet onachtzaam over wat zij doen." De moslims keerden zich meteen, zonder hun gebed te onderbreken, naar

de Ka'ba en maakten het zo af. Daarom werd deze moskee in het gebied van de Banu Salima 'al-Qiblatayn' genoemd, de moskee met de twee qibla's.

Vanwege de verandering van de qibla begonnen de hypocrieten grote onrust te stoken. Zij wilden de mensen in verwarring brengen met praatjes over wat er zou gebeuren met de gebeden die eerder richting Jeruzalem waren verricht. Maar kort daarna liep ook deze poging tot onrust van de hypocrieten op niets uit, en kwamen alle moslims tot rust. Allah, de Machtige en Verhevene, maakte de zaak duidelijk door het vers neer te zenden: "...Allah zal jullie geloof niet verloren laten gaan." Wie de eigenschap van onze Heer als 'de Rechtvaardige' goed kende, trapte niet in deze vallen. Maar sommige mensen met een ziekte in hun hart werden door deze praatjes beïnvloed.

Het opvallendste bij de verandering van de qibla was dat ook de joden en de christenen erover gingen roddelen, terwijl het hen helemaal niet aanging. De polytheïsten zeiden:

"Zoals hij zich naar onze qibla heeft gekeerd, zo zal hij zich binnenkort ook tot onze godsdienst keren. Als hij zich naar onze qibla heeft gekeerd, dan is dat alleen omdat dit de waarheid is."

En de joden stookten onrust met: "Hij is afgeweken van de qibla van de profeten vóór hem. Als hij een profeet was, zou hij in de richting van de qibla van de profeten bidden."

Het vasten in de ramadan wordt verplicht

In de Medinaanse periode bleven er veel nieuwe regels over de aanbidding neerdalen. Kort na de verandering van de qibla kwamen ook de regels over het vasten in de ramadan.

Het vasten in de ramadan werd in het tweede jaar na de hijra verplicht gesteld, vóór de Slag bij Badr. Toen de Profeet ﷺ naar Medina uitweek, zag hij dat de joden op de dag van Ashura vastten, en hij vroeg naar de reden van het vasten op die dag. De joden zeiden dat die dag voor hen heilig was, omdat de profeet Musa (vrede zij met hem) op die dag was gered, en dat zij daarom vastten. Om hun duidelijk te maken dat zij uit dezelfde goddelijke bron putten, zei de Profeet ﷺ: "Wij hebben meer recht op Musa dan jullie." En hij beval alle moslims ook de vasten van Ashura te houden. Zo bleef het tot kort vóór de Slag bij Badr. Daarna werden de verzen geopenbaard die de vasten in de ramadan verplicht stelden:

"O jullie die geloven! Het vasten is jullie voorgeschreven, zoals het voorgeschreven was aan hen die vóór jullie waren, opdat jullie godvrezend worden."

Toen het vasten in de ramadan verplicht werd, werd de vasten van Ashura, die de moslims eerder hielden, een vrijwillige (aanbevolen) vasten.

In het tweede jaar na de hijra werden naast het vasten in de ramadan ook veel nieuwe regels over aanbidding verplicht gesteld. Enige tijd nadat het vasten verplicht werd, werden in de maand Dhul-Hijja zowel het offeren als het geven van de zakat verplicht gesteld.

De Slag bij Badr (624)

De Slag bij Badr vond op deze plek plaats in het tweede jaar na de hijra, in het jaar 624 van de gewone jaartelling. Het is de eerste grote veldslag in de islamitische geschiedenis waarin moslims en polytheïsten tegenover elkaar stonden en met elkaar vochten. Na de Slag bij Badr begon er voor de islam en de moslims een gloednieuwe periode.

Badr is een klein stadje ongeveer 160 km ten zuidwesten van Medina, 30 km van de kust van de Rode Zee, op de plek waar de weg Medina-Mekka samenkomt met de karavaanroute naar Syrië. Omdat dit een drukke route was voor handelskaravanen, verdienden de bewoners van het stadje hun brood met het bedienen van de karavanen die hier stopten. Bovendien werd hier elk jaar vanaf het begin van de maand Dhul-Qa'da een grote markt van acht dagen gehouden, waar mensen van heinde en verre kwamen om handel te drijven.

Direct na de hijra van de moslims naar Medina verzamelden de Mekkaanse polytheïsten informatie over de nieuwe islamitische staat die daar was ontstaan, en zij volgden de toestand van de moslims op de voet. Zij wisten ook van de overeenkomsten die de Profeet ﷺ met de stammen rond Medina had gesloten. Zij zagen dat de islam en de moslims met de dag sterker werden en in aantal groeiden.

Bovendien zochten de Mekkaanse polytheïsten een kans om wraak te nemen voor Amr ibn al-Hadrami, die bij de eenheid van Abdullah ibn Jahsh was gedood. Om al deze redenen stuurden de polytheïsten kort vóór de Slag bij Badr een grote handelskaravaan onder leiding van Abu Sufyan naar Damascus. Zij besloten gezamenlijk de winst daarvan tegen de moslims te gebruiken.

Nadat de Profeet en de moslims met geweld uit hun eigen land Mekka waren verdreven, hadden de Mekkaanse polytheïsten de bezittingen en eigendommen van de moslims geroofd. De Mekkanen dreven handel met deze geroofde bezittingen en zouden de winst weer tegen de moslims gebruiken. Daarom was de Profeet waakzaam tegenover de agressie van Mekka en de rechten die de moslims waren afgenomen. Hij hield de bewegingen van Mekka in de gaten. In deze periode had de Profeet ﷺ informatie gekregen over het vertrek van de karavaan van de Quraysh naar Damascus. Daarom hield hij het tijdstip van hun terugkeer in het oog. Toen de Profeet ﷺ bericht kreeg dat de karavaan uit Damascus op de terugweg was, zei hij:

"Dit is de karavaan van de Quraysh, en daarin zijn bezittingen van de Quraysh. Trek erop uit; misschien geeft Allah hem jullie als buit."

Hij beval meteen de nodige voorbereidingen te treffen en gaf opdracht hun de weg af te snijden.

Terwijl het islamitische leger zich voorbereidde, waren de moslims van de Ansar die dag heel opgewonden en blij. Want voor het eerst zouden zij deel uitmaken van het islamitische leger.

Negentien maanden na de hijra, in de twaalfde nacht van de maand ramadan, vertrok de Profeet ﷺ uit Medina. Hij liet Abdullah ibn Umm Maktum als plaatsvervanger achter. Toen de Profeet met het islamitische leger bij een plaats die ar-Rawha heet aankwam, stelde hij Abu Lubaba ibn Abd al-Mundhir aan als nieuwe plaatsvervanger en stuurde hem terug naar Medina.

In deze veldslag waren er 313 moslims. Zestig van hen waren muhajirun, de rest kwam van de Ansar. Als rijdieren had het leger maar zeventig kamelen en twee paarden, waarop alle strijders, ook de Profeet ﷺ, alleen om beurten konden rijden.

Bij de voorbereidingen op de Slag bij Badr waren er weinig rijdieren. Om te voorkomen dat dit tekort onder de moslims tot enig onrecht zou leiden, werden de rijdieren onder bepaalde mensen verdeeld, zodat zij om beurten konden rijden. De Profeet ﷺ zou zijn rijdier delen met Abu Lubaba en Ali. Toen het tijdens de reis de beurt van de Profeet was om te lopen, zeiden Abu Lubaba en Ali: "Rijd jij maar; wij lopen." Maar de Profeet van de Barmhartigheid nam dit aanbod niet aan en zei:

"Nee! Rijden jullie maar. Jullie zijn niet sterker dan ik in het lopen. En ik ben niet iemand die de beloning niet nodig heeft."

Intussen kreeg ook de karavaan van de polytheïsten bericht dat de moslims hen zouden overvallen. Daarop stuurde Abu Sufyan, de leider van de karavaan, dringend bericht naar Mekka en vroeg om hulp. Zodra dit bericht Mekka bereikte, werd meteen een leger van duizend man op de been gebracht. Met veel goede moed ging het leger van de polytheïsten op weg naar Badr, begeleid door liederen van slavinnen die opriepen tot de strijd, en door gedichten die de moslims belachelijk maakten.

Veertien à vijftien jaar lang hadden de polytheïsten de moslims allerlei martelingen en beledigingen aangedaan, zonder dat er ooit iets tegenover had gestaan. Het geduld, het verdragen en het zwijgen van de moslims, die nog geen toestemming voor de jihad hadden, werd door de polytheïsten gezien als lafheid en zwakte. Daarom trokken de polytheïsten met groot moreel en veel durf op tegen de moslims.

Toen Abu Sufyan hoorde dat de moslims op hen afkwamen, veranderde hij de richting van de karavaan en trok hij weg uit het gevarengebied. Ondertussen stuurde hij bericht naar het leger van de polytheïsten dat uit Mekka te hulp kwam, liet hun weten dat het gevaar voorbij was en de karavaan was gered, en vroeg hun terug te keren. Maar Abu Jahl, die in het leger was, zei:

"Bij Allah, wij keren niet terug voordat wij in Badr zijn geweest. Daar blijven wij, en wij geven de Arabieren die komen te eten. Zo zullen de Arabieren voortaan bang voor ons zijn."

Zo hitste hij de polytheïsten op en liet hij het leger vastberaden verdertrekken naar Badr. Eigenlijk had dit opruien van Abu Jahl een paar doelen.

Ten eerste: hij wilde de gelegenheid, waarin zoveel mensen bijeen waren die het bloed in hun ogen hadden tegen de moslims, omzetten in een winstgevende kans en hen op de gelovigen afsturen.

Ten tweede: hij wilde ook de stammen in de omgeving angst aanjagen. Want hij wist van de vredesovereenkomsten die de Profeet na zijn hijra naar Medina met de omliggende stammen had gesloten. Om al deze redenen drong Abu Jahl erop aan naar Badr te gaan. Bovendien hadden zij het overwicht in aantal en wapens, en daarop vertrouwend rekende hij erop de moslims een harde klap toe te brengen.

Op het verzoek van Abu Sufyan dat het leger van de polytheïsten zou terugkeren, keerden er maar heel weinig mensen terug; het grootste deel van het leger trok verder tot aan Badr. Het sloeg zijn kamp op achter de zandheuvels daar. Maar door hier te kamperen, ver van de waterputten, maakten zij hun eerste strategische fout, die tot hun nederlaag zou leiden.

Overleg met de metgezellen

Toen de Profeet ﷺ bij Badr aankwam, was de handelskaravaan van de polytheïsten al lang ontsnapt en ver weg. Op dat moment kreeg hij bericht dat ook de strijders van de polytheïsten in de buurt waren gekomen en een kamp hadden opgeslagen, en dat zij zich voorbereidden om de moslims aan te vallen. Een vijandelijke dreiging die tot aan de putten van Badr was gekomen aan zichzelf overlaten, kon voor de islamitische staat een risico zijn. Daarom overlegde de Profeet met zijn metgezellen wat er moest gebeuren. De metgezellen waren het erover eens dat men moest vechten tegen de vijand die tot vlak bij hen was gekomen. Maar de Profeet ﷺ wilde vooral de mening van de Ansar weten. Sa'd ibn Mu'adh, een van de leiders van de Ansar, merkte dit en zei:

"Wij hebben in jou geloofd. Wij hebben jou voor waar aangenomen. Wij hebben getuigd dat wat jij hebt gebracht de waarheid is. Daarom hebben wij je beloofd je

te gehoorzamen en naar je bevelen te luisteren. Ga dus door met wat je wilt, Boodschapper van Allah. Wij zijn met jou. Ik zweer bij Allah, Die jou als ware profeet heeft gezonden: als je ons deze zee zou laten zien en erin zou duiken, dan zouden wij zeker met jou in die zee duiken, en niemand van ons zou achterblijven."

Op deze mooie woorden van Sa'd vertelde de Profeet ﷺ over twee blijde berichten die Allah, de Machtige en Verhevene, hun zou schenken, en zei hij:

"Voorwaar, Allah heeft mij een van de twee groepen beloofd. Bij Allah, het is alsof ik de plekken zie waar de vijanden zullen vallen. Hier zal die en die worden gedood, daar zal die en die worden gedood."

Daarna haalde hij de kinderen uit het leger en stuurde hen terug. Van de kinderen kon alleen Umayr ibn Abi Waqqas, na lang aandringen, in het leger blijven.

De keuze van de kampplaats

Toen de moslims bij de waterput kwamen die het dichtst bij Badr lag, stegen zij af en sloegen zij daar hun kamp op. Al-Hubab ibn al-Mundhir, een van de metgezellen, kwam naar de Boodschapper van Allah ﷺ en vroeg of deze kampplaats door de openbaring was bepaald, of dat het zijn eigen mening was. De Profeet ﷺ zei dat het zijn eigen mening was. Daarop zei al-Hubab ibn al-Mundhir dat dit geen geschikte plek was voor een legerkamp:

"Boodschapper van Allah! Ik ken Badr en zijn putten. Laten we doorgaan tot de putten die ik ken, met veel en zoet water; laten we daar ons kamp opslaan en de vijand voor zijn, en daarna de andere putten dichtgooien."

Hij zei dat het beter zou zijn als het islamitische leger zijn kamp opsloeg bij het water dat het dichtst bij de polytheïsten van de Quraysh lag. Zo zouden de moslims water hebben, en zou hun vijand zonder water zitten. In het hete klimaat van Arabië kon een leger zonder water, hoe sterk en groot ook, niets uitrichten.

De Profeet ﷺ vond dit een goed voorstel en deed wat al-Hubab had gezegd.

Op advies van al-Hubab kwam het islamitische leger aan bij de gekozen waterput en sloeg het daar zijn kamp op. Maar de grond waar de moslims kampeerden was zanderig, en daarom was het er heel moeilijk lopen. Een tijd nadat de twee legers hun kamp hadden opgeslagen, begon het hevig te regenen. Deze regen veranderde de plek waar de polytheïsten kampeerden in modder en slijk, maar maakte de zanderige grond van het islamitische leger harder, zodat zij zich makkelijker konden bewegen. Dit was een duidelijke hulp van Allah, de Machtige en Verhevene. De regen bracht ook het stof op de grond tot rust.

De regen maakte niet alleen de grond van de moslims harder, maar bracht ook rust in hun hart. Met deze rust kwam er over alle moslims een zoete, kalmerende

en verkwikkende slaap.

Terwijl de Profeet ﷺ daar was, probeerde hij informatie te krijgen over het aantal en de uitrusting van de Quraysh. Daarvoor stuurde hij Ali, Sa'd en az-Zubayr richting Badr. Na een tijd kwamen zij terug met twee slaven van de Quraysh. Op dat moment was de Boodschapper van Allah ﷺ aan het bidden. Om informatie over de polytheïsten te krijgen, vroegen de metgezellen de slaven: "Wie zijn jullie?" Zij zeiden: "Wij zijn de waterdragers van de Quraysh." De metgezellen dachten dat zij niet de waarheid spraken en begonnen hen te slaan. Toen de Profeet ﷺ zijn gebed had beëindigd en de salam had gegeven, vroeg hij het de slaven zelf:

"Vertel mij: waar zijn de Quraysh?"

"Achter die zandheuvel."

"Hoeveel zijn het er?"

"Dat weten wij niet."

"Hoeveel dieren slachten zij elke dag?"

"De ene dag tien, de andere dag negen."

De Profeet ﷺ zei: "Dan zijn het er ongeveer 900 tot 1000." Zo schatte hij hun aantal heel nauwkeurig.

Een gids in trouw

Terwijl aan beide kanten de voorbereidingen voor de strijd in volle gang waren, kwamen Hudhayfa ibn al-Yaman en zijn vader Husayl zich bij het islamitische leger aansluiten. Zij vertelden de Profeet ﷺ dat zij op weg naar Badr het leger van de polytheïsten waren tegengekomen, en dat de polytheïsten, omdat zij vermoedden dat zij moslim waren, hun hadden laten beloven niet tegen hen te vechten. De vijand was ongeveer drie keer zo talrijk als de moslims. In zo'n situatie telde elke strijder. Maar de Profeet ﷺ, het voorbeeld van trouw, aanvaardde de hulp van Hudhayfa ibn al-Yaman en zijn vader niet; hij vroeg hun hun belofte na te komen en zei:

"Ga maar. Wij houden ons aan de belofte die jullie hun hebben gedaan, en vragen Allah om hulp tegen hen!"

In de nacht vóór de dag van de strijd bleef de Profeet ﷺ tot de ochtend wakker, bezig met aanbidding en smeekbeden. Vooral deze smeekbede deed hij vaak:

"O Allah, vervul wat Je mij hebt beloofd! O Allah! Geef mij wat Je mij hebt beloofd! O Allah! Als Je deze groep moslims vernietigt, zal er (daarna) op aarde niemand meer zijn die Jou aanbidt."

De Profeet deed zijn smeekbede zo vaak, dat de mantel die hij over zijn schouder had geslagen op de grond viel. Toen kwam Abu Bakr naar hem toe en zei:

"Het is genoeg met je smeekbeden. Je hebt bij je Heer aangedrongen."

Daarop reciteerde de Profeet het vers: "Die menigte zal zeker verslagen worden en zij zullen hun rug keren." Hij kwam uit zijn tent en stelde het islamitische leger op in slagorde. Ook koos hij Mus'ab ibn Umayr, al-Hubab ibn al-Mundhir en Sa'd ibn Mu'adh als vaandeldragers.

Kort voor het begin van de strijd begon de Profeet ﷺ met een pijl in zijn hand de soldaten in slagorde op te stellen. Hij lette erop dat de rijen recht waren, en waarschuwde iedereen dat niemand deze orde mocht verstoren door voor of achter te staan. Op dat moment zag hij Sawad ibn Ghaziyya, die iets voor de rij stond, en hij prikte hem met de pijl in zijn hand en beval hem netjes te gaan staan. Sawad zei dat het pijn deed door de prik van de Profeet, en tot woede van alle metgezellen eiste hij vergelding (qisas):

"Niemand heeft voorrang boven een ander."

De Profeet ﷺ wees dit verzoek van Sawad niet af. Op een moment dat de polytheïstische vijanden vlak tegenover hen klaarstonden om te vechten, ontblootte hij zijn buik en nodigde hij hem uit zijn vergelding te nemen. Op deze uitnodiging van de Profeet kwam Sawad naar hem toe, omhelsde hem en kuste hem. De Profeet ﷺ en de metgezellen waren verbaasd en vroegen naar de reden. Sawad antwoordde:

"Zoals je ziet, is het bevel van Allah gekomen. Ik dacht: misschien word ik in de strijd gedood. Daarom wilde ik dat mijn laatste momenten op deze wereld bij jou zouden zijn, en heb ik je omhelsd."

Dit antwoord van Sawad raakte alle moslims diep.

Een strijd tussen verwanten

Een opvallende kant van de Slag bij Badr was dat het een strijd tussen verwanten was. Terwijl de islam het denken van de moslims opnieuw opbouwde, leerde hij hen de islamitische broederschap veel hoger te zien en te waarderen dan bloedverwantschap. Want in de islam was niet de bloedband of verwantschap het belangrijkste, maar de band van het geloof en het delen van dezelfde godsdienst. Daarom vocht Abu Bakr tegen zijn polytheïstische zoon Abd ar-Rahman, Mus'ab ibn Umayr tegen zijn polytheïstische broer Aziz, en Hamza tegen zijn broer al-Abbas.

De legers stonden nu tegenover elkaar en de gevechten zouden zo beginnen. Maar op de plek waar de polytheïsten kampeerden, werd het gebrek aan water een groot probleem.

Voordat de strijd begon, noemde de Profeet van de Barmhartigheid ﷺ de namen van enkele van zijn verwanten en zei:

"Wie van jullie al-Abbas, Talib, Nawfal en Abu Sufyan tegenkomt, moet hen niet doden. Want zij zijn met dwang meegenomen."

Hij had namelijk gehoord dat Abu Jahl, toen hij naar de Slag bij Badr vertrok, deze verwanten om duivelse redenen met dwang had meegenomen. Deze waarschuwing van de Profeet over de Banu Hashim lokte bij de metgezel Abu Hudhayfa ibn Utba ibn Rabi'a de volgende reactie uit:

"Wij gaan onze vaders, onze zonen, onze broers en onze stam doden. En al-Abbas laten we gaan (zomaar)? Bij Allah, als ik hem tegenkom, zal ik hem zeker doden."

Er waren metgezellen die boos werden om deze woorden van Abu Hudhayfa en hem wilden aanvallen, maar de Profeet ﷺ stond het niet toe. Daarna legde hij hem uit dat hij met deze reactie ongelijk had, en zei:

"Jouw vader, jouw oom en jouw broer zijn uit eigen wil, vol inzet en zonder dwang uitgetrokken om tegen ons te vechten. Maar deze mensen zijn met dwang en tegen hun wil meegenomen om tegen ons te vechten."

Wanneer de polytheïstische Arabieren met hun hele leger zouden vechten, was het hun gewoonte om eerst tweegevechten te houden. Dat wilden zij ook bij de Slag bij Badr doen. Drie polytheïsten traden naar voren en vroegen met hoogmoedige gebaren om drie strijders van de moslims.

Tegenover Utba ibn Rabi'a, zijn broer Shayba ibn Rabi'a en zijn zoon al-Walid ibn Utba traden van de Ansar de twee broers Awf en Mu'adh en Abdullah ibn Rawaha naar voren. Toen de polytheïsten, die zichzelf als edelen van de Quraysh zagen, hoorden dat hun tegenstanders van de Ansar waren, weigerden zij met hen te vechten. Want zij zagen hen niet als hun gelijken, en zij wilden vechten tegen hun eigen verwanten die moslim waren geworden.

Ook in de laatste minuten voor hun dood bleven de polytheïsten handelen vanuit de trots van de jahiliyya. Op hun verzoek beval de Profeet ﷺ Ubayda ibn al-Harith, Hamza en Ali, van de muhajirun, naar voren te treden, en zei hij:

"Kinderen van Hashim! Sta op en vecht voor de waarheid die jullie Profeet heeft gebracht. Kijk, zij zijn gekomen met hun valsheid en willen het licht van Allah doven."

De polytheïsten maakten geen bezwaar tegen deze namen, en zo begonnen de tweegevechten.

Ubayda ibn al-Harith tegen Utba ibn Rabi'a,

Hamza ibn Abd al-Muttalib tegen Shayba ibn Rabi'a,

en Ali ibn Abi Talib tegen al-Walid ibn Utba.

Hamza en Ali gaven hun tegenstanders geen enkele kans en doodden hen meteen. Ubayda raakte tijdens dit gevecht aan zijn been gewond. Maar zijn twee kameraden snelden hem meteen te hulp en doodden ook zijn tegenstander.

Na de tweegevechten nam de Profeet ﷺ een handvol kiezelsteentjes, wierp die naar de polytheïsten en gaf zijn metgezellen het bevel tot de aanval. Op de vlakte van Badr begon de strijd tussen waarheid en valsheid. Het slagveld weergalmde van het geluid van zwaarden en strijdkreten.

Vandaag was de dag om rekenschap te vragen voor de beledigingen en martelingen in Mekka. Het was de dag om rekenschap te vragen voor de familie Yasir, die onschuldig en op wrede wijze was vermoord, alleen omdat zij zeiden: 'Onze Heer is Allah'; en voor de martelingen waarbij de gloeiende kolen waarop men hen legde, werden gedoofd door het vet van hun lichaam. Vandaag was de dag om de polytheïsten, die de gelovigen om hun godsdienst martelden, te laten zien waartoe Allah in staat is.

Het einde van de leiders van het ongeloof

Abu Jahl, de farao van de islamitische oemmah, stond voorop bij hen die de Profeet ﷺ en de moslims het zwaarst martelden en beledigden. Twee moslims, Mu'adh ibn Amr en Mu'awwidh ibn Afra, hadden gehoord van de beledigingen en martelingen die hij in Mekka de Profeet en de gelovigen had aangedaan. Daarom begonnen zij Abu Jahl te zoeken zodra de Slag bij Badr begon. Toen de strijd in volle hevigheid woedde, zagen zij hem en vielen hem meteen met hun zwaarden aan. Abu Jahl raakte door de zwaardslagen zwaar gewond, maar stierf niet. Door zijn wonden had hij ook de kracht niet meer om weg te vluchten, en langzaam stierf hij. Toen de hevigheid van de strijd was gaan liggen, beval de Profeet ﷺ zijn metgezellen uit te zoeken of Abu Jahl onder de gedode polytheïsten was. De metgezellen begonnen hem te zoeken. Toen kwam Abdullah ibn Mas'ud hem tegen en zag dat hij op sterven lag. Om de laatste slag toe te brengen, zette hij zijn voeten op zijn borst en zei:

"Vijand van Allah! Heeft Allah jou niet te schande gemaakt en vernederd?"

Abu Jahl, die nog maar moeizaam kon praten, bleef ook nu beledigen:

"Herdertje van de schapen! Je bent wel hoog geklommen, op een plek die moeilijk te bereiken is!"

Maar al zijn hoogmoed en buitensporige vijandschap konden hem niet beschermen tegen het zwaard van Abdullah, en als eerste stap van zijn eeuwige straf werd zijn hoofd van zijn lichaam gescheiden. En dat nog wel door een zwakke en tengere schaapherder, die hij niet eens als mens had gezien.

Toen de Profeet ﷺ hoorde dat hij was gedood, was hij blij en zei:

"Allahu akbar! Alle lof komt toe aan Allah, Die Zijn woord heeft vervuld, Zijn dienaar heeft geholpen en de vijandelijke groepen alleen heeft verslagen."

Daarna ging hij naar het lijk van Abu Jahl en zei:

"Dit was de farao van deze oemmah."

In een ander opvallend tafereel van de Slag bij Badr speelde Umayya ibn Khalaf de hoofdrol. Umayya, een van de leiders van de polytheïsten, had Bilal zwaar gemarteld om hem van de islam af te brengen.

Toen de moslims in de Slag bij Badr, met toestemming van Allah, de Machtige en Verhevene, het leger van het ongeloof uiteen hadden geslagen, begrepen de polytheïsten, al was het laat, dat het slagveld van Badr niet de vallei van Ramda was, waar zij weerloze slaven martelden.

Toen Umayya zag dat veel van zijn vrienden op het slagveld waren gedood en dat de situatie zich tegen hen keerde, raakte hij flink in paniek en begon hij de kille adem van de naderende dood in zijn nek te voelen. Op dat moment hield Bilal hem in de gaten. Voor alle moslims was het belangrijk deze strijd te winnen. Maar voor Bilal was deze strijd nog veel belangrijker. Want in deze gemeenschap had hij gezien dat er werkelijk geen onderscheid werd gemaakt tussen mensen op grond van huidskleur, afkomst en taal. Als de moslims deze strijd zouden verliezen, zou voor hem vanwege zijn huidskleur en status een echte nachtmerrie opnieuw beginnen. Daarom was de Slag bij Badr voor hem nog veel belangrijker; het was in de volle betekenis van het woord een vrijheidsstrijd.

Stap voor stap kwam Bilal dichter bij Umayya, zijn wrede folteraar. Bilal was niet van plan Umayya te laten gaan, en hij riep:

"Is Umayya ibn Khalaf niet het hoofd van het ongeloof? Als deze kerel aan de dood ontsnapt, dan wil ik zelf niet ontsnappen."

Umayya brulde en pronkte als een leeuw toen hij in de hete woestijnen van Mekka een weerloze stakker martelde die met vastgebonden handen en armen lag te wachten. Maar vandaag was het slagveld. Vandaag was een dag waarop niemand zijn ware gezicht kon verbergen, een dag waarop grote en adellijke stammen, roem en goud niets hielpen. Toen Bilal brulde als een leeuw en riep: "Als hij ontsnapt, ontsnap ik niet", wierp Umayya zich als een vleiend katje aan de voeten van Abd ar-Rahman ibn Awf en wilde hij bescherming. Maar ook deze laatste zet hielp hem niet. Toen Abd ar-Rahman ibn Awf de woede en vastberadenheid op het gezicht van Bilal zag, begreep hij dat de bescherming vandaag niets zou uithalen, en hopeloos ging hij opzij. Korte tijd later viel nog een van de leiders van het ongeloof op de grond, om nooit meer op te staan. Daarom was deze overwinning in

de ware zin een overwinning van de onderdrukten, de vertrapten, de slaven en de zwakken! Allahu akbar!

Aan het einde van de strijd werd het leger van de polytheïsten verslagen; zeventig mannen van de Quraysh werden gedood, onder wie leidende polytheïsten als Abu Jahl en Umayya ibn Khalaf, en zeventig werden gevangengenomen. Van de moslims vielen veertien martelaars: zes van de muhajirun en acht van de Ansar.

De lijken van de polytheïsten werden in een put die daar was gegooid. De Profeet ﷺ ging naar de rand van de put en riep tot de dode polytheïsten:

"Mensen van de put! Utba ibn Rabi'a, Shayba ibn Rabi'a, Umayya ibn Khalaf en Abu Jahl ibn Hisham! Hebben jullie gezien dat wat jullie Heer jullie beloofde waar was? Ik heb gezien dat wat mijn Heer mij beloofde waar was!"

Sommige metgezellen waren hier wat verbaasd over. Daarop wendde de Profeet ﷺ zich tot hen en zei:

"Jullie horen wat ik zeg niet beter dan zij. Alleen kunnen zij mij niet antwoorden."

Zo maakte hij duidelijk dat die doden alles minstens zo goed hoorden als zij.

Toen de hevigheid van de strijd was gaan liggen, begon de Profeet ﷺ met zijn metgezellen te overleggen wat er met de gevangenen moest gebeuren. Umar stelde voor hen allemaal te doden; Abu Bakr stelde voor hen tegen losgeld vrij te laten. De Profeet aanvaardde de mening van Abu Bakr en liet hen tegen losgeld vrij. Aan wie geen losgeld kon betalen, werd beloofd dat hij zou worden vrijgelaten op voorwaarde dat hij tien moslimkinderen leerde lezen en schrijven.

Een deel van de gevangenen die geen losgeld konden betalen, liet de Profeet van de Barmhartigheid ﷺ zonder iets ervoor terug te vragen vrij, nadat zij hadden beloofd met woord en daad niets meer tegen de moslims te ondernemen.

Het grootste deel van de polytheïstische gevangenen werd vrijgelaten. Van de gevangenen werden an-Nadr ibn al-Harith en Uqba ibn Abi Mu'ayt onder geen enkele voorwaarde vrijgelaten, maar gedood. Deze twee verbeten polytheïsten hadden de moslims zwaar gemarteld en waren in hun vijandschap tegen de islam ver over de grens gegaan. Daarom gaf de Profeet opdracht hen te doden. Uqba, voor wie onder zoveel gevangenen het doodsbevel was gegeven, protesteerde:

"Ga je mij doden, van al deze gevangenen?"

Op dit protest zei de Profeet ﷺ:

"Ja! Je wordt gedood vanwege je ongeloof en je overmoed."

Ali voerde de opdracht meteen uit en doodde Uqba.

De overwinning die de moslims bij Badr behaalden, werd niet alleen in de omgeving, maar ook in de buurlanden bekend. Een van hen was de Negus, de koning

van Abessinië, en hij was heel blij toen hij van deze overwinning van de moslims hoorde.

Er waren mensen die blij waren met deze overwinning van de moslims, maar ook mensen die er verdrietig om waren. Vooral de joden waren heel bedroefd over de nederlaag van de polytheïsten en de overwinning van de moslims, hoewel zij tot dan toe geen problemen met de moslims hadden gehad.

De overwinning bij Badr zorgde ervoor dat de jonge, pas gestichte islamitische staat steviger op haar benen kwam te staan. Deze overwinning versterkte het zelfvertrouwen van de moslims, en was ook een waarschuwing voor de joden, de hypocrieten en de polytheïsten om hun vuile plannen op te geven. Bovendien bewezen de moslims met deze overwinning, zowel aan de stammen rond Medina als aan de Mekkaanse polytheïsten, dat zij een nieuwe macht in Arabië waren.

Het overlijden van Ruqayya

Terwijl de overwinning van het islamitische leger werd gevierd, gebeurde er ook iets wat de Profeet ﷺ en de moslims verdriet deed. Kort voor de Slag bij Badr was Ruqayya, een dochter van de Profeet, ziek geworden. Daarom gaf de Boodschapper van Allah ﷺ zijn schoonzoon Uthman toestemming om niet aan de strijd deel te nemen. Maar de ziekte van Ruqayya werd steeds erger, en op de dag dat het nieuws van de overwinning bij Badr Medina bereikte, overleed zij. Zij was toen 21 jaar oud.

De dood van Abu Lahab

Toen het nieuws van de nederlaag van de polytheïsten bij Badr Mekka bereikte, werden alle polytheïsten die niet aan de strijd hadden deelgenomen door groot verdriet overvallen. Voorop stond Abu Lahab. Hij was zo bedroefd over deze nederlaag, dat hij na het horen van dit nieuws nog maar een week leefde.

Abu Lahab was een van hen die zich met al zijn kracht verzetten tegen het verkondigen van de boodschap door de Profeet ﷺ. Maar al zijn inspanningen waren al snel tevergeefs, en hij kon de groei van de islam niet tegenhouden. In de Slag bij Badr werden veel vooraanstaanden en stamhoofden gedood die bekendstonden om hun vijandschap tegen de islam en daarin niet onderdeden voor Abu Lahab. Ook Abu Lahab leefde na het verdriet en de rouw om Badr nog maar ongeveer een week. Toen hij stierf, begon zijn lijk heel erg te stinken. Daarom kon niemand, ook zijn zonen niet, bij zijn lijk komen. Twee à drie dagen lang bleef zijn lijk op de grond liggen. Uiteindelijk, onder druk van enkele mensen van de Quraysh, gingen de kinderen van Abu Lahab ermee akkoord het lijk van hun vader te begraven. Maar omdat zij door de stank niet bij het lijk konden komen, duwden zij het van een afstand met lange stokken in een kuil en bedekten het met stenen.

De grootste nederlaag en mislukking van Abu Lahab was echter dat de ware godsdienst, die hij met al zijn kracht had willen vernietigen, door zijn dochter en zonen werd aanvaard. Eerst aanvaardde Durra, de dochter van Abu Lahab, de islam. Later, tijdens de verovering van Mekka, kwamen zijn zonen Utba en Mu'attib naar de Boodschapper van Allah ﷺ en werden zij moslim.

De hijra van Zaynab

Toen er toestemming kwam om naar Medina uit te wijken, waren alle moslims die daartoe in staat waren uitgeweken, maar Abu al-As, de man van Zaynab, had niet toegestaan dat zijn vrouw zich bij deze karavaan aansloot. Daarom moest Zaynab tot de Slag bij Badr in Mekka blijven.

Onder de gevangenen van de Slag bij Badr was ook Abu al-As, de schoonzoon van de Profeet ﷺ. Toen Zaynab hoorde dat haar man onder de gevangenen van Badr was, stuurde zij als losgeld een halsketting van Jemenitische kralen naar de Profeet, die zij van haar moeder als huwelijksgeschenk had gekregen. Toen de Profeet van de Barmhartigheid ﷺ deze halsketting zag, was hij diep ontroerd. Hij wendde zich tot zijn metgezellen en zei:

"Als jullie haar (Zaynabs) gevangene willen vrijlaten en haar spullen aan haar willen teruggeven, dan mogen jullie dat doen."

Daarop lieten de metgezellen Abu al-As vrij en gaven zij hem ook de halsketting terug die als losgeld was gestuurd. De Profeet ﷺ liet Abu al-As vrij op voorwaarde dat hij Zaynab naar Medina zou sturen.

Toen Abu al-As in Mekka aankwam, gaf hij zijn vrouw Zaynab toestemming om uit te wijken. Zaynab maakte zich klaar en vertrok samen met haar zwager Kinana. Maar de Quraysh, wier haat tegen de islam en de moslims door de nederlaag bij Badr veel groter was geworden, hoorden ervan, versperden haar de weg en zeiden dat zij niet zouden toestaan dat zij overdag en openlijk vertrok. Op dat moment stootte een verbeten polytheïst, Habbar ibn al-Aswad, Zaynab met zijn speer van haar kameel. Zaynab, die zwanger was, raakte door deze val gewond en verloor ook het kind in haar buik.

Abu Sufyan, die getuige was van het voorval, kwam met een groep vooraanstaanden van de Quraysh en kalmeerde de partijen. Daarna stemde hij in met deze hijra, op voorwaarde dat Zaynab 's nachts en in het geheim zou worden weggebracht. Toen het nacht werd, nam Kinana, de broer van Abu al-As, Zaynab mee en bracht hij haar naar Zayd, die op een eerder afgesproken plek wachtte. Zo week Zaynab na twee jaar uit naar Medina en werd zij herenigd met haar vader en haar andere dierbaren.

De strijd met de Banu Qaynuqa (624)

Na de overwinning bij Badr zagen alle polytheïsten de kracht van de moslims, en zij begrepen dat zij niet onderschat konden worden. Na deze overwinning zagen ook de joden, net als de polytheïsten, met eigen ogen dat de moslims in deze streek een nieuwe macht waren. Maar hun zieke harten hielden hen tegen om zich aan de waarheid over te geven. Net als de hypocrieten begonnen ook zij geniepige plannen tegen de moslims te smeden. Verraad begon als een duivel door hun aderen te stromen. Hoewel zij een vredesverdrag met de moslims hadden, ontging het niemand dat zij in het geheim stookten en ondermijnden. In hun onderlinge gesprekken, en via sommige van hun dichters, schuwden zij geen beledigende woorden over de Profeet en de moslims.

De Profeet ﷺ wist van hun activiteiten. Maar zolang hij geen openlijke uitspatting zag, vond hij het niet gepast tegen hen in te grijpen.

In Medina waren drie grote joodse stammen: de Banu Qurayza, de Banu an-Nadir en de joden van de Banu Qaynuqa, die bekendstonden als de meest onruststokende van hen. De joden van de Banu Qaynuqa vertrouwden sterk op hun rijkdom, hun stevige burchten en hun ongeveer zevenhonderd gewapende strijders.

Een strijd om eerbaarheid

Toen de Profeet ﷺ naar Medina uitweek, sloot hij een verdrag met alle drie de joodse stammen die daar woonden. Volgens dit verdrag zouden de volken die daar woonden Medina samen verdedigen tegen elk gevaar van buitenaf. Maar de macht en rijkdom waarop de joden zo vertrouwden, brachten hen ertoe de volgende uitspatting te begaan, die uiteindelijk hun einde zou betekenen:

Een vrouw van de Ansar, met haar gezicht bedekt, ging een goudsmid van de joden van de Banu Qaynuqa binnen om sieraden te kopen. De joden vroegen de moslimvrouw haar gezicht te ontbloten. De moslimvrouw weigerde dit. Toen de moslimvrouw na het kopen net wilde vertrekken, sloop een van de joden naar haar toe en haakte de zoom van haar kleed vast aan haar middel. Toen zij wegliep, werd haar lichaam zichtbaar en begon zij te schreeuwen. De joden begonnen op dat moment op walgelijke wijze te gillen en te lachen. Een moslim die dit zag, greep meteen in en doodde een van die joden. De joden die daar waren, doodden daarop die moslim. Deze aanval op de eerbaarheid van de moslimvrouw en de moord op de moslim die haar probeerde te beschermen, waren openlijk verraad. Met dit verraad verbraken de joden van de Banu Qaynuqa ook het verdrag tussen hen en de moslims.

Toen de Profeet ﷺ hoorde wat de joden hadden gedaan, ging hij naar hun woongebied en waarschuwde hen:

"Joodse gemeenschap! Vrees Allah, opdat jullie niet een ramp overkomt zoals die van de Quraysh. Word moslim; jullie weten dat ik een gezonden profeet ben. Dat weten jullie uit jullie Boek en uit de belofte die Allah jullie heeft afgenomen."

Zo herinnerde hij hen aan wat de polytheïsten bij Badr was overkomen, en vroeg hij hun daar een les uit te trekken. Maar de Banu Qaynuqa bleven achter hun verraad staan en gaven de Boodschapper van Allah ﷺ brutale antwoorden:

"Mohammed! Laat je niet misleiden doordat je hebt gewonnen van mensen die niet weten wat oorlog is! Wij zijn niet zoals zij; wij weten heel goed hoe je moet vechten. Als je het aandurft met ons te vechten, dan zul je zien wat voor mannen wij zijn!"

Na deze waarschuwing lieten de joden het niet bij het staan achter hun verraad, maar begonnen zij ook nieuwe uitspattingen. Daarop stelde de Profeet ﷺ Abu Lubaba ibn Abd al-Mundhir aan als zijn plaatsvervanger in Medina, en trok hij op naar hun stevige burchten.

Toen de joden hoorden dat de moslims op hen afkwamen, raakten zij in paniek. De joden, die kort daarvoor tegenover de Profeet ﷺ hadden opgeschept over hun heldenmoed en moed, en vol trots hadden gezegd dat zij niet zoals de Quraysh waren, zochten hun toevlucht in hun stevige burchten. De Profeet ﷺ belegerde hen in hun burchten en eiste dat zij zich overgaven. De joden wachtten een tijd op hulp van buiten. Want zowel de Mekkaanse polytheïsten als de hypocrieten hadden hun eerder allerlei beloften gedaan dat zij hen in zo'n situatie zouden helpen. Maar niemand, ook hun joodse verwanten niet, durfde hun te hulp te komen. Na een belegering van vijftien dagen moesten zij zich overgeven. Met vastgebonden handen werden zij op een plein bijeengebracht. Op dat moment kwam Abdullah ibn Ubayy, de leider van de hypocrieten, en vroeg om hen te vergeven. Om te voorkomen dat de zaak nog groter werd, vergaf de Profeet ﷺ hun op voorwaarde dat zij zouden worden verbannen. Zij kregen drie dagen om hun burchten te ontruimen. Na drie dagen kwamen de zevenhonderd joden van de Banu Qaynuqa uit hun burchten en verlieten zij vernederd hun land, om in ballingschap te gaan richting Syrië.

Het uitschakelen van twee onruststokers

Ka'b ibn al-Ashraf, een van de joodse dichters, was heel bedroefd over de nederlaag van de polytheïsten bij Badr. Toen hij voor het eerst hoorde van de overwinning van de moslims, sprak hij zijn verdriet over de dood van de polytheïsten uit met de woorden:

"Ik zweer bij Allah: als de metgezellen van Mohammed deze mensen hebben gedood, dan is het onder de grond beter dan erboven."

Direct nadat hij de afloop van de strijd had gehoord, ging hij naar Mekka om de leiders van de polytheïsten zijn deelneming te betuigen. Toen de polytheïsten vroegen: "Zijn wij op de ware weg of zij?", zei hij dat de polytheïsten op de ware weg waren. Ka'b was dichter, en met de schadelijke gedichten die hij schreef om de moslims te bespotten, zette hij zijn vijandschap voort; zijn gedichten waren in die tijd wat de pers nu is. De Profeet ﷺ begon zich te storen aan deze pogingen tot onrust, en hij sprak een vervloeking over hem uit:

"O Allah! Neem wraak op deze Ka'b ibn al-Ashraf, die openlijk kwaad verspreidt en gedichten blijft opzeggen, op welke manier Jij ook wilt."

Daarna zei hij:

"Wie handelt Ka'b ibn al-Ashraf voor mij af? Want hij kwetst Allah en Zijn Boodschapper."

Zo vroeg hij om deze duivel in mensengedaante te doden, zodat dit gevaar vlak naast hen werd uitgeschakeld voordat het nog groter werd. Mohammed ibn Maslama, een van de moslims van de Ansar, bood zich voor deze taak aan; kort daarna ging hij naar de burcht waar Ka'b woonde en doodde hem.

Kort na deze gebeurtenis werd ook een jood genaamd Abu Rafi', die in het stoken van onrust niet onderdeed voor Ka'b ibn al-Ashraf, op dezelfde manier gedood. Naast veel andere onrust zette hij vooral de stam Ghatafan ertoe aan Medina aan te vallen, en beloofde hij hun financiële steun.

Ook voor het uitschakelen van deze onruststoker gaf de Profeet Abdullah ibn Atik de opdracht. Abdullah trof zijn voorbereidingen, ging erheen en doodde Abu Rafi'.

Met deze twee aanslagen wilde de Profeet de joden duidelijk maken dat hij van al hun vuile contacten op de hoogte was, en dat wie zulke pogingen deed niet ongestraft zou blijven. Omdat de joden wisten wat deze mannen van hen hadden gedaan, konden zij, op een paar zwakke protesten na, geen serieuze reactie geven. Sterker nog, na deze gebeurtenissen werden zij nog banger. Want nu zagen zij dat hun pogingen tot onrust en verderf niet ongestraft zouden blijven.

De veldtocht van Sawiq (624)

De veldtocht van Sawiq vond plaats nadat zevenhonderd joden van de Banu Qaynuqa uit Medina waren verbannen. De Mekkaanse polytheïsten, die na de nederlaag bij Badr op een kans voor wraak loerden, kwamen in het tweede jaar na de hijra in actie. Zoals veel polytheïsten besloot ook Abu Sufyan zich veel genoegens te ontzeggen totdat hij wraak had genomen voor de nederlaag bij Badr. Daarom waste hij zich niet en gebruikte hij geen parfum.

Abu Sufyan, die door het vuur van de wraak niet kon slapen, verzamelde tweehonderd man en trok richting Medina. Deze eenheid van de polytheïsten vertrok niet

zozeer om te vechten, maar om informatie over de moslims te verzamelen, te plunderen en te roven. Zonder een moslim tegen te komen, kwam Abu Sufyan aan in het gebied van de joden van de Banu an-Nadir, een van de netwerken van verraad. Daar ontmoette hij Sallam ibn Mishkam, een van de joodse leiders, en probeerde hij informatie over de moslims te krijgen. Ook de joden aarzelden zoals altijd niet om verraad te plegen, en zij vertelden hem alles wat zij over de moslims wisten. Dat hun verwanten, de joden van de Banu Qaynuqa, kort daarvoor uit Medina waren verbannen, had hun haat tegen de moslims nog groter gemaakt. Maar Allah, de Machtige en Verhevene, had de angst voor de moslims in hun hart gelegd. Daarom zetten zij hun vijandschap op een geniepige manier voort.

Toen de polytheïsten van de Quraysh, na de nodige informatie over de moslims te hebben verzameld, terugkeerden, kwamen zij Sa'd ibn Amir van de Ansar en zijn knecht tegen en doodden hen. Op dat moment raakten de polytheïsten in paniek; uit angst dat de moslims hen zouden pakken, gooiden zij het grootste deel van hun proviand weg om hun last lichter te maken en sneller weg te komen, en vluchtten zij.

Tweeëntwintig maanden na de hijra, op de vijfde dag van de maand Dhul-Hijja, hoorde de Profeet ﷺ van dit voorval, en hij vertrok meteen met een eenheid om hen te pakken. Maar Abu Sufyan en zijn mannen waren gevlucht en hadden de sawiq (geroosterd meel) achtergelaten die de ongeveer tweehonderd soldaten als proviand hadden meegenomen. Omdat er veel achtergelaten sawiq werd buitgemaakt, kreeg deze veldtocht de naam "veldtocht van Sawiq", naar het Arabische woord voor geroosterd meel.

Het huwelijk van Fatima

In het tweede jaar na de hijra trouwde Fatima, de jongste dochter van de Profeet. Na de hijra naar Medina hadden onder meer Abu Bakr, Umar en andere metgezellen om de hand van Fatima gevraagd. Maar de Boodschapper van Allah ﷺ aanvaardde deze aanzoeken niet.

Na een tijd ging Ali naar de Profeet ﷺ om te zeggen dat hij met Fatima wilde trouwen. Maar door zijn goede manieren en verlegenheid kon hij niets uitbrengen. De Profeet, de barmhartigheid voor de werelden, begreep echter waarvoor hij was gekomen en zei:

"Waarom ben je gekomen? Heb je iets nodig? Je bent zeker gekomen om om de hand van Fatima te vragen."

Ali kon alleen maar "Ja" zeggen. De Profeet ﷺ zei:

"Heb je iets wat je Fatima als bruidsgave (mahr) kunt geven?"

Ali zei:

"Nee, ik heb niets wat ik haar als bruidsgave kan geven."

De Boodschapper van Allah ﷺ zei:

"Wat is er gebeurd met het pantserhemd dat ik je eerder heb gegeven?"

Ali zei: "Dat heb ik nog." De Profeet zei:

"Geef dat dan als bruidsgave."

Met dit huwelijk werd een voorbeeldig gezin gesticht, waaruit heldhaftige generaties zouden voortkomen die zeer belangrijke sporen in de islamitische geschiedenis zouden nalaten. Toen zij trouwden, was Ali 21 en Fatima 19 jaar oud.

Nadat Ali en Fatima waren getrouwd, hoorde Haritha ibn an-Nu'man, een van de rijken van de Ansar die veel huizen had, dat het jonge paar een huis nodig had. Daarom wilde hij hun een van zijn huizen schenken, en hij zei:

"Hier zijn mijn huizen... Zonder twijfel zijn ikzelf en mijn bezittingen voor Allah en Zijn Boodschapper. Ik zweer bij Allah, Boodschapper van Allah: wat je van mij aanneemt, is beter voor mij dan wat je mij laat houden."

De Profeet aanvaardde zijn geschenk en deed een smeekbede voor hem.

De Slag bij Uhud (625)

De Slag bij Uhud vond plaats tweeëndertig maanden na de hijra, op de zevende of elfde dag van de maand Shawwal. Omdat bij de nederlaag van Badr veel vooraanstaanden van de Quraysh waren gedood, was de leiding bij Abu Sufyan komen te liggen. De polytheïsten, die de pijn van de Slag bij Badr maar niet konden vergeten, maakten na ongeveer een jaar voorbereiding plannen om Medina te overvallen en wraak te nemen. Na een jaar van propaganda en voorbereiding slaagden zij erin een groot en goed uitgerust leger van drieduizend man op de been te brengen.

Net als bij de Slag bij Badr zouden de polytheïsten, om de soldaten op te zwepen en moed te geven, naast alcohol en muziekinstrumenten ook veel zangeressen meenemen. Hind, de vrouw van Abu Sufyan, stond aan het hoofd van een groep van vijftien vrouwen die het leger van het ongeloof zouden vermaken en opzwepen. Hind, die bij Badr enkele verwanten had verloren, ging vooral mee om de dood van Hamza te zien. Hamza, een van de helden van de overwinning bij Badr, stond voorop onder de dapperen die de loop van de strijd hadden veranderd. De vader van Hind, Utba, en andere verwanten van haar waren door Hamza zelf gedood. Daarom zwoer Hind zich niet te wassen en geen parfum te gebruiken totdat zij wraak had genomen voor haar gedode verwanten. Om dit vuur van wraak te doven, zette zij Wahshi ibn Harb, die met de speer heel raak kon werpen, ertoe aan Hamza te doden. Als beloning beloofde zij hem allerlei geschenken. En Jubayr

ibn Mut'im beloofde hem zijn vrijheid als hij Hamza zou doden, als vergelding voor zijn gedode oom.

Een sterk inlichtingennetwerk

De Profeet ﷺ had op plaatsen als Mekka, Najd, Khaybar en Awtas speciale mannen die de nodige informatie over de polytheïsten verzamelden. Deze mannen gaven wat zij te weten kwamen in het geheim door aan de Profeet.

Men kan zeggen dat de Profeet ﷺ kort na de hijra naar Medina een zeer sterke inlichtingendienst had opgebouwd. Want zoals later ook te zien zal zijn, wist de Profeet van tevoren van het grootste deel van alle oorlogsvoorbereidingen van de polytheïsten in de omgeving, van de joden en van de Byzantijnen, en nam hij daarnaar zijn maatregelen. Al deze gedetailleerde informatie over de vijanden kon alleen worden verkregen met een groot inlichtingennetwerk.

Vóór de Slag bij Uhud wist de Boodschapper van Allah ﷺ ook van de voorbereidingen van de Mekkaanse polytheïsten. Amr ibn Salim van de stam Khuza'a, die een verdrag met de moslims had, bracht berichten die deze informatie van de Profeet bevestigden. Ook al-Abbas, de oom van de Profeet ﷺ in Mekka, stuurde naar Medina het bericht dat de Quraysh zich op oorlog voorbereidden.

Toen vaststond dat de polytheïsten zich op oorlog voorbereidden, gaf de Profeet ﷺ de metgezel al-Hubab ibn al-Mundhir ook nog de opdracht informatie te brengen over het aantal en de uitrusting van de vijand. Na een tijd kwam al-Hubab met nieuwe berichten terug. In het licht van deze berichten gaf de Profeet meteen opdracht de soldaten te verzamelen en de nodige voorbereidingen te treffen om de vijand tegemoet te gaan.

Overleg

Terwijl de Profeet ﷺ aan de ene kant opdracht gaf het islamitische leger voor te bereiden, begon hij aan de andere kant met zijn metgezellen te overleggen welke strategie het beste zou zijn tegen de aanvallen van de polytheïsten. Zelf wilde hij in Medina blijven en de stad verdedigen. Want hij vertelde over een droom die hij vlak voor de Slag bij Uhud had gezien, en zei:

"Ik zag in mijn droom runderen, en dat heb ik als iets goeds uitgelegd. Ook zag ik een kleine bot plek op de rug van mijn zwaard. En ik zag dat ik mijn hand in een heel stevig pantser stak. Dat heb ik uitgelegd als Medina. Als jullie het goed vinden in Medina te blijven en hen buiten te laten, laten we dan in Medina blijven. Als zij buiten blijven, zal dat niet in hun voordeel zijn. En als zij op ons afkomen, vechten wij tegen hen."

Ook de metgezellen, behalve de jongeren die niet aan de Slag bij Badr hadden kunnen deelnemen, zeiden dat zij er zo over dachten. De jongeren, die als leeuwen waren die met het bevel tot jihad uit hun kooi waren bevrijd, brandden van verlangen om man tegen man met de polytheïsten te vechten. Daarom wilden zij in plaats van een verdedigingsstrijd een directe confrontatie met de vijand buiten Medina, en zij drongen daar zo sterk op aan dat het bijna storend werd. Op het aandringen van de jongeren aanvaardde de Profeet ﷺ hun verzoek en gaf hij het islamitische leger opdracht zich voor te bereiden.

Terwijl de Boodschapper van Allah ﷺ zijn pantser aantrok, schaamden de jongeren zich een beetje voor hun aandringen. Daarom dachten zij dat het beter zou zijn om te doen wat de Profeet vond, en zeiden zij dat zij van hun eerdere besluit afzagen. Maar de Profeet ﷺ, die twee pantsers over elkaar had aangetrokken, zei:

"Het past geen enkele profeet om, nadat hij zijn pantser heeft aangetrokken, het weer uit te trekken zonder te hebben gevochten."

Zo liet hij hun weten dat het besluit nu was genomen, dat men de vijand van aangezicht tot aangezicht zou bevechten, en dat er van dit besluit niet zou worden afgeweken.

Direct nadat het idee om buiten Medina te vechten was aangenomen, stelden de moslims een leger van duizend man samen. Net als bij Badr waren de polytheïstische strijders drie keer zo talrijk als de moslimstrijders.

Kort nadat het islamitische leger de stad uit was getrokken, kwam een groep van zeshonderd joden die zich bij het leger wilde aansluiten om de moslims te helpen. Maar de Profeet ﷺ aanvaardde het hulpaanbod van de joden niet en zei:

"Wij nemen geen hulp aan van de mensen van shirk tegen de mensen van shirk."

Na deze woorden van de Profeet ging het leger op weg. Precies op dat moment haalde ook Abdullah ibn Ubayy, de leider van de hypocrieten, ongeveer driehonderd van zijn aanhangers uit het leger en zei:

"Hij heeft naar hen geluisterd en niet naar mij. Mensen, wij weten niet waarvoor wij ons hier laten doden."

Zo liet hij hen terugkeren. Want ook hij was een van hen die vonden dat men zich binnen Medina moest verdedigen. Met als smoes dat er niet naar zijn mening was geluisterd, verliet hij met zijn aanhangers het leger. Op dat moment riep de metgezel Abdullah ibn Haram hun toe:

"Mensen! Ik herinner jullie aan Allah. Laat jullie volk en jullie Profeet niet in de steek tegenover de vijand die al klaarstaat."

Op deze waarschuwing veranderden de hypocrieten van toon en zeiden:

"Als wij hadden geweten dat jullie zouden vechten, hadden wij jullie niet in de steek gelaten. Maar wij denken niet dat er gevochten zal worden."

Zo gingen zij weg. Doordat de hypocrieten het leger verlieten, daalde het aantal moslims tot zevenhonderd.

Door het vertrek van Ibn Salul en zijn aanhangers kreeg het moreel van de moslims een deuk. Sommige moslims vroegen zelfs om de hypocrieten die het leger hadden verlaten te doden. Maar de Profeet ﷺ aanvaardde dit voorstel niet en zei:

"Medina zuivert zich van het slechte (of van de slechte mensen) erin en werpt het uit, zoals de blaasbalg van de smid het roest van het ijzer verwijdert."

Het islamitische leger trok verder en kwam aan in de omgeving van de berg Uhud. De berg Uhud ligt precies ten noorden van Medina, ongeveer 5 km van het centrum van de stad.

Met de lessen die zij uit de nederlaag van Badr hadden geleerd, waren de polytheïsten er vroeg bij en namen zij strategischere posities in. Ook de moslims kwamen bij de berg Uhud aan en stelden zich daar op. In het leger van de polytheïsten zaten mensen als Khalid ibn al-Walid, een militair genie. Daarom bepaalde de Profeet ﷺ de zwakke plekken van het islamitische leger en wilde hij aanvallen daar voorkomen. Hij plaatste een eenheid van vijftig boogschutters onder bevel van Abdullah ibn Jubayr op de heuvel die Aynayn heet, en zei:

"Ook al zien jullie de vogels op onze lijken afkomen, kom ons niet helpen (zolang ik niemand naar jullie stuur)."

Ook beval hij hun, wat de afloop van de strijd ook zou zijn, op hun posten te blijven en hun plaats nooit te verlaten.

Nadat de legers tegenover elkaar hun plaatsen hadden ingenomen, begon op de zevende of elfde dag van de maand Shawwal de Slag bij Uhud. Aan het begin van de strijd slaagden de moslims er, ondanks hun kleine aantal, in de polytheïsten uiteen te slaan. Het leger van de polytheïsten was in verwarring, en door de aanhoudende aanvallen vielen hun vlaggen op de grond. In het leger van de Quraysh begon men te schreeuwen en te vluchten. De moslims begonnen hen met zwaarden en speren te achtervolgen.

Op dat moment, toen de strijd zich in het voordeel van de moslims begon te keren, sloegen de polytheïstische vrouwen, met Hind aan het hoofd, met tamboerijnen in hun handen de oorlogstrom om de polytheïstische strijders op te zwepen, en zij probeerden de strijders van de Quraysh aan te vuren. Op het ritme van hun tamboerijnen zongen zij vooral woorden die de Arabische stamtrots prikkelden, en zij hitsten de mannen op. Ook riepen zij de vluchtende polytheïstische strijders bij hun familie en bijnamen om terug te keren, en schreeuwden zij de namen van de leiders van de polytheïsten die bij Badr waren gedood. Maar niemand gaf ge-

hoor aan hun oproep tot de strijd, hoe zij ook al hun kunsten gebruikten. Bij de polytheïsten won de doodsangst het; zij namen de schande en de afkeuring voor lief en bleven voor de moslims uit vluchten. Al vluchtend lieten de polytheïsten veel waardevolle spullen achter. Op dat moment begonnen sommige moslims de buit te verzamelen die zij tegenkwamen, en zij hielden op met het achtervolgen van de vijand.

De Quraysh hadden bij hun vlucht veel buit achtergelaten. Toen de moslimboogschutters vanaf hun heuvel keken, was er van het leger van de polytheïsten niets meer te zien. Integendeel, overal schitterde de buit hun tegemoet. Toen de boogschutters op de heuvel zagen dat beneden een deel van de soldaten buit begon te verzamelen, begonnen zij af te dalen, om niet buiten de gunsten van de overwinning te vallen. Abdullah ibn Jubayr, de bevelhebber van de boogschutters, riep:

"Zijn jullie vergeten wat de Boodschapper van Allah tegen jullie heeft gezegd?"

Zo vroeg hij hun op hun plaats te blijven. Maar ondanks al zijn waarschuwingen won de drang om buit te verzamelen het, en op acht boogschutters na daalden alle boogschutters van de heuvel af.

De loop van de strijd verandert

Khalid ibn al-Walid, een van de bevelhebbers van het leger van de polytheïsten, had aan het begin van de strijd een paar pogingen gedaan om het islamitische leger in de rug aan te vallen, maar de strategische positie van de moslimboogschutters had hem die kans niet gegeven. Terwijl de strijd doorging, keek ook Khalid van een afstand toe wat er gebeurde, en vooral de moslimboogschutters op de heuvel Aynayn hield hij met grote aandacht in het oog. Zodra hij zag dat de boogschutters in hun haast om buit te verzamelen hun plaats verlieten, viel hij met een ruitereenheid van tweehonderdvijftig man het islamitische leger aan op zijn zwakste plek. Hij doodde de acht boogschutters die waren gebleven. Daarna overviel hij de gelovige soldaten, die bezig waren met het verzamelen van buit, van achteren en omsingelde hen. Ook de polytheïsten die kort daarvoor nog voor de moslimstrijders waren gevlucht, begonnen zich te herpakken en georganiseerder te vechten. Zo raakten de moslims van twee kanten ingesloten. Door de paniek begonnen sommige gelovigen elkaar per ongeluk te slaan. Ook de vader van Hudhayfa ibn al-Yaman werd in deze chaos per ongeluk door moslims gedood. Tegenover de meedogenloze aanvallen van de polytheïsten vielen de moslims uiteen in een paar kleine groepen, en verloren zij het contact met elkaar. Toen de polytheïstische vrouwen zagen dat de strijd zich in hun voordeel begon te keren, verzamelden ook zij zich en begonnen zij liederen te zingen om hun soldaten nog meer moed te geven.

De polytheïsten kregen nu het slagveld in handen en gingen achter speciale doelwitten aan. Zij richtten zich op de leidende figuren, vooral op de Profeet ﷺ, om te voorkomen dat de moslims zich zouden herpakken.

Er waren vier verbeten polytheïsten uit Mekka die vooral aan deze strijd hadden deelgenomen om de Profeet te doden. Toen deze vier zagen dat de moslims in paniek uiteenvielen, leek hun kans gekomen. Deze polytheïsten waren: Abdullah ibn Shihab az-Zuhri, Utba ibn Abi Waqqas, Abdullah ibn Qami'a en Ubayy ibn Khalaf.

De metgezel Mus'ab ibn Umayr leek door zijn mooie gezicht op de Profeet ﷺ. Toen de strijd in volle hevigheid woedde, zag de polytheïst Ibn Qami'a hem, dacht dat het de Profeet was, en doodde hem. Ondertussen riep hij juichend dat hij de Profeet had gedood. De moslims, die het contact met elkaar hadden verloren, geloofden dit bericht toen zij het hoorden, en hun moreel zakte nog verder.

Op dat moment had de Profeet ﷺ zijn toevlucht gezocht op de top van de berg, en een handvol moslims had zich om hem heen verzameld om te voorkomen dat hem iets overkwam. Maar de aanvallen gingen hevig door. Door de meedogenloze aanvallen met zwaarden en pijlen vielen er nog enkele moslims als martelaar; ook de wang van de Profeet werd opengesneden en zijn gezegende tand werd gebroken. Twee ringen van zijn helm drongen in het gezicht van de Profeet. De metgezel Abu Ubayda ibn al-Jarrah probeerde ze eruit te halen, maar het lukte hem niet. Toen probeerde Abu Ubayda de helmringen met zijn tanden eruit te trekken. Hij trok zo hard aan die ringen, dat hij twee voortanden uit zijn onderkaak en twee uit zijn bovenkaak verloor.

De speer die de Profeet ﷺ wierp

Ubayy ibn Khalaf was onder de gevangenen van Badr geweest en vrijgelaten. Toen hij werd vrijgelaten, was hij naar de Boodschapper van Allah ﷺ toe gelopen en had hij gezegd:

"Ik heb een paard. Ik voer het elke dag maïs, om op dat paard te rijden en jou te doden."

De Profeet had hem geantwoord: "Insha'Allah zal ik jou doden terwijl jij erop zit."

Ubayy deed wat hij had gezegd en nam met dat speciale paard deel aan de Slag bij Uhud. Toen de strijd begon, vroeg hij aan de mensen om zich heen: "Waar is Mohammed?" Zodra zijn vrienden hem de Profeet aanwezen, joeg hij zijn paard in volle vaart die kant op. De metgezellen zagen hem en wilden ingrijpen. Maar de Profeet ﷺ liet dat niet toe. Toen Ubayy nog wat dichterbij kwam, nam de Boodschapper van Allah ﷺ de speer van zijn metgezel al-Harith ibn as-Simma en maakte hij zich klaar om die naar hem te werpen. Terwijl Ubayy angstig probeerde te vluchten, werd hij door de speer die de Profeet wierp gewond, en wan-

kelend viel hij van zijn paard op de grond. De vrienden van Ubayy snelden hem te hulp en tilden hem op. Toen zagen zij dat hij maar licht gewond was. Maar hij schreeuwde en maakte vreemde geluiden van doodsangst. Toen zijn vrienden zagen hoe bang hij was door zijn wond, zeiden zij:

"Ubayy, waarom ben je zo bang en schreeuw je zo? Het is maar een schrammetje! Wat is daar nu eng aan?"

Ubayy zei: "Hebben jullie niet gehoord dat Mohammed zei: 'Ik zal Ubayy doden'? Bij Allah, als de slag die hij mij toebracht op alle mensen van Dhul-Majaz was neergekomen, had hij er niet één in leven gelaten!" Wat Ubayy vreesde, overkwam hem: door dat kleine wondje stierf hij op de terugweg naar Mekka.

De haat van de polytheïsten

Sommige polytheïsten die de pijn van Badr nog niet waren vergeten, gingen een voor een langs de moslimmartelaren en begonnen hun lichamen te verminken. Wahshi ibn Harb was tijdens de strijd uit op de beloning die hem zijn wereldse vrijheid zou geven. Volgens zijn afspraak met Jubayr ibn Mut'im en Hind zou hij Hamza doden. Toen de moslims uiteenvielen, kreeg hij zijn kans en doodde hij Hamza met een speerworp. Na de strijd nam hij Hind mee naar het lichaam van Hamza. Daarna begonnen zij het te verminken. Later deden zij hetzelfde met andere martelaren.

Toen de polytheïsten na de Slag bij Uhud op het punt stonden het slagveld te verlaten, kwam Abu Sufyan in de buurt van een groep die op de helling van de berg zijn toevlucht had gezocht, onder wie ook de Boodschapper van Allah ﷺ. Van een afstand riep hij naar de moslims en vroeg of de Profeet, Abu Bakr en Umar nog leefden. De Profeet vroeg hem geen antwoord te geven. Toen hij geen antwoord kreeg, concludeerde Abu Sufyan dat de genoemde mensen waren gedood, en hij riep: "Als zij nog leefden, zouden zij antwoorden!" Op deze woorden kon Umar zich niet inhouden en antwoordde:

"Vijand van Allah, je liegt. Bij Allah, alle mensen die je noemde leven nog. Wat voor jou overblijft, is alleen maar ellende."

Daarop sprak Abu Sufyan lovende woorden over hun beroemde afgod Hubal en zei:

"Oorlog gaat om beurten. Vandaag hebben wij wraak genomen voor Badr!"

Umar antwoordde: "Maar onze doden zijn in het Paradijs, en de jouwe in de Hel!" Na nog een tijd met Umar te hebben getwist, begonnen Abu Sufyan en zijn vrienden, dronken van de overwinning, weg te trekken. Meteen stuurde de Profeet Ali achter hen aan en zei:

"Volg hen en kijk wat zij van plan zijn. Als zij de paarden laten lopen en op de kamelen zijn gestapt, willen zij naar Mekka. Als zij op de paarden rijden en de kamelen voor zich uit drijven, zijn zij van plan Medina te overvallen. Ik zweer bij Allah: als zij van plan zijn de stad te overvallen, zal ik op hen afgaan en tegen hen vechten."

Ali ging hen volgen. Toen hij zag dat zij op hun kamelen stapten, begreep hij dat zij naar Mekka wilden terugkeren, en hij kwam het de Profeet vertellen.

Toen het slagveld leeg was van polytheïstische soldaten, waren er zeventig martelaren, onder wie zeer waardevolle metgezellen als Hamza, Mus'ab ibn Umayr, Abdullah ibn Jahsh en Anas ibn an-Nadr. Van de polytheïsten waren er drieëntwintig gedood, de meesten bij het eerste treffen.

De martelaar die aan zijn vingers werd herkend

Toen de polytheïsten het slagveld hadden verlaten, begonnen de moslims hun martelaren te zoeken. Een van de martelaren was Anas ibn an-Nadr, die meer dan tachtig wonden van zwaarden, speren en pijlen op zijn lichaam had. Net als veel andere martelaren hadden de polytheïsten ook hem verminkt. Daarom was hij onherkenbaar.

Anas ibn an-Nadr had niet aan de Slag bij Badr deelgenomen. Daarom zei hij steeds tegen de Profeet ﷺ:

"Boodschapper van Allah! Bij de eerste strijd die je tegen de polytheïsten voerde, was ik er niet bij. Als Allah, de Verhevene, mij bij een volgende strijd tegen de polytheïsten laat zijn, dan zal Allah, de Verhevene, zeker zien wat ik zal doen."

Toen de rijen van de moslims in de Slag bij Uhud uiteenvielen, ging hij op de polytheïsten af. Toen het bericht zich onder de moslims verspreidde dat de Profeet was gedood, zakte bij de meesten het moreel en werden zij heel wanhopig. Op dat moment kwam Anas ibn an-Nadr een groep moslims tegen. De wanhoop was van hun gezichten af te lezen. Anas vroeg hun: "Waar wachten jullie op?" Zij zeiden: "De Boodschapper van Allah is gedood." Daarop gaf Anas hun dit geweldige antwoord:

"Wat gaan jullie doen met het leven na hem? Sta op en sterf voor datgene waarvoor hij is gestorven!"

Daarna ging hij op de vijand af. Toen hij Sa'd ibn Mu'adh tegenkwam, zei hij:

"Sa'd! Wat ik wil, is het Paradijs. Ik zweer bij de Heer van de Ka'ba dat ik al vanaf de voet van Uhud de geur van dat Paradijs ruik."

Toen viel hij de polytheïsten aan. Na een tijd heldhaftig te hebben gevochten, viel hij als martelaar door de vele zwaardslagen die hij kreeg. Zijn lichaam was onher-

kenbaar geworden; alleen zijn zus kon Anas ibn an-Nadr herkennen, en dat alleen aan zijn vingertoppen.

De martelaar die leraar was

Mus'ab ibn Umayr was een van de helden die met heel zijn hart in de zaak van de islam geloofden en daarvoor alle ellende en ontbering voor lief namen. Hij kwam uit een van de rijkste families van Mekka. In de jahiliyya stond hij onder de Mekkaanse jongeren bekend als de best geklede en knapste. Toen hij moslim werd, werd hij door zijn familie geboycot; in één klap verloor hij al die luxe en leerde hij voor het eerst honger, gebrek en armoede kennen. Maar de zoetheid die het geloof gaf, stond boven alle genoegens van deze wereld. Daarom klaagde hij nooit over honger en gebrek.

Na de eed van trouw bij al-Aqaba had de Profeet ﷺ Mus'ab speciaal aangesteld en hem gestuurd om de mensen van Medina de islam te leren.

Toen de moslims hun martelaren gingen begraven, was Mus'ab aan de beurt. Voor Mus'ab, een van de rijksten van Mekka, kon nu niet eens een lijkwade worden gevonden om hem te bedekken. Toen de Profeet dit zag, stroomden de tranen uit zijn ogen. Hij beval dat zijn hoofd met een klein stuk stof en zijn voeten met een plant die idhkhir heet zouden worden bedekt, en dat hij zo zou worden begraven. Daarna dacht hij terug aan hoe het was in zijn rijke tijd, en zei hij:

"Ik zag je in Mekka. Er was niemand met mooiere kleren of een mooier uiterlijk dan jij. En nu lig je hier in een eenvoudige mantel, met verward haar."

Zo deelde hij met zijn metgezellen het verdriet dat hij voelde om dit martelaarschap.

De beste van de joden

Onder de martelaren van Uhud lag nog een lichaam. Later bleek het een jood te zijn, genaamd Mukhayriq. Toen Mukhayriq hoorde dat de Mekkaanse polytheïsten en de moslims zouden vechten, was hij op weg gegaan om aan de kant van de moslims te strijden. Zijn joodse geloofsgenoten probeerden hem van dit besluit af te brengen, maar het lukte hun niet.

Mukhayriq, een van de geleerden en rijken onder de joden, probeerde bij zijn vertrek ook enkele joden over te halen om aan de kant van de Profeet ﷺ te vechten:

"Joodse gemeenschap! Ik zweer bij Allah dat jullie heel goed weten dat het jullie plicht is Mohammed te helpen!"

De meeste joden deden alsof zij deze oproep niet hoorden. Een klein deel van hen misbruikte hun heilige zaken voor hun eigen belang en verschool zich achter het excuus dat het die dag sabbat (zaterdag) was.

Toen Mukhayriq alle hoop had opgegeven dat zijn volk iets zou doen, nam hij in zijn eentje zijn wapens en uitrusting en vertrok hij naar Uhud. Ondertussen zei hij tegen zijn joodse geloofsgenoten:

"Als ik vandaag word gedood, is mijn bezit voor Mohammed; hij mag ermee doen wat hij wil."

Zo maakte hij bekend dat al zijn bezit naar de Boodschapper van Allah ﷺ zou gaan.

Mukhayriq ging op weg naar Uhud en haalde het islamitische leger in. Trouw aan zijn woord vocht hij in de rijen van de moslims, en daarbij werd hij gedood. De Profeet ﷺ hoorde wat hij tegen zijn volk had gezegd en dat hij was gedood terwijl hij aan de kant van de moslims vocht. Over Mukhayriq, die in de strijd tussen ongeloof en islam voor de islam had gekozen, zei hij:

"Mukhayriq is de beste van de joden."

Zo gedacht hij hem met goede woorden.

Na de dood van Mukhayriq aanvaardde de Profeet, volgens zijn testament, de bezittingen die hij had nagelaten als een vrome stichting (waqf). De eerste waqf in de islam waren deze bezittingen die van Mukhayriq werden aanvaard.

Quzman

In de Arabische tradities had moed een heel belangrijke plaats. Er was iemand genaamd Quzman, die niet werkelijk geloofde, maar samen met de moslims tegen de polytheïsten vocht, alleen om bekend te staan om eigenschappen als onverschrokkenheid en moed, die in de gevestigde tradities van de Arabieren zo belangrijk waren. Vanwege de heldendaden die hij tijdens de strijd liet zien, begon men vol lof over hem te spreken. Toen de Profeet deze woorden over hem hoorde, zei hij dat Quzman een bewoner van de Hel was. Sommige metgezellen waren wat verbaasd over deze woorden van de Profeet en begonnen Quzman in de gaten te houden. Hoewel hij in de strijd veel heldendaden verrichtte, raakte ook Quzman zwaar gewond. Hij werd naar de tent gebracht waar de gewonden werden verzorgd. Sommige metgezellen zeiden tegen Quzman:

"Quzman! Bij Allah, vandaag ben je op de proef gesteld. Kom, vertel ons goed nieuws!"

Hij zei: "Welk goed nieuws! Bij Allah, ik heb alleen en uitsluitend gevochten om de eer van mijn volk te redden. Anders had ik nooit aan de strijd meegedaan." Na een tijd kon hij de pijn niet meer verdragen; hij nam een pijl in zijn hand en maakte een einde aan zijn leven. De moslims vertelden de Profeet ﷺ wat er met hem was gebeurd. Daarop zei de Profeet:

"Jij daar, sta op en maak bekend: 'Alleen een gelovige kan het Paradijs binnengaan. En Allah steunt deze godsdienst zelfs met een zondig mens.'"

Het einde van het misbruik

Hoewel de polytheïsten de strijd hadden gewonnen, verlieten zij het slagveld van Uhud zonder ook maar één moslim gevangen te hebben genomen. De moslims namen maar één polytheïst gevangen: Abu Azza al-Jumahi. Abu Azza was ook in de Slag bij Badr gevangengenomen, en hij was zonder losgeld vrijgelaten op voorwaarde dat hij nooit meer tegen de moslims zou vechten. Toen Abu Azza vrij was en in Mekka aankwam, begon hij zijn polytheïstische vrienden spottend te vertellen dat hij de barmhartigheid en vergevingsgezindheid van de Profeet had misbruikt: 'Ik heb Mohammed beetgenomen.' Toen hij op de dag van Uhud opnieuw gevangen werd genomen, vroeg hij met een huilerige stem hem weer vrij te laten. Ook voegde hij eraan toe dat hij nooit meer tegen de Profeet zou vechten. Deze zet om aan het zwaard te ontsnappen, werkte dit keer niet. De Profeet ﷺ wees zijn verzoek af en zei:

"Ik laat je niet vrij, zodat je in Mekka over je wangen strijkt en zegt: 'Ik heb Mohammed twee keer bedrogen'... Een gelovige wordt niet twee keer uit hetzelfde hol gebeten."

Hij beval dat hij meteen moest worden gedood. Op bevel van de Profeet werd Abu Azza daar gedood.

Een goddelijke waarschuwing

Terwijl de Profeet ﷺ langs de martelaren liep, zag hij Hamza, zijn oom en zoogbroer. Zijn lichaam was verminkt en zijn buik was opengesneden. De Profeet was hier diep bedroefd over en zei:

"Ik zweer bij Allah dat ik in jouw plaats zeventig van hen zal verminken."

Ook sommige moslims zwoeren op dezelfde manier. Maar precies op dat moment kwam er een openbaring neer die het gezicht van de Boodschapper van Allah ﷺ deed veranderen en hem van deze eed afbracht:

"En als jullie straffen, straf dan in dezelfde mate als jullie is aangedaan. Maar als jullie geduld hebben, dan is dat zeker beter voor de geduldigen."

Na de openbaring van dit vers verbood de Profeet het verminken, zelfs van de meest verbeten polytheïsten.

Sommige moslims wilden hun verwanten die als martelaar waren gevallen naar Medina brengen en daar begraven. Maar de Profeet stond het niet toe; hij beval dat zij in hun bebloede toestand, zonder te worden gewassen, met twee of drie tegelijk in dezelfde graven zouden worden begraven.

Van de martelaren werd eerst het begrafenisgebed voor Hamza verricht. Daarna werden de martelaren verzameld en een voor een naast Hamza gelegd. Bij elke martelaar die werd gebracht, werd opnieuw voor Hamza gebeden. Zo werd het begrafenisgebed zeventig keer voor Hamza verricht.

De liefde van de metgezellen voor de Profeet

In de islamitische geschiedenis zijn er gebeurtenissen die verbazen en met stomheid slaan. Alleen zuivere zielen en reine harten, die op de toppen van het geloof wandelen en werkelijk in de gunsten van het Paradijs geloven, kunnen deze gebeurtenissen begrijpen. Een van deze gebeurtenissen is wat Sumayra, een van de vrouwelijke metgezellen, overkwam. Het geloof en de liefde van deze uitzonderlijke vrouw voor de Profeet ﷺ waren zo groot, dat zij zelfs toen haar het nieuws van de dood van haar naasten werd gebracht, vroeg of de Profeet nog leefde; zij hield zich niet bezig met de dood van haar naasten, maar met hoe het de Profeet ﷺ was vergaan.

Toen de Slag bij Uhud voorbij was en de moslims terugkeerden, kwamen de families in Medina de strijders en gewonden verwelkomen. Onder hen die het leger kwamen verwelkomen, was ook Sumayra. Haar twee zonen, an-Nu'man ibn Abd Amr en Sulaym ibn al-Harith, haar man, haar broer en haar vader, bijna alle mannen van haar familie, hadden aan de Slag bij Uhud deelgenomen. Terwijl Sumayra wachtte op haar naasten die uit de Slag bij Uhud terugkwamen, kreeg zij een voor een het nieuws dat al haar verwanten als martelaar waren gevallen. Maar zij bleef maar vragen hoe het met de Profeet ﷺ was. De moslims vertelden haar dat het goed ging met de Profeet ﷺ, maar de zorg in het hart van Sumayra verdween niet, en zij bleef herhalen dat zij de Profeet wilde zien. De moslims wezen haar de Profeet ﷺ aan. Toen Sumayra zag dat de Profeet leefde, sprak zij deze beroemde woorden, die met gouden letters in de geschiedenis zouden worden geschreven:

"Na jou (nu jij leeft) is elke ramp voor ons niets, van geen belang!"

Lichamen die niet vergaan

Martelaar worden voor de zaak van de islam is een heel groot voorrecht. Daarom beloont Allah, de Machtige en Verhevene, de martelaren op een bijzondere manier en verheft Hij hen tot een benijdenswaardige rang. Als teken daarvan laat Hij zien dat Hij de lichamen van de martelaren in hun graf niet laat vergaan, en hen zo onderscheidt van andere doden.

Ook de martelaren van Uhud kregen deze gunst. Ongeveer veertig jaar na de Slag bij Uhud, in de tijd van Mu'awiya, moest er een waterkanaal lopen door de plek waar de martelaren van Uhud begraven lagen. Daarom begon men de lichamen van de martelaren naar een andere plek over te brengen. Daarbij zag men dat de

lichamen van alle martelaren nog gaaf waren, en dat het bloed in hun wonden nog niet was opgedroogd. Tijdens het graven raakte een schop per ongeluk de voet van Hamza. Daardoor begon er bloed uit zijn voet te stromen.

De veldtocht naar Hamra al-Asad (625)

Hoewel de Mekkaanse polytheïsten op het slagveld hadden gewonnen, kwamen zij niet op het idee Medina, dat op dat moment weerloos was, aan te vallen. Zij hadden daarbij zelfs steun kunnen krijgen van de joden en de hypocrieten. Zij hadden ook geen enkele moslim gevangen kunnen nemen. Pas toen de polytheïsten op weg waren naar Mekka en al een flink eind van Medina verwijderd waren, kwamen zij hierop. Na een tijd begonnen zij te berekenen of zij zouden terugkeren om Medina aan te vallen.

De Profeet ﷺ hoorde van deze plannen. Direct de dag na de Slag bij Uhud beval hij de moslims zich klaar te maken, en hij besloot met een eenheid, waaraan alleen de strijders van Uhud mochten deelnemen, de polytheïsten te achtervolgen. Behalve Jabir ibn Abdullah mocht niemand nieuw aan deze tocht deelnemen. Jabir kwam naar de Profeet en zei:

"Boodschapper van Allah! Ik wil aan elke strijd waaraan jij deelneemt beslist meedoen. Maar mijn vader liet mij achter om voor zijn dochters te zorgen. Geef mij toch toestemming om met je mee te gaan."

Daarop kreeg alleen hij toestemming. De Profeet en de strijders van Uhud vertrokken, gewond als zij waren. De Profeet had hierbij twee doelen:

Ten eerste: de vijand angst aanjagen, zodat zij zouden denken dat de moslims niets van hun kracht hadden verloren en met nieuwe kracht achter de polytheïsten aan zaten;

Ten tweede: voorkomen dat het leger van de polytheïsten zou terugkeren om dit keer Medina aan te vallen.

Om deze redenen zette de Profeet ﷺ met zijn leger meteen de achtervolging in en ging hij tot aan een plaats die Hamra al-Asad heet, acht km van Medina. De Profeet bleef daar vijf dagen en liet op veel plekken grote vuren aansteken die de duisternis van de nacht verlichtten. Toen de verkenners van de polytheïsten de vele vuren zagen, stuurden zij Abu Sufyan het bericht dat de moslims met een nieuwe eenheid achter hen aan zaten. De polytheïsten, die geloofden dat de moslims met nieuwe kracht achter hen aan zaten om wraak te nemen, werden bang; zonder het aan te durven opnieuw aan te vallen, gingen zij op weg naar Mekka.

De ramp van ar-Raji' (626)

Zelfs na een strijd als die van Uhud, waarin het islamitische leger ogenschijnlijk had verloren, waren de stammen rond Medina nog steeds bang voor de moslims, en zij durfden geen acties te ondernemen waarbij zij openlijk tegenover hen zouden komen te staan. Deze angst bracht hen ertoe verraderlijk te zijn en de moslims vallen te zetten.

Na de Slag bij Uhud kreeg de Profeet ﷺ bericht dat er rond Medina een beweging tegen de islamitische staat op gang kwam. Deze poging werd geleid door een polytheïst genaamd Khalid ibn Sufyan.

In verband met de laatste ontwikkelingen stuurde de Profeet de metgezel Abdullah ibn Unays om Khalid ibn Sufyan uit te schakelen. Abdullah ibn Unays kwam in de buurt van Khalid ibn Sufyan van de stam Banu Lihyan, de aanstichter van de onrust, won zijn vertrouwen en slaagde erin hem te doden toen hij de kans kreeg. De leden van deze stam durfden, uit angst voor de moslims, geen openlijke vijandschap te tonen vanwege de dood van hun leider. Maar zij begonnen geniepig op een kans voor wraak te loeren en allerlei voorbereidingen te treffen. Daarvoor gingen zij naar de stammen Adal en al-Qara in die omgeving, en zij spraken met hen af om een val voor de moslims te zetten. Volgens deze vuile afspraak zouden de stammen Adal en al-Qara naar de Profeet ﷺ gaan, zeggen dat zij moslim waren geworden, en vragen om enkele leraren te sturen die hun de islam zouden leren. Als hun plan slaagde en de Profeet akkoord ging om moslimleraren met hen mee te sturen, zouden zij, zodra zij onderweg de kans kregen, sommigen doden, sommigen aan de stam Banu Lihyan geven en sommigen tegen grote beloningen aan de Mekkaanse polytheïsten overleveren. Want sommige Mekkaanse polytheïsten hadden een grote beloning, zoals honderd kamelen, uitgeloofd voor het hoofd van sommige moslims, zoals Asim ibn Thabit, die in de Slag bij Uhud grote heldendaden had verricht. Die beloning was al genoeg om enkele laaghartige zielen in beweging te brengen.

In het vierde jaar na de hijra kwam een groep van de stammen Adal en al-Qara voor hun plan in actie. Volgens hun vuile afspraak met de stam Banu Lihyan kwamen zij naar de Profeet ﷺ, zeiden dat zij moslim waren geworden, en vroegen om een groep die hen zou onderwijzen. De Boodschapper van Allah ﷺ stuurde een groep van tien mensen met hen mee, onder wie waardevolle moslims als Marthad ibn Abi Marthad, Asim ibn Thabit, Khubayb ibn Adiyy, Abdullah ibn Tariq en Zayd ibn ad-Dathinna. Toen de groep van leraren bij een plaats die ar-Raji' heet aankwam, hielden zij een pauze om wat uit te rusten. Ondertussen stuurden de verraders van de stammen Adal en al-Qara die bij de groep waren, in het geheim bericht naar de stam Banu Lihyan. De moslims, die nergens van wisten, zagen opeens dat zij waren omsingeld door ongeveer tweehonderd polytheïstische strij-

ders. De polytheïsten riepen hen op zich over te geven. De moslims, die de oproep tot de islam brachten, begrepen hoe zij zouden worden behandeld als zij zich overgaven. Daarom weigerden zij zich over te geven en begonnen zij te vechten. Korte tijd later waren allen, behalve Khubayb ibn Adiyy, Abdullah ibn Tariq en Zayd ibn ad-Dathinna, als martelaar gevallen. De Banu Lihyan bonden de handen van deze drie moslims vast en gingen met hen op weg naar Mekka. Onderweg slaagde Abdullah ibn Tariq erin zijn boeien los te maken. Daarna begon hij met een zwaard dat hij te pakken kreeg tegen de polytheïsten te vechten en zei:

"Ik zweer dat ik niet met jullie meega. (Hij bedoelde zijn gevallen kameraden:) Aan hen heb ik een mooi voorbeeld."

De polytheïsten omsingelden hem en begonnen hem van alle kanten met stenen te bekogelen. Korte tijd later viel ook hij als martelaar.

De martelaar die door bijen werd beschermd

Asim ibn Thabit was een van de moslims op wiens hoofd de polytheïsten een beloning hadden gezet, vanwege de heldendaden die hij in de Slag bij Uhud had verricht. Twee zonen van een polytheïstische vrouw, Sulafa, genaamd Musafi' en al-Julas, waren in de Slag bij Uhud door Asim ibn Thabit gedood. Daarom had Sulafa gezworen wijn te drinken uit de schedel van Asim, en had zij beloningen beloofd aan wie zijn hoofd zou brengen.

De rovers van de Banu Lihyan zeiden tegen de moslims die zij hadden omsingeld:

"Wij willen niet met jullie vechten. Wij willen jullie aan de Mekkanen overleveren en daar geld voor krijgen."

Zo gaven zij toe dat hun werkelijke doel met deze slachting geldelijk gewin was. Asim aanvaardde hun voorstel niet en begon met hen te vechten. Na een tijd begreep hij dat zijn martelaarschap naderde, en hij bad tot Allah dat zijn lichaam niet door de polytheïsten zou worden verminkt. Zou een smeekbede, gedaan in zo'n onderdrukte toestand, niet worden verhoord? Nadat de polytheïsten hem hadden gedood, kwamen zij dichterbij om zijn hoofd af te snijden en naar de vrouw Sulafa te brengen. Precies op dat moment stuurde Allah, de Machtige en Verhevene, een zwerm bijen om zijn lichaam te beschermen. Door de bijen konden de polytheïsten maar niet bij het lichaam van Asim komen. Toen het nacht werd, begon het hevig te regenen. Het overstromingswater van de regen nam het lichaam van Asim mee naar een plek waar niemand het ooit nog zou zien. Zo werd de smeekbede van Asim verhoord, en konden de polytheïsten zijn lichaam op geen enkele manier schade toebrengen.

Van deze ramp werden alleen Khubayb ibn Adiyy en Zayd ibn ad-Dathinna levend gevangengenomen. Ook op het hoofd van deze twee heldhaftige moslims hadden

de Mekkaanse polytheïsten een grote beloning van honderd kamelen gezet. Om de beloning van honderd kamelen te krijgen, namen de rovers van de Banu Lihyan Khubayb en Zayd ibn ad-Dathinna, die zij levend hadden gevangen, mee naar Mekka. Khubayb had in de Slag bij Badr al-Harith ibn Amir gedood. Daarom kochten de zonen van al-Harith hem, om wraak te nemen voor hun vader.

Een heel bijzondere generatie

De metgezellen die de bijzondere opvoeding van de Profeet ﷺ hadden gekregen, waren heel bijzondere en uitgelezen mensen. In de lessen 'oorlogsmoraal' die zij kregen, was er geen plaats voor het schaden van onderdrukten, onschuldigen en mensen die niets met de strijd te maken hadden. In het huis waar Khubayb werd vastgehouden voordat hij zou worden gedood, gebeurde iets opmerkelijks. Voordat Khubayb werd gedood, vroeg hij de vrouw des huizes om een scheermes om zijn lichaamshaar te verwijderen. Op het moment dat hem het scheermes werd gegeven, kwam een klein kind van de vrouw des huizes aangerend en ging op schoot bij Khubayb zitten. Khubayb begon het kleine kind te liefkozen, niet als een gevangene die zo meteen zou worden gedood, maar alsof hij een gast in het huis was. De vrouw des huizes schrok enorm van dit tafereel en gilde. Want volgens hen zou iemand die zijn laatste minuten beleefde tot elk kwaad in staat zijn. Toen Khubayb de ongerustheid van de vrouw zag, zei hij:

"Ben je bang dat ik het kind zal doden? Insha'Allah zal ik zoiets niet doen."

Zo kalmeerde hij de vrouw. Daarna zei hij dat het breken van je woord en verraad plegen niet bij de eigenschappen van moslims horen. Met zijn eigen leven bewees hij dat een moslim een onschuldige, en al helemaal een onschuldig kind, nooit kwaad zou doen. Ook al was hij zelf verraden, hij liet het hoogtepunt van de islamitische moraal zien.

Toen de tijd kwam die de polytheïsten hadden vastgesteld, namen zij Khubayb mee en brachten hem buiten de grenzen van het heilige gebied (de Haram). Een grote groep polytheïsten ging ook mee om naar deze wreedheid te kijken. Khubayb vroeg om toestemming om, voordat hij werd gedood, twee rak'a's te bidden. Toen zij hem die toestemming gaven, bad hij twee heel korte rak'a's. Als reden waarom hij het gebed kort hield, zei hij dat hij wilde voorkomen dat men zou zeggen: "Hij rekte het gebed uit angst voor de dood."

Na het gebed bad hij tot Allah dat het nieuws van hun onrechtvaardige martelaarschap de Profeet ﷺ zou bereiken:

"O Allah! Wij hebben de boodschap van Jouw Boodschapper overgebracht. Laat Jij hem weten wat ons vanochtend is aangedaan."

Daarna sprak hij deze vervloeking uit over de polytheïsten:

"O Allah, tel hen een voor een, dood hen een voor een. Laat niemand van hen over!"

Na de smeekbede doodden zij hem.

De verheven Allah liet Zijn Geliefde ﷺ via de openbaring weten dat zij onrechtvaardig als martelaar waren gedood.

Een andere metgezel uit de groep van leraren die levend werd gevangen, was Zayd. Safwan ibn Umayya, een van de polytheïsten, kocht hem om hem te doden. De polytheïsten zeiden tegen Zayd ibn ad-Dathinna dat hij zou worden vrijgelaten als hij zijn godsdienst zou verlaten. Zayd zwoer hun vastberaden dat hij voor geen enkele wereldse gunst zijn godsdienst zou verlaten. Op dat moment kwam een van de polytheïsten naar hem toe en stelde deze vraag:

"Zou je nu niet willen dat Mohammed hier bij ons was in jouw plaats, zodat wij zijn hoofd afslaan, en dat jij veilig en wel bij je familie leefde?"

Zayd ibn ad-Dathinna gaf met deze woorden uiting aan zijn oprechtheid tegenover de islam en zijn grote liefde voor de Profeet:

"Bij Allah, ik zou er niet eens mee kunnen leven dat ik veilig en wel bij mijn familie zat terwijl Mohammed, vrede zij met hem, niet hier bij jullie, maar zelfs op de plek waar hij nu is, een doorn in zijn voet kreeg!"

Deze geweldige woorden, die voortkwamen uit het geloof van Zayd dat zo sterk was als een berg, waren geen woorden die betekenis konden krijgen in de oppervlakkige en duistere denkwereld van de polytheïsten. Daarom keken zij hem een tijdje met lege gezichten aan, en daarna vielen zij hem uit wraakzucht als wilde dieren aan en doodden zij hem met pijlen en speren.

Bi'r Ma'una

In de Medinaanse periode kwamen er geregeld mensen van de omliggende stammen naar de Boodschapper van Allah ﷺ met de vraag om de islam te leren. Ook Abu Bara' Amir ibn Malik, de leider van de stam Banu Amir, kwam met enkele geschenken naar Medina en bezocht de Profeet. Hoewel hij polytheïst was, had hij een goede verstandhouding met de moslims. Tijdens dit bezoek nodigde de Profeet ﷺ hem uit tot de islam. Abu Bara' aanvaardde de islam niet, maar zei dat deze godsdienst veel mooie eigenschappen had waartegen niemand bezwaar kon maken, en dat hij wilde dat ze ook aan zijn volk werden geleerd. Op dit verzoek zei de Profeet ﷺ:

"Ik ben bang dat de mensen van Najd mijn metgezellen die ik stuur kwaad zullen doen."

Zo maakte hij duidelijk dat hij de stammen in die omgeving niet goed vertrouwde. Abu Bara' zei dat hij in die omgeving invloed had, en dat zonder zijn toestemming niemand dat zou durven, en hij bleef aandringen. Nadat deze garantie was gegeven, liet de Profeet zeventig moslims van de mensen van de Suffa met hem meegaan. Ook gaf hij de groep een brief mee voor de bevolking van Najd en de leiders van de Banu Amir.

De groep van leraren en verkondigers kwam aan bij de waterput die Bi'r Ma'una heet. Haram ibn Milhan, een van de groep, nam de brief van de Profeet ﷺ met de uitnodiging en bracht hem naar Amir ibn at-Tufayl. Maar zonder de brief zelfs maar te willen lezen, doodde Amir Haram ibn Milhan. Direct daarna riep hij de stam Banu Amir te hulp om ook de andere metgezellen te doden. De stam Banu Amir gaf geen gehoor aan deze oproep tot verraad. Want zij hadden Abu Bara' eerder beloofd dat zij de groep van leraren niet zouden aanraken.

Amir ibn at-Tufayl, wiens ogen verblind waren door hebzucht en bloeddorst, kreeg niet de hulp die hij van de stam Banu Amir verwachtte, en hij wendde zich tot andere stammen. De stammen Usayya, Ri'l en Dhakwan in die omgeving, opportunistisch, plunderend en het kwaad als vaandel dragend, gaven meteen gehoor aan deze oproep tot verraad. Korte tijd later bewapenden zij zich en omsingelden zij de moslims. De moslims, die opeens door een groot leger waren omsingeld, begonnen tegen hen te vechten. Maar tegen zo'n grote vijandelijke groep was er weinig te doen. Na een kort verzet overleefde niemand, behalve Ka'b ibn Zayd, die voor dood was achtergelaten. Ka'b keerde later gewond terug naar Medina.

Amr ibn Umayya en al-Mundhir ibn Mohammed, die waren weggegaan om de kamelen van de karavaan te laten grazen, zagen bij hun terugkomst een verschrikkelijk tafereel. De polytheïsten wilden ook hen pakken. Al-Mundhir gaf zich niet over en viel vechtend als martelaar. Amr lieten de polytheïsten vrij.

Na deze wreedheid bracht Allah, de Machtige en Verhevene, Zijn Geliefde ﷺ van deze situatie op de hoogte. Terwijl de pijn van de gebeurtenis bij ar-Raji', kort daarvoor, nog vers was, maakte deze nieuwe wreedheid het verdriet van alle moslims nog veel groter.

De moord op deze metgezellen, die allemaal uitgelezen mensen waren, deed ook de Profeet ﷺ veel verdriet. Daarom sprak hij een maand lang, na het fajr-gebed (ochtendgebed), een vervloeking over hen uit:

"O Allah! Maak de hevigheid van Jouw straf zwaarder voor de stam Mudar. O Allah! Stuur hun jaren van hongersnood, zoals de jaren van hongersnood in de tijd van Yusuf! O Allah! De stam Banu Lihyan, de stammen Adal, al-Qara, Dhi'b, Ri'l, Dhakwan en Usayya laat ik aan Jou over. Want zij zijn ongehoorzaam geweest aan Allah en Zijn Boodschapper."

Amr ibn Umayya, die aan deze slachting was ontkomen, ging op weg naar Medina. Nog in shock door de wreedheid die zijn gevallen kameraden was aangedaan, kwam Amr op de terugweg twee mannen tegen. Omdat hij dacht dat zij bij de stammen hoorden die kort daarvoor zijn kameraden hadden gedood, doodde hij hen allebei. Maar deze twee mensen waren kort daarvoor naar Medina gekomen en hadden van de Profeet een vrijgeleide gekregen.

Toen Amr ibn Umayya in Medina kwam en vertelde wat er was gebeurd, zei de Profeet:

"Je hebt iets heel slechts gedaan. Zij hadden van mij een vrijgeleide gekregen en het recht van bescherming. Zonder twijfel heb je (onrechtvaardig) twee mannen gedood. Ik zal hun bloedgeld zeker betalen!"

Hij beval dat het bloedgeld voor de gedoden werd betaald.

De veldtocht tegen de Banu an-Nadir (625)

Nadat de Profeet ﷺ had aanvaard het bloedgeld te betalen voor de twee mannen die Amr ibn Umayya, die de ramp van Bi'r Ma'una had overleefd, per ongeluk had gedood, ging hij naar de joden van de Banu an-Nadir en vroeg hun hem hierbij te helpen. Want ook zij hadden een verdrag met de stam Banu Amir.

De rampen die de moslims de laatste tijd achter elkaar waren overkomen, zoals Uhud, ar-Raji' en Bi'r Ma'una, brachten ook het joodse volk in beweging, bij wie het verraad in het bloed zat. Op een moment dat de Profeet ﷺ met volkomen vreedzame bedoelingen in hun woongebied was, besloten zij een aanslag op hem te plegen en vroegen zij:

"Wie van jullie neemt deze molensteen, klimt op het dak, gooit hem op zijn hoofd en doodt hem?"

Amr ibn Jihash, de meest overmoedige van hen, nam deze taak op zich. Sallam ibn Mishkam, een van de vooraanstaande joden, voorzag wat hun zou overkomen als zij met deze aanslag geen succes hadden, omdat zij dan het vredesverdrag met de moslims zouden hebben verbroken, en hij uitte zijn ongerustheid:

"Doe het niet. Bij Allah, hij zal zeker te horen krijgen wat jullie van plan zijn, en dit betekent het verbreken van het verdrag dat tussen ons en hem bestaat."

Maar niemand luisterde naar hem. Terwijl de joden een kans zochten voor hun duivelse plan, werd de Profeet ﷺ via de openbaring op de hoogte gebracht. Daarop stond hij snel op, alsof hij iets te doen had, en ging hij richting Medina. Ook de metgezellen, die niet wisten wat er werkelijk aan de hand was, gingen meteen achter hem aan. Toen zij de Boodschapper van Allah onderweg inhaalden, vroegen zij waarom hij het gebied van de Banu an-Nadir zo haastig had verlaten. Hij vertelde hun over het moordplan van de joden.

Toen de Profeet ﷺ in Medina terug was, stuurde hij de metgezel Mohammed ibn Maslama naar de joden met dit bericht:

"Vertrek uit mijn land. Blijf hier niet wonen. Jullie hebben het verraad gepleegd dat jullie van plan waren. Ik geef jullie tien dagen. Wie van jullie na tien dagen hier nog wordt gezien, wordt onthoofd."

Zo liet hij hun weten dat hij van hun plan op de hoogte was, en dat zij met zo'n poging hun verdrag hadden verbroken. Met dit ultimatum vroeg hij hun deze streek, ook Medina en omgeving, onmiddellijk te verlaten.

De joden van de Banu an-Nadir, die bij het dorp Quba bij Medina woonden, weigerden na deze waarschuwing hun land te verlaten. Ondertussen stuurden ook de hypocrieten hun het bericht:

"Houd stand en verdedig jullie. Wij zullen jullie nooit in de steek laten. Als zij tegen jullie vechten, vechten wij met jullie mee. Als zij jullie verdrijven, vertrekken wij met jullie mee."

Zo lieten zij weten dat zij in hun land moesten blijven en dat zij hen zo nodig zouden helpen. Na deze woorden van de hypocrieten begon Huyayy ibn Akhtab, een van de leiders van de Banu an-Nadir, nog driester te zeggen dat hij weigerde Medina te verlaten. Ondertussen liet hij in hun burchten grote voorraden voedsel opslaan, om bij een eventuele overval van de moslims niet in moeilijkheden te komen.

Op de uitdaging van de joden gaf de Profeet ﷺ de moslims opdracht hun burchten te belegeren. Tijdens de belegering kregen de joden niet de hulp die zij van de hypocrieten verwachtten, en zij werden ongerust. Na twintig dagen vroegen zij uit doodsangst om een vrijgeleide. De Profeet ﷺ aanvaardde hun verzoek op voorwaarde dat zij, behalve hun wapens, zoveel bezit meenamen als één kameel kon dragen, en hij liet hen vertrekken.

Toen de joden hun land verlieten, wilden zij niet dat de moslims de huizen die zij achterlieten zouden gebruiken. Daarom begonnen zij bij hun vertrek hun huizen af te breken. Ook vertrokken zij onder het zingen van liederen, begeleid door trommels en schalmeien, zodat de moslims zich niet zouden verheugen over het feit dat zij vernederd uit hun land werden verdreven. Bij hun vertrek lieten de joden veel buit achter. Een deel van de joden die hier werden verdreven, ging naar Khaybar en een deel naar Damascus, en zij vestigden zich daar.

Het verdrijven van de joden van de Banu an-Nadir vergrootte de invloed van de moslims nog meer, en zo werd een onrust die binnen Medina steeds groter werd uitgeschakeld. Want dit volk, door het boek "de vervloekten van de aarde" genoemd, stond altijd klaar om de gevaren die van de hypocrieten en de Mekkaanse

polytheïsten zouden komen te steunen, en zo de islamitische staat in de rug te steken.

Alcohol wordt verboden

Tijdens deze veldtocht werd, als belangrijke regel uit het islamitisch recht, ook alcohol volledig verboden. Alcohol werd geleidelijk verboden, met regels die in drie fasen werden neergezonden. De eerdere uitspraken over alcohol bevatten geen duidelijke en definitieve regel.

Daarom bleven sommige moslims er in de eerste periode van weg, en bleven anderen drinken. Maar met de verzen die in het vierde jaar na de hijra werden geopenbaard, werd alcohol definitief verboden met deze woorden:

"O jullie die geloven! Alcohol, gokken, opgerichte stenen (afgoden) en waarzegpijlen zijn een gruwel, het werk van de duivel. Blijf er dus ver van, opdat jullie succes hebben."

"De duivel wil met alcohol en gokken vijandschap en haat tussen jullie zaaien en jullie afhouden van het gedenken van Allah en van het gebed. Zullen jullie er nu dan mee ophouden?"

Het huwelijk met Zaynab en de hijab

Zaynab was de dochter van Umayma bint Abd al-Muttalib, de tante van de Profeet van vaderskant.

Zaynab was eerst, op aanraden van de Boodschapper van Allah ﷺ, getrouwd met zijn pleegzoon Zayd ibn Haritha. Dit huwelijk kwam op aanraden van de Profeet tot stand. Want Zaynab kwam uit een adellijke familie, en Zayd was een vrijgelaten slaaf. Maar in de islam bestond zo'n onderscheid en voorrang niet. Met dit huwelijk wilde de Profeet ﷺ de onaanvaardbare kloof tussen edelen en gewone mensen, een van de verrotte opvattingen van de samenleving van de jahiliyya, dichten, en in de praktijk laten zien dat er tussen mensen geen voorrang kan bestaan op grond van afkomst, huidskleur of positie. Maar het jonge paar kon het maar niet met elkaar vinden, en na ongeveer een jaar scheidden zij. Na deze gebeurtenis werd het vers geopenbaard: "Toen Zayd de band met zijn vrouw (Zaynab) had verbroken, hebben Wij haar met jou laten trouwen." In het geopenbaarde vers werd de Boodschapper van Allah ﷺ tegelijk bevolen met Zaynab te trouwen.

Dat Zaynab eerst trouwde met Zayd ibn Haritha, de pleegzoon van de Profeet, en dat zij kort daarna, omdat zij het niet met elkaar konden vinden, scheidden, werd een middel om nog een traditie van het denken van de Arabische jahiliyya af te breken. Volgens deze traditie werden pleegkinderen als eigen kinderen gezien.

Omdat pleegkinderen als eigen kinderen werden gezien, mocht iemand niet trouwen met de vrouw van zijn pleegzoon. Allah, de Machtige en Verhevene, wilde deze verkeerde opvatting afschaffen via het handelen van de Boodschapper van Allah ﷺ zelf.

Dit huwelijk van de Boodschapper van Allah ﷺ kwam goed uit voor wie de zaak wilde vertroebelen. Vooral de polytheïsten misbruikten dit voorval en begonnen een lastercampagne met de woorden: "Mohammed is getrouwd met de vrouw van zijn zoon." Maar de geopenbaarde openbaring maakte de wijsheid van dit huwelijk overduidelijk:

"...Toen Zayd de band met die vrouw had verbroken, hebben Wij haar jou tot vrouw gegeven, opdat er voor de gelovigen geen bezwaar zou zijn om te trouwen met de vrouwen van hun pleegzonen, wanneer die de band met hen hebben verbroken. En het bevel van Allah wordt uitgevoerd."

In de huwelijksnacht van de Profeet ﷺ en Zaynab werd, vanwege het ongepaste gedrag van sommige mensen dat niet strookte met de omgangsregels voor gasten, ook het vers over de bedekking (hijab) geopenbaard. Na het eten gingen de mensen die voor het huwelijksmaal van onze moeder Zaynab waren uitgenodigd uiteen. Maar drie mensen bleven zitten, omdat zij in gesprek waren geraakt, terwijl het al flink laat was. Ook de Profeet ﷺ stoorde zich aan deze houding, die indruiste tegen de omgangsregels voor gasten. Maar door zijn goede manieren en verlegenheid zei hij niets tegen hen. Allah, de Machtige en Verhevene, zond voor dit algemene probleem nieuwe verzen neer; Hij gaf de omgangsregels voor gasten opnieuw vorm en beval de moslimvrouwen zich te bedekken:

"O jullie die geloven! Ga de huizen van de Profeet niet binnen zonder op de tijd te letten en zonder dat jullie toestemming voor een maaltijd is gegeven. Maar ga binnen wanneer jullie worden geroepen. En wanneer jullie gegeten hebben, ga dan meteen uiteen. Ga ook niet zonder toestemming binnen om te praten. Want deze houding van jullie kwetst de Profeet, maar hij schaamt zich voor jullie. Allah echter schroomt niet de waarheid te zeggen. En wanneer jullie zijn vrouwen iets vragen, vraag het dan van achter een scheidingsdoek. Dat is reiner voor jullie harten en voor hun harten. En jullie hebben niet het recht de Boodschapper van Allah te kwetsen."

Na de openbaring van dit vers trokken de vrouwen van de Profeet ﷺ zich achter een scheidingsdoek terug.

De veldtocht tegen de Banu al-Mustaliq (626)

Deze veldtocht vond plaats in de maand Sha'ban van het vijfde jaar na de hijra. De aanleiding was het bericht dat de Profeet bereikte, dat al-Harith ibn Abi Dirar, de leider van de Banu al-Mustaliq, een tak van de stam Khuza'a, voorbereidingen trof

om Medina aan te vallen. Op dit bericht trok de Profeet ﷺ met een eenheid van zevenhonderd man naar hun woongebied om hen uiteen te slaan.

Toen de stam Banu al-Mustaliq en de rovers die zij om zich heen hadden verzameld hoorden dat het islamitische leger naar hun gebied trok, werden zij bang. Want terwijl zij plannen maakten om Medina aan te vallen, hadden zij nu, naast hun eigen leven, ook het leven van hun vrouwen en kinderen in gevaar gebracht.

De Profeet ﷺ naderde hun woongebied en riep hen op zich over te geven. Op deze oproep antwoordden zij met pijlen en begonnen zij de strijd. De moslims sloegen hen in korte tijd uiteen en namen zeshonderd mensen gevangen.

Weer de hypocrieten

Terwijl de moslims zich klaarmaakten om terug te keren, ontstond er bij de put al-Muraysi', waar zij water haalden, een ruzie over de beurt bij het water putten tussen Sinan ibn Wabar en Jahjah ibn Mas'ud. Toen ook enkele mensen die wel geloofden maar nog niet helemaal gezuiverd waren van bepaalde overblijfselen van de jahiliyya zich ermee bemoeiden, liep het zo hoog op dat zij bijna de zwaarden tegen elkaar trokken. Doordat enkele vooraanstaande moslims met inzicht en scherpzinnigheid tussenbeide kwamen, kwam de zaak tot rust. Maar voor Abdullah ibn Ubayy, de leider van de hypocrieten, was deze ruzie een kans die hij niet mocht laten liggen. Met enkele aanhangers riep hij zijn volk toe, om dit eenvoudige voorval nog groter te maken:

"Kinderen van Aws! Kinderen van Khazraj! Help jullie vriend en bondgenoot Sinan ibn Wabar al-Juhani!"

Terwijl hij bij enkele hypocriete vrienden was, en ook Zayd ibn Arqam, een oprechte moslim, erbij was, zei hij:

"Geef niets meer uit aan de mensen bij de Boodschapper van Allah, zodat zij van hem weglopen! Laten we eerst naar Medina teruggaan; dan zal degene die eer en macht heeft, de vernederde en zwakke er zeker uit verdrijven!"

De jonge moslim Zayd ibn Arqam bracht deze walgelijke, opruiende woorden, die naar de jahiliyya stonken en die hij uit de mond van de leider van de hypocrieten had gehoord, over aan de Profeet. Toen Umar hoorde van de onrust die men wilde stoken, werd hij heel boos en wilde hij dat hij werd gedood. Maar de Profeet van de Barmhartigheid ﷺ zei tegen hem:

"Hoe kan dat, Umar? Zullen de mensen dan niet zeggen: 'Mohammed doodt zijn eigen metgezellen'? Nee, dat doen we niet. Maar laat het volk weten dat we vertrekken."

Toen Abdullah ibn Ubayy hoorde dat Zayd ibn Arqam de onrust die hij had gestookt en de woorden die hij had gesproken aan de Profeet ﷺ had doorgegeven,

raakte hij in paniek en kwam hij meteen naar hem toe. Daarna zwoer hij bij Allah dat wat Zayd over hem had verteld niet waar was, en dat hij zulke woorden nooit had gezegd. Ook enkelen van het volk van de leider van de hypocrieten kwamen en spraken met de Profeet, met de suggestie dat Zayd het misschien verkeerd had begrepen.

De Profeet ﷺ zag dat de zaak steeds uitzichtlozer zou worden naarmate er onder de moslims over werd gepraat en geruzied, en hij gaf opdracht meteen op weg te gaan voor de terugkeer. Daarop vertrok het islamitische leger meteen.

Korte tijd later werden er verzen geopenbaard die bevestigden dat Zayd de waarheid had gesproken. De Boodschapper van Allah pakte Zayd zachtjes bij zijn oren en prees hem omdat hij het ware nieuws had gebracht.

Toen Abdullah, de zoon van Abdullah ibn Ubayy, hoorde van het laatste voorval van zijn vader, kwam hij naar de Profeet ﷺ en zei:

"Boodschapper van Allah! Ik heb gehoord dat je mijn vader wilt laten doden. Als je dat echt gaat doen, geef mij dan de opdracht. Ik ben bang dat je iemand anders opdraagt hem te doden, en dat ik dan mijn ego volg: dat ik het niet kan verdragen de moordenaar van mijn vader tussen de mensen te zien rondlopen en hem dood, zodat ik een gelovige heb gedood voor een ongelovige en daardoor in de Hel kom."

De Profeet ﷺ was blij met deze oprechte woorden, en om hem gerust te stellen zei hij:

"Nee! Integendeel: zolang hij bij ons blijft, zullen wij mild voor hem zijn en hem goed gezelschap houden."

De laster (al-Ifk)

Het woord 'ifk' betekent: leugen, grote leugen, laster, iemand die eerbaar is belasteren over zijn eer. De gebeurtenis van al-Ifk is de laster die de hypocrieten tijdens deze veldtocht over Aisha verzonnen.

Het was de gewoonte van de Profeet ﷺ om, als hij op tocht wilde gaan, uit rechtvaardigheid loten te trekken tussen zijn vrouwen, en wie het lot trof, nam hij mee. Toen men op de veldtocht tegen de Banu al-Mustaliq zou gaan, werden er ook loten getrokken, en het lot viel op Aisha. Toen het islamitische leger na de overwinning terugkeerde naar Medina, werd er een pauze gehouden. Onze moeder Aisha, die zich even van de rustplaats had verwijderd om haar behoefte te doen, merkte op de terugweg dat zij haar halsketting kwijt was. Terwijl zij de plekken waar zij langs was gekomen afzocht om hem te vinden, vertrok het leger, en zij bleef alleen achter. Toen onze moeder Aisha haar halsketting had gevonden en terugkwam bij de plek waar het leger had gerust, vond zij daar niemand. In de hoop

dat men zou merken dat zij er niet was en zou terugkomen, bleef zij daar wachten.

Safwan ibn al-Mu'attal, een van de metgezellen, had de taak achter het leger aan te rijden en verloren spullen te vinden en aan hun eigenaars terug te geven. Op dat moment zag hij dat onze moeder Aisha was achtergebleven. Verbaasd hierover zette Safwan haar op zijn eigen kameel en bracht hij haar naar het leger.

In de islam is het beginsel dat men, als een moslim iets overkomt, uitgaat van het goede (husn az-zann). Maar mensen die in plaats van een hart een 'blaasbalg van onrust' meedragen, kunnen dat niet weten.

Weer stond de leider van de hypocrieten, Abdullah ibn Ubayy, op het toneel, en hij liet de kans niet liggen om dit normale voorval om te zetten in een campagne van laster en onrust. Na de terugkeer naar Medina liep dit eenvoudige voorval zo uit de hand, dat zelfs de leider van de hypocrieten misschien niet zoveel had verwacht. Het bereikte een punt waarop het de Profeet ﷺ en veel metgezellen veel verdriet deed.

Een groot deel van de moslims bleef bij dit voorval nuchter. Op een paar mensen na geloofde niemand deze laster. Zo vroeg de vrouw van Khalid ibn Zayd Abu Ayyub al-Ansari, een van de metgezellen, hem wat hij van de zaak van al-Ifk vond. Abu Ayyub zei: "Dit is een leugen. Moeder van Ayyub, zou jij zoiets doen?" Toen zijn vrouw antwoordde: "Nee, bij Allah, dat zou ik niet doen", zei Abu Ayyub: "Bij Allah, Aisha is beter dan jij." Dat was precies het geloof dat zich in zuivere harten vestigt.

Enkele moslims werden zonder het te beseffen een werktuig in dit spel. Toen deze onrust steeds meer uit de hand begon te lopen, zond Allah, de Machtige en Verhevene, Zijn openbaring neer die de zaak zou ophelderen:

"Weet dat zij die deze zware laster (over de vrouw van Mohammed) hebben verzonnen, een groep uit jullie midden zijn. Beschouw het niet als iets slechts voor jullie; integendeel, het is goed voor jullie. Ieder van hen krijgt (de straf voor) de zonde die hij heeft begaan. En voor degene die (als aanstichter) het grootste deel ervan op zich heeft genomen, is er een zeer zware straf. Hadden de gelovige mannen en vrouwen, toen zij deze laster hoorden, niet vanuit hun eigen geweten het goede moeten denken en moeten zeggen: 'Dit is overduidelijke laster'? En hadden (zij die dit beweerden) hierover niet vier getuigen moeten brengen? Omdat zij geen getuigen hebben gebracht en het niet hebben kunnen bewijzen, zijn zij bij Allah de leugenaars zelf. Als de gunst en barmhartigheid van Allah in deze wereld en in het Hiernamaals niet over jullie waren geweest, dan had een zware straf jullie zeker getroffen. Want jullie namen deze laster zomaar van elkaars lippen over en praatten met jullie monden over (dit verzonnen nieuws) waarvan jullie geen kennis hadden. Jullie dachten dat het onbelangrijk was, terwijl het bij Allah een

heel groot vergrijp is. Hadden jullie, toen jullie het hoorden, niet moeten zeggen: 'Het past ons niet hierover te praten en het te verspreiden. Allah behoede ons! Dit is een zeer grote laster...'? Als jullie gelovigen zijn, waarschuwt Allah jullie om zoiets nooit meer te doen."

Ook de moslims die op een of andere manier aan deze lastercampagne hadden meegedaan, bleven niet ongestraft. Na de openbaring van bovenstaand vers kregen Hamna bint Jahsh, Hassan ibn Thabit en Mistah ibn Uthatha, die voorop hadden gelopen bij het verspreiden van deze laster, de straf voor valse beschuldiging van ontucht (qadhf).

Deze straf was tegelijk een waarschuwing voor alle moslims: van de moslims werd gevraagd niet over iets te praten zonder er zeker van te zijn, alleen op grond van wat zij hadden gehoord, en het niet te verspreiden zonder te weten of het waar was.

De Slag bij de Gracht (627)

Deze strijd wordt ook de Slag van al-Ahzab genoemd, het meervoud van het woord hizb (groep). Want tegen de moslims vochten de Mekkaanse polytheïsten, de joden en enkele andere plunderende Arabische stammen uit de omgeving samen. Daarom wordt deze strijd al-Ahzab, de strijd van de groepen (de bondgenoten), genoemd.

Eerder waren de joden van de Banu Qaynuqa en de Banu an-Nadir als gevolg van hun verraad uit Medina verdreven. Daarop had een deel zich in Damascus en een deel bij hun verwanten in Khaybar gevestigd. Maar de joden konden de pijn van deze verbanningen nooit vergeten.

Een groep van negentien mensen, onder wie Huyayy ibn Akhtab en Amr ibn Sayfi, bijgenaamd 'de zondaar', ging naar Mekka en nodigde de polytheïsten van de Quraysh, de Ghatafan, de Fazara, de Banu Asad, de Banu Sulaym en de stammen die bij hen hoorden uit om tegen de Profeet ﷺ te vechten. Abu Sufyan vroeg hun:

"Zijn jullie hierin vastberaden en standvastig?"

De groep van onruststokers zei:

"Ja! Wij zijn gekomen om met jullie een verdrag te sluiten over vijandschap tegen Mohammed en de strijd tegen hem!"

Abu Sufyan zei:

"Wees dan welkom, van harte welkom! Wie ons helpt in de vijandschap tegen Mohammed, is bij ons de meest geliefde en geachte van alle mensen!"

De stam Quraysh vroeg de joden ook:

"Joodse gemeenschap! Jullie zijn mensen van het Boek. Jullie hebben ook kennis over de zaak waarover wij en Mohammed van mening verschillen. Zeg eerlijk: is onze godsdienst beter, of die van Mohammed?"

De joden zeiden: "Jullie godsdienst is beter dan de zijne, en jullie verdienen de waarheid meer." De polytheïsten van de Quraysh waren heel blij met deze woorden. Omdat de joden, hoewel zij mensen van het Boek waren, de waarheid verborgen en de afgoderij boven de islam stelden, zond onze Heer dit vers over hen neer:

"Zie je niet hoe zij aan wie een deel van het Boek is gegeven in afgoden en in de duivel geloven? En over hen die Allah niet kennen, zeggen zij: 'Dezen zijn beter geleid dan de gelovigen.'"

Aan het einde van deze opruiende bijeenkomsten van de joden ontstond er een groot leger, gesteund door verschillende polytheïstische stammen. Zij spraken onderling af tegen de Profeet ﷺ te vechten en een einde te maken aan de islamitische staat in Medina, die hun de slaap ontnam. Als zij succes hadden, zouden zij de plunderende stammen Ghatafan en Banu Sulaym ook de dadeloogst van Khaybar van een heel jaar geven.

Kort na dit algemene besluit trok een leger van tienduizend polytheïsten, onder bevel van Abu Sufyan, in het vijfde jaar na de hijra op naar Medina.

Via de inlichtingen die hij kreeg, wist de Boodschapper van Allah ﷺ wat de polytheïsten van plan waren. Hij begon met zijn metgezellen te overleggen wat er moest gebeuren. Aan het einde van het overleg werd besloten in Medina te blijven en de vijand daar op te wachten, en men begon meteen met de voorbereidingen. In korte tijd werd een leger van drieduizend man samengesteld. De vaandeldrager van de muhajirun was Zayd ibn Haritha, die van de Ansar Sa'd ibn Ubada.

Toen men hoorde dat de vijand nog talrijker was dan verwacht, werd er naar nieuwe maatregelen gezocht. Salman al-Farisi deed een opvallend voorstel, dat tot dan toe in de Arabische landen nauwelijks was gezien: een gracht graven rond Medina! De Profeet vond dit opvallende voorstel goed, en meteen begon men te graven.

De Profeet van de Barmhartigheid graaft een gracht

Bij het graven van de gracht verdeelde de Profeet ﷺ het werk en liet hij de graafwerkzaamheden beginnen. Op zo'n zware dag werkte hij zelf ook mee aan het graven van de gracht, om de moslims moed en steun te geven.

Terwijl de Ansar en de muhajirun de gracht groeven, werkten zij onder het zingen van versregels:

"Wij zijn het die Mohammed trouw hebben gezworen, om zolang wij leven bij de islam te blijven."

Toen de Profeet van de Barmhartigheid deze woorden van hen hoorde, antwoordde hij met een smeekbede:

"O Allah! Werkelijk, er is geen goed behalve het goede van het Hiernamaals. Geef de Ansar en de muhajirun Jouw zegen en maak hen gezegend."

Terwijl de Profeet het graafwerk verdeelde, was er een gezonde wedijver tussen de Ansar en de muhajirun. Daarom ontstond er een klein meningsverschil over de vraag aan welke kant Salman, die een sterk lichaam had, zou werken. Want zowel de Ansar als de muhajirun beweerden dat Salman bij hen hoorde. Uiteindelijk maakte de Profeet ﷺ een einde aan dit vriendelijke getouwtrek en zei:

"Salman hoort bij ons; Salman hoort bij de mensen van mijn huis (ahl al-bayt)."

Het graven van de gracht gebeurde met veel plezier. Terwijl de moslims de gracht groeven, zongen zij allerlei versregels. De gracht zou ongeveer 5,5 km lang worden, 9 meter breed en ongeveer 4,5 meter diep.

De Profeet ﷺ gaf elke tien mensen een stuk van veertig el, ongeveer twintig meter, om te graven.

Terwijl het graven van de gracht in hoog tempo vorderde, was er in Medina een tekort aan voedsel door de aanhoudende hongersnood. Daarom hadden alle metgezellen die aan de gracht werkten, ook de Profeet ﷺ, van de honger stenen op hun buik gebonden. Toen de metgezel Jabir ibn Abdullah zag hoe de moslims eraan toe waren, dacht hij erover een lammetje dat hij thuis had te slachten en te koken. Maar er werkten veel mensen aan de gracht, en een klein lammetje zou maar genoeg zijn voor een paar mensen. Daarom dacht hij alleen de Profeet uit te nodigen; hij ging naar hem toe en zei in het geheim dat hij hem uitnodigde voor een maaltijd. Maar de Profeet van de Barmhartigheid kon niet alleen gaan eten terwijl zijn metgezellen van de honger omkwamen. Daarom liet hij de uitnodiging van Jabir bekendmaken en zei:

"Mensen van de gracht! Jabir heeft een maaltijd voor ons klaargemaakt; kom, laten we naar zijn huis gaan!"

Zo maakte hij bekend dat alle moslims die aan de gracht werkten waren uitgenodigd. Daarna gaf hij Jabir de opdracht en drukte hem op het hart dat niemand aan het eten en het brood mocht komen totdat hij er zelf was.

De Profeet ging voor iedereen uit en sprak smeekbeden om zegen over het eten uit. Direct na deze smeekbede was het vlees van één klein lammetje genoeg voor de hele grote groep die aan het graven van de gracht had gewerkt.

Het goede nieuws van de veroveringen

Tijdens het graven van de gracht gaf de Boodschapper van Allah ﷺ ook enkele blijde berichten over de veroveringen die het islamitische leger in de toekomst zou doen. Terwijl de metgezellen in de gracht doorgroeven, stuitten zij op een hard rotsblok. Ondanks al hun inspanningen konden zij die rots maar niet breken. Salman ging naar de Profeet en legde hem de situatie voor. De Profeet ﷺ nam een houweel in zijn hand, daalde af in de gracht en begon de rots te breken die het graafwerk had stilgelegd. Bij elke slag die de Profeet op de rots gaf, brak er een stuk af en sprong er een vonk uit. Toen onze Profeet "Allahu akbar" riep, begonnen ook de moslims "Allahu akbar" te roepen. Toen de rots helemaal in stukken was, zei de Profeet:

"De flits bij de eerste slag liet mij de paleizen van al-Hira en de stad al-Mada'in van Khosrau zien. Ze waren als hondentanden. Jibril vertelde mij dat mijn oemmah die plaatsen zal bezitten. De flits bij de tweede slag liet mij de rode paleizen in het land van de Romeinen zien... Jibril vertelde mij dat mijn oemmah ook die plaatsen zal bezitten. En de flits bij de derde slag verlichtte en toonde mij de paleizen van Sana'a... Jibril vertelde mij dat mijn oemmah ook die plaatsen zal bezitten. Verheug jullie!"

Alle moslims, behalve de hypocrieten die een ziekte in hun hart droegen, waren blij met dit nieuws en begonnen elkaar het goede nieuws te vertellen. Want zij waren al eerder getuige geweest van de wonderen van de Boodschapper van Allah ﷺ waarin hij over de toekomst vertelde. Alleen de hypocrieten, die niet verder konden kijken dan de omstandigheden van dat moment, waren niet blij met dit goede nieuws.

Op het goede nieuws van de Profeet spotte een groep hypocrieten, onder wie Mu'attib ibn Qushayr:

"Terwijl niemand van ons naar buiten kan om zijn behoefte te doen, hoe kunnen ons dan de schatten van Khosrau en de keizer worden beloofd?"

Zoals altijd deden de hypocrieten dit om het moreel van de moslims te breken en hen wanhopig te maken.

Een deel van de hypocrieten kwam naar de Profeet met allerlei smoesjes; zij zeiden dat hun huizen buiten Medina lagen en blootstonden aan aanvallen van de vijand, en zij vroegen toestemming om het leger te verlaten en naar huis te gaan. Een deel van hen gaf hij toestemming.

Voor alle zekerheid beval de Profeet ﷺ ook dat de vrouwen en kinderen op de best beschermde plekken van Medina werden ondergebracht. Hij stelde Ibn Umm Maktum over hen aan.

De polytheïsten staan versteld van de gracht

In de maand Dhul-Qa'da van het vijfde jaar na de hijra kwamen de polytheïsten bij Medina aan. Het leger van de bondgenoten (al-Ahzab) rekende erop de moslims in hun eigen land klem te zetten. Maar toen zij Medina naderden, stonden zij versteld van de gracht die zij zagen. Want zo'n vorm van oorlogvoering was in Arabië nog nooit gezien. Dit brak hun moreel. Zij sloegen hun legerkamp op in de buurt van de gracht en begonnen te wachten. Ondertussen controleerden sommige polytheïsten de gracht en probeerden zij over te steken op plekken waar hij nog niet helemaal breed genoeg was gemaakt. Maar veel succes hadden zij niet. De polytheïsten, die niets meer konden doen, begonnen van grote afstand pijlen op de moslims af te schieten.

De belegering door de polytheïsten ging onophoudelijk door. Soms bestookten zij de posities van de moslims met een heel dichte regen van pijlen. Daardoor konden de Profeet ﷺ en veel metgezellen sommige gebeden niet op tijd verrichten. De Profeet ﷺ, die verdrietig was omdat hij het gebed had gemist, sprak een vervloeking over de polytheïsten uit:

"O Allah, vul de huizen van hen die ons hebben afgehouden van het asr-gebed (namiddaggebed) met vuur. Vul hun graven met vuur. O Allah, Die de Koran hebt neergezonden en snel afrekent, laat deze vijandelijke krachten die ons aanvallen wankelen en sla hen uiteen."

Een moslim maakt een moslim niet bang

In de Slag bij de Gracht raakten sommige moslims heel uitgeput door de hevige aanvallen van de polytheïsten. Een van hen was Zayd ibn Thabit. Toen de aanvallen van de polytheïsten wat minder werden, viel Zayd van vermoeidheid op zijn plek in slaap. Op dat moment wilde Umara ibn Hazm hem een grap uithalen; hij pakte zijn wapens en verstopte ze ergens anders. Toen Zayd wakker werd en zijn wapens niet bij zich vond, raakte hij ongerust. Toen de Profeet hem zo in paniek zag, zei hij:

"Slaapkop! Je bent in slaap gevallen en nu zijn je wapens ook weg."

Daarna vroeg hij: "Weet iemand iets van de wapens van deze jongen?" Umara ibn Hazm zei dat hij de wapens voor de grap had gepakt. Daarop verbood de Profeet ﷺ het bang maken van een gelovige, of het zonder toestemming wegnemen van zijn bezit.

De houding die men van de joden kon verwachten: verraad

Terwijl de aanvallen van de polytheïsten doorgingen, slaagden de joden in het leger van de bondgenoten erin ook de joden van de Banu Qurayza, die een verdrag

met de moslims hadden, te misleiden en aan hun kant te krijgen. Zo kwamen de gelovigen klem te zitten tussen twee vijanden.

Op een moment dat Medina van alle kanten door vijandelijke troepen was omsingeld, maakte de Profeet ﷺ een nieuw plan om hun eenheid en macht te breken. Volgens dit plan stuurde hij bericht naar Uyayna ibn Hisn, de leider van de Ghatafan, met dit voorstel:

"Gaan jullie met de mensen bij jullie terug, zonder de Arabische stammen te steunen, als ik jullie een derde geef van de dadels die in heel Medina groeien?"

De polytheïsten, bij wie alle ruzie om eigenbelang en wereldse zaken draaide, gingen meteen akkoord met dit voorstel. Precies op dat moment kwamen Usayd ibn Hudayr, Sa'd ibn Mu'adh en Sa'd ibn Ubada naar de Profeet. Usayd nam het woord en zei:

"Boodschapper van Allah! Is dit iets wat wij uit eigen keuze doen, of is het iets wat Allah jou heeft bevolen en wat wij zeker moeten doen?"

De Profeet ﷺ zei:

"Als mij iets was bevolen, had ik jullie niet geroepen om te overleggen. Dit is mijn eigen idee. Ik zweer bij Allah dat ik dit heb overwogen om de volgende reden: ik zag dat de Arabieren als uit één hand pijlen op jullie afschieten en van alle kanten op jullie afkomen, en ik wilde hun kracht een beetje breken."

Usayd ibn Hudayr zei:

"Boodschapper van Allah! Wij en zij waren polytheïsten; wij aanbaden afgoden, aanbaden Allah niet en kenden Hem niet. Toch hebben zij nooit kunnen hopen ook maar één dadel van ons te krijgen, tenzij zij die kochten of als gast werden onthaald. Moeten wij hun nu ons bezit geven, nu Allah ons met de islam heeft geëerd, ons ernaartoe heeft geleid en ons door jou sterk heeft gemaakt? Bij Allah, wij hebben hun niets anders te geven dan het zwaard, totdat Allah tussen ons en hen oordeelt."

De Boodschapper van Allah ﷺ was heel blij met deze moedige toespraak van Usayd. Ook Sa'd ibn Mu'adh en Sa'd ibn Ubada zeiden iets dergelijks. Aan het einde van de gesprekken zei de Profeet: 'Verscheur het document', en hij liet Uyayna weten dat hij van het verdrag afzag. Sommige moslims bedreigden hem, joegen hem angst aan en stuurden hem weg. Uyayna, die kort daarvoor nog droomde van terugkeren met een grote buit, een derde van de dadels van Medina, zag in één klap al zijn dromen in rook opgaan, en verbijsterd en met lege handen keerde hij terug naar de Ghatafan.

Oorlog is list

Nu'aym ibn Mas'ud, een van de leiders van de stam Ashja', was tijdens de Slag bij de Gracht moslim geworden. De polytheïsten wisten niet dat hij was gaan geloven. In deze gevoelige periode, toen Medina van alle kanten door vijanden was omsingeld, maakte Nu'aym een plan om de vijandelijke eenheden tegen elkaar op te zetten. Hij kwam naar de Profeet ﷺ en vertelde over zijn plan. Daarna vroeg hij speciale toestemming om het uit te voeren. De Profeet ﷺ zei:

"Als je deze mannen van ons kunt weghalen, doe het dan. Je bent een man van de Ghatafan. Als je kunt gaan en ervoor kunt zorgen dat zij die tegen ons een bondgenootschap hebben gesloten uiteenvallen, is dat ons liever dan dat je bij ons blijft."

Direct daarna herinnerde hij hem eraan dat "oorlog list is", en gaf hij hem toestemming.

Nu'aym had een goede vriendschapsband met de stammen in die omgeving. Toen hij die speciale toestemming van de Profeet had gekregen, ging hij meteen aan de slag. Eerst ging hij naar de joden van de Banu Qurayza. Hij herinnerde hen aan zijn goede vriendschap met hen en zei dat hij hen over enkele zaken wilde waarschuwen. Daarna speelde hij in op hun angst en zei:

"Jullie hebben de Quraysh en de Ghatafan gesteund in het nemen van wraak op Mohammed en het vechten tegen hem, maar zij zijn niet zoals jullie. Deze stad is jullie stad. Jullie bezit, jullie kinderen en jullie vrouwen zijn hier. Die kunnen jullie niet ergens anders heen brengen. Als de Quraysh en de Ghatafan een kans en buit vinden, nemen zij die en vertrekken zij. En als dat niet gebeurt, gaan zij naar hun land en laten zij jullie alleen met Mohammed. En als jullie alleen met hem zijn, zullen jullie niet tegen hem opkunnen. Vecht daarom niet, tenzij jullie van hun vooraanstaanden gijzelaars nemen om jullie veiligheid te garanderen, zodat jullie Mohammed gerust tegemoet kunnen treden."

Na enig nadenken over de woorden van Nu'aym raakten de joden van de Banu Qurayza overtuigd.

Nadat Nu'aym zaadjes van twijfel in de harten van de joden had geplant, ging hij naar de Quraysh. Hij herinnerde Abu Sufyan en de polytheïsten bij hem eraan dat hij hun vriend was, en zei:

"De joden hebben spijt van wat zij Mohammed hebben aangedaan en hebben hem een bericht gestuurd: 'Wij hebben spijt van wat wij hebben gedaan. Wil je dat wij van de twee stammen, de Quraysh en de Ghatafan, een paar vooraanstaande mannen nemen en aan jou overleveren, zodat jij hen onthoofdt, en dat wij daarna samen met jou hen met wortel en tak uitroeien?' En Mohammed heeft hun laten weten: 'Goed.'"

Na deze woorden raadde Nu'aym hun aan om, als de Banu Qurayza om gijzelaars zouden vragen, hun nooit gijzelaars te geven. Nadat Nu'aym ook de Quraysh had overtuigd, vertrok hij om hetzelfde spel met de Ghatafan te spelen.

Toen Nu'aym bij de Ghatafan kwam, zei hij hun ongeveer hetzelfde als wat hij tegen de Quraysh en de joden had gezegd. Zo begonnen binnen korte tijd alle partijen van de bondgenoten elkaar te wantrouwen.

Nadat Nu'aym de partijen in het kamp van het ongeloof voor elkaar had gewaarschuwd, begonnen de Banu Qurayza na een tijd om gijzelaars te vragen. Daarop begonnen zij allemaal te erkennen dat Nu'aym hun de waarheid had verteld.

De pogingen van Nu'aym om het leger van de bondgenoten tegen elkaar op te zetten, hadden binnen korte tijd resultaat. Precies op het moment dat de zaadjes van twijfel vrucht begonnen te dragen, stuurde de verheven Allah een hevige en koude storm op hen af. Het was zo'n hevige storm, dat er van de polytheïsten niet één tent heel bleef staan. Korte tijd later was er op de plek van het hoofdkwartier van de bondgenoten niets anders over dan koude, hevige wind.

Tussen de moslims en de polytheïsten lag alleen de breedte van de gracht. Toch woei de wind alleen heel hevig in het gebied waar de polytheïsten zich bevonden.

Toen er naast de hevige wind ook een stortregen begon, raakte ook de laatste groep polytheïsten, die op hun plaats wilde blijven om de belegering voort te zetten, wanhopig en begon uiteen te gaan.

Een laatste verkenning

Tijdens deze hevige wind gaf de Profeet ﷺ Hudhayfa ibn al-Yaman de opdracht om de laatste stand van zaken bij de polytheïsten te weten te komen, en zei:

"Hudhayfa! Ga, meng je onder hen en kijk wat zij doen. Maar doe niets; kom meteen weer bij ons terug."

De nacht was koud en donker, en de vijand was talrijk. Daarom was Hudhayfa wat ongerust. De Profeet ﷺ merkte dat en deed een smeekbede voor hem. Door de smeekbede van de Profeet verdwenen de onrust en zorgen van Hudhayfa meteen, en hij ging op weg om de laatste informatie over de polytheïsten te halen. In het geheim drong hij door tot midden in het leger van de polytheïsten. Hij zag hoe ongerust, angstig, in paniek en ellendig zij waren. Kort nadat Hudhayfa zich onder hen had gemengd om informatie te verzamelen, stond Abu Sufyan op en riep het leger van de polytheïsten toe:

"Mensen van de Quraysh! Jullie zijn echt niet op een plek waar je kunt blijven. De paarden en de kamelen zijn omgekomen. De Banu Qurayza zijn hun belofte aan ons niet nagekomen. Van hen is een bericht gekomen dat ons niet bevalt. Wij hebben te maken gekregen met de wind die jullie zien, zo hevig. Geen enkele kookpot

blijft staan, ze vallen om; geen enkel vuur brandt goed; geen enkele tent blijft overeind. Vertrek nu. Kijk, ik vertrek."

Hij steeg op zijn kameel en reed weg. De soldaten die deze paniek en angst bij hun leider zagen, begonnen snel uiteen te gaan en het slagveld te verlaten. Toen Hudhayfa dit zag, keerde hij terug. Hij kwam bij de Boodschapper van Allah ﷺ en bracht hem het goede nieuws dat de polytheïsten op de vlucht waren, zonder zelfs maar om te kijken. Alle moslims waren heel blij met dit nieuws. Toch verlieten zij uit voorzorg hun wachtposten niet tot het licht werd. Toen het ochtend werd, was er van de vijandelijke troepen geen spoor meer te zien.

Na een strijd die een maand duurde, moesten de polytheïsten vluchten en lieten zij drie doden achter. Van de moslims vielen zes martelaren. Dat waren: Anas ibn Aws, Abdullah ibn Sahl, at-Tufayl ibn an-Nu'man, Tha'laba ibn Ghanama en Ka'b ibn Zayd.

Het leger van het ongeloof behaalde ook in deze strijd, waarin het al zijn krachten had ingezet, geen enkel succes. Na de Slag bij de Gracht bracht de Profeet ﷺ zijn metgezellen het goede nieuws dat de Quraysh hen niet meer zouden kunnen aanvallen:

"Na dit jaar zullen de Quraysh jullie niet meer aanvallen, maar jullie zullen hen aanvallen."

En werkelijk was deze strijd de laatste oorlog die de polytheïsten tegen de moslims planden en voerden. Zo werd nog een wonder van de Profeet ﷺ, waarin hij over de toekomst vertelde, werkelijkheid.

De bestraffing van de joden van de Banu Qurayza

Direct nadat de legers van de polytheïsten uiteen waren gegaan, keerde de Profeet ﷺ terug naar Medina; hij legde zijn wapens neer, waste zich en ging rusten. Precies op dat moment kwam Jibril (vrede zij met hem), wees naar het woongebied van de joden van de Banu Qurayza en zei: "O Mohammed, jullie hebben je wapens wel neergelegd, maar de engelen hebben hun wapens niet neergelegd. Allah beveelt jou op te trekken tegen de Banu Qurayza."

Na het uiteengaan van het leger van de polytheïsten begrepen de joden dat hun verraad niet ongestraft zou blijven, en zij trokken zich terug in hun burchten.

Toen Jibril (vrede zij met hem) het nieuwe doel aanwees, hadden de Profeet ﷺ en de meeste moslims hun asr-gebed nog niet verricht. De Profeet stuurde de moslims dit bericht:

"Niemand verricht het asr-gebed voordat hij in het gebied van de Banu Qurayza is aangekomen."

Zo gaf hij het bevel tegen hen op te trekken. Want dit gevaar vlak naast de islamitische staat moest nu worden uitgeschakeld, en zo'n verraad mocht nooit meer een kans krijgen. Op deze aanwijzing van de Profeet gingen de moslims zonder te wachten op weg.

Toen de joden door de moslims werden belegerd, probeerden zij met hun troepen van negenhonderd man stand te houden. Omdat zij uit angst niet uit hun burchten durfden te komen, voerden zij vooral een verdedigingsstrijd. Na een belegering van vijfentwintig dagen hadden de joden geen kracht meer om stand te houden, en zij gingen akkoord met overgave, op voorwaarde dat Sa'd ibn Mu'adh als scheidsrechter zou optreden. Sa'd ibn Mu'adh en zijn stam, de Aws, waren bondgenoten van de Banu Qurayza. De Profeet ﷺ aanvaardde hun voorwaarde en beval Sa'd te halen.

Sa'd was tijdens de Slag bij de Gracht door een pijl aan zijn arm getroffen en zwaar gewond geraakt. Toen hij hoorde dat de joden een verdrag met de polytheïsten hadden gesloten en verraad hadden gepleegd, was hij diep bedroefd en had hij gebeden:

"O Allah, als Jij nog iets van de strijd met de Quraysh hebt overgelaten, laat mij dan leven. Want ik wil niets liever dan vechten tegen een volk dat Jouw Boodschapper heeft gekwetst, voor leugenaar heeft uitgemaakt en uit zijn land heeft verdreven. O Allah! Als Jij de strijd tussen ons hebt beëindigd, maak dit dan tot martelaarschap voor mij. En laat mij niet lachen voordat ik wraak heb genomen op de Banu Qurayza! Neem mijn leven niet voordat mijn hart rust heeft gevonden over de Banu Qurayza!"

Na deze smeekbede was zijn hevige bloeding gestopt.

Sa'd werd gewond als hij was daarheen gebracht, en hij zei over de joden:

"Ik oordeel dat de mannen worden gedood, de vrouwen en kinderen gevangen worden genomen en hun bezit wordt verdeeld!"

Over dit treffende oordeel zei de Profeet ﷺ:

"Je hebt over hen geoordeeld overeenkomstig het oordeel van Allah boven de zeven hemelen!"

Na dit oordeel van Sa'd over de joden ging zijn wond weer open. Kort daarna stierf hij als martelaar. Hij was toen 37 jaar oud.

Toen de Boodschapper van Allah ﷺ het nieuws van zijn martelaarschap kreeg, wilde hij heel snel bij hem zijn. De metgezellen klaagden over het hoge tempo van de Profeet. Daarop zei de Profeet:

"Ik ben bang dat de engelen ons voor zijn en hem wassen, zoals bij Hanzala gebeurde."

Toen Sa'd als martelaar was gestorven, zei de Profeet ﷺ dat de Troon (al-Arsh) had gebeefd bij zijn overlijden.

Direct na het oordeel van Sa'd ibn Mu'adh over de joden van de Banu Qurayza werden zevenhonderd mensen, onder wie joodse leiders als Huyayy ibn Akhtab en Ka'b ibn Asad, onthoofd, en zo bleef hun verraad niet ongestraft. Hun kinderen en vrouwen werden gevangengenomen.

Van de joodse vrouwen werd er maar één gedood. Zij had tijdens de strijd een molensteen op het hoofd van de metgezel Suwayd ibn as-Samit gegooid en zijn dood veroorzaakt.

De veldtocht tegen de Banu Lihyan

Direct na de Slag bij Uhud hadden de Banu Lihyan met een verraderlijk plan de moslims die zij als leraren hadden gevraagd in de val gelokt. Een deel van de moslims die de oproep brachten, hadden zij gedood en een deel aan de Mekkaanse polytheïsten verkocht. De moslims vergaten de ramp van ar-Raji' en de pijn van dit verraad nooit.

Ongeveer vier maanden nadat het joodse gevaar in Medina was uitgeschakeld, ging de Profeet ﷺ op weg naar de stam Banu Lihyan. Zoals het joodse verraad niet ongestraft was gebleven, zo mocht ook het verraad van de Banu Lihyan niet ongestraft blijven. De straf voor hun verraad zou ook een afschrikking zijn voor andere verraders in die omgeving die zulke plannen hadden.

Toen de Profeet ﷺ vertrok, wilde hij dat zijn doel niet werd begrepen, zodat hij hen zou kunnen verrassen. Want de Banu Lihyan wisten heel goed welk verraad zij hadden gepleegd, en zij verwachtten een aanval op hen. Als zij zouden horen dat de moslims op weg naar hen waren, zouden zij, in plaats van moedig te vechten, vluchten.

Na een tijd hoorde de stam Banu Lihyan dat het islamitische leger op weg was naar hun gebied. Omdat zij op de hoogte waren van de recente militaire successen van de moslims, durfden zij niet te vechten; zij verlieten hun land en vluchtten de bergen in.

De Profeet ﷺ kon hen bij deze veldtocht niet te pakken krijgen. Maar met deze veldtocht werd andere stammen in die omgeving een soort waarschuwing gegeven.

De eenheid naar Najd

Na de tocht naar de Banu Lihyan stuurde de Profeet ﷺ een ruitereenheid naar de streek van Najd. De moslims namen Thumama ibn Uthal, het hoofd van de Banu

Hanifa, gevangen en brachten hem naar de Profeet ﷺ. De Boodschapper van Allah liet Thumama aan een van de pilaren van de moskee vastbinden en zei:

"Thumama! Wat gaat er in je om?"

Hij zei: "Mohammed! Als je mij doodt, dood je een man die bloed op zijn handen heeft. Als je mij goed behandelt en mij vrijlaat, doe je goed aan iemand die het goede weet te waarderen. En als je geld wilt voor mijn vrijlating, vraag dan zoveel als je wilt, en neem het."

Onze Profeet zei verder niets tegen hem en liet hem zo. Daarna kwam hij nog een keer bij hem en zei hetzelfde. Thumama herhaalde ook zijn eerdere woorden. Toen onze Profeet ﷺ de volgende dag bij hem kwam en zei: "Laat Thumama vrij", verklaarde hij dat hij moslim was en zei hij tegen onze Profeet:

"Bij Allah, ('s avonds) was er op aarde geen gezicht dat mij zo tegenstond als het jouwe. Maar toen het ochtend werd, werd jouw gezicht voor mij het liefste van alle gezichten. Bij Allah, 's avonds was er op aarde geen godsdienst die mij zo tegenstond als de jouwe. Maar toen het ochtend werd, werd jouw godsdienst voor mij de liefste van alle godsdiensten."

Al-Yamama was de graanschuur van Mekka, en de polytheïsten regelden het grootste deel van die handel via Thumama. Nadat hij moslim was geworden, ging Thumama ook langs Mekka, en daar werd hij door de polytheïsten op allerlei manieren beledigd. Toen hij bij hen wegging en naar zijn land terugkeerde, verbood hij om nog voedsel naar Mekka te sturen. Deze graanboycot maakte het leven van de Quraysh flink moeilijk. Daarop schreven de polytheïsten een brief aan de Boodschapper van Allah en vroegen hem Thumama te schrijven dat hij deze boycot moest opheffen. De Profeet van de Barmhartigheid ﷺ aanvaardde dit menselijke verzoek, schreef Thumama een brief en droeg hem op weer voedsel naar Mekka te sturen.

De veldtocht naar Dhu Qarad

De Ghatafan, een van de plunderende groepen uit de Slag bij de Gracht, hadden zich teruggetrokken zonder de vele buit te krijgen waarop zij hadden gehoopt. Maar zij zochten een kans om de verloren buit goed te maken.

De Profeet ﷺ had ongeveer twintig kamelen. Daarmee voorzag hij in de behoeften van zijn familie en zijn gasten. Enige tijd na de Slag bij de Gracht kreeg een plunderende bende van veertig man, onder leiding van Uyayna ibn Hisn, de kans om de kamelen van de Profeet te roven. Bij deze roof doodden zij de zoon van Abu Dharr en namen zij de kamelen die daar waren mee.

Toen sommige gelovigen hoorden van de overval en roof van de Ghatafan, begonnen zij hen te achtervolgen. De moslims kwamen dichtbij, en er werden over en

weer pijlen geschoten. Na een korte strijd werd een deel van de plunderende polytheïsten gedood en vluchtte een ander deel.

Het islamitische leger bleef een dag en een nacht op een plaats die Dhu Qarad heet, en keerde toen terug naar Medina.

Na de Slag bij de Gracht

Na de Slag bij de Gracht kwam het goede nieuws dat de Profeet ﷺ had gegeven uit, en vanaf die tijd kon niemand Medina meer aanvallen.

Ook werden er na die tijd veel kleine militaire acties rond Medina gehouden. Met deze acties wilde men vooral de stammen in die omgeving een waarschuwing geven, hen laten erkennen dat de islam in dit land een nieuwe macht was, en de Mekkaanse polytheïsten ervan weerhouden om, zoals bij de Slag van de bondgenoten, rovers om zich heen te verzamelen en Medina te overvallen. De Profeet ﷺ, die een uitzonderlijk politiek inzicht en scherpzinnigheid had, slaagde in dit doel. Want zowel de stammen rond Medina als de Mekkanen lieten alle bewegingen van de islamitische staat in Medina nauwlettend volgen.

In deze periode kwamen er, als gevolg van de verkondiging en oproep van de Profeet, mensen van de stammen rond Medina die de islam aanvaardden. De omliggende stammen begonnen speciale reizen naar Medina te organiseren om de islam goed te leren.

In de tijd tussen de veldtocht naar Dhu Qarad en het Verdrag van Hudaybiya werden er nog vijftien eenheden (sariyya) naar de stammen in die omgeving gestuurd, waarvan zes onder bevel van Zayd ibn Haritha.

Hudaybiya

In deze periode, waarin de nieuwe en jonge islamitische staat steeds sterker werd, had de Profeet ﷺ een droom. In zijn droom ging de Profeet zonder enige angst of zorg met zijn metgezellen naar de Ka'ba en verrichtte hij de tawaf.

De Profeet ﷺ vertelde zijn metgezellen over zijn droom. De muhajirun, die al vijf à zes jaar heimwee hadden naar hun geboortestad, waren heel blij met dit nieuws. Want zij wisten dat ook de dromen van profeten openbaring zijn, en dat ze vroeg of laat uitkomen. De Profeet gaf zijn metgezellen ook het goede nieuws: "Jullie zullen zeker de Masjid al-Haram binnengaan!" Deze mooie berichten zorgden onder de moslims voor een echte feeststemming.

Naast al dit goede nieuws noemde de Profeet ﷺ geen duidelijk moment waarop het zou gebeuren. De meeste metgezellen dachten dat dit bezoek nog datzelfde jaar zou plaatsvinden.

In de maand Dhul-Qa'da van het zesde jaar na de hijra gingen de Profeet ﷺ en zijn metgezellen op weg naar Mekka om de umrah te verrichten. De Profeet maakte bekend dat hun doel de stad Mekka was, maar niet om te vechten: om de umrah te verrichten. Opdat iedereen in de omgeving, ook de Mekkaanse polytheïsten, goed zou begrijpen dat hun enige doel met deze reis de umrah was, nam de Boodschapper van Allah ﷺ ook veel offerdieren mee.

Ook bij de Arabieren van de jahiliyya golden de hadj en de umrah als heilig. Daarom kon niemand worden tegengehouden die met dat doel naar de stad Mekka reisde. Dit was een algemeen beginsel dat iedereen in de omgeving kende. Maar de ideologie van de polytheïsten had geen ruggengraat. Want als zij honger kregen, aten zij zonder aarzelen hun afgoden van halva op. Hun enige heilige zaak was hun eigenbelang.

De Mekkanen hoorden dat de Profeet ﷺ op weg was naar Mekka. Zij maakten bekend dat zij niet zouden toestaan dat de mensen tegen wie zij tot gisteren hadden gevochten de Ka'ba bezochten. Direct daarna begonnen zij met de voorbereidingen om een leger op de been te brengen. Het nieuws dat de polytheïsten zich op oorlog voorbereidden, bereikte de Profeet. Hun koppigheid deed de Boodschapper van Allah ﷺ verdriet, en hij zei:

"Wee de Quraysh, de oorlog heeft hen opgevreten. Wat kan het hun schaden als zij mij met de andere mensen alleen laten? Als andere mensen mij kwaad doen, gaat hun wens toch al in vervulling. En als Allah mij de overwinning geeft, treden zij er alsnog tot de islam toe. Ik zweer bij Allah: ik zal met de zaak (de islam) waarmee Allah mij heeft gezonden tegen hen blijven strijden, totdat Allah deze godsdienst laat zegevieren, of totdat deze oude houding van hen verdwijnt. Wie leidt ons langs een andere weg dan de hunne?"

Zo trok hij verder richting Mekka. Hij kwam tot aan de plek die bekendstaat als de put van Hudaybiya, 17 km van Mekka. Precies op dat moment knielde al-Qaswa, de kameel van de Profeet, daar neer. De moslims probeerden haar overeind te krijgen, maar het lukte hun niet. Daarop zei de Profeet ﷺ:

"Degene Die de olifant tegenhield, heeft ook haar tegengehouden. Bij Allah, welke voorwaarde zij vandaag ook van mij vragen waarmee zij de heiligheid van Allah eren, ik zal hun die geven."

En hij gaf het bevel daar het kamp op te slaan.

Terwijl de moslims uitrustten, kwamen Budayl van de stam Banu Khuza'a en een paar van zijn vrienden naar de Profeet en vroegen met welk doel zij tot hier waren gekomen. De Profeet ﷺ zei:

"Wij zijn niet gekomen om tegen iemand te vechten. Wij zijn gekomen om dit Huis te bezoeken. Wie ons tegenhoudt, met hem zullen wij vechten."

Budayl ging terug en bracht dit antwoord van de Profeet over aan de Quraysh.

Al vanaf de eerste periode was de verhouding tussen de stam Khuza'a en de moslims altijd goed geweest. Omdat ook de Quraysh dat wisten, geloofden zij hun woorden niet. Bovendien herhaalden zij dat zij het, ook als het nieuws waar was, nooit zouden toestaan en de moslims op geen enkele manier Mekka binnen zouden laten.

De polytheïsten, in wier harten ook de angst voor de moslims was geslopen, durfden een macht die tot vlak bij hen was gekomen niet direct de oorlog te verklaren. Daarom stuurden zij Mikraz ibn Hafs, een van hun meer betrouwbare mannen, als gezant, om het doel van de komst van de moslims duidelijker te krijgen en wat tijd te winnen. Toen Mikraz terugkwam, bracht hij geen ander bericht dan de Khuza'a. Ook met dit bericht waren de polytheïsten niet helemaal tevreden. Daarom stuurden zij nog iemand, genaamd al-Hulays. Toen al-Hulays de moslims naderde en de kudde offerdieren zag, keerde hij om zonder zelfs met iemand te praten. Hij vertelde over de offerdieren die hij had gezien en dat de moslims voor de umrah waren gekomen. Maar de Quraysh luisterden helemaal niet naar hem.

Ten slotte stuurden de polytheïsten Urwa ibn Mas'ud als gezant. De Profeet zei tegen hem wat hij ook tegen de vorige gezanten had gezegd. Maar Urwa zei op een nog brutalere toon dan de anderen dat de hele bevolking van Mekka zich had bewapend en hem nooit zou toestaan deze stad binnen te gaan. Tegelijk zag Urwa met eigen ogen welke grote liefde er bestond tussen de Profeet en zijn metgezellen. De metgezellen draaiden om hem heen als motten om een licht, en als zij met hem spraken, dempten zij hun stem. Als hij de wassing (woedoe) deed, wedijverden zij bijna met elkaar om het water van zijn wassing in hun handen op te vangen. Uit respect voor hem konden zij hem niet recht aankijken.

Urwa, die dit alles aandachtig had gadegeslagen, keerde terug naar de Mekkanen. Hij vertelde over de gesprekken tussen hem en de Profeet. Ten slotte sprak hij ook over de grote liefde van de metgezellen voor de Profeet, die hij daar met eigen ogen had gezien:

"Mijn volk, ik ben als gezant naar Khosrau, naar de keizer en naar de Negus gegaan. Ik zweer bij Allah dat ik geen enkele vorst heb gezien die door zijn naasten zo werd geëerd als Mohammed door zijn metgezellen."

Ondertussen stuurden de polytheïsten een eenheid van vijftig strijders naar Hudaybiya, om meer gedetailleerde informatie te krijgen over het aantal en de positie van de moslims. De polytheïstische groep, die was gestuurd om te verkennen en informatie te verzamelen, begon daar allerlei uitspattingen te plegen. Daarop namen de moslims hen gevangen en brachten hen bij de Profeet. Maar het doel van de komst van de moslims was duidelijk. Om te voorkomen dat dit voorval een andere wending zou nemen, beval de Profeet dat zij allemaal werden vrijgelaten.

Direct na dit voorval stuurde de Boodschapper van Allah ﷺ Khirash ibn Umayya als gezant naar de Mekkanen. Maar de polytheïsten vielen hem aan en wilden hem doden. Op het laatste moment kwamen polytheïstische verwanten van Khirash in Mekka tussenbeide en verhinderden het.

Na dit voorval wilde de Profeet ﷺ nog een gezant naar de polytheïsten sturen. Hij riep zijn metgezel Umar en zei dat hij hem hiervoor wilde aanstellen. Maar Umar dacht dat hij, vanwege zijn onbuigzame houding tegenover de polytheïsten, niet de meest geschikte persoon was voor deze bemiddeling. Bovendien had hij in Mekka niemand van zijn eigen stam, wat ook nadelige gevolgen kon hebben. Om al deze redenen zei Umar dat het beter zou zijn om Uthman in zijn plaats te sturen. De Profeet volgde zijn advies, riep Uthman en zei tegen hem:

"Ga naar de Quraysh en zeg hun dat wij niet zijn gekomen om te vechten, maar dat wij als bezoekers zijn gekomen om de heiligheid van dit Huis te eren; dat wij offerdieren hebben meegebracht, die wij zullen slachten, en dat wij daarna terugkeren."

Zo stuurde hij hem als gezant.

Uthman maakte zich meteen klaar en ging naar Mekka. Daar ontmoette hij Abu Sufyan en andere vooraanstaanden van de Quraysh. Hij legde hun nog eens uit dat het enige doel van de moslims de umrah was. Op deze woorden van Uthman klonken er bezwaren van de Quraysh, en zij zeiden dat zij het nooit zouden toestaan. Maar zij voegden eraan toe dat zij hem, als hij wilde, alleen voor zichzelf toestemming konden geven om de umrah te verrichten.

Uthman, het voorbeeld van goede manieren en schaamte, vond het niet gepast een aanbidding te verrichten waarvoor de Profeet ﷺ en de andere moslims geen toestemming kregen, en hij wees hun voorstel af.

Terwijl de bemiddelingsgesprekken van Uthman doorgingen, verspreidde zich onder de moslims het bericht dat hij in Mekka was gedood. Als dit bericht waar was, was het beginsel van de onschendbaarheid van gezanten geschonden, en dat was een reden voor oorlog. Deze geruchten bereikten ook de Profeet. Daarop maakte hij duidelijk dat wie de gezant van de moslims had vermoord zeker ter verantwoording zou worden geroepen voor dit verraad, en zei hij:

"Wij vertrekken hier niet voordat wij met deze mannen hebben afgerekend!"

En hij wilde van de moslims een eed van trouw. Op deze oproep, die de 'Eed van trouw van ar-Ridwan' (Bay'at ar-Ridwan) wordt genoemd, gingen alle moslims meteen in, behalve een hypocriet genaamd al-Jadd ibn Qays. Kort na de Eed van ar-Ridwan bleek het bericht dat Uthman was gedood onjuist te zijn.

Op weg naar een verdrag

Op dit moment, toen de spanning flink was opgelopen, stuurden de Quraysh de moslims een bericht met een voorstel. Volgens dit voorstel zouden de moslims dit jaar terugkeren zonder de umrah te verrichten die zij van plan waren, en zouden zij volgend jaar kunnen komen om hun umrah te verrichten, op voorwaarde dat zij behalve hun zwaarden geen andere wapens bij zich hadden.

Om de artikelen van het verdrag vast te leggen, stuurden de Mekkaanse polytheïsten Suhayl ibn Amr als gezant naar de Profeet ﷺ. Kort na de onderhandelingen werden de partijen het eens over de artikelen van het verdrag.

De Profeet ﷺ riep Ali en droeg hem op de artikelen van het verdrag op te schrijven, en zei: "Schrijf: Bismillahi r-Rahmani r-Rahim (In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle)." Maar Suhayl ibn Amr maakte bezwaar en wilde dat er "Bismika Allahumma (In Jouw naam, o Allah)" werd geschreven. De Profeet ﷺ aanvaardde dat de aanhef werd veranderd.

Een tweede bezwaar van de polytheïsten kwam bij het opschrijven van de namen van hen die het verdrag aanvaardden. Suhayl maakte bezwaar tegen de woorden "de Boodschapper van Allah" in de zin:

"Dit is het verdrag waarover Mohammed, de Boodschapper van Allah, en Suhayl ibn Amr het eens zijn geworden."

Hij wilde dat het werd veranderd in "Mohammed, de zoon van Abdullah". De Profeet ﷺ wilde hoe dan ook dat dit verdrag werd aanvaard. Daarom zei hij:

"Bij Allah, ook al noemen jullie mij een leugenaar, ik ben zeker de Boodschapper van Allah. Schrijf toch maar 'Mohammed ibn Abdullah'."

Zo aanvaardde hij ook dit bezwaar van Suhayl en droeg hij op de namen te veranderen zoals hij wilde.

De artikelen van het verdrag

Volgens het Verdrag van Hudaybiya werden de volgende artikelen aanvaard en door Ali opgeschreven:

• De partijen zullen tien jaar lang niet tegen elkaar vechten; de bevolking van beide partijen zal in veiligheid leven en elkaar niet aanraken.

• Als iemand van de Quraysh zonder toestemming van zijn voogd naar de kant van de moslims vlucht, wordt hij teruggegeven aan de Quraysh; maar als iemand van de moslims naar de kant van de Quraysh vlucht, wordt hij niet teruggegeven.

Toen enkele metgezellen bezwaar maakten tegen dit artikel, zei de Profeet ﷺ:

"Wie van ons wegvlucht naar de polytheïsten, die heeft Allah ver weg gestuurd. En wie van hen naar ons komt en door ons wordt teruggestuurd, hem zal Allah ruimte en een uitweg geven."

• De partijen zullen geen vijandigheden tegen elkaar voeren, geen samenzweringen beramen en zich niet bezighouden met plunderen en het roven van bezit.

• Elke stam die de kant van de moslims wil kiezen, is daar vrij in, en elke stam die de kant van de Quraysh wil kiezen, is daar ook vrij in.

• De moslims keren dit jaar terug zonder Mekka binnen te gaan, maar volgend jaar mogen zij Mekka binnengaan en er slechts drie dagen blijven. Zij zullen niets anders bij zich hebben dan de wapens van een reiziger; de zwaarden blijven in de schede.

Trouw aan het verdrag

Nadat de partijen het eens waren geworden, en precies op het moment dat de tekst van het verdrag door beide kanten zou worden ondertekend, wist een gevangen moslim genaamd Abu Jandal te ontsnappen; hij kwam daarheen en wilde met de moslims mee naar Medina. Suhayl ibn Amr, de vader van Abu Jandal en degene die de artikelen van het verdrag had opgesteld, herinnerde de Profeet ﷺ aan het artikel in de verdragstekst:

"Als iemand van de Quraysh zonder toestemming van zijn voogd naar de kant van de moslims vlucht, wordt hij teruggegeven aan de Quraysh."

Ondertussen riep Abu Jandal zo hard hij kon:

"Moslims! Geven jullie mij terug aan de polytheïsten, zodat zij mij van mijn godsdienst afbrengen?"

Zo riep hij de moslims te hulp en smeekte hij hen hem niet aan de polytheïsten over te leveren.

De Profeet vroeg om Abu Jandal te vergeven en vrij te laten. Maar Suhayl ibn Amr wees dit verzoek af.

In deze gevoelige situatie raakten sommige moslims zeer gespannen en geëmotioneerd, en dachten zij erover de polytheïsten te weerstaan en Abu Jandal te redden. Om te voorkomen dat de spanning nog verder opliep, wendde de Profeet ﷺ zich tot Abu Jandal en zei:

"Abu Jandal! Wees geduldig en wijd je aan Allah. Allah zal voor jou en voor de onderdrukten die bij je zijn binnenkort een uitweg openen. Wij hebben met deze mannen een vredesverdrag gesloten. Wij hebben hun ons woord gegeven, en zij hebben ons voor het aangezicht van Allah hun woord gegeven. Wij breken het verdrag niet."

Met deze woorden kalmeerde hij Abu Jandal, en tegelijk liet hij de moslims die hem wilden redden weten dat zij zich aan het verdrag dat zij hadden ondertekend zouden houden, en dat zij zoiets nooit konden doen.

Umar kon zich niet inhouden; hij ging eerst naar de Boodschapper van Allah ﷺ en daarna naar Abu Bakr, en vroeg om het verdrag niet te aanvaarden, en in dat aandringen ging hij wat te ver. De Profeet ﷺ ging niet in op zijn aanhoudende verzoeken. Direct daarna zei hij dat hij dit verdrag niet uit eigen inzicht en eigen beslissing had aanvaard, maar alleen overeenkomstig de bevelen van Allah, de Machtige en Verhevene, en dat hij nooit tegen Zijn bevel in zou handelen.

Het Verdrag van Hudaybiya met de Mekkaanse polytheïsten werd ondertekend en aanvaard. Daarna beval de Boodschapper van Allah ﷺ de moslims hun offerdieren te slachten en hun hoofd te scheren. Maar de metgezellen, die de artikelen van het verdrag niet prettig vonden, waren onwillig om dit verzoek van de Profeet ﷺ uit te voeren.

Hoewel de Boodschapper van Allah ﷺ zijn bevel drie keer herhaalde, toonde niemand de neiging het op te volgen. De Profeet ﷺ, die hierover wat verdrietig en geërgerd was, ging de tent binnen van onze moeder Umm Salama, die tijdens deze reis bij hem was, en zei:

"Zie je hen? Ik geef hun een bevel, maar zij gehoorzamen niet."

Zo sprak hij over de onverschilligheid van de metgezellen. Onze moeder Umm Salama zei:

"Boodschapper van Allah! Wil je dat je bevel wordt uitgevoerd? Ga dan naar buiten, slacht je offerkamelen en laat je hoofd scheren om uit de ihram te gaan. En zeg niets tegen de metgezellen!"

Op dit voorstel van zijn vrouw stond de Boodschapper van Allah ﷺ op zonder iemand van zijn metgezellen iets te zeggen, slachtte zijn offerkamelen en liet zijn hoofd scheren. Toen de metgezellen zagen dat de Profeet zo handelde, stonden ook zij op en begonnen zij hun offerdieren te slachten en hun hoofd te laten scheren.

De grootste overwinning

Omdat de artikelen van het verdrag in het nadeel van de moslims leken te zijn, kwam er bezwaar van veel moslims, vooral van Umar. Ondanks de bezwaren van de metgezellen aanvaardde de Profeet ﷺ dit verdrag zonder enige aarzeling. Want met zijn inzicht en scherpzinnigheid had hij veel goeds gezien wat de moslims niet zagen, en hij had gezien dat het aanvaarden van zo'n verdrag in dit land het begin van een grote overwinning zou zijn. Daarom zorgde hij er, ondanks alle bezwaren van de metgezellen, voor dat het verdrag werd aanvaard. Uiteindelijk

zou Allah, de Machtige en Verhevene, in de verzen die op de terugweg naar Medina werden geopenbaard, bevestigen dat dit een grote overwinning was:

"Voorwaar, Wij hebben jou een duidelijke overwinning geschonken."

Volgens dit verdrag kwam er nu een einde aan de oorlogen tussen de Profeet ﷺ en de Quraysh. Dat opende de weg zo ver mogelijk voor het verkondigen en oproepen, wat men al jaren zonder angst en zorgen had willen doen. Deze vreedzame sfeer gaf veel koppige polytheïsten de kans om gezonder en onbevooroordeeld na te denken. Sommige polytheïsten die bekendstonden om hun intelligentie, zoals Amr ibn al-As, en om hun militaire genie, zoals Khalid ibn al-Walid, aanvaardden in deze periode van vrede en rust de islam.

Het aanvaarden van het Verdrag van Hudaybiya werd een keerpunt in de islamitische geschiedenis. Enige tijd na de ondertekening van dit verdrag slaagde de zaak van de islam erin veel plaatsen te bereiken, en kon zij zich gemakkelijk over veel grotere gebieden verspreiden. Want met dit vredesverdrag ontstond er in die streek een sfeer van vrede en rust. De moslims maakten heel goed gebruik van deze sfeer van vrede en rust. In deze periode begonnen de moslims zonder zorgen hun familie en verwanten in Mekka te bezoeken en hun over de islam te vertellen. Daarom probeerde Umar later, toen duidelijk werd met welke grote overwinning het Verdrag van Hudaybiya was begonnen, zijn spijt over zijn ongepaste bezwaren tegen de Profeet op die dag te tonen en goed te maken door veel aalmoezen te geven.

Dit vredesverdrag had nog een belangrijk gevolg: de moslims, van wie de polytheïsten eerder niet eens het bestaan erkenden, werden nu officieel erkend.

Een sfeer van vrede en de oproep

Alleen al het feit dat er met het Vredesverdrag van Hudaybiya in dit land een rustige sfeer zonder onderdrukking ontstond, was op zichzelf een overwinning.

Bij het uitnodigen van mensen tot het geloof sprak de universele boodschap van de islam in de eerste plaats hun verstand aan. In veel verzen van de edele Koran worden verstandelijke bewijzen gegeven voor zaken uit het onwaarneembare, zoals het bestaan van Allah, de Machtige en Verhevene, en de waarheid van het Hiernamaals en de opwekking na de dood. De kracht van de islam om het verstand te overtuigen, werd nog groter door de rustige en mooie sfeer die het gevolg was van het Verdrag van Hudaybiya. In deze periode van vrede en rust, die ongeveer twee jaar duurde, kon de islam veel mensen bereiken, en daardoor maakte hij in aantallen een enorme sprong.

In de twee jaar tussen de Vrede van Hudaybiya en de verovering van Mekka was het aantal mensen dat de islam aanvaardde groter dan het aantal mensen dat de

islam in de achttien jaar daarvoor had aanvaard. Toen de Profeet ﷺ in het jaar van de Vrede van Hudaybiya met de bedoeling de umrah te verrichten uit Medina vertrok, had hij maar 1500 mensen bij zich. Toen hij twee jaar later vertrok om Mekka te veroveren, had hij een prachtig islamitisch leger van tienduizend man bij zich. Zo bekeken zijn het de moslims die het meest profiteren, en zullen blijven profiteren, van een sfeer die vrij is van bedreiging, onderdrukking en onrecht. Daarom is het Verdrag van Hudaybiya, zoals ook in de edele Koran wordt bevestigd, een grote overwinning en de grootste politieke overwinning van de Boodschapper van Allah ﷺ.

Abu Basir

Volgens het Verdrag van Hudaybiya slachtten de moslims dat jaar hun offerdieren zonder hun umrah te verrichten, en keerden zij terug naar Medina. In deze periode wist een moslim genaamd Abu Basir, die in Mekka door zijn familie en verwanten gevangen werd gehouden om te voorkomen dat hij zich bij de moslims aansloot, te ontsnappen naar Medina. Na deze ontsnapping stuurden zijn polytheïstische verwanten enkele mannen naar de Boodschapper van Allah ﷺ, met een brief die herinnerde aan de artikelen van het Verdrag van Hudaybiya.

De polytheïstische gezanten kwamen naar Medina en gingen naar de Profeet. Zij herinnerden aan het Verdrag van Hudaybiya en eisten dat de gevluchte moslim aan hen werd teruggegeven. De Profeet ﷺ wendde zich tot Abu Basir en zei:

"Abu Basir! Je weet dat wij deze mannen ons woord hebben gegeven. In onze godsdienst is het niet juist om een gegeven woord te breken. Allah zal voor jou en voor de onderdrukten die bij je zijn binnenkort een uitweg openen. Ga maar terug naar je volk!"

Vanwege de martelingen die hij eerder had ondergaan, wilde Abu Basir niet met de polytheïsten mee. Daarom vroeg hij de Profeet hem niet over te leveren aan de polytheïsten die waren gekomen om hem terug naar Mekka te brengen. Maar de Profeet ﷺ herhaalde zijn eerdere woorden. Daarna herinnerde hij hem eraan dat Allah, de Machtige en Verhevene, binnenkort voor hem en voor alle onderdrukten in deze situatie een goede uitweg zou openen, en zo overtuigde hij hem zich over te geven.

De polytheïstische bewakers namen Abu Basir mee en gingen op weg. Toen zij een pauze hielden om uit te rusten en te eten, kreeg Abu Basir de kans het zwaard van een van de bewakers te pakken en hem te doden. De andere nam hij gevangen, en hij keerde terug naar Medina. Toen de Profeet ﷺ Abu Basir zag, zei hij:

"Wat een man! Hij is als iemand die het vuur van de oorlog aanwakkert! Als hij nog één persoon bij zich had om hem te helpen!"

Daarna herinnerde hij hem opnieuw aan het Verdrag van Hudaybiya en beval hem Medina te verlaten. Want als hij in Medina bleef, zouden de polytheïsten opnieuw vragen hem terug te geven. En volgens de artikelen van het verdrag zouden de moslims hem dan moeten overleveren. Maar als Abu Basir na dit voorval aan de polytheïsten werd overgeleverd, zou hij zeker worden gedood. Dat kon de Profeet ﷺ niet over zijn hart verkrijgen. Daarom vroeg hij hem Medina te verlaten, voordat de polytheïsten weer zouden komen om hem op te eisen.

Moslimvrouwen die uitweken

Na de ondertekening van het Verdrag van Hudaybiya begonnen niet alleen sommige moslimmannen die de kans kregen, maar ook moslimvrouwen naar Medina uit te wijken, om de islam rustiger en in vrede te kunnen beleven. Een van hen was Umm Kulthum, de dochter van Uqba ibn Abi Mu'ayt, een van de verbeten polytheïsten. Toen Umm Kulthum op heel jonge leeftijd de islam aanvaardde, begon zij allerlei druk te ondergaan van haar familie en haar hele stam. Gezien de lage positie van vrouwen onder de Arabieren van de jahiliyya, hun menselijke zwakte en machteloosheid en andere ongunstige omstandigheden, betekende het geloof van een vrouw dat zij aan veel meer ellende en rampen werd blootgesteld dan een man die ging geloven. Maar ondanks dat alles verlichtte de liefde voor het geloof het hart van veel vrouwen, en zij aanvaardden de islam en namen alles op de koop toe.

Gesterkt door het feit dat volgens de artikelen van het verdrag enkele moslimmannen aan hen waren overgeleverd, gingen de Mekkaanse polytheïsten naar Medina. Zij gingen naar de Profeet en eisten dat ook de uitgeweken vrouwen aan hen werden overgeleverd. Maar de Profeet ﷺ ging niet in op hun eis. Want in de verdragstekst stond niets over het teruggeven van vrouwen. Direct na dit voorval stuurde de Profeet alle moslims het bericht dat de vrouwen die als uitgewekenen bij hen hun toevlucht zochten, op geen enkele manier aan de polytheïsten mochten worden teruggegeven.

Hij die het vuur van de oorlog aanwakkert

Nadat Abu Basir Medina had verlaten, vestigde hij zich in een streek tussen Mekka en Medina die bekendstaat als al-Is. Het was een bosrijke en zeer strategische plek. Want de handelskaravanen van de polytheïsten van de Quraysh die naar Syrië gingen, moesten altijd deze route nemen. Het bericht dat Abu Basir zich met enkele gewapende vrienden in de streek al-Is had gevestigd, werd meteen door iedereen in de omgeving gehoord. Deze militaire macht daar maakte de polytheïsten ongerust en de moslims blij.

De beweging van Abu Basir werd voor alle gevangen en onderdrukte moslims die werden gemarteld en vervolgd een hoop en een uitweg. Toen de gevangen mos-

lims in Mekka van deze beweging hoorden, begonnen zij elke kans af te wachten om naar Abu Basir te gaan. Want wie naar hem ging, hoefde volgens het Verdrag van Hudaybiya niet aan de polytheïsten te worden overgeleverd.

De eerste die zich aansloot bij de beweging van Abu Basir was Abu Jandal, de moslim die op grond van het Verdrag van Hudaybiya aan de Mekkanen was overgeleverd; hij ontsnapte en voegde zich bij Abu Basir. In korte tijd groeide het aantal mensen dat zich bij de beweging van Abu Basir aansloot tot ongeveer zeventig. Militair gezien was dat een macht die men niet kon negeren. De moslims daar organiseerden zich en begonnen de polytheïstische handelaars die door die omgeving trokken de weg af te snijden, wie zij te pakken kregen te doden en hun goederen als buit te nemen. Tegenover deze overvallen, die vele keren herhaald werden, stonden de Mekkaanse polytheïsten vrijwel machteloos. Uiteindelijk was de handelsroute naar Syrië volledig voor hen afgesloten. De Mekkanen, wier belangen en handel werden geschaad, begonnen naar nieuwe oplossingen te zoeken om van de schade die de beweging van Abu Basir hun toebracht af te komen. Na een tijd besloten zij zich tot de Profeet ﷺ te wenden met het verzoek het tweede artikel van het Verdrag van Hudaybiya te schrappen. Een delegatie van de Quraysh werd samengesteld en ging naar Medina. Zij ontmoetten de Profeet en zeiden dat zij een artikel van het Verdrag van Hudaybiya wilden schrappen. De Profeet aanvaardde hun verzoek. Nadat het artikel was geschrapt, stuurde de Boodschapper van Allah ﷺ Abu Basir bericht dat hij met de moslims bij hem naar Medina moest terugkeren. Toen de brief van de Profeet ﷺ Abu Basir bereikte, was het aantal moslims dat daar bijeen was gekomen al gegroeid tot ongeveer driehonderd. Abu Basir, die op dat moment ziek was, las de brief van de Profeet ﷺ. Daarna gaf hij de moslims opdracht op weg te gaan naar Medina. Maar zelf overleed hij voordat hij de Profeet weer kon ontmoeten. Abu Jandal en de andere moslims verrichtten het begrafenisgebed voor hem en begroeven hem daar. Op bevel van de Profeet gingen alle andere moslims op weg om naar Medina terug te keren.

Brieven met de uitnodiging aan koningen

De goede kanten en voordelen van de vrede die met het Verdrag van Hudaybiya was bereikt, bleven niet beperkt tot het gebied van Arabië. Vooral het aanvaarden van een vredesverdrag van tien jaar met de Mekkaanse polytheïsten gaf de jonge islamitische staat de mogelijkheid en de kans om een groot deel van haar energie aan verre landen te besteden en de zaak van de islam ook daar bekend te maken. Want de universele boodschap waarmee de Profeet ﷺ werd gezonden, was niet beperkt tot één afkomst, één volk of één streek; zij was gezonden aan de hele mensheid en had tot doel hen uit de duisternis naar het licht te brengen. Allah, de

Machtige en Verhevene, legt met de volgende verzen de nadruk op deze eigenschap van Zijn Geliefde en van de zaak van de islam:

"Zeg: O mensen! Ik ben werkelijk de boodschapper van Allah naar jullie allen, van Hem aan Wie de hemelen en de aarde toebehoren."

"Wij hebben jou slechts gezonden voor alle mensen, als brenger van goed nieuws en als waarschuwer. Maar de meeste mensen weten het niet."

Nadat de Profeet ﷺ uit Hudaybiya was teruggekeerd, begon hij brieven aan koningen te schrijven waarin hij hen uitnodigde.

De metgezellen zeiden dat er bij zulke officiële brieven een zegel moest worden gebruikt, zodat de vorsten ze zouden aanvaarden. Daarop nam de Profeet ﷺ een zegel waarop de woorden 'Allah', 'Mohammed' en 'Boodschapper' stonden.

Zij aan wie een brief met de uitnodiging werd gestuurd, waren vooral vorsten die aan Arabië grensden, zoals Ashama, de vorst van Abessinië; al-Muqawqis, de vorst van Egypte; Heraclius, de keizer van Byzantium; Hawdha ibn Ali, de vorst van al-Yamama; al-Harith ibn Abi Shamir, de vorst van Ghassan; en Khosrau Parviz, de sjah van Perzië.

Heraclius

De Profeet ﷺ stuurde een van de brieven waarin hij uitnodigde tot de islam aan Heraclius. Heraclius had op dat moment de Perzen verslagen en was op de terugweg van die overwinning in Syrië. Daar bereikte de brief van de Profeet hem, en hij werd hem voorgelezen. De tekst van deze brief was als volgt:

"In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle!

Van Mohammed, de dienaar en boodschapper van Allah, aan Heraclius, de vorst van de Romeinen:

Vrede zij met wie de weg van de waarheid volgt! Ik roep je op met de volledige oproep van de islam: als je de islam volgt, zul je in veiligheid zijn, en Allah zal je een dubbele beloning geven. Maar als je je ervan afkeert, dan rust ook de zonde van je boeren (de onderdanen onder je bestuur) op jou. 'En (jullie) o mensen aan wie het Boek is gegeven! Kom tot een woord dat tussen ons en jullie gelijk is: dat wij niemand anders dan Allah aanbidden, dat wij Hem niets als deelgenoot toekennen, en dat niemand van ons een ander naast Allah tot heer neemt om te aanbidden. Als zij zich na dit alles toch afkeren, zeg dan: Wees getuige dat wij zonder twijfel moslims zijn (aan Allah overgegeven en gelovig).'"

Nadat de brief aan Heraclius was voorgelezen, zei hij:

"Sinds de profeet Sulayman heb ik nooit een brief gezien die zo begint, met 'Bismillahi r-Rahmani r-Rahim'!"

Direct daarna kuste hij de brief en legde hem op zijn hoofd. Maar hij aanvaardde de islam niet, en hij wilde de Profeet wat beter onderzoeken. Daarom gaf hij zijn mannen opdracht uit te zoeken of er iemand van het volk van de Profeet ﷺ in de buurt was.

Terwijl de mannen van Heraclius zochten naar iemand van het volk van de Profeet, kwamen zij enkele mannen van de Quraysh en Abu Sufyan ibn Harb tegen, die voor handel in Damascus waren. De soldaten namen hen mee. Heraclius vroeg eerst naar de afstamming van de Profeet ﷺ. Hoewel Abu Sufyan dit antwoord niet prettig vond, zei hij dat hij van afkomst de voornaamste onder hen was.

Heraclius vroeg:

"Heeft iemand van jullie vóór hem al eens deze bewering van het profeetschap gedaan?"

Abu Sufyan antwoordde: "Nee!" Heraclius vroeg opnieuw: "Is er onder zijn voorouders ooit een koning geweest?" Abu Sufyan zei: "Nee!" Daarop vroeg Heraclius:

"Wordt hij gevolgd door de vooraanstaanden van het volk, of door de zwakken en armen?"

Abu Sufyan zei: "Nee! Hij wordt gevolgd door de zwakken en armen van het volk, door jongeren en vrouwen! Van de ouderen en vooraanstaanden van zijn volk volgt niemand hem!" Heraclius vroeg: "Worden zijn volgelingen meer, of minder?" Abu Sufyan zei:

"Ja! Het worden er meer!"

Heraclius stelde nog veel vragen over het karakter en de persoonlijkheid van de Profeet, over de islam en over de moslims. Bij geen enkele vraag kon Abu Sufyan een antwoord geven dat de Profeet in een slecht daglicht stelde.

Ten slotte zei Heraclius tegen Abu Sufyan:

"Als wat je mij hebt verteld waar is, dan zal hij heel binnenkort heersen over de plek waar mijn twee voeten nu staan. Ik zou graag bij hem zijn en zijn voeten wassen."

Daarna gaf hij Abu Sufyan toestemming om te gaan.

Toen Abu Sufyan de koning verliet, verbaasde hij zich erover dat de faam van de Profeet ﷺ tot daar was doorgedrongen. Want zelfs de Byzantijnse vorsten lieten nu onderzoek naar hem doen en probeerden informatie over hem te krijgen. Daarom zei Abu Sufyan onwillekeurig tegen de mensen om zich heen:

"De zaak van de zoon van Abu Kabsha wordt echt steeds groter."

Parviz, de zoon van Hormizd

Een van de koningen aan wie een brief met de uitnodiging tot de islam werd gestuurd, was Khosrau Parviz, de zoon van Hormizd, de vorst van Perzië. De Profeet ﷺ stuurde Abdullah ibn Hudhafa als gezant naar hem. Abdullah bracht de brief van onze Profeet met de uitnodiging tot de islam naar Khosrau Parviz. De schrijver van Khosrau begon de brief voor te lezen:

"Bismillahi r-Rahmani r-Rahim!

Van Mohammed, de Boodschapper van Allah, aan Khosrau, de grote van de Perzen!"

In de brief was de naam van de Profeet ﷺ vóór de naam van Parviz geschreven. Parviz vatte dit op als een belediging; na de eerste zin liet hij de rest van de brief niet voorlezen, en hij nam de brief en scheurde hem stuk. Hij overlaadde Abdullah ibn Hudhafa, de gezant van de Profeet, met beledigingen en dreigementen en liet hem door zijn mannen naar buiten zetten. Daarna gaf hij enkele mannen de opdracht de Profeet ﷺ, desnoods met geweld, naar hem toe te brengen.

Ondertussen hoorden de Mekkaanse polytheïsten van de reactie van Parviz op de brief van de Boodschapper van Allah ﷺ, en zij waren heel blij. Want Parviz leek de macht te hebben om de profeet te verslaan tegen wie zij jarenlang hadden gestreden zonder hem te kunnen overwinnen. Maar het geluk en de vreugde van de polytheïsten duurden niet lang. Want toen Abdullah naar Medina terugkwam en de Profeet ﷺ vertelde wat Parviz had gedaan, sprak de Profeet een vervloeking over Khosrau uit:

"O Heer!.. Zoals hij mijn brief in stukken heeft gescheurd, scheur Jij hem en zijn rijk in stukken!"

Kort na deze vervloeking van de Profeet ﷺ begon Shiruya, de zoon van Khosrau Parviz, een opstand om het bestuur van het land in handen te krijgen. Tijdens deze opstand werd Parviz samen met veel andere mensen gedood.

Vanaf die tijd kende het land Perzië geen rust en vrede meer. Shiruya, die zijn vader had gedood en in zijn plaats was gekomen, leefde zelf nog maar zes maanden. Nadat Shiruya op de troon was gekomen, liet hij uit machtshonger ook zijn andere broers doden, en korte tijd later stierf hij zelf. Na zijn dood volgde Ardashir II hem op. Daarna werd Shahrbaraz vorst. Na diens heel korte heerschappij werd Buran, de dochter van Parviz die de brief had verscheurd, door het volk gekozen en op de troon gezet. Toen onze Profeet dit hoorde, zei hij:

"Een volk dat zijn lot in de handen van een vrouw legt, zal geen succes hebben!"

Al-Muqawqis

De brief met de uitnodiging aan al-Muqawqis van Egypte werd gebracht door de metgezel Hatib ibn Abi Balta'a. Al-Muqawqis ontving Hatib, en zij hadden een lang gesprek. Aan het einde van het gesprek zei al-Muqawqis:

"Ik heb gekeken naar de zaak van deze Profeet, en ik zag dat hij niets nutteloos beveelt en niets goeds verbiedt. Ik heb hem niet gezien als een dwalende tovenaar en ook niet als een leugenachtige waarzegger. Ik zag bij hem tekenen van het profeetschap, zoals het onthullen van verborgen zaken en het vertellen over wat verborgen is. Ik zal hier nog wat over nadenken."

Hoewel al-Muqawqis zeer onder de indruk was van deze gesprekken, aanvaardde hij de islam niet. Maar hij ontkende het boodschapperschap van de Profeet ook niet openlijk.

Toen Hatib zou teruggaan, stuurde al-Muqawqis als teken van genegenheid een brief en enkele kostbare geschenken naar de Profeet, en daarbij twee slavinnen, Mariya en Sirin.

Hatib ibn Abi Balta'a ging met de geschenken op weg terug naar Medina. Onderweg vertelde hij Mariya en Sirin over de islam. Allah, de Machtige en Verhevene, liet hen de islam liefhebben, en beiden spraken de geloofsgetuigenis uit en werden moslim.

Toen zij in Medina aankwamen, trouwde de Profeet ﷺ met Mariya.

De Negus

Hoewel de Negus niet meteen ging geloven vanaf de eerste dag dat hij van het profeetschap van de Profeet ﷺ hoorde, schuwde hij geen enkele opoffering voor de islam en de moslims, en vooral de uitgeweken moslims in zijn land hielp hij veel.

De Profeet ﷺ stuurde ook de Negus een brief met de uitnodiging. De brief werd gebracht door Amr ibn Umayya. In die tijd werden ook veel uitgeweken moslims goed in zijn land onthaald.

Toen de brief van de Profeet hem bereikte, nam hij hem eerbiedig in zijn hand, wreef hem langs zijn ogen, kuste hem en legde hem op zijn hoofd; daarna liet hij hem door zijn mannen voorlezen. Nadat de brief was voorgelezen, stapte hij met groot respect van zijn troon en ging op de grond zitten. Meteen daarna sprak hij de geloofsgetuigenis uit en zei:

"Ik getuig dat Mohammed de boodschapper van Allah is. Hij is degene van wiens komst de profeet Isa (vrede zij met hem) het goede nieuws bracht. Als ik niet aan

het hoofd van dit rijk stond en niet de last van de mensen onder mij droeg, zou ik naar hem toe gaan om zijn schoenen te dragen."

Zo maakte hij aan de mensen om zich heen bekend dat hij de islam had aanvaard. Ook stuurde hij met de gezant de volgende antwoordbrief op de brief van onze Profeet met de uitnodiging tot de islam:

"In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle. Van de Negus Ashama aan Mohammed, de boodschapper van Allah. Vrede zij met jou, o Profeet van Allah! De gunst, barmhartigheid en zegen van Allah zij met jou. Allah is Hij buiten Wie er geen god is. Verder (weet dat) je brief, waarin je de zaak van Isa noemde, mij heeft bereikt, o Boodschapper van Allah. Ik zweer bij de Heer van de aarde en de hemel dat Isa niets heeft toegevoegd aan wat jij noemde; het is precies zoals jij zegt. Wij hebben geleerd wat je ons hebt gestuurd, en wij hebben de zoon van je oom en zijn vrienden goed behandeld. Ik getuig dat jij de Boodschapper van Allah bent, die zelf de waarheid spreekt en de profeten vóór hem bevestigt. Ik heb jou zonder enige twijfel trouw gezworen. (Namens jou) heb ik de zoon van je oom trouw gezworen, en door zijn hand heb ik mij (als moslim) overgegeven aan Allah, de Heer van de werelden."

De Profeet ﷺ had nog een verzoek aan de Negus. Sommige moslims die in de zware tijd van de martelingen in Mekka naar Abessinië waren uitgeweken, woonden daar nog steeds. Onder de uitgeweken moslims was ook Umm Habiba, die kort daarvoor haar man had verloren. Onze Profeet ﷺ had de Negus ook gevraagd zijn huwelijk met Umm Habiba te sluiten. Daarom liet de Negus namens hem om de hand van Umm Habiba vragen.

Na een tijd hoorde Abu Sufyan hiervan, en hij antwoordde:

"Hij is nu een held; niemand kan tegen hem op. Hij is iemand die men niet afwijst."

De Slag bij Khaybar (628)

Khaybar was een grote joodse stad aan de weg van Medina naar Syrië, 150 km van Medina. De burcht van Khaybar stond in die omgeving bekend om haar sterkte. Zij bestond uit acht vestingen in drie verschillende gebieden.

Na het vredesverdrag met de Mekkanen kreeg de Profeet de mogelijkheid om het gevaar van de joden van Khaybar bij de wortel aan te pakken. Want zolang dit gevaar niet werd weggenomen, bestond het risico dat het steeds groter werd. Daarom ondernam de Profeet ﷺ de stap die een einde zou maken aan de onrustacties van de joden van Khaybar.

Het grootste deel van de joden die eerder uit Medina en omgeving waren verdreven, was naar Khaybar gekomen en had zich daar gevestigd. Daardoor werd het

na een tijd een soort centrum van het jodendom. Maar dat de joden, die overal waar zij samenkwamen en een macht werden onrust, verderf en verraad pleegden, zich hier opstapelden, vormde een risico en een gevaar voor de islamitische staat en de moslims. De Profeet ﷺ, die het joodse volk heel goed had leren kennen, besloot dit gevaar uit te schakelen door in te grijpen voordat het nog groter werd. Want zodra de joden een kans kregen, schuwden zij nooit om de moslims schade toe te brengen. Kort daarvoor waren zij het geweest die de Mekkaanse polytheïsten en plunderende Arabische stammen hadden opgehitst en voor de Slag bij de Gracht voor Medina hadden samengebracht. Ook na de Slag bij de Gracht gingen zij door met allerlei laster en propaganda tegen onze Profeet en de islam. Kort vóór het Verdrag van Hudaybiya probeerden zij een nieuw verdrag te sluiten met de Mekkaanse polytheïsten en smeedden zij enkele geniepige plannen tegen de moslims. Volgens deze plannen zouden de joden van Khaybar Medina aanvallen als de Profeet ﷺ Mekka aanviel, en als hij Khaybar aanviel, zouden dit keer de polytheïsten van de Quraysh Medina aanvallen. Maar deze vuile plannen voor een bondgenootschap mislukten door het Verdrag van Hudaybiya.

Enige tijd nadat de Profeet ﷺ uit Hudaybiya was teruggekeerd, in de maand Jumada al-Ula van het zevende jaar na de hijra, gaf hij opdracht voorbereidingen te treffen om op te trekken tegen de joden van Khaybar.

De Profeet had bij eenheden en veldtochten een algemene gewoonte: hij gaf niemand informatie over waar en tegen wie een overval zou plaatsvinden. Maar dit keer maakte hij, tegen zijn bekende gewoonte in, openlijk aan zijn metgezellen bekend waar hij een overval wilde uitvoeren. De voorbereidingen werden in korte tijd afgerond, en de moslims gingen op weg naar Khaybar. Het islamitische leger kwam 's nachts bij Khaybar aan. Omdat de joden zo'n overval niet verwachtten, kwamen zij 's ochtends uit hun burchten om naar hun akkers te gaan. Toen zij opeens het islamitische leger voor zich zagen, waren zij stomverbaasd; zij vluchtten terug en waarschuwden de mensen in de burcht. Op dat moment zei de Profeet ﷺ:

"Allahu akbar! Khaybar is verwoest! Wanneer wij neerdalen op het plein van een volk, dan is de ochtend van hen die gewaarschuwd zijn een heel slechte ochtend!"

Het leger van tweeduizend moslims belegerde de burcht van Khaybar, en er begonnen hevige gevechten. Omdat de burcht van Khaybar heel sterk was, ging de strijd een paar dagen door met pijlen en stenen over en weer. Maar als het zo doorging, kon de strijd nog lang duren zonder resultaat.

De herder al-Aswad

Terwijl de Profeet ﷺ met zijn metgezellen de burcht van Khaybar belegerde, gebeurde er een opmerkelijke bekering die heel snel in martelaarschap zou eindi-

gen. De herder al-Aswad was door de joden aangesteld om hun dieren te hoeden. Hij had van de joden het een en ander over de Profeet gehoord en was daardoor geraakt. Toen de belegering van Khaybar in volle hevigheid doorging, bracht het vuur van het geloof, dat één keer in zijn hart was gekomen, hem helemaal tot bij de Profeet ﷺ. Tijdens deze ontmoeting stelde al-Aswad enkele vragen die hem bezighielden. De bevredigende antwoorden die hij van de Profeet kreeg, lieten het geloof in zijn hart nog feller oplaaien.

Voordat de herder al-Aswad zich met de moslims die hij net had leren kennen in de rijen van de jihad stortte, vroeg hij de Profeet wat hij moest doen met de schapen die hij hoedde. De Profeet ﷺ zei:

"Breng ze weg van de soldaten, roep ze, gooi kiezelsteentjes achter ze aan en stuur ze weg."

Al-Aswad keerde de schapen richting de burcht van Khaybar, stuurde ze weg en snelde naar de rijen van de jihad. Heel kort daarna viel hij als martelaar. Toen onze Profeet dit hoorde, zei hij:

"Allah heeft deze slaaf geëerd en hem naar het goede geleid. Ik zag dat hem twee echtgenotes van de hoeri's met grote ogen werden gegeven, die aan zijn mantel trokken."

Zo prees hij zijn oprechtheid tegenover de zaak van de islam. De herder al-Aswad, die kort daarvoor niet eens als volwaardig mens werd gezien, bereikte een rang die iedere moslim zou benijden, en met een mooi einde ontmoette hij zijn Heer.

Het geloof van de herder al-Aswad was zuiver en onvermengd. Met zijn jihad zocht hij geen buit, geen slavinnen en geen wereldse successen of posities zoals overwinning en zege. In zijn heel korte leven als gelovige begreep hij dat de grootste beloning en winst bij Allah te vinden zijn, en dat de meest onbeschrijfelijke rust Zijn welbehagen is. Onze Heer schonk hem een mooi einde (husn al-khatima), en liet zo opnieuw aan alle gelovigen zien dat smeekbeden die opstijgen uit harten zonder berekening, niet bevuild door de goederen van deze wereld, worden aanvaard.

De veroveraar van Khaybar

Toen de moslims op weg gingen naar Khaybar, bleef Ali, die last had van zijn ogen, achter bij het islamitische leger. Na een tijd te hebben gewacht, vond hij het niet prettig om bij de jihad niet bij de Profeet ﷺ te zijn, en hij haalde het islamitische leger alsnog in, zij het wat later.

Omdat de verovering van Khaybar wat lang duurde, werden de moslims wat ongeduldig. Daarom riep de Profeet ﷺ de moslims toe en bracht hun goed nieuws:

"Morgen zal ik de vlag geven aan iemand die Allah en Zijn Boodschapper liefheeft. Allah zal door zijn hand de verovering laten plaatsvinden. Bovendien is hij iemand die niet vlucht."

Na dit bericht hoopten alle moslimbevelhebbers dat deze eer hun zou worden gegeven. Want alle moslims hielden van Allah en Zijn Boodschapper. Toen het ochtend werd, riep de Profeet ﷺ Ali, die last had van zijn ogen, bij zich en wreef hij wat van zijn gezegende speeksel op zijn ogen. Opeens waren de ogen van Ali helemaal gezond. Meteen daarna gaf de Profeet ﷺ hem de vlag van de islam en zei:

"Trek op, en kijk niet naar links of rechts totdat Allah de verovering gemakkelijk maakt! Vecht tegen hen totdat zij getuigen dat er geen god is dan Allah en dat Mohammed de Boodschapper van Allah is. Als zij dat doen, hebben zij hun bloed en hun bezit tegen jou beschermd. Hun eigenlijke afrekening is aan Allah. Ik zweer bij Allah: dat Allah door jou ook maar één mens naar de juiste weg leidt, is beter voor je dan het bezitten van veel rode kamelen."

Tijdens de Slag bij Khaybar kwam nog een wonder van de Profeet uit, en kort nadat de vlag aan Ali was gegeven, werd de burcht veroverd.

In deze strijd verrichtte Ali veel heldendaden. Nadat hij Marhab, de strijdlustigste man van de joden, had verslagen en zo het moreel van de joden had gebroken, veroverde hij de burchten een voor een. Daarom kreeg hij de titel "de veroveraar van Khaybar".

Tijdens de belegering door de moslims verwachtten de joden hulp van andere stammen waarmee zij een bondgenootschap hadden. Maar er kwam geen hulp. Daardoor zakte het moreel van de joden, en zij konden het maar ongeveer tien dagen volhouden. Na tien dagen begonnen hun burchten een voor een te vallen.

Aan het einde van de strijd waren er vijftien martelaren onder de moslims, en van de joden werden drieënnegentig mensen gedood.

De streek van Khaybar had zeer vruchtbare grond. Toen deze gebieden na de strijd in handen van de moslims kwamen, waren er mensen nodig om deze grond te bewerken. Daarom liet de Profeet ﷺ de joden daar in Khaybar blijven, op voorwaarde dat zij deze grond zouden bewerken voor de helft van de opbrengst.

Het vergiftigde schaap

Toen de joden in Khaybar waren verslagen, wilden zij een aanslag plegen op de Profeet ﷺ. Daarvoor smeerde een joodse vrouw genaamd Zaynab gif op een schaap dat zij had geroosterd, en zij bracht het naar de Profeet. Toen de Boodschapper van Allah ﷺ met enkele van zijn metgezellen aan tafel ging zitten en een hap nam, merkte hij het gif op en zei:

"Dit eten vertelt mij dat het vergiftigd is."

Meteen trok hij zijn hand van het eten terug. Maar de metgezel Bishr ibn al-Bara' stierf als martelaar door het vergiftigde eten dat hij had gegeten.

Direct na dit voorval begon de Profeet een onderzoek naar de joden. De joden gaven hun verraad toe. De Profeet ﷺ liet de joodse vrouw Zaynab, die deze aanslag had gepleegd, bij zich komen en vroeg waarom zij dit had gedaan. Zaynab zei:

"Ik dacht bij mezelf: 'Als hij een profeet is, zal dit hem niet schaden; en als hij geen profeet is, zijn we van hem af.'"

Hoewel de joden de vergiftiging van de Profeet ﷺ bekenden en toegaven, werd hun vergeven. Maar de joodse vrouw Zaynab, die deze aanslag had gepleegd, werd als vergelding (qisas) voor Bishr ibn al-Bara', die van hetzelfde eten had gegeten en als martelaar door het gif was gestorven, ter dood gebracht.

Later liet de Profeet ﷺ vanwege dit vergiftigde vlees dat hij had gegeten een aderlating (hijama) doen en bloed afnemen bij zijn schouder. Tot het einde van zijn leven had hij af en toe last van de gevolgen van dit gif.

Ja'far ibn Abi Talib en de uitgewekenen

Terwijl de moslims de vreugde van de verovering van Khaybar beleefden, gebeurde er nog iets moois dat hun geluk nog groter maakte.

De moslims die al jaren in Abessinië als uitgewekenen leefden, ver van hun dierbaren, keerden allemaal samen terug naar Medina, om bij te dragen aan de groeiende macht van de islamitische staat in Medina en hun plaats in te nemen in de rijen van de jihad. Kort na het Verdrag van Hudaybiya had de Profeet alle moslims die elders als uitgewekenen leefden bericht gestuurd om terug te keren.

Nadat de Boodschapper van Allah ﷺ in Khaybar een definitieve overwinning had behaald, was de macht van de joden gebroken. Vanaf dat moment kwam er een einde aan de onrustbewegingen die al zo lang op het Arabisch Schiereiland voortduurden; hun heerschappij stortte in en hun militaire macht werd vernietigd. Dit mooie resultaat gaf de onstuitbare opmars van de moslims een nieuwe impuls.

Ja'far had aan beide uitwijkingen naar Abessinië deelgenomen en was voor de moslims zowel woordvoerder als leider geweest. De Profeet ﷺ had een van de brieven met de uitnodiging aan staatshoofden ook aan de Negus, de koning van Abessinië, gestuurd. In die brief had de Profeet hem tot de islam uitgenodigd en gevraagd de moslims die hij in zijn land onthaalde naar Medina te sturen. Koning Negus stelde twee schepen beschikbaar voor de uitgeweken moslims en stuurde hen naar Medina.

Toen Ja'far en de uitgewekenen bij hem terugkwamen, beleefden de moslims de vreugde van de overwinning bij Khaybar. Toen de Profeet ﷺ hoorde van de terugkeer van de uitgewekenen, was hij heel blij en ging hij hen meteen tegemoet. Hij

liep naar Ja'far, die hij lang niet had gezien, omhelsde hem vol verlangen en kuste hem tussen de ogen. Daarna zei hij:

"Ik weet niet waar ik blijer om moet zijn: om de verovering van Khaybar of om de komst van Ja'far?"

Zo deelde hij dit grote geluk met zijn metgezellen.

De joden van Wadi al-Qura (628)

Na de verovering van Khaybar begon er onrust onder de joden die in enkele kleine dorpen in die omgeving woonden. Deze onrust kwam zowel voort uit hun angst als uit hun verlangen naar wraak.

De joden wisten heel goed dat zij vanaf dat moment niets meer tegen de moslims konden doen. Want kort daarvoor waren zij zelf getuige geweest van wat de joden van Khaybar, die sterker waren dan zij, was overkomen. Toch spraken zij met enkele plunderende Arabische stammen in de omgeving en overtuigden zij hen om aan hun kant te vechten.

De Profeet ﷺ hoorde van hun activiteiten. Daarop riep hij zijn metgezellen bijeen en overlegde met hen. Na het overleg werd besloten op te trekken tegen de joden van Wadi al-Qura. Toen het islamitische leger in het gebied Wadi al-Qura aankwam, stonden de twee legers tegenover elkaar. Eerst werden zij tot de islam uitgenodigd. Daarna liet men bekendmaken dat hun leven en bezit veilig zouden zijn als zij moslim werden. Toen de bevolking van Wadi al-Qura geen gehoor gaf aan deze uitnodiging, begon de strijd. Hoewel er niet veel doden vielen, konden de joden de aanvallen van de moslims maar één dag weerstaan, en de volgende dag gingen zij akkoord met overgave. Hier waren vruchtbare gronden en dadeltuinen. Deze gronden en dadelboomgaarden werden in handen van de joden gelaten, op voorwaarde dat zij ze als deelpachters bewerkten.

Na het verdrag met de Mekkanen en het onschadelijk maken van de joden van Khaybar lag de weg aan beide kanten van Medina open. Dat de moslims met de dag nieuwe overwinningen behaalden, zorgde ervoor dat de Arabische stammen in de omgeving een voor een naar de Profeet ﷺ kwamen om hem trouw te zweren. Zo breidde de islamitische staat in Medina met succesvolle politieke stappen en militaire acties haar grenzen uit tot aan Syrië en Jemen.

De inhaal-umrah (629)

In het jaar waarin het Verdrag van Hudaybiya werd ondertekend, waren de moslims verhinderd de Ka'ba te bezoeken, en zij waren naar Medina teruggekeerd op voorwaarde dat zij het volgend jaar zouden doen. De polytheïsten hadden aan het bezoek aan de Ka'ba dat zij voor het volgende jaar toestonden enkele voorwaar-

den verbonden. Volgens deze voorwaarden zouden de moslims Mekka binnengaan met hun zwaarden in de schede, en zouden zij er maar drie dagen mogen blijven.

Na de verovering van Khaybar keerde de Profeet ﷺ terug naar Medina. Hij bleef nieuwe legereenheden sturen naar enkele stammen in de omgeving. Nadat de Profeet ﷺ een tijd in Medina was gebleven, brak de tijd aan van de inhaal-umrah ('umrat al-qada'), die door het Verdrag van Hudaybiya was uitgesteld. Daarom stuurde de Profeet ﷺ alle moslims bericht dat zij zich op de umrah moesten voorbereiden. Alle moslims waren heel blij met dit nieuws. Vooral de muhajirun waren nog veel blijer. De tijd was gekomen voor het weerzien met het heilige land, waarnaar zij al zeven jaar verlangden. Toen het bedevaartseizoen van het zevende jaar na de hijra aanbrak, ging de Profeet ﷺ met een gemeenschap van tweeduizend gelovigen op weg naar Mekka om de Ka'ba te bezoeken. Volgens de artikelen van het verdrag zouden de polytheïsten de stad verlaten zolang de moslims in Mekka verbleven.

Eindelijk kwam het weerzien, en na een lange tijd gingen de Profeet ﷺ en zijn metgezellen met een gerust hart Mekka binnen. De uitgeweken moslims beleefden het geluk hun geboortestad, die zij al jaren niet hadden gezien, terug te zien. Terwijl de Profeet en zijn metgezellen samen hun aanbidding bij de Ka'ba verrichtten, keken de polytheïsten van een afstand toe.

Nadat de moslims naar Medina waren uitgeweken, verspreidden de Mekkaanse polytheïsten de propaganda dat het klimaat daar de gelovigen niet goed bekwam en dat velen daardoor ziek waren geworden. De Profeet ﷺ hoorde van deze praatjes. Daarom gaf hij de moslims opdracht energieker en sneller te bewegen en zo de kwaadaardige propaganda van de polytheïsten te ontkrachten. Toen onze Profeet de Masjid al-Haram binnenging, nam hij het ene uiteinde van het bovenkleed van zijn ihram onder zijn rechteroksel door en wierp het over zijn linkerschouder. Hij ontblootte zijn rechterschouder en zei:

"Moge Allah vandaag barmhartig zijn voor de dienaar die zich sterk laat zien."

Toen de polytheïsten de moslims fit en levendig zagen, begonnen zij te zeggen:

"Zijn dit de mannen die door de malaria uitgeput zouden zijn? Zij zijn sterker dan die en die!"

Nadat de Profeet ﷺ ook de andere riten had verricht, brak de tijd van het dhuhrgebed (middaggebed) aan. Daarom gaf hij Bilal, met zijn krachtige stem, de opdracht op het dak van de Ka'ba te klimmen en de universele boodschap van de islam aan de hele wereld toe te roepen:

Allah is de Grootste! Allah is de Grootste!

Ik getuig dat er geen god is dan Allah!

Ik getuig dat Mohammed de dienaar en boodschapper van Allah is!

De straten van Mekka weergalmden van de adhan. Bij deze oproep werden sommige koppige polytheïsten bijna gek van woede. De man die zij hadden gemarteld, beledigd, met valse laster bekogeld, naar het leven hadden gestaan en uit Mekka hadden verdreven, liep nu als zegevierende bevelhebber rond de Ka'ba. En de zwarte slaaf Bilal, die zij een paar jaar eerder niet eens als mens zagen, riep nu vanaf het dak van het huis dat zij als het heiligste beschouwden de adhan, een van de belangrijke kenmerken van de islam. Bij dit tafereel zeiden veel polytheïsten dat hun verwanten die gestorven waren voordat zij dit moesten zien, geluk hadden gehad.

Het laatste huwelijk van de Profeet ﷺ

Tijdens deze tocht trouwde de Profeet ﷺ met Maymuna. Dit werd zijn laatste huwelijk.

De Profeet van de Barmhartigheid ﷺ greep elke kans aan om de harten van de mensen te winnen en hen de islam te laten aanvaarden. Met het Verdrag van Hudaybiya met de Mekkaanse polytheïsten was hun felle vijandschap al iets afgenomen. De Profeet wilde dit nog wat verzachten. Daarom liet hij bekendmaken dat hij aan het einde van de drie dagen die de moslims in Mekka zouden blijven zou trouwen; hij liet een bruiloftsmaal klaarmaken en nodigde alle Mekkanen uit. Maar de verwachte belangstelling bleef uit. Sterker nog, de leiders van de polytheïsten begrepen de bedoeling van de Profeet. Daarom grepen zij in, zodat de gewone Mekkanen niet op de uitnodiging zouden ingaan, en eisten zij dat de drie dagen voorbij waren en dat zij de stad meteen moesten verlaten. Op de ochtend van de vierde dag stuurden de Quraysh Huwaytib ibn Abd al-Uzza en een paar vrienden van hem naar de Profeet. De polytheïstische gezanten kwamen bij de Boodschapper van Allah ﷺ en eisten op grove toon dat de moslims Mekka onmiddellijk verlieten:

"Hebben wij niet afgesproken dat je uit ons land zou vertrekken? Kijk, de drie dagen zijn voorbij!"

De metgezel Sa'd ibn Ubada werd boos om hun grove toon en zei:

"Moge je moeder om je rouwen! Je liegt! Dit is niet jouw land en ook niet dat van je vaders. Bij Allah, wij vertrekken niet!"

En de Profeet zei tegen de polytheïsten:

"Ik ben getrouwd met een vrouw van jullie. Welke schade kan het jullie doen als ik hier blijf tot ik het huwelijk heb voltrokken? Wij gaan een maaltijd aanrichten. Eet dan met ons mee."

Maar de polytheïsten hielden vol:

"Het verdrag dat wij met jou sloten, was alleen dat je bij ons weg zou gaan. Wij hebben jouw eten niet nodig. Vertrek uit ons midden."

Zo weigerden zij de uitnodiging voor de bruiloft.

Met zijn uitzonderlijke politieke genie en ongeëvenaarde karakter voelde de Profeet dat de Mekkaanse polytheïsten niet nog meer gespannen moesten raken, en hij gaf zijn metgezellen opdracht te vertrekken. De bruiloft die hij in Mekka had willen houden, hield hij op de terugweg, op een plaats die Sarif heet.

Door de mooie en opbouwende houding die de moslims tijdens hun bezoek aan de Ka'ba aannamen, waren er in korte tijd heel mooie ontwikkelingen.

De enige taal die de polytheïsten begrepen, was die van aantallen, macht en oorlog. De moslims hadden dat allemaal. Maar ondanks hun macht en grote aantal was er tijdens de drie dagen dat zij in Mekka verbleven geen enkele uitspatting van hen te zien. Dit had zowel op de Mekkaanse polytheïsten als op de stammen in de omgeving een zeer belangrijke en positieve uitwerking. Vanaf dat moment maakten mensen zich een voor een los uit de rijen van de Mekkaanse polytheïsten; zij snelden naar de rijen van de zaak van de islam en gaven zich over. Voorop stonden belangrijke namen van de Quraysh, zoals Khalid ibn al-Walid, Amr ibn al-As en Uthman ibn Talha.

Sayfullah, het Zwaard van Allah

In deze periode van vrede kwamen veel mensen en werden zij moslim. Maar dat een militair genie als bevelhebber Khalid ibn al-Walid zich bij de rijen van de islam aansloot, werd niet alleen een middel voor zijn eigen redding; het luidde ook een nieuwe periode in waarin door zijn hand veel nieuwe veroveringen en overwinningen zouden worden behaald.

De islam is een godsdienst die verstand en harten overtuigt. Ook de Profeet wachtte erop dat vooral de mensen die onder de Arabieren uitblonken in intelligentie de islam zouden volgen. Khalid ibn al-Walid was een van hen. Tijdens de inhaal-umrah had de Boodschapper van Allah ﷺ laten vragen waar Khalid was, en daarna had hij gezegd:

"Ik verbaas mij erover hoe iemand zoals hij de verhevenheid van de islam nog steeds niet kan begrijpen. Iemand als Khalid kan niet achterblijven bij de islam. Als hij zijn boosheid en woede samen met de moslims tegen de polytheïsten zou richten, zou dat beter voor hem zijn. En wij zouden hem boven anderen verkiezen."

Toen deze lovende woorden van de Profeet Khalid ter ore kwamen, voelde hij liefde voor de islam en voor onze Profeet. Na een tijd kwam hij bij de Profeet. Toen de Profeet van de Barmhartigheid hem zag, zei hij:

"Kom eens hier. Alle lof komt toe aan Allah, Die jou naar de juiste weg heeft geleid. Ik kende je als verstandig, en ik hoopte dat je verstand je op een dag naar het goede zou leiden."

Khalid vroeg om een speciale smeekbede om vergeving voor zijn zonden vanwege wat hij eerder had gedaan. Want hij had aan veel veldslagen deelgenomen, vooral aan de Slag bij Uhud, en de moslims grote verliezen bezorgd. De Profeet ﷺ zei:

"De islam wist de zonden uit die vóór hem zijn begaan."

Maar toen Khalid toch bleef vragen om een smeekbede om vergeving, deed de Profeet ﷺ een speciale smeekbede om vergeving:

"O Heer! Vergeef Khalid ibn al-Walid al zijn (geestelijke) verliezen doordat hij mensen afhield van Jouw weg."

Later gaf de Profeet ﷺ hem de naam 'Sayfullah' (het Zwaard van Allah), omdat hij in de Slag bij Mu'ta, na de drie bevelhebbers die als martelaar vielen, de vlag overnam en in die strijd uitzonderlijke successen behaalde. Voortaan zou Sayfullah niet meer de vlag van onderdrukking van het ongeloof, maar de vlag van rechtvaardigheid van de islam laten wapperen in alle landen die hij bereikte.

Een grote fout

In het zevende jaar na de hijra stuurde de Profeet een legereenheid van dertig man naar al-Huraqa. Onder de soldaten was ook Usama. De moslims kwamen daar aan en sloegen de vijand meteen uiteen.

Ondertussen wilde een man die door een groep moslims was omsingeld laten weten dat hij geloofde, door te zeggen: "La ilaha illallah." Hoewel de moslimstrijders meteen hun zwaarden van hem afhielden, trok Usama ibn Zayd zich niets aan van deze woorden van de man en doodde hem. Toen de moslims in Medina terug waren, werd de Profeet hiervan op de hoogte gebracht. De Boodschapper van Allah ﷺ liet Usama meteen roepen en vroeg:

"Usama! Heb jij de man gedood nadat hij 'La ilaha illallah' had gezegd?"

Usama antwoordde: "Hij zei het alleen om zijn leven te redden!" De Profeet werd boos op hem en zei:

"Had dan zijn hart opengesneden, zodat je wist of hij die woorden oprecht zei!"

Daarna zei hij opnieuw:

"Heb jij hem gedood nadat hij 'La ilaha illallah' had gezegd?"

De Profeet herhaalde deze woorden zo vaak, dat Usama wenste dat hij pas op die dag moslim was geworden.

Na deze heftige waarschuwing van de Profeet ﷺ zei Usama:

"Boodschapper van Allah! Ik beloof Allah dat ik voortaan niemand meer zal doden die 'La ilaha illallah' zegt!"

De Slag bij Mu'ta (629)

De Slag bij Mu'ta is heel belangrijk, omdat het de eerste strijd was tussen de moslims en de Byzantijnen. De Profeet ﷺ had een van de brieven waarin hij koningen uitnodigde ook gestuurd aan Shurahbil ibn Amr, die in Syrië namens Byzantium regeerde. Shurahbil schond het beginsel van de "onschendbaarheid van gezanten", dat door alle staten was aanvaard, en doodde met eigen hand al-Harith ibn Umayr, de gezant van de Profeet ﷺ.

De Profeet ﷺ had ook eerder gezanten naar omliggende landen gestuurd. Maar zoiets was tot dan toe nooit gebeurd. Bovendien begon de zaak van de islam zich overal te verspreiden en had zij ook het land Syrië bereikt. Naast de moord op de gezant van de Profeet werd ook het kleine aantal moslims daar op allerlei manieren onderdrukt.

Om al deze redenen besloot de Profeet ﷺ in de maand Jumada al-Ula van het achtste jaar na de hijra een leger van drieduizend man te sturen tegen Shurahbil, de vorst van Ghassan, die onder bescherming van de Byzantijnen stond.

Nadat het islamitische leger alle voorbereidingen had afgerond, ging het op weg. Toen de Profeet ﷺ een bevelhebber voor deze strijd zou aanstellen, deed hij iets wat hij nooit eerder had gedaan: hij noemde drie namen achter elkaar. De Profeet stelde Zayd ibn Haritha aan als eerste bevelhebber aan het hoofd van het leger en zei:

"Als Zayd wordt gedood, neemt Ja'far ibn Abi Talib de leiding over; als Ja'far wordt gedood, neemt Abdullah ibn Rawaha de leiding over. En als ook hij wordt gedood, laten de moslims dan onder elkaar iemand kiezen."

De moslims maakten zich klaar en gingen op weg. Toen Shurahbil hoorde dat het islamitische leger naar zijn land oprukte, vroeg hij om hulp aan de Byzantijnen en aan de christelijke Arabieren in de omgeving. Op het verzoek van Shurahbil werd een reusachtig leger van tweehonderdduizend man samengesteld, bestaande uit Byzantijnen en christelijke Arabieren.

Na een lange reis kwamen de moslims in Syrië, bij het stadje Mu'ta vlak bij Jeruzalem, het Romeinse leger tegen. Sommige moslims schrokken toen zij zagen hoeveel soldaten het Romeinse leger telde. Want zo'n grote vijandelijke legermacht hadden zij niet verwacht. Daarom stelden sommige moslims voor de Profeet hierover te berichten en te handelen volgens de nieuwe aanwijzingen die hij zou geven. Terwijl het overleg over wat er moest gebeuren nog doorging, zei Abdullah ibn Rawaha, een van de bevelhebbers van het leger:

"Mensen! Bij Allah, wat jullie nu niet willen, is juist het martelaarschap, waarnaar jullie verlangden en waarvoor jullie op tocht zijn gegaan! Wij vechten niet tegen mensen omdat wij talrijker zijn, of meer wapens of meer ruiters hebben, maar met de kracht van deze godsdienst waarmee Allah ons heeft geëerd. Ga en vecht! Daarin ligt zeker een van twee goede dingen: de overwinning of het martelaarschap."

De liefde voor het martelaarschap die uit het gelovige hart van Abdullah ibn Rawaha stroomde, zweepte het hele islamitische leger als het ware op. Met deze woorden van hem trokken de moslims meteen op tegen het reusachtige Romeinse leger. Ondanks het grote overwicht in aantal van het vijandelijke leger, gingen de moslimstrijders een meedogenloze strijd met hen aan.

Toen de strijd flink heviger werd, viel Zayd, de eerste bevelhebber van het leger, als martelaar. Direct daarna nam Ja'far, volgens de aanwijzing van de Profeet, het bevel over het leger over.

Ja'far, die als tweede bevelhebber de vlag overnam, deed niet onder voor Zayd, van wie hij het bevel had overgenomen, en vocht heldhaftig. Het vechten tegen zo'n grote vijand had naast de overwinning nog een ander doel: het martelaarschap! Ook Ja'far viel, na een tijd heldhaftig te hebben gestreden, als martelaar op een manier waardoor hij de bijnaam 'at-Tayyar' (de vliegende) zou krijgen. Tijdens de strijd werden zijn beide armen door zwaardslagen afgehakt.

Na zijn martelaarschap nam dit keer, weer volgens de aanwijzing van de Profeet, Abdullah ibn Rawaha het bevel over. Ook hij vocht heldhaftig. Kort nadat hij het bevel had overgenomen, viel ook hij als martelaar.

Een van de zwaarden van Allah

Dat zulke waardevolle en ervaren bevelhebbers achter elkaar als martelaar vielen, veroorzaakte paniek in het islamitische leger. Onder de deelnemers aan deze strijd was Khalid ibn al-Walid, die nog maar een paar maanden eerder de islam had aanvaard. Khalid, een militair genie, had ook in de jahiliyya meerdere keren bewezen dat hij geschikt was als bevelhebber. Daarom kozen de moslims hem als bevelhebber. Khalid vocht heldhaftig; die dag braken er negen zwaarden in zijn hand.

Met zijn vurige toespraken en inzet herpakte Khalid het islamitische leger in korte tijd, en daarna voerde hij nieuwe veranderingen in het leger door. Hij veranderde de plaatsen van de soldaten. De strijders die vooraan stonden, zette hij achteraan, die achteraan stonden vooraan, die op de rechtervleugel stonden op de linker, en die op de linkervleugel stonden op de rechter. Door deze veranderingen in het donker van de nacht dacht het Romeinse leger dat er versterkingen voor het islamitische leger waren gekomen, en het raakte in angst en paniek. Khalid

maakte goed gebruik van deze paniek van de vijand en trok het islamitische leger langzaam terug. Na zeven dagen van hevige gevechten keerden de moslims, met twaalf martelaren, terug naar Medina.

Deze weerstand van het islamitische leger tegen het reusachtige leger van de Romeinen was in veel opzichten een grote overwinning. Bovendien joeg het de Romeinen schrik aan dat de moslims met zo weinig strijders zoveel weerstand boden.

Nadat de Slag bij Mu'ta voorbij was, ging Ya'la ibn Munya vóór het leger uit naar Medina om de Profeet de nodige informatie en berichten te brengen. Toen Ya'la wilde beginnen te vertellen hoe de strijd was verlopen, vertelde de Profeet ﷺ zelf over de bevelhebbers die als martelaar waren gevallen. Daarna noemde hij nog andere details die iemand die niet aan de strijd had deelgenomen nooit kon weten. Daarop kon Ya'la ibn Munya niet anders dan zeggen:

"Ik zweer bij Hem Die jou met de waarheid heeft gezonden (Allah): je hebt van wat hun overkwam geen letter onvermeld gelaten. Hun toestand was werkelijk precies zoals jij hebt verteld."

Toen het islamitische leger in Medina terugkwam, werd het bij de ingang van de stad opgewacht door een groep moslims. Sommige moslims waren boos omdat Khalid het leger volgens plan had teruggetrokken. Terwijl het islamitische leger Medina zou binnengaan, gooiden de moslims daar aarde in hun gezicht en riepen zij boos:

"Jullie vluchters! Zijn jullie gevlucht voor de strijd op de weg van Allah?"

Maar de Profeet ﷺ greep in en zei:

"Zij zijn niet gevlucht; insha'Allah hebben zij zich teruggetrokken en zullen zij opnieuw op de vijand afgaan."

Zo liet hij niet toe dat zij nog meer werden beledigd.

Dhat as-Salasil (629)

De Profeet ﷺ bleef de omliggende stammen tot de islam uitnodigen. Om de oproep nuttiger en doeltreffender te maken, werden alle mogelijkheden benut. Vooral familiebanden konden hierbij veel effect hebben. Dit keer was de nieuwe stam die tot de islam zou worden uitgenodigd de stam Banu Baliyy. De familie van moederskant van Amr ibn al-As kwam uit deze stam. Daarom riep de Profeet hem in de maand Jumada al-Akhira van het achtste jaar na de hijra bij zich, gaf hem de opdracht deze stam tot de islam uit te nodigen, en stelde hem aan als bevelhebber van het islamitische leger.

De Profeet had altijd bijzondere waardering voor de eerste moslims, en vooral voor hen die aan de Slag bij Badr hadden deelgenomen. Toch aarzelde hij niet om ook mensen die later moslim waren geworden, zoals de Arabische genieën Amr ibn al-As en Khalid ibn al-Walid, nieuwe taken te geven. Met deze aanpak kon de Profeet ﷺ zowel gebruikmaken van hun talenten als hun de kans geven om de fouten die zij in de jahiliyya tegen de islam hadden begaan goed te maken en tot rust te komen. Want de Profeet van de Barmhartigheid ﷺ was een echte 'veroveraar van harten' en wist heel goed hoe hij met wie moest omgaan. Om al deze redenen stuurde hij Amr ibn al-As, die nog maar kort moslim was, als bevelhebber van het leger naar het gebied Dhat as-Salasil, ten noorden van Syrië.

Toen Amr ibn al-As daar aankwam, stuurde hij vanwege de grote aantallen van de vijand meteen bericht naar Medina en vroeg om een versterkingseenheid. Op dit verzoek om hulp stuurde de Profeet ﷺ een groep, onder wie Abu Bakr, Umar en andere waardevolle metgezellen, met Abu Ubayda ibn al-Jarrah als hun bevelhebber, naar het gebied Dhat as-Salasil.

Met de versterking die hun te hulp kwam, naderde het islamitische leger de woongebieden van de Baliyy. In korte tijd werd dat gebied onder controle gebracht en werd veel buit gemaakt. Ook de stammen in die omgeving aanvaardden het gezag van de moslims. Na deze succesvolle actie keerde het islamitische leger terug naar Medina.

Van wie houd je het meest?

Nadat het leger zegevierend naar Medina was teruggekeerd, werd Amr ibn al-As een beetje trots, omdat hij het bevel had gevoerd over een groep met zoveel waardevolle metgezellen. Hij gaf de Boodschapper van Allah ﷺ informatie over de heen- en terugreis. Zijn aanstelling, die vooral vanwege zijn militaire genie was gebeurd, wekte bij Amr ibn al-As de indruk: "De Boodschapper van Allah houdt meer van mij dan van iedereen." Nadat hij de Profeet na de strijd de nodige informatie had gegeven, vroeg hij: "Wie van de mensen is jou het liefst?" De Boodschapper van Allah ﷺ zei: "Aisha." Amr ibn al-As vroeg: "En van de mannen?" De Boodschapper van Allah ﷺ zei: "Haar vader." Amr vroeg opnieuw: "En daarna?" De Boodschapper van Allah ﷺ zei: "Umar." Daarna noemde hij nog een aantal mensen. Telkens als Amr ibn al-As vroeg 'wie dan', noemde de Profeet ﷺ de naam van een metgezel. Uiteindelijk dacht Amr ibn al-As: "Hij gaat mij vast als laatste noemen", en hij hield op met vragen.

De verovering van Mekka (630)

Tussen de stam Banu Bakr, bondgenoot van de polytheïsten van de Quraysh, en de stam Khuza'a, bondgenoot van de moslims, bestond al lang vijandschap. Deze vijandschap was in de jahiliyya begonnen en duurde ook na de komst van de islam

voort. Toen de moslims en de polytheïsten met het Verdrag van Hudaybiya een periode van vrede ingingen, gingen ook deze twee stammen een periode van vrede in. Volgens een artikel van het Verdrag van Hudaybiya hadden de stammen buiten de Quraysh het recht zich onder de bescherming te stellen van de partij die zij wilden. Met gebruikmaking van dat recht had de stam Khuza'a, toen het verdrag werd gesloten, de kant van de moslims gekozen, en had de stam Banu Bakr de bescherming van de polytheïsten aanvaard en hun kant gekozen. Kort na het Verdrag van Hudaybiya aanvaardden de Khuza'a gezamenlijk de islam.

Terwijl het verdrag nog gold, viel de stam Banu Bakr, met steun van de Quraysh, in de maand Sha'ban van het achtste jaar na de hijra 's nachts de stam Khuza'a aan. Bij deze overval hielpen ook vooraanstaande leiders van de Quraysh, zoals Safwan ibn Umayya, Ikrima ibn Abi Jahl, Suhayl ibn Amr en Huwaytib ibn Abd al-Uzza. Bij deze georganiseerde overval werden 23 mensen van de stam Khuza'a gedood. Tegenover deze onverwachte aanval vluchtte een deel van de Khuza'a die de overval overleefden en zocht zijn toevlucht in het heilige gebied (de Haram).

Volgens het Verdrag van Hudaybiya, twee jaar eerder ondertekend, hadden de Mekkanen met deze overval het verdrag met de moslims geschonden.

Toen de Boodschapper van Allah ﷺ hoorde van de aanval op de stam Khuza'a, stuurde hij meteen een gezant naar de Quraysh en legde hun drie keuzes voor. De Profeet eiste ook dat een van deze keuzes zeker werd aanvaard. De voorwaarden waren als volgt:

• het betalen van het bloedgeld voor de mensen van de stam Khuza'a die door de Quraysh waren gedood;

• dat de Quraysh afzagen van de bescherming van de stam Banu Bakr;

• of, als geen van de eerste twee punten werd aanvaard, dat zij bekendmaakten dat het Verdrag van Hudaybiya was verbroken.

Omdat de Mekkaanse polytheïsten met deze aanval op de bondgenoten van de islamitische staat in Medina het Verdrag van Hudaybiya hadden verbroken, begonnen zij bang te worden dat de moslims hen zouden aanvallen. In deze angst en paniek stuurden zij Abu Sufyan als gezant naar Medina om het verdrag te vernieuwen en de Profeet om verontschuldiging te vragen.

Hoewel Abu Sufyan weinig hoop had op het vernieuwen van het verdrag, kwam hij onder druk van zijn omgeving naar Medina. Hij ging naar het huis van zijn dochter Umm Habiba, die hij al vijftien jaar niet had gezien. Toen hij het huis binnenging, wilde hij op het kussen gaan zitten waarop de Profeet ﷺ altijd zat. Maar Umm Habiba zei dat hij een polytheïst en onrein was, en zij liet hem niet op het kussen van de Boodschapper van Allah ﷺ zitten. Abu Sufyan, die wat verbaasd en ook wat boos was over deze houding van zijn dochter, zei:

"Mijn dochter, na mij is het je helemaal niet goed vergaan; het kwaad heeft je aangeraakt."

Toen Abu Sufyan de hoop had opgegeven dat zijn dochter hem zou helpen het verdrag te vernieuwen, wendde hij zich tot andere moslims. Maar van niemand kreeg hij het antwoord dat hij verwachtte. Toen hij zag dat al zijn pogingen om het verdrag te vernieuwen niets opleverden, keerde hij terug naar Mekka.

Voorbereidingen voor de tocht

Na de vergeefse pogingen van Abu Sufyan gaf de Profeet ﷺ de moslims opdracht zich voor te bereiden op een tocht. Maar behalve aan een paar moslims vertelde hij niemand waarheen de tocht zou gaan.

Nadat de moslims in de maand ramadan van het achtste jaar na de hijra al hun voorbereidingen hadden afgerond, trokken zij met een leger van tienduizend man op naar Mekka. De Boodschapper van Allah ﷺ wilde de Mekkanen verrassen op een moment dat zij het niet verwachtten, zodat zij geen gewapend verzet zouden bieden en er zo in dat heilige land geen bloed zou worden vergoten. Daarom deed hij deze smeekbede:

"O Allah! Neem de ogen en oren van de Quraysh weg, zodat wij hen onverwachts in hun land kunnen overvallen."

Hatib ibn Abi Balta'a

Een van de weinige mensen die wisten dat de Profeet ﷺ tegen Mekka zou optrekken, was Hatib ibn Abi Balta'a. Hatib had aan veel veldslagen deelgenomen, vooral aan de Slag bij Badr, en hij was een van de mensen die de Profeet ﷺ vertrouwde. Vanwege dat vertrouwen had hij hem ook weleens als gezant naar omliggende landen gestuurd.

Toen Hatib ibn Abi Balta'a hoorde van de overval die op Mekka zou worden uitgevoerd, schreef hij een brief aan de Quraysh. In zijn brief wilde hij hun laten weten dat onze Profeet een groot leger op de been bracht en soldaten verzamelde om hen aan te vallen. Hij gaf de brief die hij had geschreven aan een vrouw en vroeg haar die naar de Quraysh te brengen.

Allah, de Machtige en Verhevene, bracht de Profeet op de hoogte van deze brief en van de vrouw die hem droeg. Daarop gaf de Profeet ﷺ Ali, az-Zubayr ibn al-Awwam en al-Miqdad ibn al-Aswad de opdracht:

"Haal een vrouw in! Hatib ibn Abi Balta'a heeft haar een brief gegeven om aan de Quraysh te geven; daarin vertelt hij hun over deze actie van ons."

Zo droeg hij hun op de spionne te vinden. De moslims die deze taak kregen, haalden de vrouw onderweg in. Daarna vonden zij de brief die zij tussen haar vlechten

had verstopt, en brachten hem naar de Profeet.

Toen de Profeet ﷺ de brief van Hatib zag, riep hij hem bij zich en zei: "Hatib! Wat is dit?" Hatib zei:

"Wees niet te snel met je oordeel over mij, Boodschapper van Allah! Ik ben iemand wiens familie onder de Quraysh woont. Onder de muhajirun die bij jou zijn, zijn er die familie van hen zijn. Vanwege die verwantschap beschermden zij hun verwanten. Omdat ik door afstamming geen verwanten onder hen heb, wilde ik bij hen een vriendschap opbouwen, zodat zij daarom mijn verwanten zouden beschermen. Ik heb dit niet gedaan uit ongeloof of om mijn godsdienst te verlaten. Ik heb het ook niet gedaan omdat ik, nadat ik moslim was geworden, tevreden zou zijn met ongeloof."

Daarop zei de Profeet ﷺ: "Hij heeft de waarheid gesproken." Maar Umar zei:

"Boodschapper van Allah! Geef mij toestemming om deze hypocriet te onthoofden!"

De Profeet ﷺ zei:

"Hij was zonder twijfel bij Badr. Hoe weet jij of Allah niet naar de mensen van Badr heeft gekeken en heeft gezegd: 'Doe wat jullie willen! Ik heb jullie vergeven'?"

En hij liet niet toe dat Hatib enige schade werd aangedaan.

De Profeet van de Barmhartigheid

Tijdens deze tocht, die in de maand ramadan viel, vastte de Profeet ﷺ. Zoals hij vastten ook alle moslims. Door de hitte van Arabië samen met de moeilijkheden van de strijd zouden honger en dorst voor de vastende moslims heel zwaar zijn. Daarom brak de Profeet van de Barmhartigheid ﷺ, toen hij met het leger was vertrokken en bij een plaats die al-Kadid heet was aangekomen, zijn vasten op een manier dat alle moslims het konden zien. Op heel weinig moslims na verbraken ook veel anderen hun vasten.

Toen de Profeet ﷺ aankwam bij een plaats die Marr az-Zahran heet, vlak bij Mekka, was de tijd van het isha-gebed (nachtgebed) al aangebroken. De Profeet wilde nu dat de tocht, die hij tot dan toe geheim had willen houden, openlijk werd. Daarvoor gaf hij de tienduizend mensen in het leger opdracht elk een eigen vuur aan te steken. In één klap begonnen tienduizend vuren de omgeving van Mekka te verlichten. De Profeet wilde uitdrukkelijk dat de vuren elk apart werden aangestoken. Want hij wilde dat de Quraysh met deze actie ook de grootte van het leger zagen, en dat zij, met het gevoel overvallen te zijn, geen onnodig verzet zouden bieden.

Een van de eersten die deze vuren zag, was Abu Sufyan. Maar hij wist niet zeker wie deze menigte was. Daarom ging hij op verkenning om uit te zoeken wie zij waren. Precies op dat moment kwam hij moslimstrijders tegen die op patrouille waren; hij werd gevangengenomen en naar de Profeet gebracht. Toen de Boodschapper van Allah ﷺ hem zag, zei hij:

"Wee je, Abu Sufyan! Is de tijd nog niet gekomen dat je begrijpt dat er geen god is dan Allah?"

Na nog even te hebben geaarzeld, zei Abu Sufyan dat hij geloofde.

Toen Abu Sufyan naar Mekka zou teruggaan, vroeg de Profeet ﷺ zijn oom al-Abbas om hem staande te houden op een plek waar hij de pracht en grootsheid van het islamitische leger het best zou zien:

"Abbas! Houd hem staande op een smal punt van het dal, bij de neus van de berg, zodat de legers van Allah langs hem trekken en hij het ziet."

Al-Abbas deed dat. Alle moslimstrijders waren zo in pantsers gehuld dat alleen hun ogen te zien waren, en dat gaf hun iets heel ontzagwekkends. Toen Abu Sufyan het prachtige islamitische leger zag, kon hij niet anders dan zeggen:

"Niemand kan tegen hen op, vader van al-Fadl. Het koningschap van de zoon van je broer is enorm groot geworden."

Al-Abbas antwoordde: "Dit is geen koningschap, maar profeetschap."

De intocht in Mekka

Na acht jaar van zware ballingschap keerde onze Profeet ﷺ terug naar zijn geboortestad. Toen hij Mekka zou binnengaan, verdeelde hij het leger in vier kolonnes. Zo wilde hij de polytheïsten laten zien dat zij van alle kanten waren omsingeld, zodat zij zouden begrijpen dat vechten zinloos was. Want hij wilde niet dat in dit heilige land bloed werd vergoten en de heiligheid ervan werd geschonden, ook niet met een gerechtvaardigde reden.

Khalid ibn al-Walid ging met zijn eenheden Mekka binnen aan de benedenkant, az-Zubayr ibn al-Awwam aan de bovenkant, Sa'd ibn Ubada aan de kant van de bergpas, en Abu Ubayda aan de kant van de bergweg van de stad.

Sommige polytheïsten die hadden gehoord dat de Profeet naar Mekka optrok, hadden zich op de strijd voorbereid. Maar toen zij het reusachtige islamitische leger zagen, begrepen zij dat verzet niets anders zou zijn dan een zinloze poging. Alleen op de plek waar Khalid ibn al-Walid Mekka binnenging, wilde een groep polytheïsten, met Safwan ibn Umayya, Ikrima ibn Abi Jahl en Suhayl ibn Amr aan het hoofd, zich tegen hen verzetten. Bij het korte gevecht werden 25 polytheïsten ge-

dood, en de rest vluchtte. Toen de Profeet van de Barmhartigheid ﷺ van een afstand de schittering van zwaarden zag, zei hij:

"Wat is die schittering van zwaarden? Had ik het vechten niet verboden?"

De metgezellen vertelden hem dat de polytheïsten met het gevecht waren begonnen. Behalve dit kleine gevecht werd er niet gevochten, en veroverden de moslims Mekka zonder bloedvergieten.

De Profeet ﷺ reed Mekka binnen op zijn kameel, terwijl hij de soera al-Fath reciteerde. Bij deze ongeëvenaarde overwinning prees hij Allah, de Machtige en Verhevene, en uit grote nederigheid boog hij zijn hoofd zo ver voorover dat het de rug van de kameel raakte.

Het bevel om niet te vechten

De Profeet ﷺ gaf de bevelhebbers van het islamitische leger de opdracht niemand aan te raken, behalve de mensen voor wie eerder een doodsbevel was gegeven en wie direct tegen hen vocht. De polytheïsten voor wie een doodsbevel was gegeven, zouden op geen enkele manier worden vergeven. Voor de volgende mensen was een doodsbevel gegeven:

1. Abdullah ibn Khatal: Toen Abdullah ibn Khatal moslim was geworden, had hij de taak gekregen de aalmoezen in te zamelen. Tijdens deze taak had hij een slaaf die moslim was meegenomen om hem te dienen. Onderweg vroeg hij om eten voor hem te koken en ging hij slapen. Toen hij wakker werd, was het eten niet klaar; hij werd woedend en doodde de moslimslaaf die hem diende. Uit angst dat hem voor deze onrechtvaardige moord vergelding (qisas) zou treffen, werd hij afvallig, nam de zakatgoederen die hij bij zich had mee en vluchtte naar Mekka. En daar liet Ibn Khatal het niet bij: hij liet zijn zingende slavinnen spotliederen zingen over de Profeet en de moslims.

Als laatste poging om aan de dood te ontsnappen, klampte Abdullah ibn Khatal zich vast aan het kleed van de Ka'ba. De moslims kwamen naar de Profeet ﷺ en vroegen:

"Ibn Khatal is (gevonden terwijl hij) zich vastklampte aan het kleed van de Ka'ba; zullen wij hem vergeven?"

De Profeet beval: "Dood hem!" Ook de laatste truc van Ibn Khatal kon hem niet redden van de zwaarden van de strijders.

2. Miqyas ibn Subaba: Nadat hij moslim was geworden, had hij iemand van de Ansar gedood en was hij gevlucht. Hij werd op de dag van de verovering gedood.

3. Ikrima ibn Abi Jahl: Hij had vijandschap tegen de islam gevoerd. Later vluchtte hij; daarna werd hem vergeven en werd hij moslim.

4. Abdullah ibn Sa'd ibn Abi Sarh: Hij was een van de schrijvers van de openbaring; hij was afvallig geworden en naar Mekka gevlucht. Daar verspreidde hij allerlei laster tegen de moslims en de islam. Op de dag van de verovering zocht hij zijn toevlucht bij Uthman ibn Affan, want die was zijn zoogbroer. Toen alles tot rust was gekomen, bracht Uthman hem naar de Profeet om trouw te zweren. De Profeet ﷺ aanvaardde zijn eed van trouw.

5. al-Huwayrith ibn Nuqaydh: Hij had de dochters van de Profeet gekweld. Hij werd op de dag van de verovering gedood.

6. Habbar ibn al-Aswad: Toen Zaynab, de dochter van de Profeet, naar Medina zou uitwijken, had deze polytheïst haar de weg versperd en haar van haar rijdier doen vallen door haar kameel met zijn speer te laten schrikken. Door deze val had Zaynab, die toen zwanger was, haar kind verloren. Later kwam hij om vergeving vragen en werd hem vergeven.

7. Sara: Zij was een van de zingende slavinnen van Abdullah ibn Khatal. Zij werd gedood.

8. Fartana: Volgens de overleveringen werd zij gedood of vluchtte zij.

In sommige overleveringen worden ook een vrouw genaamd Quraybah en Hind bint Utba genoemd onder hen voor wie een doodsbevel was gegeven. Maar Hind kwam later trouw zweren en werd vergeven.

De gemeenschappelijke kenmerken van hen voor wie een doodsbevel was gegeven, zijn:

• dat zij uit de godsdienst waren getreden en afvallig waren geworden,

• dat zij moorden hadden gepleegd,

• dat zij hadden gemarteld,

• dat zij zwaar verraad hadden gepleegd tegen de staat en de samenleving,

• dat zij oorlogspropaganda voerden die gericht was tegen de Profeet en de moslims.

Het bevel was dus geen algemene collectieve bestraffing, maar een uitzonderlijke maatregel voor bepaalde zware misdaden.

Het afkondigen van de veiligheid

Zodra onze Profeet Mekka binnenging, maakte hij bekend dat hij het volk veiligheid (aman) gaf. Volgens deze veiligheid zou niemand worden aangeraakt die zijn toevlucht zocht in het huis van Abu Sufyan, die zijn wapen neerlegde, of die zijn eigen huis binnenging.

Terwijl de Profeet ﷺ Mekka binnenging, zei hij: "Ik ben de Profeet van de barmhartigheid, ik ben de Profeet van de strijd." Hij groette de Mekkanen en wilde hen gerust en tevreden stellen en hun goed doen. Op dat moment bracht Abu Bakr zijn oude vader Abu Quhafa aan de hand naar de Profeet. Toen de Profeet van de Barmhartigheid hem zag, zei hij:

"Had de oude man maar thuis gelaten, dan was ik naar hem toe gekomen."

Daarna liet hij hem voor zich zitten, streek hem over de borst en vroeg hem moslim te worden. Abu Quhafa werd meteen moslim.

Doordat de Profeet met zijn indrukwekkende leger van tienduizend man Mekka binnenkwam, ontstond er angst onder het volk. Want nu lagen de macht en het gezag in handen van de Profeet ﷺ. En in de Arabische jahiliyya betekende macht alleen maar dood, onderdrukking, bloed en tranen. Een man die het tijdens de verovering van Mekka zo begreep, raakte opgewonden en begon te beven toen hij bij de Profeet ﷺ kwam om met hem te praten. De Profeet probeerde hem te kalmeren en zei:

"Rustig! Rustig! Ik ben geen koning of vorst! Ik ben alleen de zoon van een vrouw van de Quraysh die leefde van gedroogd vlees."

Daarna ging hij naar de Ka'ba. Na acht jaar begon hij, met duizenden van zijn metgezellen, op zijn kameel al-Qaswa de tawaf. Na de tawaf bad hij twee rak'a's bij de plek die Maqam Ibrahim heet. Daarna ging hij naar de Zamzambron; hij dronk ervan en deed er de wassing mee. Daarna klom hij op de heuvel Safa. Van daar keek hij om zich heen, en nog eens bracht hij zijn dank en erkentelijkheid aan de verheven Allah, Die hem deze geweldige dag had laten zien en hem de verovering van Mekka had geschonken.

Het neerhalen van de afgoden!

Als gevolg van hun valse geloof hadden de afgodendienende polytheïsten van de Quraysh het centrum van de godsdienst van de tawhied met afgoden gevuld en rond de Ka'ba 360 afgoden neergezet. En daar lieten de polytheïsten het niet bij: zij hadden ook hun huizen gevuld met beeldjes zoals deze afgoden.

Toen met de hulp van Allah, de Machtige en Verhevene, de verovering van Mekka plaatsvond, was de tijd gekomen dat deze heilige plek weer het centrum zou worden van die edele en oeroude zaak. Daarvoor moesten eerst alle gewoonten en tradities die naar shirk roken worden uitgeroeid. De afgoden behoorden tot de grootste gevaren die de traditie van de jahiliyya in stand hielden en lieten voortbestaan.

De Profeet ﷺ ging met de stok in zijn hand naar de afgoden toe en wees ze een voor een aan, terwijl hij het vers reciteerde: "De waarheid is gekomen en de vals-

heid is verdwenen. Voorwaar, de valsheid is gedoemd te verdwijnen." Elke afgod die de Profeet aanwees, viel op de grond. Nadat de Boodschapper van Allah ﷺ de omgeving van Mekka van afgoden had gezuiverd, wilde hij dat ook de afgoden in de huizen werden gebroken. De nieuwe moslims begonnen met hun eigen handen de afgoden te breken die zij in de jahiliyya als hun oogappel hadden verzorgd en beschermd. In zeer korte tijd werd de Ka'ba weer het centrum van de godsdienst van de tawhied.

In de jahiliyya was de sleutel van de Ka'ba in handen van Uthman ibn Talha. Tijdens de grote verovering liet de Profeet hem roepen, liet hem de deur van de Ka'ba openen en ging naar binnen. Ook binnen in de Ka'ba stonden, naast enkele afgoden, afbeeldingen die de profeet Ibrahim (vrede zij met hem) en de profeet Ismail (vrede zij met hem) moesten voorstellen. De Profeet wilde dat alle afbeeldingen en beelden daar werden vernietigd, en hij zei:

"Moge Allah wie dit heeft gemaakt vernietigen! Bij Allah, die twee hebben nooit met waarzegpijlen geloot!"

Nadat de binnenkant van de Ka'ba van afbeeldingen en beelden was gezuiverd, keerde de Profeet ﷺ zich naar de kant tegenover de deur en bad hij. Bilal en Usama waren op dat moment bij hem. Nadat hij het gebed had beëindigd, ging hij "Allahu akbar" roepend naar buiten.

Algemene amnestie

Nadat de Profeet ﷺ in de Ka'ba had gebeden en naar buiten was gekomen, bleef hij bij de deur staan. De Quraysh vulden de Masjid al-Haram en wachtten met beschaamde ogen af wat er met hen zou gebeuren. De Profeet zag hun ongerustheid en riep hun toe:

"Wat denken jullie dat ik met jullie zal doen?"

Zij die in de Ka'ba hun toevlucht hadden gezocht, zeiden drie keer: "Jij bent een edele broeder en de zoon van een edele broeder." Daarop zei de Profeet ﷺ:

"Dan zeg ik vandaag tegen jullie precies wat mijn broeder Yusuf tegen zijn broers zei."

En hij reciteerde het vers: "(Yusuf) zei: Vandaag is er geen verwijt tegen jullie; moge Allah jullie vergeven! Hij is de Barmhartigste van de barmhartigen." Dit vers was tegelijk het goede nieuws van een algemene amnestie.

Zij die de Profeet en zijn metgezellen 21 jaar lang geen moment met hun vijandschap met rust hadden gelaten, waren zowel verbijsterd als blij. Na dit goede nieuws werden veel mensen van de Quraysh moslim.

De Profeet liet de taken van de dienst aan de Ka'ba, de siqaya (het geven van water) en de hijaba (het beheer van de Ka'ba), bij hen die ze eerder in handen hadden. Het was een heel gevoelige dag, en de Profeet was zich daar zeer van bewust. Daarom greep hij niet in bij gebruiken die niet tegen het geloof in de tawhied ingingen, en vermeed hij bewust handelingen die bij de Quraysh die net moslim waren geworden een tegenreactie zouden oproepen. Want dit was geen dag van wraak, dwang en onderdrukking, maar de dag van "het veroveren van de harten".

De taak van de siqaya, het geven van water aan de pelgrims, lag bij al-Abbas, de oom van onze Profeet.

De taak van de hijaba, de dienst aan de Ka'ba, lag bij Uthman ibn Talha.

Al-Abbas vroeg onze Profeet ﷺ om beide taken aan hen te geven, maar de Profeet vond dit voorstel niet gepast en aanvaardde het niet.

De tederheid van de Profeet van de Barmhartigheid

Ikrima ibn Abi Jahl vluchtte bij de verovering van Mekka richting Jemen, uit angst te worden gedood. Want ook zijn naam stond tussen de mensen voor wie een doodsbevel was gegeven. Maar Umm Hakim, de vrouw van Ikrima, kwam naar de Profeet en zei dat zij geloofde. Daarna vertelde zij dat haar man Ikrima uit angst te worden gedood was gevlucht, en vroeg zij om veiligheid voor hem. De Profeet van de Barmhartigheid aanvaardde het verzoek van Umm Hakim. Toen het verzoek om veiligheid was aanvaard, ging Umm Hakim haar man zoeken. Zij vond Ikrima aan de kust van de Rode Zee en bracht hem het goede nieuws dat hem was vergeven:

"Zoon van mijn oom! Ik kom bij je vandaan van degene die het meest van zijn verwanten houdt, hun het meeste goed doet en de beste van de mensen is. Breng jezelf niet in gevaar! Ik heb de Boodschapper van Allah voor jou om veiligheid gevraagd, en hij heeft je die gegeven."

Zo vroeg zij hem terug te keren. Op dit mooie nieuws van zijn vrouw Umm Hakim ging hij meteen op weg terug naar Mekka.

De Profeet van de Barmhartigheid wilde dat er heel voorzichtig werd omgegaan met mensen die net moslim waren geworden. In de islam was de broederschap van het geloof het belangrijkste. Maar het was ook een feit dat iemand die net uit het leven van de jahiliyya was gekomen, nog gevoeligheden kon hebben rond bloedverwantschap. Daarom waarschuwde de Profeet ﷺ, toen hij hoorde dat Ikrima moslim was geworden en naar Mekka kwam, zijn metgezellen om voorzichtig te zijn als zij over zijn vader Abu Jahl spraken, met deze treffende raad:

"Ikrima ibn Abi Jahl komt naar jullie als gelovige en als uitgewekene. Vloek niet op zijn vader en zeg niets slechts over hem. Want het vloeken op een dode bereikt hem niet, maar het kwetst de levende."

Uiteindelijk kwam Umm Hakim samen met haar man Ikrima bij de Profeet ﷺ. Ikrima sprak meteen de geloofsgetuigenis uit en werd moslim. Maar hij schaamde zich diep en was bedroefd om wat hij eerder tegen de islam en de moslims had gedaan. Daarom vroeg hij om een smeekbede:

"Boodschapper van Allah! Vraag vergeving voor mij voor wat ik tegen jou heb gedaan."

De Profeet zei:

"O Allah! Vergeef Ikrima elke vijandschap die hij heeft gevoerd, elk woord dat hij heeft gesproken en elk rijdier dat hij heeft gebruikt om mensen van Jouw weg af te houden!"

De eed van trouw van Hind

Met de verovering van Mekka kwamen de mensen in groten getale naar de Profeet ﷺ om hem trouw te zweren. De Profeet nam de eed van trouw van de mannen af door hun hand te drukken. Toen de mannen klaar waren met hun eed, kwamen ook de vrouwen hun eed van trouw afleggen.

Een van de vrouwen die kwamen, was Hind. Hind, die na het martelaarschap van Hamza, de oom van de Profeet, zijn lichaam had verminkt, zijn hart eruit had gehaald en erop had gekauwd! Zij had een sluier voor haar gezicht. Daarom herkende de Profeet haar niet. De Profeet ﷺ zei:

"Zweer mij trouw dat jullie Allah niets als deelgenoot toekennen."

Hind zei: "Bij Allah, je vraagt van ons een belofte die je de mannen niet hebt gevraagd. Maar toch geven wij je die belofte." De Profeet zei verder: "En dat jullie niet stelen." Hind zei:

"Bij Allah, ik heb van het bezit van Abu Sufyan dit en dat genomen."

Toen herkende de Profeet haar. Wat angstig en ongerust vroeg Hind om vergeving. De Profeet ging verder en zei: "En dat jullie geen overspel plegen." Hind zei: "Pleegt een vrije vrouw soms overspel?"

Toen de Profeet zei: "En dat jullie je kinderen niet doden", zei Hind: "Wij hebben hen groot gebracht toen ze klein waren, en toen ze groot waren, heb jij hen bij Badr gedood. Jij en zij weten het beter."

Op deze woorden van haar moest Umar, die daar was, lachen. De Profeet ﷺ herinnerde hen ook aan andere geboden en verboden van de islam, en zo nam hij de

eed van trouw van de vrouwen af.

Tijdens deze eed van trouw gaf de Profeet geen enkele vrouw een hand, en geen enkele vrouw raakte hem aan.

De afgoden rond Mekka

Zoals onze Profeet de Ka'ba en de binnenkant van Mekka van afgoden had gezuiverd, wilde hij ook de afgoden rond de stad weghalen. Daarvoor stelde hij Khalid ibn al-Walid aan het hoofd van een groep van dertig man. Hij stuurde hen om de afgod al-Uzza, die bij Nakhla stond, te vernietigen. Khalid vertrok meteen. Kort daarna lag de afgod al-Uzza tegen de grond.

Op dezelfde manier werden ook andere afgoden in die omgeving vernietigd. De Profeet stuurde Sa'd ibn Zayd om de afgod Manat, een van de beroemde afgoden van de polytheïsten, te vernietigen. Sa'd ibn Zayd ging met de moslims bij hem erheen en vernietigde hem.

Ook Suwa' was een van de beroemde afgoden die de polytheïsten aanbaden. De Profeet stuurde Amr ibn al-As om ook deze te laten vernietigen.

Met de verovering van Mekka nam het aantal mensen dat de islam aanvaardde nog verder toe. Want Mekka, en vooral de stam Quraysh, werd door de stammen in de omgeving als leider gezien. Daarom had het besluit van de Quraysh om de islam te aanvaarden een grote uitwerking op de omliggende stammen, en de mensen begonnen in groten getale te komen om de Profeet trouw te zweren.

Elk werk zo mooi mogelijk doen

In het achtste jaar na de hijra overleed Ibrahim, de zoon van de Profeet en Mariya, toen hij zestien maanden oud was. De Profeet was heel blij geweest met de geboorte van Ibrahim, tegen het einde van zijn leven.

Op de dag dat Ibrahim overleed, was er een zonsverduistering. De meeste metgezellen brachten dit in verband met het overlijden van Ibrahim. Maar de Profeet waarschuwde zijn metgezellen en zei:

"De zon en de maan worden niet verduisterd vanwege de dood of het leven van wie dan ook. Als jullie zien dat de zon en de maan worden verduisterd, bid dan en doe smeekbeden tot Allah."

Zo maakte hij duidelijk dat de zonsverduistering niets met dit overlijden te maken had.

Met het overlijden van Ibrahim had de Profeet ﷺ, behalve Umm Kulthum en Fatima, geen levende kinderen meer.

Welk werk er ook moest worden gedaan, de Profeet ﷺ wilde dat het op de mooiste manier werd gedaan. Toen Ibrahim, de zoon van de Profeet, overleed, begroeven de moslims hem. Maar daarbij ontging een gat in het graf de Profeet niet, en hij gaf meteen opdracht het te herstellen en te dichten. De metgezellen waren wat verbaasd over deze opdracht en vroegen of het de dode schade kon doen. De Profeet zei:

"Zonder twijfel brengt dit geen schade of voordeel. Maar het verheugt de ogen van de levenden. Wanneer een dienaar iets doet, wil Allah dat hij het mooi doet."

De Slag bij Hunayn (630)

Deze veldtocht wordt ook de veldtocht van Awtas genoemd. Hunayn en Awtas zijn de namen van twee gebieden tussen Mekka en Ta'if.

Na de verovering van Mekka was de grootste hindernis voor de leiding van de mensen weggenomen. De zon van de islam zou nu het hele land van Arabië verlichten, en van daaruit de duisternis waarin de wereld verkeerde verdrijven, een einde maken aan het onrecht en een bries van rechtvaardigheid laten waaien.

De stammen Hawazin en Thaqif in Hunayn raakten flink ongerust door de verovering van Mekka en doordat de afgoden in die omgeving een voor een werden neergehaald. Want zij wisten dat deze veroveringen heel binnenkort ook hun land zouden bereiken. Daarom besloten zij, voordat de islamitische legers tegen hen optrokken, zelf Mekka en de moslims te overvallen. Korte tijd later brachten zij een leger van ongeveer twintigduizend man op de been, met Malik ibn Awf aan het hoofd.

Om de soldaten moedig te laten vechten, beval Malik ibn Awf dat zij al hun vrouwen, kinderen en dieren meenamen en zich zo bij het leger aansloten.

Na de verovering van Mekka hadden de stammen Hawazin en Thaqif drie mogelijkheden. Óf zij zouden de islam aanvaarden, óf zij zouden een verdrag sluiten met de islamitische staat, óf zij zouden als laatste zet tegen de moslims vechten. Zij vertrouwden op hun grote aantal strijders en kozen ervoor tegen de moslims te vechten: het slechtste besluit. Daarvoor vroegen zij ook hulp aan stammen in de omgeving die zij vertrouwden, en zij kwamen samen. Gezamenlijk besloten zij een algemene aanval te doen op de moslims die toen in Mekka waren.

De Profeet ﷺ hoorde van de plannen en oorlogsvoorbereidingen van de stammen Hawazin en Thaqif. Om de waarheid van dit bericht te laten bevestigen, stuurde hij Abdullah ibn Abi Hadrad. Korte tijd later kwam Abdullah terug bij de Profeet met de informatie dat het bericht klopte en dat zij voorbereidingen troffen om Mekka te overvallen.

Na dit bericht gaf de Profeet het islamitische leger opdracht zich voor te bereiden, en het leger was snel klaar. Nadat onze Profeet ﷺ Attab ibn Asid als gouverneur van Mekka had aangesteld, gingen de moslims in de maand Shawwal van het achtste jaar na de hijra op weg met een leger van twaalfduizend man. Het grote islamitische leger maakte sommige moslims trots, en bij hen ontstond de gedachte dat niemand tegen een leger van deze omvang zou kunnen standhouden.

Toen de polytheïsten hoorden dat het islamitische leger uit Mekka was vertrokken, begonnen zij zich voor te bereiden. De vijandelijke soldaten, die die omgeving heel goed kenden, kwamen van tevoren en verborgen zich in de smalle delen van het dal van Hunayn om een hinderlaag te leggen. Toen de moslims in dat gebied aankwamen, werden zij onverwachts door de polytheïsten aangevallen, en door deze plotselinge aanval raakten zij in paniek. Door pijlen waarvan niemand wist waar ze vandaan kwamen, begon dat reusachtige islamitische leger in één klap uiteen te vallen.

Kort daarna waarschuwde Allah, de Machtige en Verhevene, de moslims door verzen neer te zenden die vertelden dat de reden van deze vlucht het vertrouwen op het grote aantal van het leger was, en dat er zonder Zijn hulp geen enkele overwinning kan worden behaald:

"Het is een onmiskenbaar feit dat Allah jullie op veel plaatsen heeft geholpen. Vooral op de dag van Hunayn, toen jullie talrijkheid jullie vertrouwen gaf, maar die jullie niets hielp. De aarde werd jullie, ondanks al haar ruimte, te nauw. Daarna keerden jullie je om en sloegen jullie verslagen op de vlucht."

In deze gevoelige periode, toen de strijd zich tegen de moslims leek te keren, gebeurden er ook opmerkelijke dingen. Sommige Mekkanen die om verschillende redenen aan de kant van de moslims aan deze strijd deelnamen, begonnen toen zij het islamitische leger uiteen zagen vallen openlijk hun vijandschap en haat tegen de islam en de Profeet uit te spuwen. Abu Sufyan ibn Harb zei: "Deze vlucht stopt niet voordat zij bij de zee is!" En Jabala ibn al-Hanbal riep: "Vandaag is de tovenarij verbroken!" Safwan ibn Umayya, die deze woorden van Jabala hoorde, ergerde zich aan deze kwetsende woorden, hoewel hij zelf toen nog niet geloofde, en hij vroeg hem te zwijgen:

"Zwijg! Moge je tong verlamd raken! Bij Allah, ik word liever geregeerd door een man van de Quraysh dan dat ik onder het gezag van iemand van de Hawazin kom."

Ook Shayba ibn Uthman, wiens vader in de Slag bij Uhud was gedood, zocht al lang een kans om de Boodschapper van Allah ﷺ te doden. Hij zei dat hij bij de eerste kans die hij kreeg wraak zou nemen voor zijn vader en de Profeet zou doden. Toen de vlucht bij Hunayn begon, trok hij zijn zwaard en begon hij onze Profeet te naderen. Precies op het moment dat hij de Profeet met zijn zwaard wilde

slaan, flitste er tussen hem en de Profeet een vonk van vuur op, als een bliksem. Terwijl Shayba, die niet begreep wat er gebeurde, van angst zijn ogen met zijn handen probeerde te bedekken, zag de Profeet van de Barmhartigheid hem en begreep hij wat hij van plan was. Meteen daarna vroeg hij Shayba dichterbij te komen, streek hem over de borst en deed een smeekbede tot Allah om de kwade gedachten uit zijn hart weg te nemen. Deze gezegende smeekbede werkte meteen, en de mens die hij kort daarvoor had willen doden, werd in de ogen van Shayba de meest geliefde mens.

De onverschrokken Profeet

Door de aanvallen van de polytheïsten viel de menigte rond de Profeet in één klap uiteen, en er bleven maar een paar mensen over. Midden in het vijandelijke leger van twintigduizend man was er bij de Profeet ﷺ niet de minste onrust te zien. Sterker nog, hij probeerde zijn paard, dat zijn oom al-Abbas en Abu Sufyan ibn al-Harith met moeite in bedwang probeerden te houden, op de vijand af te sturen om te vechten. Onder hen die tijdens de plotselinge aanval van de polytheïsten niet van de zijde van de Profeet ﷺ weken, waren Abu Bakr, Umar, Ali, Abu Sufyan ibn al-Harith en Usama ibn Zayd. Ook op dat moment riep de Profeet:

"Ik ben de Profeet, dat is geen leugen; ik ben de zoon van Abd al-Muttalib."

Zo riep hij de strijders van het islamitische leger op om zich weer in slagorde op te stellen en stand te houden. Ook beval de Profeet zijn oom al-Abbas de uiteengeslagen moslims te roepen:

"Abbas! Roep de mensen: 'Mensen van de Ansar! Jullie die onder de samura-boom trouw hebben gezworen!'"

De moslims die de krachtige stem van al-Abbas hoorden, keerden meteen hun rijdieren in die richting en kwamen terug. Ongeveer honderd moslims verzamelden zich rond de Profeet ﷺ en begonnen een hevig gevecht met de polytheïsten. Op dat moment nam de Profeet een handvol aarde van de grond en wierp die naar de polytheïsten. Nu was hun nederlaag onvermijdelijk.

Met de aanmoediging van de Profeet begonnen de moslims aan te vallen. Het geluid van kletterende zwaarden mengde zich met het "Allahu akbar" van de strijders. De vijand raakte opeens vol afschuw en angst. De situatie van kort daarvoor keerde helemaal om, en bij de Hawazin kwamen tekenen van een vlucht. Toen Ali en Abu Dujana de polytheïstische bevelhebbers doodden die de vlag van het leger van het ongeloof droegen, begon de moed van de Hawazin te breken en begon hun leger uiteen te vallen. De polytheïsten lieten ongeveer zeventig doden achter, en een deel van hen begon te vluchten richting Ta'if. De moslimruiters zaten achter hen aan. Sommigen haalden zij onderweg in en doodden hen.

Het beleg van Ta'if (630)

Ta'if is een van de drie belangrijke steden van de Hijaz en ligt 88 km ten oosten van Mekka. Het staat bekend om zijn rijke waterbronnen en vruchtbare grond. De dadeltuinen en wijngaarden daar waren heel beroemd. Bovendien had Ta'if, in een heet land als Arabië, een heel koel klimaat. Door deze vruchtbare grond en het aangename klimaat werden veel plaatsen in die omgeving hiervandaan van fruit en groente voorzien.

Na de nederlaag bij Hunayn vluchtten de Thaqif en Hawazin en zochten zij hun toevlucht in de burcht van Ta'if. Omdat zij erop rekenden dat het islamitische leger hen zou volgen, legden zij grote voorraden voedsel aan en begonnen zij op de moslims te wachten. De Profeet ﷺ trok direct de dag na de strijd op naar Ta'if. Want de vluchtelingen van de strijd bij Hunayn zouden ook daar niet rustig blijven.

Khalid ibn al-Walid kwam met een groep voor het islamitische leger uit en belegerde de burcht van Ta'if. Na een tijd kwam ook de Profeet met zijn metgezellen en vestigde zich daar. Korte tijd later begon men over en weer pijlen en stenen te werpen. Het islamitische leger stond vlak bij de muren, binnen bereik van de pijlen van de polytheïsten. Daardoor raakten er bij de eerste pijlen van de polytheïsten mensen gewond, en vielen er martelaren. Toen de Profeet ﷺ dit zag, gaf hij de moslims opdracht zich van de muren te verwijderen en buiten het bereik van de pijlen te gaan.

Na deze opdracht van de Profeet ﷺ ging de strijd zwakker verder. Het was duidelijk dat zulke gevechten niets zouden opleveren. Maar voor de polytheïsten, die er trots op waren een strijdbaar volk te zijn, was het ook heel vernederend om omsingeld door strijders, opgesloten in hun burcht, in vernedering en machteloosheid te wachten.

Iets nieuws in het islamitische leger

Toen onze Profeet zag dat de belegering wat langer duurde en dat de mensen van Ta'if niet wilden opgeven, gaf hij opdracht katapulten op te stellen en de vijand met stenen te bestoken. In de islamitische geschiedenis werd in deze strijd voor het eerst een katapult gebruikt. De muren van Ta'if, die met katapulten werden beschoten, bleven koppig standhouden. Ook hiermee bleek niets te bereiken.

Om de burcht van Ta'if sneller te laten vallen, liet de Profeet bovendien aan de slaven daar bekendmaken dat wie de islam aanvaardde zijn vrijheid zou krijgen. Op deze bekendmaking kwamen ongeveer tien slaven de burcht uit en zeiden dat zij moslim waren. De Profeet gaf de moslims opdracht in hun eten en behoeften te voorzien. Maar ook het afdalen van de slaven was niet genoeg om de mensen van Ta'if tot overgave te brengen.

Ta'if had heel beroemde wijngaarden. Om hun verzet te breken, gaf de Profeet dit keer opdracht hun wijngaarden te vernietigen en hun bomen om te hakken. De Thaqif, die hun toevlucht hadden gezocht in de burcht van Ta'if, riepen de Profeet toe en vroegen hem hiervan af te zien. De Profeet wees hun verzoek niet af en liet het omhakken van de wijnstokken stoppen.

Een droom

De Profeet nam bij elke tocht waaraan hij deelnam altijd enkele van zijn vrouwen mee. Ook hierin lette hij uiterst nauwkeurig op rechtvaardigheid, en hij trok loten, zodat geen van zijn vrouwen zich achtergesteld zou voelen. Ook tijdens deze belegering waren er twee vrouwen van de Profeet bij hem. De ene was Umm Salama, de andere Zaynab. Voor hen waren twee afzonderlijke tenten opgezet. De Profeet ﷺ verrichtte zijn gebeden tussen deze twee tenten en zat daar ook.

Hoewel de belegering al op de twintigste dag was, hielden de mensen van Ta'if nog steeds stand. Ondertussen had onze Profeet een droom. In zijn droom werd hun een schaal met boter aangeboden, en een haan stootte met zijn snavel de schaal om, zodat de boter eruit liep. De Profeet ﷺ legde deze droom uit als een teken dat Ta'if niet zou worden ingenomen, en hij wilde dat de belegering werd opgeheven en de moslims zich op de terugkeer voorbereidden. De moslims waren heel bedroefd dat zij, na zo lang te hebben gewacht, zonder resultaat zouden terugkeren.

Toen de Profeet ﷺ zag dat er onder zijn metgezellen een algemene wens was om de belegering van Ta'if voort te zetten, besloot hij nog wat langer te blijven. Het islamitische leger begon opnieuw de muren van Ta'if te bestoken. Maar ook deze aanval leverde niets op. Daarop zagen ook de metgezellen die de belegering wilden voortzetten van hun besluit af en gaven zij zich over aan het besluit van de Profeet. Zo besloot het islamitische leger, na een belegering van ongeveer dertig dagen waarin veertien moslims als martelaar vielen, het beleg van de burcht van Ta'if op te heffen.

Terwijl het leger zich begon terug te trekken, vroeg een van de strijders de Profeet een vervloeking over hen uit te spreken. Maar de Profeet van de Barmhartigheid zei:

"O Allah, leid de Thaqif naar de juiste weg en laat hen naar ons toe komen."

Zo liet hij zijn barmhartigheid zien, die zelfs het goede en de redding van de vijand tegen wie hij vocht wilde, en deed hij een mooie smeekbede voor hen.

Het verdelen van de buit

De buit van Hunayn was verzameld op een plaats die al-Ji'rana heet. Men verwachtte dat de Profeet hierheen zou komen en de buit onder de strijders zou verdelen. Bij deze veldtocht waren zesduizend gevangenen, vierentwintigduizend kamelen, veertigduizend schapen, veel zilver en waardevolle voorwerpen buitgemaakt.

De Profeet ﷺ verdeelde een groot deel van deze buit vooral onder mensen die bij de verovering van Mekka moslim waren geworden. Want hij wilde de nieuwe moslims een beetje voortrekken, om hun harten voor de islam te winnen. Dit ontging sommige moslims van de Ansar niet. Daarom spraken zij enkele ongepaste woorden. Na een tijd kwamen deze woorden van de Ansar de Profeet ter ore. De Profeet ﷺ maakte zich meteen klaar en ging naar de Ansar om te horen wat er van deze woorden waar was. De Ansar hadden niet verwacht dat de zaak zo groot zou worden. Daarom zeiden zij wat beschaamd dat deze woorden alleen van enkele jongeren onder hen kwamen en dat het geen algemeen bezwaar was. Daarop vroeg de Boodschapper van Allah ﷺ de Ansar bijeen te komen. Toen de Ansar bijeen waren, ging de Profeet naar hen toe en zei:

"Mensen van de Ansar! Het is mij ter ore gekomen hoe ontevreden jullie zijn en welke woorden jullie daarom hebben gesproken. Vond ik jullie niet in dwaling? Heeft Allah jullie niet door mij naar de juiste weg geleid? Vond ik jullie niet arm, en heeft Allah jullie niet door mij rijk gemaakt? Waren jullie geen vijanden van elkaar, en heeft Allah jullie harten niet door mij met elkaar verbonden?"

De Ansar antwoordden: "De weldaad en voortreffelijkheid van de Boodschapper van Allah zijn heel groot." Daarna ging de Profeet verder:

"Mensen van de Ansar! Willen jullie mij niet antwoorden?"

Daarop zeiden de Ansar: "Hoe zouden wij moeten antwoorden, Boodschapper van Allah? Weldaad en voortreffelijkheid komen van Allah en Zijn Boodschapper." De Boodschapper van Allah ﷺ ging verder:

"Bij Allah, als jullie wilden, konden jullie mij deze woorden zeggen, en jullie zouden de waarheid spreken, en wie naar jullie luistert zou het bevestigen: Je kwam naar ons terwijl je volk je voor leugenaar had uitgemaakt, en wij geloofden je; je was berooid, en wij hielpen je; je was verdreven, en wij gaven je onderdak; je kwam arm, en wij deelden ons bezit met je. Mensen van de Ansar! Op grond van de oprechtheid en zuiverheid van jullie islam, en terwijl ik vertrouwde op jullie geloof, hebben jullie mij iets verweten om een paar vergankelijke en waardeloze wereldse zaken die ik aan de nieuwe moslims heb gegeven om hun harten te winnen. Mensen van de Ansar! Terwijl iedereen hiervandaan teruggaat met kamelen en schapen, willen jullie niet teruggaan met de Boodschapper van Allah? Ik zweer bij

Allah, in Wiens hand de ziel van Mohammed is: wat jullie met je meenemen, is beter dan wat zij bij zich hebben. Als de hijra er niet was geweest, zou ik zeker een van de Ansar zijn geweest. Als de Ansar een dal ingingen en de andere mensen een ander dal, zou ik het dal en de wijk van de Ansar ingaan. De Ansar zijn het onderhemd dat het lichaam zelf raakt, de andere mensen zijn het bovenkleed dat erover wordt gedragen. O Heer! Wees barmhartig voor de Ansar, voor de kinderen van de Ansar en voor de kleinkinderen van de Ansar."

Na deze indrukwekkende toespraak van de Profeet van de Barmhartigheid begonnen de Ansar te huilen om de ongepaste woorden die zij over de verdeling van de buit hadden gesproken. En door de lovende en positieve woorden van de Profeet over hen kwamen hun harten tot rust, en zij zeiden dat zij tevreden waren met deze mooie verdeling. Zo kreeg de spanning over de buit een goed einde.

De Slag bij Tabuk (630)

Tabuk ligt in het noordwesten van Arabië, op 700 km van Medina. Omdat dit gebied lange tijd onder het gezag van het Romeinse en Byzantijnse Rijk had gestaan, hadden Arabische stammen daar, zoals de Banu Kalb, Lakhm, Amila en Judham, na verloop van tijd het christendom aanvaard. Ook de Byzantijnen grepen dit aan als een kans, en zij wilden de christelijke Arabische stammen voor hun eigen belangen gebruiken.

Tegenover de onstuitbare opmars van de islam hadden alle binnenlandse vijanden, vooral de Mekkaanse polytheïsten en de joden in die omgeving, de witte vlag moeten hijsen. De islamitische staat begon nu zelfs Byzantium, een van de supermachten van die tijd, angst en zorgen te bezorgen. Daarom begonnen zij, vertrouwend op hun grote aantal soldaten, zich voor te bereiden om de moslims aan te vallen. Maar diep vanbinnen waren zij ook bang. Mede door deze angst vroegen zij ook de christelijke Arabieren in die omgeving om hulp.

De Byzantijnse keizer had in de Slag bij Mu'ta gezien wat voor onverschrokken strijders de moslims waren. Volgens hen betekende het met rust laten van de moslims dat dit gevaar steeds groter zou worden. Daarom begonnen zij zich voor te bereiden om in te grijpen tegen deze nieuwe macht, die niet te stoppen was en ook hun eigen bestaan begon te bedreigen. Hun plan was Medina aan te vallen.

De Profeet ﷺ kreeg het bericht dat de Byzantijnen soldaten verzamelden, en dat de keizer zijn soldaten proviand voor een heel jaar had gegeven om hen tot de strijd aan te moedigen. Nadat hij de juistheid van dit bericht ook via andere kanalen had laten bevestigen, gaf hij de moslims opdracht zich voor te bereiden. Ook stuurde hij bericht naar de moslimstammen rond Medina en vroeg hun ook aan de Slag bij Tabuk deel te nemen.

De Slag bij Tabuk, de laatste veldslag waaraan de Profeet ﷺ deelnam, is als het ware een voortzetting van de Slag bij Mu'ta.

Het leger van de moeilijkheid

Bij deze veldtocht verborg onze Profeet niet waar en tegen wie het doel was, en hij gaf de moslims opdracht zich daarop voor te bereiden.

De moslims begonnen met de voorbereidingen voor de Slag bij Tabuk. Maar 700 km afleggen op de rug van paarden en kamelen was een reis die alleen gelovige harten aandurfden. Omdat deze veldtocht viel in een tijd dat het heel heet was en iedereen de schaduw zocht, kwamen de hypocrieten met allerlei smoesjes om de Profeet toestemming te vragen om thuis te blijven. Daar lieten de hypocrieten het niet bij: zij wilden ook het moreel van de oprechte strijders breken, hen wanhopig maken en hen laten achterblijven. Daarvoor praatten zij voortdurend over de moeilijkheden van de hitte en de lange weg. Omdat men onder al deze zware omstandigheden naar de Slag bij Tabuk trok, kreeg dit leger de naam "Jaysh al-Usra", wat "het leger van de moeilijkheid" betekent.

Aanmoediging om te geven

Het uitrusten van een leger van dertigduizend man voor de tocht naar Tabuk was financieel een heel zware opgave. Zo'n groot leger volledig uitrusten was heel moeilijk. Daarom moedigde de Profeet de moslims aan om te geven (infaq). Daarna begonnen veel moslims naar hun vermogen iets te geven. De kleine giften van sommige arme moslims met weinig middelen werden voor de dwaze hypocrieten onderwerp van geroddel. De hypocrieten, wier enige doel onrust stoken was, wilden zo veel arme moslims die wilden geven van hun voornemen afbrengen en hun moreel breken. Zieke harten wisten niet dat een paar dadels die een arme moslim van harte gaf, met toestemming van Allah, de Machtige en Verhevene, gezegend konden worden en in de proviand van het islamitische leger konden voorzien, en in het Hiernamaals een middel voor een grote beloning konden zijn.

De grootste bijdrage aan de oproep van de Profeet ﷺ om te geven, leverde Uthman. Hij voorzag in de behoeften en uitrusting van ongeveer een derde van het islamitische leger. De Profeet ﷺ vond deze enorme gift van Uthman prachtig en deed een smeekbede voor hem. Ook Abu Bakr en Umar gaven grote giften.

Toen het leger zou vertrekken, was het heel heet en verwoestte de droogte alles. Het was de tijd waarin de vruchten in de tuinen rijp werden. Niet iedereen durfde in zo'n tijd op weg te gaan. Kortom, het was voor de hypocrieten een situatie om uit te buiten.

Veel hypocrieten kwamen met flauwe smoesjes naar de Profeet en vroegen toestemming om niet met het leger mee te gaan. Niet alleen wilden zij zelf niet gaan,

zij zaaiden ook twijfel bij sommige moslims en stookten onrust om hen te laten achterblijven.

De opvallendste smoes om niet aan de strijd deel te nemen, kwam van de hypocriet al-Jadd ibn Qays, en hij zei:

"Boodschapper van Allah! Zou het niet beter zijn als je mij toestemming gaf en mij niet in zonde liet vallen? Bij Allah, zoals heel mijn volk weet, is er niemand die zo gek is op vrouwen als ik. Ik ben bang dat ik, als ik de vrouwen van de Banu al-Asfar (de Byzantijnen) zie, mij niet kan inhouden en in zonde val."

Na deze opvallende smoes gaf de Profeet hem toestemming. Want hij wist heel goed dat hij, ook als hij met het leger meeging, alleen maar onrust zou stoken.

Over de onrust die de hypocrieten vlak voor de Slag bij Tabuk stookten, zegt Allah, de Machtige en Verhevene:

"De hypocrieten die achterbleven, waren blij dat zij tegen de Boodschapper van Allah in thuis bleven terwijl hij ten strijde trok, en zij hadden er een hekel aan om met hun bezit en hun leven op de weg van Allah te strijden. Bovendien zeiden zij: 'Trek niet ten strijde in deze hitte.' Zeg: 'Het vuur van de Hel is heter.' Als zij het maar begrepen."

Over al-Jadd ibn Qays, die zijn zwakte voor vrouwen als smoes gebruikte om niet aan de strijd deel te nemen, werd dit vers geopenbaard:

"Onder hen is er ook die zegt: 'Geef mij toch toestemming en breng mij niet in moeilijkheden.' Let op: juist zij hebben zichzelf in moeilijkheden gebracht. En zonder twijfel zal de Hel de ongelovigen zeker omringen."

Ondertussen voerde de leider van de hypocrieten, Abdullah ibn Salul, de propaganda dat de Byzantijnen een macht en kracht hadden die nooit verslagen kon worden. Hij ging zelfs nog verder en verspreidde het praatje dat veel van de deelnemers aan deze strijd, vooral de Profeet ﷺ, door de Byzantijnen gevangen zouden worden genomen. Hij deed hier precies hetzelfde als bij de onrust in de Slag bij Uhud, en liet zijn mannen achterblijven bij het leger.

Strijders die huilden

Ondanks alle onrust van de hypocrieten konden zij gelovige harten niet weerhouden van deelname aan de jihad. Er waren zelfs oprechte moslims die huilden van zorg dat zij door gebrek aan middelen niet aan de Slag bij Tabuk konden deelnemen. Het waren zeven mensen:

Salim ibn Umayr, Ulba ibn Zayd, Abu Layla Abd ar-Rahman ibn Ka'b, Amr ibn al-Humam, Abdullah ibn al-Mughaffal, Harami ibn Abdullah en al-Irbad ibn Sariya.

Zij kwamen naar de Profeet en zeiden dat zij geen rijdieren hadden en dat zij een rijdier vroegen om aan deze jihad deel te nemen. Maar op dat moment had de Profeet geen enkel rijdier bij zich, en hij moest hen met lege handen terugsturen. Huilend van verdriet dat zij niet aan de strijd konden deelnemen, gingen zij terug.

Allah, de Machtige en Verhevene, zegt over hen:

"Er is ook geen zonde voor hen die vrijwillig naar jou kwamen opdat je hen een rijdier zou geven om ten strijde te trekken, en toen je zei: 'Ik vind niets om jullie op te laten rijden', terugkeerden terwijl de tranen uit hun ogen stroomden, bedroefd dat zij niets vonden om op deze weg te besteden."

Door de aanmoediging van de Profeet om te geven, hielpen rijke moslims hun broeders die niet aan de strijd konden deelnemen aan een rijdier. Zo namen ook zij blij hun plaats in de rijen van de jihad in.

Ali wil met het leger mee

Ondanks alle onrust en pogingen tot tegenwerking van de hypocrieten werd in korte tijd een leger van dertigduizend man samengesteld, van wie tienduizend ruiters. In de maand Rajab van het negende jaar na de hijra vertrok de Profeet en liet hij Ali als zijn plaatsvervanger in Medina achter.

Toen de Profeet ﷺ Ali als plaatsvervanger achterliet, begonnen de hypocrieten ongepaste dingen over hem te zeggen. Daarom kwam Ali het islamitische leger achterna toen het bij de plek Thaniyyat al-Wada' was aangekomen. Daar sprak hij met de Profeet, vertelde over de praatjes van de hypocrieten en wilde niet achterblijven:

"Boodschapper van Allah, laat je mij achter tussen de kinderen en de vrouwen?"

De Profeet ﷺ zei:

"Ben je niet tevreden om bij mij de plaats in te nemen die Harun bij Musa had? Alleen met dit verschil: na mij komt er geen profeet!"

Zo overtuigde hij hem om naar Medina terug te keren.

Drie oprechte moslims

Toen het islamitische leger vertrok, werd aan ongeveer tachtig hypocrieten die met valse verklaringen om toestemming vroegen toestemming gegeven. Een klein deel van de hypocrieten ging met het leger mee, om hun onrust te kunnen voortzetten.

Naast de hypocrieten waren er ook oprechte moslims die zonder geldige reden, alleen door nalatigheid, achterbleven bij het islamitische leger. Dat waren:

Ka'b ibn Malik, Hilal ibn Umayya, Murara ibn ar-Rabi', Abu Khaythama as-Salimi en Abu Dharr.

Abu Khaythama en Abu Dharr konden niet samen met het leger vertrekken. Maar zij haalden het leger later toch nog in. De andere drie moslims bleven zonder geldige reden achter bij het leger en gingen niet mee op tocht.

Aankomst in Tabuk

Na een lange en vermoeiende reis bereikte het islamitische leger de plaats Tabuk in het gebied van Syrië. Terwijl de moslims daar op het Byzantijnse leger wachtten, was er in de wijde omtrek niemand te zien. De vijand had op het laatste moment de moed niet gevonden en had het idee om tegen de moslims te vechten laten varen.

Het islamitische leger begon in Tabuk te wachten. Yuhanna ibn Ru'ba, de heerser van Ayla, hoorde dat de moslims daar wachtten. Hij kwam naar de Profeet ﷺ en zei dat hij vrede wilde sluiten. De Profeet aanvaardde zijn voorstel en sloot een verdrag met hem, op voorwaarde dat hij elk jaar een vast bedrag aan jizya zou betalen. De tekst van het verdrag luidde:

"In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle. Dit is een waarborg van Allah en van Mohammed, de Profeet en Boodschapper van Allah, aan Yuhanna ibn Ru'ba en de bevolking van Ayla, voor hun karavanen en schepen op land en op zee: zij staan onder de bescherming van Allah en onder de bescherming van de Profeet Mohammed, en ook wie van de mensen van Syrië, Jemen en de zee bij hen is, staat onder deze bescherming. Wie van hen iets misdoet, diens bezit zal zijn leven niet redden; het is geoorloofd voor wie het neemt. Zij worden niet tegengehouden bij het water waar zij komen, op land of op zee, en ook niet op de weg die zij willen gaan."

Nadat het islamitische leger twintig dagen in Tabuk was gebleven, ging het op weg terug naar Medina.

Een aanslag

Om verschillende redenen hadden zich ook enkele hypocrieten bij het islamitische leger aangesloten. Hoewel er bij Tabuk niet echt tegen de Byzantijnen was gevochten, was het voor de moslims een duidelijke overwinning, omdat de vijand niet had durven komen.

Dat de moslims als overwinnaars terugkeerden, maakte de mensen met een ziek hart in het leger bijna gek. De hypocrieten, overmand door hun wrok, besloten uiteindelijk een aanslag op de Profeet te plegen.

Volgens hun plan zouden zij de Profeet ﷺ in een smalle pas op de terugweg in de afgrond duwen. Allah, de Machtige en Verhevene, die eerder ook de aanslagen van de joden had bekendgemaakt, liet Zijn geliefde ook dit keer niet alleen. Hij gooide de berekeningen van de hypocrieten in de war en bracht de Profeet van hun plan op de hoogte.

Op de terugweg zag de Profeet onrust onder de hypocrieten en begreep hij dat dit de voorbereiding was van de aanslag waarover hij door de openbaring was ingelicht. Hij gaf Hudhayfa ibn al-Yaman, een van de metgezellen, de opdracht hen uiteen te drijven. De hypocrieten hadden allemaal hun gezicht bedekt om niet herkend te worden. Daarom kon Hudhayfa hen niet herkennen. Maar met zijn felle aanval dreef hij hen meteen uiteen. Zo viel hun val, zo zwak als een spinnenweb, direct in duigen.

Hoewel de hypocrieten tijdens hun aanslag hun gezicht hadden bedekt, kende de Profeet door de openbaring hun namen en hun aantal, en hij vertelde dit aan Hudhayfa. Maar om geen onrust in de moslimgemeenschap te veroorzaken, vroeg hij hem dit als een geheim voor zich te houden.

Veel metgezellen, onder wie Usayd ibn Hudayr, hoorden van deze poging tot een aanslag. De moslims werden daarover heel boos en eisten dat alle hypocrieten in het leger meteen zouden worden onthoofd. Maar de Profeet gaf daar geen toestemming voor.

De Masjid ad-Dirar

Na de overwinning van Tabuk veranderde de houding van de Profeet tegenover de hypocrieten, die zich als een gezwel in de islamitische staat hadden genesteld, sterk. Tot dan toe was er altijd verdraagzaamheid tegenover hen getoond. Maar omdat zij met sommige polytheïsten vuile plannen hadden gesmeed, werd duidelijk dat ook dit gevaar nu bij de wortel moest worden aangepakt. In dat opzicht werd de periode na Tabuk, het negende jaar na de hijra, een keerpunt waarop de hypocrieten zo werden uiteengeslagen dat zij zich nooit meer konden herstellen.

Toen het islamitische leger naar Tabuk zou vertrekken, waren enkele hypocrieten naar de Profeet gekomen. Zij zeiden dat zij een moskee hadden gebouwd en vroegen hem daar te komen bidden. De raadgever van deze hypocrieten was Abu Amir ibn Sayfi, die door de Profeet "de zondaar" (al-fasiq) werd genoemd. In de jahiliyya deed hij de monniken na en kleedde hij zich zoals zij. Abu Amir was ook familie van Abdullah ibn Ubayy, die bekendstond als de leider van de hypocrieten.

Toen de Masjid ad-Dirar werd gebouwd, zei Abu Amir tegen zijn aanhangers onder de hypocrieten over het doel van dit gebouw, dat een centrum van onrust zou worden: "Bouw jullie moskee, en verzamel zoveel wapens en munitie als jullie

kunnen. Ik ga naar de Romeinse keizer, haal daar soldaten en verdrijf Mohammed en zijn metgezellen van hier."

Abu Amir haatte de Boodschapper van Allah ﷺ zo erg dat hij wegvluchtte uit elke plaats die de Profeet veroverde. Eerder woonde hij in Medina. Toen de Profeet ﷺ daarheen emigreerde, kwam hij hem bezoeken. Daarbij begon hij met de Profeet te twisten over de godsdienst van de hanif, waartoe hij zelf beweerde te behoren, en zei: "Mohammed! Jij hebt aan de godsdienst van de hanif dingen toegevoegd die er niet in horen." De Profeet zei: "Dat heb ik niet gedaan. Ik heb hem zuiver en stralend wit gebracht." Abu Amir zei: "Moge Allah de leugenaar verstoten, in den vreemde en eenzaam laten sterven." Door deze brutaliteit van Abu Amir en de vervloeking die hij zonder het te beseffen over zichzelf uitsprak, zei de Profeet: "Ja, wie heeft gelogen, moge Allah hem dat aandoen. Moge Allah de leugenaar verstoten en eenzaam laten sterven."

Na deze woordenwisseling verliet Abu Amir in grote woede Medina en vluchtte hij naar Mekka. In de Slag bij Badr stond hij aan de kant van de polytheïsten. Ook in de Slag bij Uhud en de Slag bij de Gracht was hij een van degenen die de polytheïsten organiseerden en zelf meevochten. Toen Mekka door de moslims werd veroverd, zocht hij dit keer zijn toevlucht in de burcht van Ta'if. Toen ook de mensen van Ta'if de islam aanvaardden, ging Abu Amir naar Syrië en stierf daar "verstoten en eenzaam".

De bezoekers van de Masjid ad-Dirar, die onder leiding van deze "zondaar" was gebouwd, wilden dat de Profeet daar zou bidden. Zo zouden zij deze plaats een schijn van rechtmatigheid geven. Met dit alles wilden zij de moslimgemeenschap verscheuren en verdelen. Zij kwamen naar de Profeet ﷺ en verpakten hun doel met deze moskee in onschuldig klinkende leugens. Zij zeiden dat zij de moskee hadden gebouwd zodat mensen in regenachtige nachten geen last zouden hebben, en zieke moslims geen moeite zouden hoeven doen om naar moskeeën ver weg te gaan.

Toen zij de Masjid ad-Dirar bouwden, wist de Profeet ﷺ niets van hun duivelse bedoelingen. Daarom had hij op hun verzoek om in hun moskee te bidden gezegd dat hij daarop kon ingaan als hij uit Tabuk terug was.

De openbaring waarschuwt

De hypocrieten hoorden dat de moslims uit Tabuk terugkwamen. Zij gingen de Profeet tegemoet en herinnerden hem aan zijn belofte. Allah, de Machtige en Verhevene, maakte hun vuile doel door de openbaring aan Zijn geliefde bekend:

"En er zijn ook mensen die een moskee hebben gebouwd om de moslims schade te berokkenen, uit ongeloof, om verdeeldheid te zaaien onder de gelovigen, en als uitvalsbasis voor wie eerder Allah en Zijn Boodschapper de oorlog had verklaard.

Zij zullen zelfs zweren: 'Wij hadden niets anders dan het goede voor ogen.' Maar Allah is getuige dat zij beslist leugenaars zijn."

"Ga daar nooit staan om te bidden. Een moskee die vanaf de eerste dag op godsvrucht is gegrondvest, verdient het veel meer dat je daarin bidt. Daarin zijn mannen die ervan houden zich te reinigen. En Allah houdt van wie zich reinigen."

"Is dan wie zijn gebouw heeft gegrondvest op vrees voor Allah en op Zijn welbehagen beter, of wie zijn gebouw heeft neergezet aan de rand van een afgrond die op instorten staat, zodat het met hem in het Hellevuur stort? Allah leidt het volk van onrechtplegers niet."

"Het gebouw dat zij hebben neergezet, zal een knoop van hypocrisie in hun harten blijven, totdat hun harten in stukken zijn gescheurd. Allah is Alwetend, Alwijs."

Nadat het oordeel van Allah over de hypocrieten en de Masjid ad-Dirar, die zij als centrum van onrust wilden gebruiken, duidelijk was, werd deze moskee op bevel van de Profeet meteen door de moslims afgebroken. De Profeet gaf Malik ibn Dukhshum en Asim ibn Adiyy de opdracht voor de afbraak en zei: "Ga naar die moskee, waarvan de mensen onrechtplegers zijn, breek hem af en steek hem in brand."

Het einde van de hypocrieten

Na de Slag bij Tabuk was het gevaar van de hypocrisie bezworen. Op elke poging tot onrust die zij deden, werd meteen gereageerd. De Profeet liet hen niet doden, maar trad zo streng op dat er grote angst in hun harten kwam. Met zo'n onverzettelijke houding onderdrukte hij hun onruststokerij. Want mensen die onder het mom van verdraagzaamheid samenwerkten met vuile kringen, en de schade die zij zo de islamitische staat toebrachten, konden nooit worden toegestaan.

Zowel deze onverzettelijke houding tegenover de hypocrieten als de dood van hun aanvoerder Abdullah ibn Ubayy ibn Salul, ongeveer twee maanden na de Slag bij Tabuk, versnelden hun onvermijdelijke nederlaag en hun uiteenvallen. Vanaf dat moment speelden zij in het islamitische land nauwelijks nog een rol en losten zij op in de islamitische samenleving.

Toen Abdullah ibn Ubayy op sterven lag, bezocht de Profeet ﷺ hem. Tijdens dit bezoek deed de leider van de hypocrieten enkele verzoeken aan de Profeet. Hij vroeg hem, als hij zou sterven, het dodengebed voor hem te verrichten en hem zijn hemd als lijkwade te geven. Kort na dit verzoek stierf hij. Uit trouw ging de Profeet en leidde hij het dodengebed voor hem. Dat de Profeet het dodengebed verrichtte voor Ibn Salul, van wie alle onruststokerij overduidelijk was, riep bij sommige metgezellen, vooral bij Umar, bezwaar op. Umar ging voor de Boodschapper van Allah ﷺ staan en zei: "Boodschapper van Allah, ga je het gebed lei-

den voor deze man, die op die en die dag dit en dat heeft gezegd?" Daarbij somde hij een voor een de onrust op die de leider van de hypocrieten eerder had gestookt en de woorden die hij had gesproken. De Profeet ﷺ glimlachte alleen maar naar hem. Tot dan toe bestond er geen verbod of regel over het al dan niet verrichten van het dodengebed voor hypocrieten. Daarom leidde de Profeet van de Barmhartigheid het dodengebed voor hem en zei:

"Ik heb de keuze gekregen. Als ik wist dat hij vergeven zou worden wanneer ik meer dan zeventig keer om vergeving vroeg, zou ik meer dan zeventig keer voor hem om vergeving vragen."

Aan de metgezellen die erop aandrongen dat er geen dodengebed voor hypocrieten zou worden verricht, herinnerde de Profeet eraan dat het dodengebed geen enkel nut zou hebben voor wie door zijn hypocrisie en ongeloof de straf al had verdiend. Over zijn doel met het dodengebed voor Ibn Salul zei hij:

"Mijn hemd en het gebed dat ik voor hem heb verricht, zullen hem niet redden van de straf van Allah, mijn Heer! Maar ik hoop dat hierdoor duizend mensen van zijn volk moslim worden."

Kort na deze gebeurtenis werden de verzen geopenbaard die verbieden het dodengebed voor hypocrieten te verrichten:

"En verricht nooit het gebed voor een van hen die sterft, en ga niet bij zijn graf staan. Want zij hebben Allah en Zijn Boodschapper verloochend, en zij zijn gestorven als zondaars." Na de openbaring van deze verzen verrichtte de Profeet ﷺ geen dodengebed meer voor hypocrieten.

Zij die achterbleven bij Tabuk

Toen het islamitische leger op weg ging naar Tabuk, waren Ka'b ibn Malik, Murara ibn ar-Rabi' en Hilal ibn Umayya door nalatigheid achtergebleven. Alle drie hadden zij met hun eerdere houding en daden bewezen hoe oprecht zij waren in de zaak van de islam en hoeveel zij van de Profeet hielden. Maar om eenvoudige redenen waren zij achtergebleven bij Tabuk.

Toen de moslims uit Tabuk terugkwamen, stelde de Profeet een spreekverbod met hen in, totdat Allah, de Machtige en Verhevene, een oordeel over hen zou geven. Na deze tijdelijke boycot, die vijftig dagen duurde, kwam de openbaring die meldde dat hun was vergeven. De verzen die neerkwamen, brachten het goede nieuws van hun vrijspraak, en vertelden tegelijk over de zielenpijn die zij tijdens de boycot van vijftig dagen hadden geleden:

"Allah heeft ook die drie vergeven over wie de beslissing was uitgesteld. Zij waren zo benauwd dat de aarde hun, ondanks al haar ruimte, te nauw werd, en ook hun geweten kwelde hen. Zij hadden begrepen dat er geen toevlucht is voor Allah dan

bij Hem. Daarna schonk Allah hun de kracht om berouw te tonen, en Hij aanvaardde hun berouw. Zonder twijfel is Allah Degene die het berouw veelvuldig aanvaardt, de Genadevolle."

Met de openbaring van deze verzen was de beproeving van vijftig dagen van de drie moslims die bij Tabuk waren achtergebleven voorbij. Tijdens het fajr-gebed (ochtendgebed) maakte de Profeet ﷺ aan de moslims bekend dat Allah, de Machtige en Verhevene, het berouw van alle drie had aanvaard, en hij vroeg hun het goede nieuws aan hen over te brengen.

Toen Ka'b ibn Malik dit goede nieuws hoorde, was hij zo blij dat hij al zijn bezit wilde weggeven. Maar de Profeet ﷺ zei dat het beter was een deel weg te geven in plaats van alles. Op dit advies van de Profeet gaf Ka'b maar een deel van zijn bezit weg.

Omdat Ka'b ibn Malik eerlijk de waarheid had verteld over waarom hij bij Tabuk was achtergebleven, was hij met opgeheven hoofd uit deze beproeving gekomen. Daarom maakte hij er vanaf die dag tot het einde van zijn leven een vast beginsel van om altijd de waarheid te spreken, wat er ook gebeurde.

De Slag bij Tabuk was de laatste veldtocht waaraan de Profeet ﷺ zelf deelnam. Na deze veldtocht nam hij aan geen enkele andere strijd meer deel.

Het overlijden van Umm Kulthum

Umm Kulthum, een van de dochters van de Profeet ﷺ, overleed in de maand Sha'ban van het negende jaar na de hijra, op 26-jarige leeftijd.

Uthman was heel bedroefd om de dood van zijn vrouw. Daarop zei de Boodschapper van Allah ﷺ:

"Als ik tien dochters had, zou ik ze aan Uthman geven (ik zou niet aarzelen ze aan Uthman ten huwelijk te geven)."

De laatste resten van de jahiliyya verdwijnen

De islam, de laatste boodschap aan de mensheid, probeerde de samenleving in te richten volgens de beginselen van tawhied, en ruimde tegelijk de laatste resten van de jahiliyya-samenleving op die tegen de islam ingingen. Een daarvan was het verbod om naakt rond de Ka'ba te lopen (tawaf). Want deze praktijk, die tegen tawhied inging, kon niet meer worden genegeerd en toegestaan in een tijd waarin de islam een macht en een staat was geworden.

Omdat Mekka vroeger in handen van de polytheïsten was, had deze lelijke praktijk rond de tawaf jarenlang voortgeduurd. Maar kort na de verovering van Mekka moest ook aan deze slechte gewoonte een einde komen.

De hadj was begonnen in de tijd van de profeet Ibrahim. Maar net zoals de Ka'ba na verloop van tijd met afgodsbeelden werd gevuld, werd ook deze aanbidding verdraaid. De polytheïsten van de jahiliyya hadden veel onderdelen van de godsdienst van tawhied naar hun eigen belang veranderd.

Volgens de gewoonten van de jahiliyya moest wie gekleed de tawaf wilde lopen, de speciale tawaf-kleding dragen die mensen van de stammen Quraysh, Kinana en Khuza'a hadden gemaakt. Liep iemand de tawaf in zijn eigen kleren, dan moest hij die na de tawaf uittrekken en weggooien, en niemand mocht die weggegooide kleren daarna nog gebruiken.

Toen de Profeet ﷺ uit Tabuk terugkwam, wilde hij de hadj verrichten. Maar hij bedacht dat de polytheïsten ook in dit seizoen zouden komen en naakt de tawaf rond de Ka'ba zouden lopen, en hij wilde zich niet onder hen begeven. Bovendien wilde de Profeet ook vanwege het gebruik dat bij de Arabieren bekendstond als "nasi'", het verschuiven van de heilige maanden, dat in de Koran is verboden, dit jaar niet aan de hadj deelnemen. Daarom stuurde hij in de maand Dhu al-Hijja van het negende jaar na de hijra Abu Bakr naar Mekka, om de hadj met de moslims te leiden. Ondertussen liepen ook de polytheïsten, net als vroeger, naakt de tawaf van de hadj.

Abu Bakr vertrok met de moslims die bij hem waren uit Medina. Kort nadat zij waren vertrokken, werd soera at-Tawba geopenbaard, die de laatste houding tegenover de polytheïsten vastlegde:

"Dit is een aankondiging van Allah en Zijn Boodschapper aan de polytheïsten met wie jullie een verdrag hebben gesloten: Reis nog vier maanden vrij rond in het land. En weet dat jullie Allah niet kunnen ontkomen, en dat Allah de ongelovigen zeker zal vernederen."

Ali kreeg de opdracht de nieuwe regels bekend te maken aan de pelgrims die uit alle hoeken van Arabië kwamen, en hij werd naar Mekka gestuurd.

De nieuwe regels bestonden uit vier punten:

1. Na dit jaar zal geen enkele polytheïst de Ka'ba nog naderen.

2. Niemand mag nog naakt de tawaf rond de Ka'ba lopen.

3. Niemand anders dan moslims zal het Paradijs binnengaan.

4. Wie een verdrag heeft met de Boodschapper van Allah, diens verdrag blijft gelden totdat de termijn ervan afloopt.

De komst van de delegatie uit Ta'if

De smeekbede die de Profeet ﷺ tijdens het beleg van Ta'if had gedaan, werd ongeveer een jaar later verhoord. Kort na de Slag bij Tabuk stuurden de mensen van

Ta'if een delegatie naar Medina om te melden dat zij de islam aanvaardden. Maar zij deden de Profeet vreemde verzoeken die niet strookten met de waarheid van tawhied. De mensen van Ta'if hadden gehoord dat alle afgodsbeelden in de omgeving waren vernietigd. Daarom wilden zij eerst dat de vernietiging van hun beroemde afgod al-Lat drie jaar werd uitgesteld. Toen de Profeet dat niet aanvaardde, brachten zij die termijn terug tot twee jaar, daarna tot één jaar en ten slotte tot een maand. Toen ook deze vreemde verzoeken niet werden aanvaard, zeiden zij dat zij hun afgod in ieder geval niet met hun eigen handen wilden vernietigen. De Profeet ging op dit verzoek in en gaf Abu Sufyan ibn Harb en al-Mughira ibn Shu'ba de opdracht de vernietiging uit te voeren.

Een ander vreemd voorstel van de mensen van Ta'if was het verzoek om vrijgesteld te worden van het gebed. Op dit verzoek zei de Profeet: "Wij kunnen jullie excuseren dat jullie je afgodsbeelden niet met eigen handen vernietigen. Maar wat het gebed betreft: weet dat er geen goed is in een godsdienst zonder gebed."

De mensen van Ta'if gingen door met hun vreemde verzoeken en vroegen dat rente, het drinken van wijn en overspel voor hen toegestaan zouden blijven. De Profeet kon deze voorwaarden onmogelijk aanvaarden. Want de islam was juist geopenbaard om zulke daden, die de samenleving bederven, af te breken en een reine generatie op te bouwen. Bij wat Allah verboden heeft, kon niemand een uitzondering krijgen.

Met een laatste sprankje hoop vroegen de mensen van Ta'if hun slaven terug, die tijdens het beleg van Ta'if de islam hadden aanvaard en zo hun vrijheid hadden gekregen. Maar de Profeet zei dat die slaven nu vrij waren en dat ook aan dit verzoek niet kon worden voldaan.

In de delegatie bevond zich ook Wahshi, een van de polytheïsten tegen wie eerder een doodvonnis was uitgesproken. Uit angst om bij de verovering van Mekka gedood te worden, was hij naar Ta'if gevlucht. Toen de delegatie uit Ta'if kwam om moslim te worden, kwam hij met hen mee, verscheen voor de Profeet ﷺ en verklaarde dat hij geloofde. De Boodschapper van Allah ﷺ vroeg Wahshi te vertellen hoe hij zijn oom Hamza had gedood. Terwijl Wahshi vertelde, kon de Profeet zijn tranen niet bedwingen. De Profeet ﷺ vergaf ook hem, maar vroeg hem één ding: "Laat mij je gezicht niet zien!"

Het jaar van de delegaties

Doordat grote militaire successen zoals Mekka, Ta'if, Hunayn en Tabuk elkaar opvolgden, begon iedereen in de omgeving het bestaan en de macht van de islamitische staat in Medina te erkennen. Tegenover deze nieuwe en indrukwekkende macht in dit land kwamen mensen van alle kanten in delegaties en grote groepen naar de Profeet ﷺ. Zij verklaarden dat zij de islam aanvaardden en vroegen hem

leraren te sturen die hun deze godsdienst zouden leren. In totaal kwamen er 72 delegaties de Profeet ﷺ bezoeken: 44 uit Jemen en 28 uit verschillende delen van Arabië.

In de beginjaren van de islam wachtten de meeste Arabieren af wat de Quraysh zouden doen. Omdat de Quraysh werden gezien als de edelste van de Arabieren, konden hun beslissingen over de zaak van de islam ook de beslissing van veel stammen in de omgeving beïnvloeden. In dat opzicht was de verovering van Mekka voor alle Arabieren een breuk en een keerpunt. De overwinningen bij Hunayn en Tabuk na de verovering van Mekka vergrootten de invloed van de moslims in die omgeving nog meer. Vanaf dat moment kwamen de Arabische stammen van alle kanten in grote stromen naar Medina om te melden dat zij de islam aanvaardden.

In het negende jaar na de hijra groeide het aantal mensen dat in groepen de islam aanvaardde enorm. Daarom werden er moslimleraren naar hen gestuurd die hun de islam goed zouden leren. De Profeet ﷺ besteedde hier veel aandacht aan en koos de leraren die hij stuurde zorgvuldig uit.

Ook adviseerde de Boodschapper van Allah ﷺ de leraren die hij stuurde, de mensen goed te behandelen en vooral nooit van de rechtvaardigheid af te wijken. Want veel stammen zouden voor het eerst van dichtbij zien hoe moslims leefden en zich gedroegen.

Een van de leraren die de Profeet ﷺ stuurde, was Mu'adh ibn Jabal. Hij zou in Jemen rechter zijn. Ook zou hij de mensen van Jemen de islam leren, en de zakat en sadaqa die daar werden ingezameld verzamelen en naar de staatskas sturen.

Toen de Profeet hem als gouverneur naar Jemen stuurde, raadde hij hem aan iedereen met een goed en mooi karakter te behandelen, en zei:

"Je gaat naar een volk dat tot de mensen van het Boek behoort. Nodig hen uit te getuigen dat er geen god is behalve Allah en dat ik de Boodschapper van Allah ben. Als zij deze uitnodiging aanvaarden en gehoorzamen, vertel hun dan dat Allah hun vijf gebeden op elke dag en nacht verplicht heeft gesteld. Als zij ook hierin gehoorzamen, vertel hun dan dat Allah, de Verhevene, hun de zakat verplicht heeft gesteld, die van hun rijken wordt genomen en aan hun armen wordt gegeven. Als zij ook hierin gehoorzamen, pas dan op dat je niet het mooiste en waardevolste van hun bezit neemt. En pas vooral op voor de smeekbede van de onderdrukte, want tussen zijn smeekbede en Allah is geen sluier."

Een ander kenmerk van het jaar van de delegaties was dat er in dit jaar zakat-inners werden aangesteld in verschillende streken, om de zakat te innen die de islamitische staat als zijn recht ontving. De Profeet ﷺ stuurde naar alle streken waar de islam zich had verspreid, samen met de gouverneurs, ambtenaren om de zakat

en sadaqa van die streken te innen. Najran, Hadramawt, Sana'a, Kinda en Jemen behoorden tot de plaatsen waarheen gouverneurs en zakat-inners werden gestuurd.

De Ila

In het negende jaar na de hijra zwoer de Profeet ﷺ een maand lang niet naar zijn vrouwen te gaan, vanwege enkele verzoeken en gedragingen van hen die voortkwamen uit de neiging tot wereldse bezittingen en sieraden die in de natuur van de mens ligt. Na deze eed ging hij lange tijd niet naar zijn vrouwen. Onder de metgezellen ging het gerucht rond dat de Profeet zijn vrouwen misschien had verstoten. Deze gebeurtenis, die ook in de Koran wordt genoemd, kreeg de naam "de gebeurtenis van de Ila".

Tijdens de Ila verbleef de Boodschapper van Allah ﷺ in een piepklein vertrek in zijn huis dat als voorraadkamer werd gebruikt. In die tijd wilden veel moslims hem bezoeken om te horen of hij zijn vrouwen had verstoten of niet. Umar was een van hen. Toen Umar de Boodschapper van Allah ﷺ ging bezoeken, vond hij hem liggend op een rieten mat. Toen de Profeet ﷺ overeind kwam en ging zitten, zag Umar dat de mat waarop hij had gelegen afdrukken op zijn lichaam had achtergelaten. Hij was diep geraakt en begon te huilen. Toen de Boodschapper van Allah ﷺ hem vroeg waarom hij huilde, zei hij:

"Boodschapper van Allah! Hoe zou ik niet huilen? Kijk, de mat heeft afdrukken op je lichaam gemaakt, en in je kast is niets anders dan wat ik hier zie. De Byzantijnse keizer en de Perzische koning Khosrau zwemmen in de weelde. Terwijl jij de boodschapper en de uitverkoren dienaar van Allah bent. En kijk hoe je kast eruitziet."

Daarop zei de Boodschapper van Allah ﷺ:

"Zoon van al-Khattab! Wil je niet dat het Hiernamaals van ons is en deze wereld van hen?"

Na 29 dagen gaf de Profeet ﷺ Umar het goede nieuws waarop de metgezellen met groot verdriet en grote nieuwsgierigheid wachtten: hij had zijn vrouwen niet verstoten. Op dit nieuws waren alle moslims heel blij. Zo kwam er een einde aan het zorgelijke wachten van de metgezellen.

Aan het einde van deze periode werd in de verzen die de vrouwen van de Profeet vertelden dat zij vrij waren in hun keuze, gezegd:

"Profeet! Zeg tegen je vrouwen: 'Als jullie het wereldse leven en zijn sieraden willen, kom dan, dan zal ik jullie iets meegeven en jullie op een mooie manier laten gaan. Maar als jullie Allah, Zijn Boodschapper en het verblijf van het Hiernamaals

willen, weet dan dat Allah voor wie van jullie goed doen een heel grote beloning heeft klaargemaakt.'"

Na de openbaring van deze verzen las de Profeet, te beginnen bij Aisha, dit vers aan al zijn vrouwen voor en zei:

"Allah heeft mij bevolen jullie vrij te laten kiezen tussen Allah, Zijn Boodschapper en het verblijf van het Hiernamaals, en het wereldse leven en zijn sieraden."

Daarna liet hij hen vrij in hun keuze. Al zijn vrouwen lieten weten dat zij voor hem kozen. Zo kwam er een mooi einde aan het probleem, dat een maand had geduurd.

De afscheidsbedevaart (632)

Zolang onze Profeet ﷺ in Medina woonde, verrichtte hij één keer de hadj. Daarna overleed de Profeet zonder nog een keer de hadj te kunnen verrichten.

In de maand Dhu al-Qa'da van het tiende jaar na de hijra liet de Profeet ﷺ de moslims in Medina en andere plaatsen weten dat zij zich moesten voorbereiden op de hadj. Kort daarna vertrok hij naar Mekka met een menigte die uitgroeide tot ongeveer 120.000 mensen.

Zowel voor als tijdens deze reis legde de Profeet ﷺ uit wat de ihram is, hoe de hadj moet worden verricht, en wat de verplichte en de aanbevolen handelingen zijn. Toen de Profeet ﷺ Mekka zou binnengaan, deed hij een smeekbede:

"O Allah! Vergroot de eer, de grootheid, het ontzag en het aanzien van dit Huis van Jou. En vergroot ook de eer, het ontzag, het aanzien en het goede van wie het eren met de hadj en de umrah!"

De Profeet ﷺ wist dat dit zijn laatste hadj was, en hij gaf veel preken en adviezen, zodat de moslims na zijn dood op de rechte weg zouden blijven. Tijdens deze reis sprak hij de beroemde "Afscheidspreek" uit. Het was ook een probleem om zijn stem te laten doordringen tot een enorme menigte van 120.000 mensen. Daarom stelde de Profeet ﷺ op vaste afstanden metgezellen met een krachtige stem aan, en hij beval hun zijn woorden voor de menigte te herhalen.

De Profeet ﷺ en de moslims verrichtten hun aanbiddingen met groot enthousiasme. Na het verrichten van deze laatste hadj keerde de Profeet terug naar Medina.

Musaylima

Een van de stammen die in het jaar van de delegaties kwamen om moslim te worden, was de delegatie van de Banu Hanifa. Dit was het volk van de man die later de bijnaam "Musaylima" zou krijgen, "het mannetje Muslim", en die zich als valse

profeet zou opwerpen en de oorzaak zou worden van het vergieten van het bloed van veel moslims.

Zoals de Profeet ﷺ elke delegatie die naar hem kwam met groot respect en gastvrijheid ontving en onthaalde, zo onthaalde hij ook de delegatie van de Banu Hanifa. In een tijd waarin de islam elke dag sterker werd, waren er mensen die met oprechte bedoelingen kwamen om moslim te worden, maar er waren ook mensen die kwamen zeggen dat zij moslim waren omdat zij nergens anders meer heen konden. Het volk van Musaylima behoorde tot de tweede groep. De Banu Hanifa bezochten de Profeet en keerden daarna terug naar hun land.

Leiding naar de rechte weg was een gunst, en die werd alleen gegeven aan wie haar waardig was. Ook als deze gunst tot aan de voeten kwam van mensen die van hun eigen ego een afgod hadden gemaakt, konden zij er geen profijt van hebben.

Na een tijd kwamen er uit al-Yamama twee mannen die zeiden dat zij gezanten van Musaylima waren, met een brief opnieuw naar Medina. In zijn brief verklaarde Musaylima dat hij profeet was en schreef hij: "Van Musaylima, de boodschapper van Allah, aan Mohammed, de Boodschapper van Allah... Ik ben je partner gemaakt in het profeetschap. De helft van deze zaak is voor ons, en de helft is het deel van de Quraysh. Maar de Quraysh zijn geen volk dat rechtvaardig handelt."

Musaylima zag een instelling als openbaring en profeetschap, die een barmhartigheid van Allah op aarde is, als een middel om het volk uit te buiten en over hen te heersen, en hij liet zijn profeetschap uitroepen.

De Profeet ﷺ wilde weten wat de twee gezanten dachten over het profeetschap van Musaylima. Zij zeiden dat zij geloofden dat hij een profeet was. Dit was openlijk ongeloof en een reden voor de doodstraf. Maar er gold ook het beginsel dat gezanten onschendbaar zijn. Daarom zei de Profeet ﷺ:

"Als gezanten niet onschendbaar waren, zou ik jullie hebben laten onthoofden."

Daarna liet hij hen gaan.

Er waren in de delegatie van de Banu Hanifa ook mensen die met oprechte gevoelens kwamen om moslim te worden. Maar de stamtrots van de Arabieren stond dat in de weg en verhinderde hen de waarheid te zien. Daarom werden de Banu Hanifa uiteindelijk, met woorden van ongeloof zoals "Een leugenaar van de Rabi'a is ons liever dan een waarheidsspreker van de Mudar", een levend voorbeeld van hoe diep stamnationalisme een mens kan laten zinken.

Toch konden veel verstandige mensen, door de zogenaamde verzen (!) waarvan Musaylima beweerde dat ze aan hem waren geopenbaard te vergelijken met de verzen die aan de Profeet werden geopenbaard, zien hoe belachelijk een leuge-

naar wordt die beweert profeet te zijn. Enkele van de verzen waarvan Musaylima beweerde dat ze aan hem waren neergezonden, waren deze: "O kikker, dochter van een kikker! Waarom blijf je maar 'kwak kwak' roepen? Je bovenkant is in het water, je onderkant in de modder! Je kunt het water niet troebel maken, en je kunt ook niemand beletten te drinken!" "Bij hen die het deeg goed kneden, bij de bakkers die het brood bakken, bij hen die boter en vet hap voor hap in hun mond stoppen: de Quraysh zijn een volk dat de grenzen overschrijdt." En op een andere plaats: "O woestijnkat! Je bestaat alleen uit twee oren en een borst. De rest van je is onbeduidend en waardeloos." Een van degenen die begrepen dat Musaylima een charlatan was die het volk probeerde te bedriegen, was Thumama ibn Uthal, die toen pas de islam had aanvaard. Toen hij de woorden hoorde waarvan Musaylima beweerde dat ze aan hem waren neergezonden, zei hij: "Bij Allah, de woorden van Musaylima en de verzen van de Koran komen niet van dezelfde God." Zo vestigde hij de aandacht op het grote verschil tussen beide.

Nadat Musaylima zijn profeetschap had uitgeroepen, begon hij met nieuwe maatregelen, zoals het vrijstellen van de mensen van zijn volk van de plicht om te bidden.

De moslims in Medina, waar de Profeet ﷺ woonde, in Mekka en in de plaatsen daar dichtbij, waren beter op de hoogte van de geloofsleer van tawhied en van de algemene beginselen van de islam. Maar dat kon niet gezegd worden van sommige bedoeïenen die ver van de centra van de islam woonden. Het was duidelijk dat leugenaars die beweerden profeet te zijn, heel gevaarlijk zouden zijn voor zulke mensen die gemakkelijk te misleiden waren. Om al deze redenen moest er dringend tegen hen worden opgetreden. Daarom stuurde de Profeet bericht naar de moslims in het gebied van Najd en gaf hij hun opdracht het gevaar van Musaylima uit te schakelen.

Al-Aswad al-Ansi

Een andere leugenaar die beweerde profeet te zijn, was een man uit Jemen die al-Aswad heette. Hij was bekend geworden door waarzeggerij en goochelarij.

Een van de gezanten die de Profeet ﷺ stuurde om de omliggende landen tot de islam uit te nodigen, was Jarir ibn Abdullah. Toen de Profeet hem naar Jemen stuurde, ontmoette hij daar al-Aswad en nodigde hem uit tot de islam. Maar hij aanvaardde deze uitnodiging niet, en kort daarna riep hij zich als leugenaar uit tot profeet.

Juist in deze tijd begon de ziekte van de Profeet ﷺ, die na de afscheidsbedevaart zou duren tot zijn overlijden. Tijdens zijn ziekte zei hij:

"Ik zag in een droom twee gouden armbanden om mijn armen. Toen ik erop blies, vlogen ze allebei weg. Ik heb ze uitgelegd als de twee leugenaars van al-Yamama

en Sana'a."

Toen al-Aswad zijn profeetschap uitriep, waren er in zijn land Jemen mensen die hem volgden.

Met de legereenheden die hij opbouwde, bracht de leugenaar al-Aswad een groot gebied onder zijn heerschappij, dat zich uitstrekte van Hadramawt tot Ta'if. Tegenover deze gevaarlijke beweging van afvalligheid moesten de moslimgouverneurs en -ambtenaren in Jemen het gebied verlaten.

Toen de Profeet ﷺ de laatste ontwikkelingen rond deze afvalligheid hoorde, gaf hij opdracht dat er geen enkele verdraagzaamheid tegenover hen mocht zijn en dat er meteen moest worden ingegrepen. Op dit bevel kwamen de moslims meteen in actie. Al-Aswad, de hoofdrolspeler van deze onrust, werd in zijn huis gedood, en zo werd het vuur van deze onrust definitief gedoofd.

Het leger van Usama

In het elfde jaar na de hijra gaf de Profeet ﷺ opdracht opnieuw een leger tegen de Byzantijnen te sturen. Het was tijd dat de Byzantijnen echt een lesje kregen en begrepen wat voor onverschrokken helden de moslims waren.

Om al deze redenen gaf de Profeet in de maand Safar van het elfde jaar na de hijra de moslims opdracht zich voor te bereiden, en hij stelde Usama, die toen pas achttien jaar oud was, aan als bevelhebber.

De Profeet ﷺ riep de jonge bevelhebber Usama bij zich en zei:

"Usama, trek op op de weg van Allah, in de naam van Allah. Vecht tegen hen die Allah verloochenen. Strijd, maar handel niet bedrieglijk, en dood geen kinderen en vrouwen. Bewaar jullie waardigheid en rust. Maak geen ruzie met elkaar, zodat jullie kracht niet breekt. Weet dat het Paradijs onder de schaduw van de zwaarden ligt."

Dat er een jonge bevelhebber aan het hoofd van het islamitische leger werd gezet, werd onder de metgezellen een onderwerp van discussie. Deze discussies kwamen de Profeet ter ore. Maar de Profeet ﷺ was vastbesloten dat Usama bevelhebber zou worden. Ook herinnerde hij zijn metgezellen er opnieuw aan hoe misplaatst de kritiek was geweest die eerder op het bevelhebberschap van Usama's vader Zayd was geuit. Om de twijfels uit hun harten weg te nemen, zei hij: "Let op! Jullie hebben kritiek op Usama en verzetten je tegen zijn leiderschap. Dat hebben jullie eerder ook over zijn vader gedaan. Als die werkelijk het leiderschap waardig was, en als hij werkelijk van alle mensen mij het dierbaarst was, dan is na hem zijn zoon werkelijk van alle mensen mij het dierbaarst. Behandel hem dus met zorg, want hij is een van de besten onder jullie."

Voortekenen van het overlijden

Elk jaar in de maand Ramadan luisterde de Profeet ﷺ één keer naar de hele Koran uit de mond van Jibril. Maar in de laatste Ramadan voor zijn overlijden werd de Koran twee keer gereciteerd.

Er waren ook metgezellen die de openbaring van soera an-Nasr uitlegden als een teken van het naderende overlijden van de Profeet ﷺ.

In de nacht voor de dag waarop zijn ziekte zou beginnen, wilde de Profeet ﷺ de begraafplaats al-Baqi' bezoeken, waar veel van zijn metgezellen begraven lagen. Hij nam Abu Muwayhiba, die hem diende, mee en ging erheen. Hij deed smeekbeden voor de moslims die daar begraven lagen en vroeg vergeving voor hen. Daarna wendde hij zich tot Abu Muwayhiba en zei:

"Abu Muwayhiba! Mij zijn de sleutels van de schatten van deze wereld gegeven, en het voorrecht om eeuwig in deze wereld te blijven, en daarna het Paradijs. En ik heb de keuze gekregen tussen dat, en de ontmoeting met mijn Heer en het Paradijs... Ik heb gekozen voor de ontmoeting met mijn Heer en voor het Paradijs."

Op de ochtend na deze nacht, waarin de Profeet ﷺ van de begraafplaats naar huis terugkeerde, begon zijn ziekte.

De fijngevoeligheid van de Profeet

De Profeet ﷺ had heel erge hoofdpijn en ook heel hoge koorts. Eerder in zijn leven was hij bijna nooit ziek geweest. Tijdens deze ziekte zei hij dat hij de pijn voelde van het vergiftigde schapenvlees dat hij in Khaybar had gegeten.

Toen zijn ziekte steeds erger werd, vroeg de Profeet zijn vrouwen toestemming om in het huis van Aisha, de moeder van de gelovigen, te blijven, en zei:

"Ik ben niet in staat om een voor een bij jullie langs te gaan. Als jullie het goedvinden, sta mij dan toe in de kamer van Aisha te blijven, dan blijf ik daar."

Vanwege de ernstige ziekte die op het gezicht van de Profeet ﷺ te lezen stond, maakten zij geen enkel bezwaar en aanvaardden zij dit voorstel.

In deze periode, waarin de ziekte zich steeds sterker liet voelen, kon de Profeet niet meer lopen. Daarom ondersteunden Ali en al-Abbas de Boodschapper van Allah ﷺ onder zijn armen en brachten zij hem naar de kamer van Aisha.

Zolang hij kon lopen, bleef de Profeet ﷺ in gemeenschap bidden. Toen zijn ziekte nog wat zwaarder werd, kon hij zelfs niet meer aan het gemeenschappelijk gebed deelnemen. Daarom gaf hij Abu Bakr de opdracht het gebed te leiden. Aisha zei dat haar vader zo teerhartig was dat hij deze taak niet zou kunnen uitvoeren, maar de Profeet beval met aandrang dat hij de taak zou krijgen.

Breng mij pen en papier!

Op de negende dag van zijn ziekte vroeg de Profeet ﷺ om pen en papier om enkele zaken te laten opschrijven, en zei: "Breng mij een inktpot en papier. Dan schrijf ik jullie iets op waarna jullie nooit meer zullen dwalen." Maar de meesten die daar waren, begonnen onder elkaar te discussiëren over de vraag of zij de schrijfspullen moesten brengen waar de Profeet om vroeg. Zij zeiden dat dit verzoek van de Boodschapper van Allah ﷺ voortkwam uit zijn ziekte, en uit angst voor het bindende karakter van wat hij half bewusteloos zou laten opschrijven, zeiden zij dat de spullen waar hij om vroeg niet moesten worden gebracht. De mensen in de kamer bleven ook onder elkaar discussiëren. De Profeet ﷺ, die verdrietig was dat zij zo praatten en discussieerden, zei:

"Sta op en ga weg bij mij; bij mij past geen ruzie. Laat mij met rust! De toestand waarin ik ben, is beter dan die waartoe jullie mij oproepen."

Ook gaf de Profeet adviezen over wat er na zijn overlijden moest gebeuren. Bovenaan die adviezen stond dat de polytheïsten van het Arabisch schiereiland moesten worden verwijderd. Een ander advies was dat de delegaties die uit de omgeving kwamen goed ontvangen moesten worden, precies zoals hij zelf deed, en dat zij met geschenken blij gemaakt moesten worden.

Tijdens zijn ziekte voelde de Profeet ﷺ zich op een gegeven moment wat beter, en hij wilde naar de moskee gaan. Met de hulp van Ali en al-Abbas werd hij naar de moskee gebracht. De moslims stonden op dat moment in rijen te bidden. Op eerdere aanwijzing van de Profeet leidde Abu Bakr de gemeenschap als imam. Toen Abu Bakr merkte dat de Profeet in de moskee was gekomen, wilde hij een stap terug doen. Maar de Profeet van de Barmhartigheid gaf hem een teken dat hij moest blijven staan, en hij ging naast hem zitten en bad. Na het gebed hield de Profeet de toespraak die zijn laatste preek zou zijn.

In zijn preek noemde de Profeet eerst de martelaren van Uhud en vroeg hij vergeving voor hen.

Er kwamen veel deuren uit op de moskee. De Profeet gaf opdracht alle deuren te sluiten, behalve die van één persoon. De enige deur die overbleef, was de deur van Abu Bakr, zijn metgezel tijdens de hijra. Na deze opdracht hield hij een toespraak waarin hij wees op de voortreffelijkheid van de moslims van de Ansar en opriep hen goed te behandelen. Tegen het einde van zijn toespraak sprak hij over een keuze die hij had gemaakt, en zei:

"Mensen! Er is een dienaar onder de dienaren van Allah die Allah de keuze heeft gegeven tussen deze wereld en wat bij Hem is. En hij heeft gekozen voor wat bij Allah is."

Op deze woorden van de Profeet begon zijn metgezel van de hijra te huilen. Want hij begreep dat dit een afscheidstoespraak was. De metgezellen waren een beetje verbaasd dat Abu Bakr zomaar begon te huilen.

De Profeet ﷺ voelde de behoefte om een samenleving waarin de meeste mensen pas waren bevrijd van shirk, te waarschuwen voor een gevaar. Dat gevaar was het gevaar van shirk, en hij wilde erop wijzen dat soms ook de graven van heel geliefde vrome mensen en van profeten dit gevaar konden veroorzaken. Daarom zei hij tegen zijn metgezellen:

"Moge Allah de joden en de christenen vervloeken. Zij hebben de graven van hun profeten tot gebedsplaatsen gemaakt."

Nu was het tijd voor het afscheid. De Profeet ﷺ wilde duidelijk maken dat men op weg was naar een plaats waar niemand, ook geen profeet, met onrecht en met rechten van mensen die hij nog schuldig was voor Allah zou willen verschijnen. Daarom sprak hij zijn metgezellen toe en zei:

"Mensen! Als iemand iets van mij tegoed heeft, laat hij komen en het nemen. Het is nu tijd voor mij om van jullie te scheiden. Jullie zullen mij niet meer onder jullie zien, op deze plaats. Ik heb voor jullie gedaan wat ik moest doen. Kijk: als ik iemand met een zweep op zijn rug heb geslagen, hier is mijn rug; laat hij komen, op mijn rug slaan en het vergelden. Als ik iemands bezit heb genomen, hier is mijn bezit; laat hij komen en het nemen. Als ik iemands eer heb beledigd, hier is mijn eer; laat hij komen en het vergelden. En laat niemand zeggen: 'Ik heb het niet vergolden omdat ik bang was door de Boodschapper van Allah berispt te worden.' Weet dat berispen en kleineren niet bij mijn waardigheid en mijn karakter horen. De persoon van wie ik onder jullie het meest houd, is degene die, als hij iets van mij tegoed heeft, komt en zijn recht neemt, of het mij kwijtscheldt. Ik wil niet voor Allah, de Machtige en Verhevene, verschijnen met het onrecht van wie dan ook op mijn schouders. Ik wil zonder schuld voor Hem verschijnen."

Op deze woorden van de Profeet stonden sommige metgezellen op en vroegen wat hun toekwam. De Profeet kwetste niemand. Iedereen die iets vroeg, gaf hij wat hem toekwam. Nadat hij zijn toespraak had beëindigd, ging hij terug naar de kamer van Aisha.

De laatste adviezen

In een tijd waarin de islam zich buiten Arabië begon te verspreiden en de moslims steeds rijker werden, was het huis van de laatste Profeet heel eenvoudig, en had hij bijna geen bezit.

Op de laatste dag van zijn ziekte herinnerde de Profeet ﷺ zich dat er een paar dinars in zijn huis waren, en hij vroeg zijn vrouw Aisha die aan de armen uit te de-

len. Na dit verzoek verloor hij door zijn zware ziekte het bewustzijn. Door de ziekte van de Profeet kon Aisha niet van zijn zijde wijken, en zij kon het verzoek niet uitvoeren. Na een tijd kwam de Profeet weer bij en vroeg hij zijn vrouw of zij de dinars had uitgedeeld. Aisha zei dat zij dat niet had kunnen doen, omdat zij niet van zijn zijde kon wijken. Daarop liet de Profeet van de Barmhartigheid de dinars brengen en vroeg hij ze te verdelen over vijf arme gezinnen van de moslims van de Ansar. Daarna zei hij: "Wat denkt Mohammed dat zijn Heer met hem zal doen als hij Allah ontmoet terwijl dit goud nog bij hem is?"

Nadat de dinars in zijn huis waren uitgedeeld, viel de Profeet opgelucht in slaap. Toen hij na een tijd wakker werd, zag hij dat al zijn vrouwen en vrouwelijke familieleden daar bijeen waren. Hij ging verder met zijn laatste adviezen aan hen. Hij zei dat zij goed moesten letten op hun aanbidding, en herinnerde hen eraan dat het niets helpt nauw verwant te zijn aan de Profeet als iemand geen goede daden heeft: "Fatima, dochter van de Boodschapper van Allah! Safiyya, tante van de Profeet! Doe goede daden voor wat bij Allah is. Ik kan jullie tegenover Allah met niets helpen."

Fatima was de enige dochter van de Profeet ﷺ die nog in leven was. De Profeet hield heel veel van zijn dochter, en Fatima hield ook heel veel van haar vader. De Profeet ﷺ fluisterde iets in haar oor. Daarop begon Fatima te huilen. Even later fluisterde de Profeet opnieuw iets in het oor van zijn dochter. Dit keer lachte Fatima.

Aisha vroeg Fatima wat de reden daarvan was en wat de Profeet tegen haar had gezegd. Maar Fatima zei dat het een geheim was en dat zij er niets over zou zeggen. Na het overlijden van de Profeet ﷺ vroeg Aisha Fatima opnieuw naar wat er die dag was gebeurd. Fatima antwoordde:

"Toen hij mij vertelde dat hij zou sterven, huilde ik. Daarna vertelde hij mij dat ik van zijn familie de eerste zou zijn die hem zou volgen, en toen lachte ik."

Terwijl de Boodschapper van Allah ﷺ vanwege zijn ziekte in het huis van Aisha rustte, kwam ook zijn zwager Abd ar-Rahman ibn Abi Bakr hem bezoeken. Hij had een miswak (tandenstokje) in zijn hand. De ogen van de Profeet vielen op de miswak in zijn hand. Dat ontging Aisha niet. Want zij wist dat de Profeet ﷺ heel zorgvuldig was met de reiniging van zijn mond en tanden. Daarom vroeg zij: "Boodschapper van Allah! Wil je dat ik deze miswak neem en aan jou geef?" De Profeet ﷺ zei niets, maar knikte alleen met zijn hoofd, als teken van "ja!". Aisha nam de miswak, maakte hem met haar tanden wat zacht en gaf hem aan hem. De Boodschapper van Allah ﷺ nam de miswak en poetste zijn tanden heel zorgvuldig en aandachtig, zoals men hem nog nauwelijks had zien doen.

Ook de momenten waarop hij door zijn ziekte een beetje bij kwam, benutte de Profeet ﷺ. Want dat een profeet zijn laatste momenten beleeft, betekent niet dat

zijn taak voorbij is. Zolang de ziel het lichaam niet heeft verlaten, is de taak niet voorbij. Op een van deze laatste momenten gaf de Boodschapper van Allah ﷺ opnieuw enkele adviezen aan zijn metgezellen en zei:

"Pas op! Pas op! Behandel de slaven die onder jullie zorg staan goed! Kleed hen! Geef hun genoeg te eten! Spreek zacht tegen hen! Het gebed, houd vast aan het gebed! Vrees Allah wat betreft jullie vrouwen en de slaven die onder jullie zorg staan!"

Het overlijden (27 mei 632)

Ook de Profeet ﷺ was, zoals alle mensen, sterfelijk. Ook voor hem was een vaste levensduur op deze wereld bepaald. Toen hij 63 jaar werd, was ook voor hem het moment gekomen om uit deze wereld te vertrekken.

De Profeet ﷺ had hoge koorts. Als de hitte van zijn ziekte hem erg kwelde, doopte hij zijn hand in de waterkom naast hem, sprenkelde het water over zijn gezicht en zei: "O Allah, help mij in de doodsstrijd." Ook deed hij in deze tijd smeekbeden om de pijn van de dood te kunnen verdragen. Juist op dat moment, terwijl zijn gezegende hoofd op de schoot van Aisha lag, sprak hij zijn laatste woorden:

"O Allah! De Hoogste Metgezel (ar-Rafiq al-A'la)!"

Na deze laatste woorden van de Profeet ﷺ viel zijn hand naast hem neer en overleed hij. Toen Aisha zag dat hij niet meer bewoog, begreep zij dat hij was overleden. Haar man, haar leraar, haar profeet was er niet meer. Met groot verdriet en tegelijk met waardigheid tilde zij liefdevol het hoofd van de Profeet op en legde het op het kussen. Daarna dekte zij hem toe en bracht zij de moslims op de hoogte.

Omdat de Profeet de laatste profeet was, die de reeks van profeten afsloot, bracht hij in 23 jaar enorme prestaties tot stand. Zo maakte Allah, de Machtige en Verhevene, Zijn grote gunst aan de mensheid via Zijn laatste boodschapper compleet.

De meest bijzondere en uitverkoren mens uit de geschiedenis van de mensheid vertrok op maandag, de twaalfde dag van de maand Rabi' al-Awwal van het elfde jaar na de hijra, uit deze wereld naar de eeuwige wereld.

De ontsteltenis van de metgezellen

Toen de Profeet ﷺ overleed, werd hij toegedekt en werden de moslims op de hoogte gebracht. Veel mensen, vooral Umar, wilden niet geloven dat hij was overleden.

Alsof de schok en het verdriet van de moslims nog niet genoeg waren, begonnen sommige hypocrieten intussen onzinnige en brutale praatjes te verspreiden, zoals: "Als Mohammed een ware profeet was, zou hij niet sterven." Toen Umar deze

woorden hoorde, zei hij dat de Profeet zelf de handen en voeten van de hypocrieten zou laten afhakken vanwege deze beweringen. Terwijl Umar de mensen probeerde te overtuigen dat zo'n dood niet kon, ging Abu Bakr naar de kamer waar de Profeet was overleden. Hij haalde de doek van het gezicht van de Profeet van de Barmhartigheid, keek nog één keer naar zijn metgezel van de hijra, kuste zijn gezicht, huilde en zei: "Wat ben je mooi, in het leven en in de dood. Je hebt de drank van de dood gedronken. Je bent Allah zo dierbaar dat Hij je de dood geen twee keer zal laten proeven."

Daarna ging hij naar buiten. Umar probeerde de mensen nog steeds uit te leggen dat de Boodschapper van Allah ﷺ niet was gestorven.

Ten slotte begon Abu Bakr het volk toe te spreken en zei:

"Mensen, wie Mohammed aanbad: Mohammed is werkelijk gestorven. En wie Allah aanbidt: Allah is de Levende en sterft niet."

Daarna reciteerde hij deze verzen:

"Jij zult zeker sterven, en ook zij zullen zeker sterven." "Mohammed is slechts een boodschapper. Vóór hem zijn ook boodschappers gekomen en gegaan. Als hij sterft of gedood wordt, keren jullie dan op je schreden terug (naar jullie vroegere godsdienst)? Wie (zo) terugkeert, kan Allah op geen enkele manier schaden. En Allah zal de dankbaren belonen."

Na deze indrukwekkende toespraak van Abu Bakr aanvaardde iedereen die niet had willen geloven dat de Profeet ﷺ was overleden, ook Umar, deze werkelijkheid.

Alle moslims huilden van verdriet om dit afscheid. Ook Umm Ayman, de kinderverzorgster van de Profeet, was een van hen die huilden. Maar naast dit droevige afscheid had haar huilen nog een andere reden: "dat de openbaring uit de hemel was opgehouden".

De wassing en de begrafenis

De Profeet werd die dag niet begraven. Om degenen die het bericht van zijn overlijden niet wilden geloven tot rust te brengen, vanwege de schok die dit pijnlijke afscheid had achtergelaten, en vanwege de wolken van verdriet die over de mensen van Medina hingen, werd de begrafenis uitgesteld tot de volgende dag, dinsdag.

Ali, al-Abbas, al-Fadl ibn Abbas, Qutham ibn Abbas, Usama ibn Zayd en Salih, de vrijgelaten slaaf van de Profeet, zorgden voor de wassing van de Boodschapper van Allah ﷺ. Ali waste hem, en de anderen hielpen hem. Bij het wassen van de Profeet ﷺ twijfelden zij even of zij zijn kleren moesten uittrekken om hem te wassen. Op dat moment viel er een lichte slaap over de aanwezigen. Terwijl zij in die

toestand waren, riep een stem uit het onzichtbare hen toe: "Was de Boodschapper van Allah terwijl hij zijn kleren aanheeft." Na deze waarschuwing trokken zij het hemd van de Profeet niet uit en wasten zij hem zo. Tijdens het wassen verspreidde zich een heerlijke geur die zij nog nooit hadden geroken.

Toen de wassing van de Boodschapper van Allah ﷺ klaar was, kwamen de moslims in groepen het dodengebed verrichten. Eerst de mannen, daarna de vrouwen en daarna de kinderen kwamen in groepen binnen en verrichtten het dodengebed.

Voordat de Profeet ﷺ werd begraven, brak de tijd van een gebed aan. Bilal begon de adhan voor het gebed te roepen. Toen hij bij de woorden "Ashhadu anna Muhammadan rasulullah" (Ik getuig dat Mohammed de Boodschapper van Allah is) kwam, begonnen alle moslims die daar bijeen waren hartverscheurend te snikken.

Er ontstond een klein meningsverschil over de plaats waar de Profeet ﷺ zou worden begraven. Toen zei Abu Bakr, met als bewijs de hadith "Elke profeet wordt begraven op de plaats waar hij sterft", dat het beter was hem in de kamer van Aisha te begraven. Na deze herinnering werd hij in de kamer van Aisha begraven.

Het graf van de Profeet ﷺ werd door Abu Talha gegraven en klaargemaakt.

Het verdriet van Fatima

Nadat het gezegende lichaam van de Profeet ﷺ was begraven, uitte Fatima haar verdriet over dit grote verlies tegen degenen die aarde op haar vader hadden geworpen:

"Hoe konden jullie het over je hart verkrijgen om aarde over hem te strooien?"

Zij huilde zelf en liet ook iedereen die daar was huilen. Ali herinnerde zijn vrouw, om haar in haar verdriet te troosten, eraan dat de dood een einde is waaraan geen enkel geschapen wezen kan ontkomen. Maar ook het feit dat de dood waar en werkelijk is, was niet genoeg om de pijn en het verdriet van het afscheid te verzachten.

Allahumma salli 'ala Muhammad! (O Allah, zegen Mohammed!)

De keuze van de eerste kalief

Zodra de moslims de schok van het overlijden van de Profeet ﷺ te boven waren, gingen zij als eerste een kalief kiezen. Want het ontbreken van een leider, of mensen die de leiding opeisten zonder er geschikt voor te zijn, kon heel slechte gevolgen hebben voor de nieuwe en nog jonge islamitische staat. De moslims wisten dat heel goed. Zij herinnerden zich nog als de dag van gisteren in wat voor rampzalige toestand zij vóór de leiding van de Profeet ﷺ hadden verkeerd, door stammentwisten en door ongeschikte leiders.

Voor zijn overlijden had de Profeet ﷺ de moslims geen naam genoemd van wie hem zou opvolgen. Maar enkele van zijn handelingen en opdrachten in de laatste periode wezen naar Abu Bakr. Daarom werd hem zonder tijd te verliezen trouw gezworen. Direct nadat Abu Bakr tot kalief was gekozen, hield hij een toespraak voor de moslims. Eerst loofde en prees hij Allah. Daarna ging hij verder:

"Mensen, ik ben aan jullie hoofd gesteld, hoewel ik niet de beste van jullie ben. Als ik goed doe, help mij dan. Als ik verkeerd doe, zet mij dan recht. Waarheid is iets wat je is toevertrouwd, en leugen is verraad. De zwakke onder jullie is bij mij sterk, totdat ik zijn recht van een ander heb genomen en het hem heb gegeven. En de sterke is bij mij zwak, totdat ik het recht van een ander dat hij heeft van hem heb genomen. Met de toestemming van Allah zal niemand van jullie de jihad opgeven. Want welk volk de jihad ook opgeeft, Allah vernedert het zeker. Gehoorzaam mij zolang ik Allah en Zijn Boodschapper gehoorzaam. Als ik tegen Allah en Zijn Boodschapper inga en ongehoorzaam ben, heb ik geen recht meer om gehoorzaamheid van jullie te verwachten. Moge de barmhartigheid van Allah over jullie zijn."

Omdat de zaak van de islam een goddelijke zaak is, staat zij ook onder goddelijke bescherming. Daarom eindigde deze zaak niet met de dood van de Profeet, en ook niet met de dood van de kaliefen en leiders na hem, maar bleef zij zich met dezelfde vastberadenheid verspreiden. Dankzij de geest van jihad die de Profeet in de harten van de moslims had geplant, verspreidde de islam zich snel over veel delen van de wereld, en bereikte hij ons tot op de dag van vandaag ongeschonden, zonder te worden vervalst zoals eerdere godsdiensten. De islam, die niet onder de bescherming van mensen staat maar volledig onder die van Allah, de Machtige en Verhevene, zal tot de Laatste Dag het geluk van de mensen in deze wereld en in het Hiernamaals blijven verzekeren.

Slotwoord

Op een vraag die haar werd gesteld, vatte Aisha de Profeet ﷺ samen met de woorden: "Zijn karakter was de Koran." Met zijn manier van leven was de Profeet dus een "wandelende Koran". Want hij was gestuurd om eerst de Koran en daarna de islam te onderwijzen, en om uit te leggen wat niet werd begrepen. Onze Heer zegt over deze taak van Zijn geliefde: "En Wij hebben ook aan jou de Vermaning (de Koran) neergezonden, opdat je de mensen duidelijk maakt wat aan hen is geopenbaard." Zonder het leven van de Profeet ﷺ goed te kennen, kunnen dus noch de Koran, noch de islam volledig worden begrepen. In die zin moeten alle moslims, net als hun Gids, ernaar streven een "wandelende Koran" te worden. Maar om de eigenschap "wandelende Koran" te verwerven, moet je eerst de sierah, het leven van de Profeet, heel goed leren en zo een "wandelende sierah" worden. Want zonder de soenna en de sierah goed te kennen, blijven alle pogingen om de Koran en de islam te begrijpen onvolledig. Daarom moeten we weten dat de weg naar een "wandelende Koran" loopt via een "wandelende siera", en moeten we ons heel serieus inspannen om het leven van de Profeet ﷺ te leren kennen.

Onze Heer! Zoals Jij Jouw geliefde tot onze Gids hebt gemaakt, maak ook ons tot een oemmah die hem waardig is! Schenk ons het inzicht en het begrip om hem werkelijk te begrijpen! Laat de oemmah van de islam begrijpen dat het geluk in deze wereld en in het Hiernamaals alleen kan worden bereikt door hem te volgen. Amin! Amin! Amin!

Bronnen

De onderstaande bronnen zijn de Turkstalige uitgaven die de auteur heeft gebruikt; de titels zijn ongewijzigd overgenomen.

Celaleddin Suyuti, Peygamberimizin Mucizeleri ve Özellikleri, Uysal Kitabevi

Diyanet İslam Ansiklopedisi, Heyet, Türkiye Diyanet Vakfı

Doç. Dr. İsmail Karagöz, İslam'ın Ana Kaynakları Kur'an ve Sünnet, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları

Doç. Dr. M. Ali Kapar, Bütün Yönleriyle Asr-ı Saadet'te İslam, Beyan Yayınları

Ebu Cafer Muhammed b. Cerir et-Taberi, Taberi Tefsiri, Hisar Yayınevi

Ebul Âlâ Mevdudi, Tarih Boyunca Tevhid Mücadelesi ve Hz. Peygamberin Hayatı, Pınar Yayınevi

Fahruddin Er-Râzi, Tefsir-i Kebir Mefâtihu'l-Gayb, Akçağ Yayınları

Heyet, Siret Ansiklopedisi, İnkılap Yayınları

İbn Sa'd, Kitabü't-Tabakâti'il-Kebir, Siyer Yayınları

İbn Hazm, Cevâmiu's-Sire, Çıra Yayınları

İbn Hişam, Siret, Kahraman Yayınları

İbn Esir, el Kâmil fi't-Tarih, Bahar Yayınları

İbn Kayyım el-Cevziyye, Zadü'l-Mead, İklim Yayınları

İbn Kesîr, el Bidaye ve'n-Nihaye, Çağrı Yayınları

İbn Kesir, İbn Kesir Tefsir, Polen Yayınları

İhsan Süreyya Sırma, Bütün Yönleriyle Asr-ı Saadet'te İslam, Beyan Yayınları

İmam Kurtubi, el-Camiu li Ahkami'l-Kur'an, Buruç Yayınları

İmam Nevevi, Riyazus-Salihin, Tin Yayınları

İmam Zehebi, Tarihü'l İslam, Cantaş Yayınları

M. Asım Köksal, İslam Tarihi, Köksal Yayıncılık

Mevlânâ Şiblî Numânî, Son Peygamber Hz. Muhammed, İz Yayıncılık

Muhammed Ali Es-Sabuni, Safvetü't-Tefasir, Ensar Neşriyat

Muhammed b. Salih ed–Dimeşki, Peygamber Külliyatı, Ocak Yayınları

Muhammed Ebu Zehra, Son Peygamber, İtisam Yayıncılık

Muhammed Hamdi Yazır, Hak Dili Kur'an Dili Tefsiri, Ketebe Yayınları

Muhammed Hamdi Yazır, Kur’an–ı Kerim Meali, Ketebe Yayınları

Prof. Dr. İhsan Süreyya Sırma, Müslümanların Tarihi, Beyan Yayınları

Prof. Dr. İsmail L. Çakan, N. Mehmet Solmaz, Kur’an-ı Kerim’e Göre Peygamberler ve Tevhid Mücadelesi, Ensar Neşriyat

Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, Hz. Peygamberin Savaşları, Yağmur Yayınları

Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, İslam Peygamberi, Beyan Yayınları

Prof. Dr. Vehbe Zuhayli, et-Tefsirü’l-Münir, Risale Yayınları

Sahih–i Buhari, Polen Yayınları

Sahih–i Müslim, Polen Yayınları

Salih Suruç, Hz. Peygamberin Hayatı, Nesil Yayınları

Şah Veliyullah ed–Dihlevi, Hüccetüllahi’l–Baliğa, İz Yayıncılık

Ümit Şimşek, İslam, Kur’an ve Kâinatın Dilinden İman Esasları, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları